

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová
složka\Martin_George_R_R-Tufova_dobrodruzstvi.PDB

PDB Name: George_R_R_Martin-Tufova_dobrod
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2004
Modification Date: 25.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GEORGE R.R. MARTIN

TUFOVA dobrodružství

Prolog

KATALOG ŠEST

POLOŽKA ČÍSLO 37433-800912-5442894 SHANDELLORSKÉ STŘEDISKO PRO ŠÍŘENÍ
KULTURY A VZDĚLANOSTI XENOANTROPOLOGICKE ODDĚLENÍ

popis položky: krystal s hlasovým kódem místo nálezu: H'ro Brana (koordináty SQ19, V7715,121) přibližné stáří:
zaznamenáno cca před 276 standardními lety klasifikovat pod:

zotročené rasy, Hrangan

legendy a mýty, Hruun

medicína,

- choroby, neidentifikované

obchodní základny, opuštěné

Haló? Haló?

Jo, vidím, že to funguje. Dobře.

Jmenuju se Rarik Hortvenzy, jsem faktorský učeň a chci varovat každého, kdo najde moje slova.

Pomalu přichází soumrak, pro mne poslední. Slunce zapadlo za útesy na západě, zbarvilo zem krví a nyní se ke mně nezadržitelně plíží šero. Jedna po druhé se rozsvěcejí hvězdy, ale jediná hvězda, na níž doopravdy záleží, plane dnem i nocí, nocí i dnem. Je mou neustálou společnicí, kromě samotného slunce je nejjasnějším nebeským tělesem. Je to morová hvězda.

Dneska jsem pohřbil Janeel. Pohřbil jsem ji vlastníma rukama, vykopával jsem ztvrdlou kamenitou půdu od svítání do pozdního odpoledne, až mi do paží vystřelovala palčivá bolest. Když jsem byl s tímto mučivým úkolem hotov, když na její hlavu dopadla poslední lopata zdejší prokleté cizácké hlíny, když jsem na vrchol její mohyly umístil poslední kámen, postavil jsem se nad ni a plivl na její hrob.

Je to všechno její vina. Řekl jsem jí to, a to ne jednou, ale mnohokrát, když tu ležela a umírala, a teprve když se blížil konec, konečně připustila, že mám pravdu. Byla to její vina, že jsme sem přiletěli. Její vina, že jsme neodletěli, dokud jsme mohli. Její vina, že je mrtvá - ano, o tom není sebemenších pochyb - a její vina, že já sám budu hnit nepohřben, až přijde můj Čas, že se moje tělo stane hostinou pro bestie temnot i pro letouny a noční lovce, s nimiž jsme kdysi doufali navázat obchodní styky.

Morová hvězda se jen nepatrně mihotá; ozařuje zemi pod sebou jasným bílým světlem. To není správné, jak jsem kdysi řekl Janeel; morová hvězda by měla být rudá. Měla by temně žhnout, měla by být zahalena šarlatovým oparem a měla by do noci Šeptat přísliby ohně a krve. Ale tahle jasně bílá čistota, co ta má společného s morem? To bylo v oněch prvních dnech, těsně poté, co nás naše pronajatá loď vysadila na zem, kde jsme si otevřeli svou malou hrdou obchodní stanici, vysadila nás a letěla zase dál. V té době byla morová hvězda pouze jednou z padesáti hvězd první velikosti na této cizí obloze, a bylo dokonce těžké ji mezi ostatními najít. V té době jsme se jí posmívali, posmívali jsme se pověrám zdejších primitivů, těch zaostalých tupců, kteří se domnívali, že nemoc přichází z nebes.

Jenže potom se začala morová hvězda zvětšovat. Její zář noc co noc nabývala na intenzitě, až byla nakonec viditelná dokonce i za dne. Dávno předtím se však už začala šířit epidemie.

Letouni krouží na pozadí setmělé oblohy. Plachtí s roztaženými křídly a při pohledu zdálky působí dojmem jisté krásy. Připomínají mi stínové racky v mém rodném městě Budakharu, stojícím na břehu životodárného moře na planetě Razyar. Tady však žádné moře není, jsou tu jen hory a kopce a vysušená pustina, a kromě toho vím, že v bezprostředním kontaktu se tihle letouni žádnou krásou chlubit nemohou. Jsou to příšerná vyzáblá stvoření dosahující poloviční výše člověka, s pokožkou podobnou vydělané kůži pevně napnutou na zvláštních dutých kostech. Křídla mají suchá a tvrdá jako potah bubnu, spáry ostré jako dýky a pod velkou kostnatou šíjí, která trčí z jejich úzkých lebek jako zakřivená čepel, září jejich ohavně rudé oči.

Janeel mi tvrdila, že jsou inteligentní. Tvrdila také, že mají vlastní jazyk. Slyšel jsem jejich hlasy, jejich tenké rezavé

skřehotání. při němž vám naskakuje husí kůže. Nikdy jsem se tímto jazykem nenaučil mluvit a Janeel také ne.

Inteligentní, tvrdila. Budeme s nimi obchodovat. Haha, neměli o obchod s námi sebemenší zájem. Krást uměli, to ano, tím ale jejich intelligence končila. Přesto však oni i my máme něco společného: smrt.

Letouni umírají. A noční lovci, tvorové s mohutnými křivými údy a sukovitými dvouprstými rukama, s očima, které v jejich vyboulených lebkách září jako uhlíky v dohasínajícím ohni, ach ano, ti také umírají. Mají děsivou sílu a ty jejich podivné obrovské oči jsou schopny vidět v nejčernější tmě, když bouřkové mraky zakryjí i morovou hvězdu. Ve svých jeskyních si lovci šeptem vyprávějí o velkých Mudrcích, o vládci, jimž kdysi sloužili a kteří se sem jednoho dne vrátí, povolají je k sobě a znovu je vyšlou do války. Jenže Mudrcové nepřicházejí a noční lovci umírají stejně jako umírají letouni, stejně jako umírají: příslušníci ještě více plachých ras, jejichž mrtvá těla nacházíme mezi pazourkovými pahorky, stejně jako tupá zvířata, stejní jako plodiny a stromy, stejně jako Janeel a já.

Janeel mě přesvědčovala, že zdejší planeta pro nás bude světem zlata a drahokamů; je to svět smrti. Na jejích prastarých mapách nesl jméno H'ro Brana, ale já mu tak říkat nehodlám. Zнала i jména všech jeho ras. Vzpomínám si jen na jedno -Hruun. Tak zní pravé jméno nočních lovců. Tvrdila, že jde o otrockou rasu Hranganců, velkého nepřítele lidstva, který už neexistuje; před tisíci lety byl poražen a jeho otroci zůstali při tom dlouhém pádu opuštěni. Tvrdila, že je to ztracená kolonie s hrstkou inteligentních bytostí, dychtících po obchodu. Věděl: toho tak mnoho a já zase tak málo, ale teď jsem ji pohřbil, pliv jsem na její hrob a vím, jaká je pravda. Pokud to byli otroci, pak to nepochybně byli špatní otroci, protože jejich páni je nechali žít v pekle, pod krutým světlem morové hvězdy.

Naše poslední zásobovací loď se tu stavovala již před půl rokem. Mohli jsme s ní odletět. Epidemie už tehdy propukaly.

Letouni se plazili po horských vrcholcích a padali z útesů dolů. Nacházel jsem je tam s pokožkou zanícenou a plnou hnisavých boláků, s velkými puklinami v kůži jejich křídel. Noční lovci k nám přicházeli pokryti zsinálými vředy a hromadně od nás nakupovali deštníky, které je měly chránit před paprsky morové-hvězdy. Když loď přistála, mohli jsme odletět. Janeel však rozhodla, že zůstaneme. Zнала jména nemocí, které zabíjely letouny a noční lovce. Zнала i jména léků, které měly tyto choroby léčit. Domnívala se, že umí-li něco pojmenovat, znamená to, že tomu rozumí. Měli jsme ty ubožáky uzdravit, získat si jejich primitivní důvěru a na základě toho zbohatnout. Skoupila všechny léky, které na lodi byly, objednala si další a pak jsme ty epidemie, které znala jménem, začali léčit.

Když přišla další epidemie, uměla ji také pojmenovat. A další také, a další a další. Bylo jich však tolik, že jsme je nestačili počítat. Nejprve jí došly léky a brzy poté jí došla i jména; a dnes za svítání jsem ji vykopal hrob. Bývala to štíhlá čínorodá žena, ve smrti však absolutně ztuhla a její údy natekly do dvojnásobné velikosti. Musel jsem vykopat velký hrob, aby se do něj její neohebná opuchlá mrtvola vešla. Tu věc, která ji zabila, jsem pojmenoval sám: říkám jí Jancelin mor. Ve vymýšlení názvů se moc nevyznám. Můj vlastní mor je jiný než ten její a žádné jméno nemá. Když se pohnu, projede všemi mými kostmi žhoucí plamen a moje kůže je šedá a křehká. Každé ráno, když se za svítání probudím, najdu prostěradlo pokryté kousky svého masa, které odpadlo od kostí, a zbarvené krví, vytékající z mokvajících otevřených ran.

Morová hvězda nade mnou je obrovská a jasně září a já už nyní chápu, proč je bílá. Bílá je barva čistoty, ach ano, a morová hvězda tuto zemi očišťuje. A přece její dotek přináší zkázu a hnilobu. Je to zvláštní ironie, není-liž pravda?

Přivezli jsme sem mnoho zbraní, ale prodali jsme jich jen málo. Proti téhle věci, která je zabíjí, se noční lovci a letouni nemohou bránit žádnými zbraněmi, takže se od počátku spoléhali spíše na deštníky než na lasery. Já sám jsem se vyzbrojil plamenometem z našeho skladu a nalil jsem si sklenici tmavého vína.

Zůstanu tu sedět v chládku a budu namlouvat své myšlenky do toho krystalu; budu upíjet víno a pozorovat letouny, těch několik málo, kteří jsou ještě naživu, jak tančí a plachtí na noční obloze. Zdálky se tolik podobají stínovým rackům nad mým životodárným mořem. Budu pít víno a vzpomínat na zvuky moře z dob, kdy jsem byl jen budakharský kluk, který snil o hvězdách, a až bude víno dopité, použiji plamenomet. (dlouhé ticho)

Nenapadá mě nic, co bych ještě řekl. Janeel znala mnohá slova a mnohá jména, jenže tu jsem dnes dopoledne pohřbil, (dlouhé ticho)

Pokud můj hlas někdy někdo najde... (krátká pomlka)

Pokud tohle někdo najde potom, co morová hvězda pohasne, jak tvrdí noční lovci, nenechte se oklamat. Tohle není spravedlivý svět, není tu místo pro život. Je tu smrt a nesčetné epidemie. Morová hvězda se znovu rozzáří.

(dlouhé ticho)

Víno je dopité.

(konec záznamu)

Morová hvězda

"Ne," řekl ostatním rozhodně Kaj Nevis. "To nepřipadá v úvahu. Byli bychom zatracení idioti, kdybychom do toho zatáhli některou z velkých přepravních společností."

"Ale, třesky plesky!" utrhla se na něj štekavě Celise Waanová. "Nějak se tam dostat musíme, ne? Takže potřebujeme loď. Od Starslipu už jsem párkrát loď pronajatou měla a jsou dokonale pohodlné. Posádky jsou zdvořilé a jídlo je víc než adekvátní."

Nevis ji propaloval sřizavým pohledem. Jeho obličej k tomu byl jako dělaný - ostře řezaný a hranatý, s vlasy přísně sčesanými dozadu a s velkým šavlovitě zakřiveným nosem; jeho malé tmavé oči byly napůl skryty pod hustým černým obočím. "Za jakým účelem jste si ty loď pronajímala?"

"No přece na cesty do terénu, samozřejmě," odpověděla Celise Waanová. Z talíře před sebou si vybrala další krémovou kuličku, opatrně ji zdvihla mezi palcem a ukazováčkem a vložila si ji do úst. "Vedla jsem mnoho významných výzkumných projektů. Financovalo je Středisko."

"Dovolte, abych vás upozornil na jednu naprosto evidentní skutečnost," opáčil Nevis. "Tohle není terénní výzkumný projekt. Nechystáme se studovat kopulační zvyky primitivních národů. Nemáme v úmyslu hledat nějaké obskurní

informace, které žádnému normálnímu člověku nemohou být ani náhodou k užítku, jak to máte ve zvyku dělat vy. Cílem toho našeho malého spiknutí je vydat se za pokladem téměř nepředstavitelné ceny. A pokud ho najdeme, nemáme rozhodně v plánu předat ho kompetentním úřadům. Potřebujete mě, abych zařídil jeho odprodej ne zcela legálními kanály. A věřte mi tak málo, že mi nechcete prozradit, kde ta zatracená věc je, dokud nebudeme na cestě, a tady Lion si najal tělesnou stráž. Dobrá, je mi to úplně jedno. Pochopte ale tohle - nejsem jediný nedůvěryhodný člověk na ShanDelloru. Tady jde o obrovský zisk a obrovskou moc. Jestli začnete ještě jednou něco blábolit o jídle, odcházím. Mám na práci lepší věci než sedět tady a počítat vaše brady."

Celise Waanová si opovrživě odfrkla. Byla to velká tělnatá žena se zarudlým obličejem a odfrkla si hlasitě a bublavě. "Starslip je firma s dobrou pověstí," prohlásila. "A kromě toho zákony o záchranných pracích..."

"...jsou k ničemu," přerušil ji Nevis. "Jeden soubor zákonů máme tady na ShanDelloru, jiný platí na Kleronomasu, třetí zase na Maye, a přitom ani jeden z nich vůbec nic neznamená. A kdybychom se řídili zákony ShanDelloru, dostali bychom jen jednu čtvrtinu hodnoty nálezu - pokud bychom vůbec něco dostali. Budeme-li předpokládat, že ta morová hvězda je doopravdy tím, za co ji Lion považuje, a budeme-li dále předpokládat, že je stále v provozuschopném stavu, pak ten, kdo se jí zmocní, bude mít ve zdejších sektoru drtivou vojenskou převahu. Starslip a ostatní velké přepravní společnosti jsou stejně chamtivé a bezohledné jako já, za to vám ručím. Navíc jsou tak velké a vlivné, že si na ně planetární vlády dávají velice dobrý pozor. Dovolte mi poznamenat, pro případ, že to uniklo vaší pozornosti, že jsme jen čtyři. Pět, počítáme-li vaši žoldnéřku," opravil se a pohlédl na Riku Dawnstarovou, která jeho pohled opětovala s ledovým úšklebkem. "Na velké osobní lodi je jen cukrářů v kuchyni víc než pět. Dokonce i na malém kurýrním člunu by členů posádky bylo víc než nás. Až by viděli, co máme, dokážete si jen na vteřinu představit, že by nám dovolili si to nechat?"

"Pokud nás podvedou, zažalujeme je," namítla tlustá antropoložka s náznakem nedůtklivosti v hlase. Vzala si poslední krémovou kuličku.

Kaj Nevis se hlasitě rozesmál. "U jakého soudu? Na jakém světě? A to ještě za předpokladu, že by nás nechali naživu, což je za daných okolností nepravděpodobné. Jste pozoruhodně hloupá a ošklivá žena."

Jefri Lion jejich hádce naslouchal se znepokojeným výrazem v obličeji. "No tak, no tak," vložil se konečně do hovoru. "Ty urážky si nechť pro sebe, Nevisi. Nemáte pro ně žádný důvod. Konec konců jsme všichni na jedné lodi." Lion byl malý, ale rozložitě stavěný muž; na sobě měl blůzu vojenského střihu z chameleonské látky, dekorovanou několika řadami stužek z nějakého dávno zapomenutého tažení. Ve skrovném světle malé restaurace nabyl materiál blůzy špinavě šedou barvu, která ladila s barvou Lionovy ježaté, rovně zastřížené bradky. Jeho široké plešatějící čelo bylo pokryto tenkou vrstvou potu. Byl z Kaje Nevis nervózní; konec konců o tom chlapovi kolovaly nejrůznější pověsti. Rozhlédl se po ostatních a hledal u nich podporu.

Celise Waanová uraženě zírala na talíř před sebou, jako by ho její pohled mohl znovu naplnit krémovými kuličkami. Rica Dawnstarová - "žoldnéřka", jak ji nazval Nevis - se pohodlně rozložila na opěradlo své židle a jasně zelené oči jí svítily ironickým pobavením. Pod olivově hnědou kombinézou a stříbřitou vestou z kroužkové oceli vypadalo její dlouhé pevné tělo uvolněně a téměř lhotejně. Nebylo na ní starat se o to, zda se její zaměstnavatelé rozhodnou hádat se celou noc a celý den.

"Urážky nikam nevedou," poznamenal Anittas. Jen stěží se dalo odhadovat, co si asi kybertechnik myslí; v jeho obličeji bylo právě tolik leštěného kovu a průsvitného plastu jako lidského masa, což mu dávalo jen minimální možnost výrazu. Lesklé, modře ocelové prsty pravé ruky měl propletené s hnědými buclatými prsty ruky levé a pozorně Nevis sledoval dvěma zářícíma očima ze stříbřitého kovu, které se hladce pohybovaly v černých plastických očních důlcích. "Kaj Nevis poukázal na několik důležitých faktů. V těchto věcech se vyzná, zatímco my ne. Jaký mělo smysl zapojit ho do naší akce, nebudeme-li ochotni řídit se jeho radami?"

"Ano, to je pravda," přidal se Jefri Lion. "Co tedy navrhuje, Nevisi? Musíme-li se vyhnout přepravním společnostem, jak se k té morové hvězdě dostaneme?"

"Potřebujeme loď," ozvala se Celise Waanová a hlasitě tak zopakovala zcela zřejmý fakt.

Kaj Nevis se usmál. "Přepravní společnosti nemají na loď monopol. Proto jsem navrhl, abychom se dnes setkali raději tady než v Lionově kanceláři. Tahle špeluňka není daleko od kosmodromu. Jsem si jistý, že muž, kterého potřebujeme, se tady objeví,"

Jefri Lion se zatvářil pochybovačně. "Nějaký nezávislý kapitán? Někteří z nich mají poněkud, hmm, pochybnou pověst, ne?"

"Jako já," připomněl mu Nevis.

"A přece. Slyšel jsem pověsti o pašování, dokonce o pirátství. Myslíte, že bychom měli podstupovat takové riziko, Nevisi?"

"Neměli bychom podstupovat vůbec žádné riziko," ubezpečil ho Kaj Nevis. "A také nebudeme. Jde jen o to, znát správné lidi. Já znám spoustu lidí, správných i nesprávných." Nepatrně pokývl hlavou. "Vidíte, tam úplně vzadu, tu tmavou ženskou se spoustou černých klenotů? To je Jessamyn Caigeová, kapitánka Svobodného podnikání. Tu bychom si nepochybně mohli najmout. Za velice rozumnou cenu."

"Kdy ji budete kontaktovat?" zajímal se Jefri Lion.

"Nebudu ji kontaktovat," ujistil je Kaj Nevis. "Jistě, už jsem Jessamyn jednou nebo dvakrát použil, aby mi převezla nějaký náklad, ale nehodlám riskovat to, že bych s ní letěl osobně, a ani ve snu by mě nenapadlo zatahovat ji do něčeho takhle velkého. Svobodné podnikání má devítičlennou posádku - což je víc než dost na to, aby si se mnou i s vaší žoldnéřkou poradili. Bez urážky, Lione, ale vás ostatní nepočítám."

"Musím vám sdělit, že jsem voják," zamračil se uraženě Jefri Lion. "Bvl isem v akci." "rrea sto lety, odsekl JNevis. "Jak jsem řekl, s vámi ostatními nepočítám. A zabít nás všechny by pro Jessamyn bylo totéž jako si odplivnout," Jednoho

po druhém je přešel malými černými očima. "Proto mě taky potřebujete. Beze mne byste byli schopni takové naivity, že byste si najali Jessamyn nebo některou z přepravních společností."

"Moje neteř pracuje pro jistého velice úspěšného nezávislého obchodníka," ozvala se Celise Waanová.

"A pro kterého?" zajímal se Kaj Nevis.

"Pro Noaha Wackerfusse," informovala ho, "ze Světa výhodných foupí."

Nevis přikývl. "Tlustý Noah," prohlásil. "To by byla obrovská legrace, tím jsem si zatraceně jistý. Pro vaši informaci bych chtěl uvést, že jeho loď je neustále udržována v beztižném stavu. Přitažlivost by toho starého zvrhlíka zabila - ne že by na tom záleželo. Wackerfuss není nijak zvlášť krvežíznivý, to je pravda. Měli bychom padesátiprocentní šanci, že nás nezabije. Je ale zrovna tak hamižný a zrovna tak prohnáný jako všichni ostatní. Přinejmenším by si našel způsob, jak si zajistit plný podíl. Přinejhorším by shrábl všechno. A jeho loď má dvacetičlennou posádku - kompletně ženskou. Zeptala jste se někdy své neteře, v čem přesně spočívají její povinnosti?"

Celise Waanová se začervenala. "Musím opravdu poslouchat insinuace toho chlapa?" zeptala se Liona. "Tohle byl můj objev. Nehodlám se nechat urážet nějakým třetířadým gangsterem, Jefri."

Lion se nešťastně zamračil. "No tak, vážně už nechtě toho hádání, Nevisi, není třeba, abyste se předváděl svými znalostmi. Všichni se určitě shodneme na tom, že jsme vás do téhle věci zasvětili z dobrého důvodu. Musíte mít přece nějakou představu o tom, koho si můžeme najmout, aby nás dopravil k morové hvězdě, nemám pravdu?"

"Samozřejmě," přikývl Nevis.

"Tak koho?" pobídl ho Anittas.

"Ten chlap je svého druhu nezávislý obchodník. Ne právě úspěšný obchodník. A vězí tady na ShanDelloru už půl standardního roku, protože není schopen sehnat si náklad. Musí být pomalu zoufalý - řekl bych, že dostatečně zoufalý na to, a po téhle příležitosti skočil. Má malou otlučenou loď se směšně dlouhým jménem. Není to nijak luxusní loď, ale dopraví mě na místo, a to je všechno, na čem záleží. Nemá žádnou posádku, se kterou bychom si museli lámat hlavu, ten chlap s ní 1 < sám. A pokud jde o něj... no, je taky tak trochu směšný. Nebudeme s ním mít problémy. Je velký, ale skrz naskrz měkko. Slyšel jsem, že chová kočky. Lidi nemá zrovna rád. Pije spoustu piva a přecpává se jídlem. Pochybuji, že u sebe vůbec nosí zbraň. Říká se, že si sotva vydělává na živobytí, létá z jednoho světa na druhý a z té své omláčené staré kocábky prodává absurdní tretky a nepotřebné drobné pitomosti. Wackerfuss myslí, je to úplný trouba. Ale i kdyby se mýlil, co nám může udělat jeden člověk? Kdyby nám zkusil jen vyhrožovat, že nás udá, tady žoldnéřka a já se ho můžeme zbavit a nakrmit s ním jeho kočky."

"Takovéhle řeči nestrpím, Nevisi!" zaprotestoval Jefri Lio. "Na téhle cestě nebude žádné zabíjení,"

"Ne?" ušklíbl se Nevis. Pokynul směrem k Rice Dawnstarové. "Tak pročpak jste si najali ji?" Jeho úsměv byl jaksi nesmírně škodolibý a úšklebek, kterým mu Rica oplátila, byl plný či posměšné zášti. "A je to tady," pokračoval Nevis.

"Věděl jsem, že jsme na správném místě. Právě dorazil náš člověk."

S výjimkou Riky Dawnstarové nebyl nikdo z nich při zběhlý v umění nenápadné konspirace; všichni tři ostatní otočili a zadívali se ke dveřím na muže, který právě vešel. Byl to muž nesmírně vysoký, měřil téměř dva a půl metru, a obrovské rozměklé břicho mu viselo přes tenký kovový opasek. Měl velké ruce, dlouhý a pozoruhodně bezvýrazný obličej a toporně neohrabané držení těla. Jeho kůže byla všude, kde ji by vidět, bílá jako vybělená kost a zdálo se, že na celém těle není jediný vlásek či chloupek. Na sobě měl obléskané modré kalhoty a tmavohnědou košili s nabranými rukávy a roztrpenými manžetami.

Očividně si všiml toho, s jakým zájmem si ho prohlížejí, protože otočil hlavu a opětoval jejich pohled; jeho bleďá tvář přitom zůstala bezvýrazná. Upřeně na ně hleděl. Jako první od něj odvrátila oči Celise Waanová, pak Jefri Lion a nakonec Anittas. "Kdo to je?" obrátil se kyborg vzrušeně na Kaje Nevis.

"Wackerfuss mu říká Tuffy," odpověděl Nevis. "Jeho pravé jméno je údajně Haviland Tuf."

Haviland Tuf sebral poslední ze zelených hvězdných pevností tak jemně, že se to vůbec nesrovnávalo s jeho gigantickou velikostí, pak se napřímil a s uspokojením si prohlížel hrací desku. Celý hvězdný shluk byl červený; křížníky a bitevní lodě, hvězdné pevnosti a všechny kolonie, všude svítila červená. "Jsem nucen prohlásit se za vítěze," oznámil.

"Už zase," zamumlala Rica Dawnstarová. Protáhla se, aby uvolnila ztuhlost, která se po hodinách přikrčeného postojení nad hrou zmocnila jejích údů. Pohybovala se se smrtícím půvabem lvice a pod její stříbřitou vestou z kroužkové oceli byla v pohodlném podpažním pouzdře skrytá její jehlová pistole.

"Třeba bych mohl být tak troufalý a navrhnout ještě jednu partii," nabídl se Haviland Tuf.

Dawnstarová se zasmála. "Ne, díky," odmítla. "Jste v tom příliš dobrý. Já jsem sice rozená hráčka, ale s vámi to není žádná hra. Už mě unavuje být pořád druhá."

"V těch partiích, které jsme doposud odehráli, mi neuvěřitelně přálo štěstí," připustil Haviland Tuf. "Není pochyb o tom, že jsem už svůj podíl štěstí vyčerpал a že při svém příštím pokusu moje ubohé síly totálně zničíte."

"Jistě, o tom není pochyb," odpověděla s úšklebkem Rica Dawnstarová, "ale jistě mi prominete, když ten svůj příští pokus odložím na někdy, kdy už mi bude hrozit akutní nebezpečí smrti nudou. Alespoň jsem lepší než Lion. Nemám pravdu, Jefri?"

Jefri Lion seděl v koutě pilotní kabiny lodě a přehraboval se v hromadě starých vojenských dokumentů. Jeho blůza z chameleonské látky se zbarvila stejným hnědým odstínem jako obložení ze syntetického dřeva na přepážce za ním.

"Tahle hra neodpovídá autentickým vojenským principům," prohlásil s náznakem rozčilení v hlase. "Řídl jsem se stejnou taktikou, jaké použil Stephen Cobalt Northstar, když třináctá flotila lidské armády obklíčila Hrakkean. Tufův protiútok byl za daných okolností naprosto chybný. Pokud by byla pravidla té hry správně napsaná, měl logicky ztroskotat."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Jste proti mně ve výhodě, pane. Máte konec konců to štěstí, že jste odborníkem na

vojenskou historii, zatímco já jsem pouze skromným obchodníkem. Chybí mi vaše podrobné znalosti slavných vojenských operací minulosti. Jen neuvěřitelnou náhodou mi doposud nedostatky samotné hry spolu s mým neobyčejným štěstím přály natolik, že to vynahradilo mou nevědomost. Přesto bych uvítal příležitost blíže se seznámit s vojenskými principy. Pokud by vám nevadilo zkusit si se mnou zahrát ještě jednou, pečlivě bych studoval vaše rafinované strategie, abych mohl v budoucnosti do své vlastní ubohé hry zabudovat logičtější a autentičtější přístup." Jefri Lion, jehož stříbrná flotila byla ve všech partiích, které v průběhu uplynulého týdne odehráli, pokaždé vyřazena ze hry jako první, si odkašlal a zatvářil se rozpačitě. "Ano, totiž, abyste rozuměl, Tufe...", začal.

Před dalšími rozpaky ho zachránilo náhlé zaječení, následované proudem hrubých nadávek, které zazněly ze sousední kabiny. Haviland Tuf okamžitě vyskočil a Rica Dawnstarová následovala v těsném závěsu za ním.

Vyběhli do spojovací chodbičky právě v okamžiku, kdy s< z obytného prostoru vrávoravě vynořila Celise Waanová, pronásledující malého hbitého černobílého tvorečka, který kolem nich jako blesk proběhl do pilotní kabiny. "Chyt' te ji!" zarvala na ně Celise Waanová. Obličej měla rudý, opuchlý a tvářila se zuřivě. Dveře byly malé a Haviland Tuf velký. "Z jakého důvodu, smím-li se dotázat?" zeptal se a zahradil jí cestu.

Antropoložka k němu vztáhla levou ruku. Na dlani měla tři krátké hluboké šrámy, z nichž se valila krev. "Podívejte, co mi to zvíře provedlo!" stěžovala si.

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "A teď mi řekněte, co jste udělala vy jemu?"

Z obytného prostoru vyšel Kaj Nevis s nepatrným, avšak nemilosrdným úsměvem ve tváři. "Popadla ho a hodila ho přes celou místnost," oznámil.

"Bylo to na mé posteli!" vyštěkla Celise Waanová. "Chtěla jsem si na chvíli zdřímnout, a ta zatracená potvora vyspávala v mé posteli!" Prudce se otočila k Nevisovi. "A vy se na mě přestaňte tak škodolibě šklebit! Jako by nebylo dost na tom, že se spolu všichni musíme mačkat na téhle šupácké malé lodi. Já prostě odmítám dělit se o tu trochu místa, která tady je, se špinavou zvířecí drobtinou tohoto nemožného chlapa. A je to vaše vina, Nevisi. To vy jste nás dostal do téhle situace! Tak teď koukejte něco udělat. Žádám vás, abyste Tufa přinutil, aby se těch vzteklých bestii zbavil, slyšíte mě? Trvám na tom!"

"Promiňte," ozvala se Rica Dawnstarová, která stála za Tufem. Ohlédl se na ni a ustoupil stranou. "Je snad tohle jedna z těch vzteklých bestii, které jste měla na mysli?" zeptala se Dawnstarová s úšklebkem, když vyšla do chodbičky. Levou rukou si tiskla k hrudi kočku a pravou rukou ji hladila. Byl to obrovský kocour s dlouhou měkkou šedivou srstí a arogantními žlutými očima; vážil přinejmenším dvacet liber, ale Rica ho držela stejně snadno, jako by to bylo pouhé kotě. "Co navrhuje, aby Tuf tady s drahouškem Hříbečkem udělal?" zeptala se a kocour začal přist.

"Byla to ta druhá kočka, co mě poškrábala, ta černobílá," upřesňovala Celise Waanová, "ale tahle je zrovna tak ničemná. Podívejte se na můj obličej! Podívejte se, co mi provedly! Sotva jsem schopná dýchat a po celém těle mi naskakuje vyrážka, a kdykoli se pokusím na chvíli si zdřímnout, probudím se s jednou z nich na prsou. Včera jsem si dávala malou přesnídávku, jenom na chvíli jsem ji odložila, a když jsem se vrátila, ta černobílá potvora převrhla můj talíř a kutálela si s mými kořeněnými pusinkami v prachu, jako by to byly nějaké hračky! Nic není před těmihle zvířaty v bezpečí. Přišla jsem o dvě světelné tužky a o svůj nejhezčí růžový prsten. A teď navíc tohle, tenhle úťo! To je prostě doopravdy nesnesitelné. Musím trvat na tom, aby byla ta zatracená zvířata okamžitě přemístěna do nákladního prostoru. Okamžitě, slyšíte?"

"Děkuji, ale můj sluch je naprosto v pořádku," ujistil ji Haviland Tuf. "Pokud se váš ztracený majetek neobjeví do konce naší cesty, bude mi nejvyšším potěšením nahradit vám jeho hodnotu. Pokud však jde o vaši žádost týkající se Hříbečka a Kalamity, musím s politováním odmítnout."

"Jsem snad cestující na téhle ubohé kocábce, co se vydává za kosmickou loď!" zaječela na něj Celise Waanová.

"Musíte kromě mého sluchu napadat i moji inteligenci?" odpověděl Tuf. "Vaše postavení jakožto cestující je zde naprosto zřejmé, madam; není třeba, abyste mě na ně upozorňovala. Dovolte mi však podotknout, že tahle malá loď, kterou si s takovým klidem dovolujete urážet, ať už je jakákoli, je mým domovem a prostředkem, kterým si vydělávám na živobytí. Navíc jsem nucen konstatovat, že byť jste zde nepopíratelně v roli cestující a jako taková se těšíte určitým právům a nárokům, Hříbeček a Kalamita musejí mít logicky podstatně větší práva, protože tato loď je takřka jejich trvalým bydlištěm. Normálně nemám ve zvyku brát na palubu Rohu hojnosti vynikajícího zboží za nízké ceny jakékoli cestující. Jak jste si všimla, prostor, který je tu k dispozici, stěží vyhovuje mým vlastním potřebám. Bohužel mě však poslední dobou v mé profesi postihlo několik různých ran osudu a nijak nelze popřít skutečnost, že moje zásoby standardů začaly pomalu nabývat charakteru nedostatečnosti, když mě kontaktoval Kaj Nevis. Vynaložil jsem tedy veškeré úsilí na to, abych vás uspokojil na palubě tohoto plavidla, které tak ostouzíte, a zašel jsem tak daleko, že jsem se vzdal svých soukromých obytných prostor ve prospěch vašich kolektivních potřeb a své vlastní ubohé lože jsem si ustlal v pilotní kabině. Navzdory své nepopíratelné potřebnosti teď začínám hluboce litovat pošetilého a altruistického hnutí myslí, které mě přimělo nechat se najmout na tuto cestu, obzvlášť s ohledem na to, že platba, kterou jsem od vás obdržel, sotva stačila na doplnění pohonných hmot a zásob potřebných na cestu a na zaplacení shandellorské přistávací daně. Obávám se, že jste hanebně zneužili mé lehkověrnosti. Přesto však hodlám dostát svému slovu a udělat, co bude v mých silách, abych vás dopravil k vašemu tajemnému cíli. Musím vás však požádat, abyste se po dobu cesty smířila s přítomností Hříbečka a Kalamity, stejně jako se já smíruji s vaší přítomností,"

"To se mi snad jenom zdá!" prohlásila Celise Waanová.

"Nepochybně," přitakal Haviland Tuf.

"Tohle už nehodlám dál snášet," rozzuřila se antropoložka. "Neexistuje jediný rozumný důvod, proč bychom se všichni měli mačkat v jedné místnosti jako vojáci v kasárnách. Zvenku mi tahle loď nepřípadala ani zdaleka tak malá." Vztáhla baculatou paži a ukázala před sebe. "Kam vedou tyhle dveře?" vyštěkla.

"Do skladu s nákladními kóji," odpověděl nevzrušeně Haviland Tuf. "Je jich celkem šestnáct. Přiznávám, že i ta

nejmenší z nich je dvakrát větší než můj skromný obytný prostor."

"Aha!" vykřikla Waanová. "A vezeme nějaký náklad?"

"Kóje číslo šestnáct je plná plastikových napodobenin masek, používaných při cooglijských náboženských orgiích, které se mi bohužel na ShanDelloru nepodařilo prodat. Za tuto skutečnost dávám jednoznačně vinu Noahu Wackerfussovi, který mě cenově podbídl a připravil mě o sebemenší naději na zisk. V kóji číslo dvanáct mám uskladněné určité osobní věci, různá zařízení, svoje sbírky a všemožnou veteš. Zbytek lodi je zcela prázdný, madam."

"Vynikající!" zajásala Celise Waanová. "V tom případě přebudujeme menší kóje na soukromé kajuty pro každého z nás. Přestěhovat tam naše postele by mělo být jednoduché." "Zcela jednoduché," souhlasil Haviland Tuf.

"Tak to udělejte!" vyjela na něj Celise Waanová.

"Jak si přejete," přikývl Tuf. "Budete mít zájem o zapůjčení skafandru?"

"Cože?"

Rica Dawnstarová se ušklíbla. "Nákladní kóje nejsou napojené na podpůrný životní systém," vysvětlovala. "Není v nich vzduch, teplo ani tlak. Není v nich ani gravitace."

"Což by vám mělo docela vyhovovat," přisadil si Kaj Nevis.

"Tak tak," dodal Haviland Tuf.

Pojmy den a noc ztrácejí na palubě kosmické lodi smysl, prastaré rytmy lidského těla si však přesto diktují své požadavky, jimž se technologie musela přizpůsobit. Na Rohu hojnosti byl tudíž stejně jako na všech ostatních lodích s výjimkou válečných lodí s třísměnnou službou a osobních lodí přepravních společností zaveden spánkový cyklus - perioda tmy a ticha.

Rica Dawnstarová se zdvihla z kavalce a vedena dlouhou silou zvyku zkontrolovala svou jehlovou pistolí. Celise Waanová hlasitě chráplala, Jefri Lion sebou házel a převracel se, jak v duchu sváděl vítězné bitvy, Kaj Nevis byl ztracen ve snech o bohatství a moci. Také kybertechnik spal, i když v jeho případě šlo o hlubší spánek. Aby unikl nudě dlouhé cesty, uložil se Anittas na jeden z kavalců, napojil se na lodní počítač a vypnul se. Jeho kybernetická polovina monitorovala polovinu biologickou. Jeho dech byl pomalý jako postup ledovce a velice pravidelný, jeho tělesná teplota poklesla a spotřeba energie se omezila téměř na nulu, senzory ze stříbrného kovu, které mu sloužily jako oči bez víček, se však čas od času zdánlivě pohnuly, jako by sledovaly nějaké neviditelné dění,

Rica Dawnstarová tiše vyšla z místnosti. Nahoře v pilotní kabině seděl osamocený Haviland Tuf. V klíně mu odpočíval šedivý kocour a jeho velké bledé ruce poskakovaly po klávesnici počítače. Kalamita, menší černobílá kočka, si hrála u jeho nohou. Někde se zmocnila světelné tužky a proháněla ji po podlaze sem a tam. Tuf Riku neslyšel vcházet; nikdo nikdy neslyšel Riku Dawnstarovou se pohybovat, pokud sama nechtěla.

"Tak vy jste ještě vzhůru," ozvala se ode dveří a opřela se o veřej.

Tuf se k ní otočil i se sedadlem a bezvýrazně se na ni zadíval. "Nanejvýš pozoruhodná dedukce," poznamenal. "Sedím tady před vámi a jsem zabrán do práce, k níž mě nutí požadavky mé lodi. Z těchto útržkovitých poznatků svých očí a uší dospíváte ke smělému závěru, že ještě nespím. Vaše schopnosti logického uvažování jsou úžasné."

Rica Dawnstarová vklouzla do místnosti a natáhla se na Tufův kavelec, dosud úhledně ustlaný od předchozího spánkového cyklu. "Já jsem taky vzhůru," usmála se.

"Tomu se mi ani nechce věřit," prohlásil Haviland Tuf.

"Jen tomu věřte," ujistila ho Rica. "Já toho moc nenaspím, Tufe. Dvě nebo tři hodiny denně. V mé profesi mi to přijde vhod."

"Nepochybně," přikývl Tuf.

"Na palubě lodi je to ale naopak trochu na závalu. Nudím se, Tufe."

"Chcete si zahrát?"

Usmála se. "Možná trochu jinou hru."

"Vždycky se rád učím nové hry."

"Výborně. Zahrajeme si hru na spiknutí,"

"Pravidla téhle hry neznám."

"Hmm, jsou velice jednoduchá."

"Tak tak. Možná byste byla tak laskavá a vysvětlila mi je blíž." Tufův protáhlý obličej byl nehybný a bezvýrazný.

"V té poslední hře byste neměl šanci na vítězství, kdyby se se mnou spojila Waanová, když jsem jito nabídl,"

prohlásila Rica konverzačním tónem. "Aliance, Tufe, mohou být výhodné pro všechny zúčastněné strany. Vy a já jsme tady vynechaní ze hry. Jsme jen nájemné síly. Pokud má Lion ohledně té morové hvězdy pravdu, ostatní si mezi sebou rozdělí bohatství tak ohromné, že se to vymyká normálním představám, zatímco vy a já dostaneme svůj honorář. To mi nepřipadá tak docela spravedlivé."

"Spravedlnost se často jen obtížně posuzuje a ještě obtížněji prosazuje v praxi," přitakal Haviland Tuf. "Snad bych si mohl přát, aby byla moje odměna o něco štedřejší, jenže stejně by si nepochybně mohli stěžovat i mnozí jiní. Je to nicméně honorář, který jsem sjednal a akceptoval."

"Každé jednání lze znovu otevřít," prohodila Rica Dawnstarová. "Potřebuji nás. Nás oba. Napadlo mě, že kdybychom spojili svoje síly, mohli bychom být schopni... hmm... trvat na lepších podmínkách. Na plných podílech. Kořist by se rozdělila na šest dílů. Co tomu říkáte?"

"Zajímavá myšlenka," přikývl Tuf, "pro kterou svědčí mnoho podpůrných argumentů. Pravda, někteří lidé by snad mohli namítnout, že se přiči etice, ale skutečně kultivovaný člověk si uchovává jistou morální flexibilitu."

Rica Dawnstarová chvíli pozorně studovala jeho dlouhý bílý bezvýrazný obličej a pak se ušklíbla. "Vy do toho nepůjete, že ne, Tufe? V hloubi duše jste člověk, který uctívá pravidla."

"Pravidla jsou základem hry, dalo by se říci, že jsou samotnou její podstatou. Dávají našim drobným zápasům strukturu

a smysl."

"Někdy je zábavnější do hrací desky prostě kopnout a převrhnout ji," přesvědčovala ho Rica Dawnstarová. "A taky efektivnější."

Tuf si před obličejem sepnul ruce s nataženými prsty. "Přestože nejsem se svým žebráckým honorářem spokojen, musím dostat smlouvu, kterou jsem s Kajem Nevise uzavřel. Nemohu dovolit, aby mne samotného nebo Roh hojnosti vynikajícího zboží za nízké ceny někde pomluvil."

Rica se rozesmála. "No, pochybuji o tom, že by vás někde pomlouval, Tufe. Pochybuji o tom, že by o vás vůbec někde mluvil, až splníte svůj účel a on se vás zbaví," S potěšením konstatovala, že její prohlášení Tufa přimělo k překvapenému zamrknutí. "Tak tak," povzdechl si.

"Copak nejste zvědavý, co tohle všechno znamená? Nejste zvědavý, kam vlastně letíme a proč Waanová a Lion drželi cíl naší cesty v tajnosti, dokud jsme nebyli na palubě? A proč si Lion najal tělesnou stráž?"

Haviland Tuf pohladil Hříbečka po dlouhé šedé srsti, ani na okamžik však nespustil oči z obličeje Riky Dawnstarové. "Zvědavost je mou velkou neřestí. Obávám se, že jste mě dokonale prohlédla a že se teď snažíte této mé slabosti využít."

"Zvědavost zabila kocoura," poznamenala Rica Dawnstarová.

"To je dost nepříjemná možnost," konstatoval Tuf, "ale za daných okolností nepravděpodobná."

"Ale její uspokojení ho navrátilo k životu," dokončila Rica. "Lion ví, že je v sázce něco obrovského. A obrovsky nebezpečného. Aby jim tenhle podnik přinesl to, co chtějí, potřebovali Nevise nebo někoho, jako je Nevis. Dohodli se, že se hezky rozdělí na čtyři rovné díly, jenže Kaj má takovou pověst, že lze pochybovat o tom, jestli se spokojí s jednou čtvrtinou. Mým úkolem je dohlédnout na to, že se s ní doopravdy spokojí." Pokrčila rameny a poklepala na jehlovou pistoli v podpažním pouzdře. "Kromě toho mám být pojistkou proti jakýmkoli dalším komplikacím, které by se mohly objevit."

"Mohu poukázat na to, že vy sama představujete jednu takovou další komplikaci?"

Ledově se usmála. "Hlavně na to nepoukazujte před Lionem," prohlásila, vstala a protáhla se. "Přemýšlejte o tom, Tufe. Jak já to vidím, Nevis vás podceňuje. Vy ale jeho nepodceňujte. A mě taky ne. Nikdy, nikdy, nikdy mě nepodceňujte. Přijde možná čas, kdy si budete přát, abyste měl nějakého spojence. A ten čas možná přijde dřív, než vám bude milé." Tři dny před přiletem k místu určení si Celise Waanová začala u večeře opět stěžovat. Tuf jim naservíroval kořeněnou zeleninovou směs po halagreensku, pikantní pokrm, jehož jediný nedostatek spočíval v tom, že se během cesty podával už po šesté. Antropoložka chvíli zeleninu přehrnoula na talíř sem a tam a pak se s úšklebkem zeptala: "Proč nemůžeme dostat nějaké opravdové jídlo?"

Tuf přestal jíst, obrátě napíchl na vidličku velkou houbu a zdvihl ji k obličeji. V tichosti si ji chvíli prohlížel, potom naklonil hlavu a studoval ji z jiného úhlu, pootočil vidličkou a zadíval se na ni z druhé strany, nakonec na ni pak jemně poklepal prstem. "Opravdu nechápu, v čem vlastně spočívá podstata vaší stížnosti, madam," ozval se konečně.

"Přinejmenším tahle houba mým vlastním nedokonalým smyslům připadá dostatečně opravdová. Pravda, je to jen malý vzorek celého pokrmu. Možná že zbytek té směsi je iluzorní, ale nemyslím, že by tomu tak bylo."

"Vy víte, jak jsem to myslela," obořila se na něj Celise Waanová ječivým hlasem. "Chci maso."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Já sám bych chtěl být pohádkově bohatý. O takových fantaziích člověk snadno sní, jejich realizace je však méně snadná."

"Už mám té ztracené zeleniny plné zuby!" zaječela Celise Waanová. "Chcete snad říct, že na celé téhle mizerné lodi není jediný kousek masa, který bych mohla dostat?"

Tuf sepnul ruce s nataženými prsty. "Rozhodně jsem neměl v úmyslu podávat vám takovou nepravdivou informaci," prohlásil, "Já sám maso nejím, musím ale bez mučení přiznat, že na palubě Rohu hojnosti nyní nějakého zboží za nízké ceny se určité malé, ubohé množství masa nachází,"

V obličeji Celise Waanové se objevil výraz zuřivého uspokojení. Její pohled přešel postupně po všech ostatních stolujících. Rica Dawnstarová se pokoušela potlačit úšklebek, Kaj Nevis se o něco podobného ani nesnažil a Jeffri Lion se tvářil podrážděně. "Tak vidíte," obrátila se k nim. "Říkala jsem vám, že slušné jídlo si schovává pro sebe." S klidným rozmyslem zdvihla svůj talíř a mrštila jím přes celou místnost. Odrazil se od kovové přepážky a porce kořeněné směsi se vykloupila na neustlanou postel Riky Dawnstarové. "Právě jsme si vyměnily kavalce, Waanová," oznámila Rica se sladkým úsměvem.

"Na to kašlu," odsekla Celise Waanová. "Alespoň jednou budu mít něco pořádného k jídlu. Předpokládám, že vy ostatní se teď se mnou budete chtít podělit."

"Ach ne, má drahá," usmála se Rica. "Je to všechno jen vaše." Dojedla svou porci a vytřela talíř kůrkou cibulového chleba. Lion se zatvářil rozpačitě a Kaj Nevis se přidal: "Pokud se vám podaří to maso od Tufa vyžebrot, je vaše."

"Vynikající!" rozzářila se Waanová. "Tufe, přineste mi to maso!"

Haviland Tuf si ji nezáživně prohlížel, "Je pravda, že podle smlouvy, kterou jsem uzavřel s Kajem Nevise, jsem povinen vás po celou dobu této cesty živit. Nepadlo však ani slovo o tom, co vám mám podávat k jídlu. Jako vždy jsem objektem vydírání. Jak se zdá, budu se navíc muset přizpůsobovat vašim kulinářským rozmarům. Tak dobrá, takový už je můj smutný životní úděl. Musím však poznamenat, že i mne se náhle zmocnil jistý nečekaný rozmar. Jsem-li nucen vyhovět vašemu rozmaru, nebylo by jen spravedlivé, kdybyste se i vy podřídila tomu mému?"

"Co tím myslíte?" zamačkala se podezřívavě Waanová.

Tuf rozpráhl ruce. "Vlastně vůbec o nic nejde. Výměnou za maso, po němž tak toužíte, vás žádám jen o chvíličku shovívavosti. V poslední době trpím obrovskou zvědavostí a byl bych rád, kdyby tato zvědavost mohla být uspokojena. Rica Dawnstarová mě varovala, že nespokojená zvědavost nepochybně zabije mé kočky."

"To by mě potěšilo," ušklíbala se tlustá antropoložka.

"Tak tak," přikývl Tuf. "Přesto však musím trvat na svém. Nabízím vám výměnný obchod - potravu, kterou tak melodramaticky vyžadujete, za ubohý bezcenný drobet informací, jehož předání vás nebude vůbec nic stát. Zanedlouho doletíme do systému H'ro Brana, což je cíl cesty, pro kterou jste si mě najali. Chtěl bych vědět, proč tam cestujeme a co vlastně očekáváte, že najdete na oné morové hvězdě, o níž jsem vás slyšel mluvit."

Celise Waanová se otočila a znovu se rozhlédla po ostatních. "Zaplatili jsme za jídlo dostatek standardů," prohlásila. "Tohle je vydírání, Jefri, ukaž, že jsi chlap!"

"Hmm," odkašlal si Jefri Lion, "tím přece ničemu neuškodíme, Celise. Stejně se to dozví, až tam dorazíme. Možná je na čase, aby to věděl."

"Nevisi," pokračovala Waanová, "copak vy s tím nic neuděláte?"

"Proč bych měl?" podivil se Nevis. "Vždyť na tom přece vůbec nesejde. Povězte mu to a seberte si svoje maso. Nebo ne. Mně je to jedno."

Waanová se na Kaje Nevise zlostně zaškaradila a ještě rozzlobeněji pohlédla do chladné bledé tváře Havilanda Tufa, zkřížila ruce na prsou a pravila: "Tak dobrá, jestli není žádné jiné východisko, budu za svou večeři zpívat."

"Normální konverzační tón bude naprosto přijatelný," ujistil ji Tuf.

Celise Waanová jeho poznámku ignorovala. "Povím to stručně a sladce. Objev morové hvězdy je mým největším triumfem drahokamem korunujícím moji kariéru, nikdo z vás ale nemá dostatek inteligence ani slušnosti, aby byl schopen docenit práci, kterou jsem mu musela věnovat. Jsem antropoložka Shan-Dellorského střediska pro šíření kultury a vzdělanosti. Mou akademickou specializací je studium primitivních kultur jistého konkrétního typu - kultur koloniálních světů, které byly následkem Velké války ponechány izolaci a technologickému úpadku. Tímto způsobem byly samozřejmě postiženy mnohé lidské světy a řada z nich byla podrobena rozsáhlému studiu. Já sama jsem pracovala v méně známém oboru - věnovala jsem se zkoumání jiných než lidských kultur, zejména kultur na někdejších hrangánských otrockých světech. Jedním ze světů které jsem studovala, byla H'ro Brana. Kdysi to byla kvetoucí kolonie, genetická zásobárna Hruunů, daktyloidů a dalších méně významných hrangánských otrockých ras, dnes je však totálně zrušena. Ti inteligentní tvorové, kteří tam dosud žijí, vedou krátké, ošklivé a brutální životy, přestože jako většina podobných degenerovaných kultur mají i oni pověsti o ztraceném zlatém věku. Nejzajímavější na H'ro Bráně je však jistá legenda, legenda, která je pro ni zcela specifická - legenda o morové hvězdě.

Dovolte mi zdůraznit, že devastace H'ro Braně je extrémní a početní stav zbývající populace neuvěřitelně nízký, a to navzdory skutečnosti, že tamější životní prostředí není nijak zvlášť životu nepřátelské. Proč tomu tak je? Tak tedy, degenerovaní potomci kolonistů z řad Hruunů i daktyloidů, jejichž kultury jsou ve všech ostatních ohledech naprosto odlišné a navzájem silně nepřátelské, mají na tuto otázku společnou odpověď: morovou hvězdou. Každou třetí generaci, právě když se začnou vzpomínat na své utrpení a počet obyvatel znovu začíná výrazně stoupat, se na jejich noční obloze rozsvítí morová hvězda, jejíž záře neustále sílí, a když se stane nejjasnější hvězdou na nebi, tehdy nastává sezóna epidemií. Po celé H'ro Braně se přeznou morové rány, každá z nich děsivější než ta předchozí. Léčitelé jsou bezmocní. Úroda povadne, zvířata vyhytnou a tři čtvrtiny inteligentní populace zemřou. Ti, kteří přežijí, jsou vrženi zpět k té nejprimitivnější existenci. Pak morová hvězda pohasne a s jejím pohasnutím morové rány na H'ro Bráně ustanou po další tři generace. Tolik legenda."

Haviland Tuf naslouchal vyprávění Celise Waanové se zcela bezvýraznou tváří, "To je zajímavé," ozval se nyní, "Jsem ovšem nucen předpokládat, že naše současná expedice nebyla zorganizována jen proto, aby napomohla vaší kariéře prozkoumáním této úchvatné lidové pověsti."

"Ne," připustila Celise Waanová. "I když kdysi jsem to skutečně v úmyslu měla. Tahle legenda mi připadala jako vynikající téma pro monografii. Snažila jsem se získat od Střediska finance na terénní výzkum, moje žádost však byla zamítnuta. To mě popudilo, a zcela právem. Ti krátkozrací tupci. Zmínila jsem se o svém rozčilení i o jeho příčině svému kolegovi Jefrimu Lionovi."

Lion si odkašlal. "Ano," přisvědčil. "A mou specializací, jak je vám známo, je vojenská historie. Samozřejmě mě to zaujalo. Pohroužil jsem se do studia střediskových databank. Naše dokumentace není ani zdaleka tak kompletní jako dokumentace na Avalonu nebo na Newholmu, ale na důkladnější šetření nebyl čas. Museli jsme jednat rychle. Abyste rozuměli, moje teorie... hmm, vlastně je to víc než teorie... domnívám se, či spíš jsem si prakticky jistý, že vím, co ta morová hvězda je. Není to žádná legenda, Tufe! Je skutečná. Musí to být lodní vrak, ano, opuštěný, ale dosud funkční, stále ještě plnící své programy víc než tisíciletí po Kolapsu. Copak to nechápete? Neuhádnete to?"

"Dám se poddat," zabručel Tuf, "nejsem s daným tématem natolik obeznámen jako vy."

"Je to válečná loď, Tufe, válečná loď na dlouhé eliptické oběžné dráze kolem H'ro Braně. Je to jedna z nejničivějších zbraní, jaké kdy stará Země vypustila do prostoru proti Hrangancům, svým vlastním způsobem stejně hrůzná jako ta mytická pekelná flotila, o níž kolují pověsti z oněch posledních dnů před Kolapsem. Má ale stejně velký potenciál ke konání dobra jako k ničení! Je to depozitář nejpokročilejší biogenetické vědy Federálního impéria, fungující artefakt plný tajemství, která jsou pro zbytek lidstva ztracena."

"Tak tak," přikývl Tuf.

"Je to klonolod'," uzavřel své vysvětlení Jefri Lion, "bioválečná klonolod' Ekologických inženýrských sborů."

"A je naše," dodal Kaj Nevis s drobným neveselým úsměskem.

Haviland Tuf se na Nevise krátce zahleděl, potom sám pro sebe přikývl a vstal. "Moje zvědavost je uspokojena," oznámil, "Nyní musím splnit svou část dohody."

"Aách," povzddechla si Celise Waanová. "Moje maso."

"Zásoby jsou hojné, i když musím přiznat, že výběr je velice omezený," omlouval se Haviland Tuf. "Nechám na vás, abyste si maso sama připravila způsobem, který nejvíc potěší vaše chuťové buňky." Přešel k jedné z úložných schránek, vytáhl kód a vytáhl z ní malou lepenkovou krabici, kterou pod paží přinesl zpět ke stolu. "Tohle je jediné

maso na palubě mé lodi. Nemohu se zaručit za jeho chuť ani kvalitu, ani na jedno jsem však dosud nedostal jedinou reklamaci." Rica Dawnstarová vybuchla v hlasitý smích a Kaj Nevis si posměšně odfrkl, Haviland Tuf klidně a metodicky vytáhl z krabice tučt konzerv s kočičím krmivem a úhledně je nastavěl před Celise Waanovou. Kalamita vyskočila na stůl a začala příst.

"Není tak velká, jak jsem čekala," prohlásila Celise Waanová stejně nedůtklivým tónem jako vždycky.

"Madam," ozval se Haviland Tuf, "oči nás často dokážou klamat. Přiznávám, že moje hlavní venkovní obrazovka je poměrně malá, má v průměru pouhý metr, a to musí pochopitelně zkreslovat velikost každého předmětu, který je na ní zobrazen. Ta loď má ovšem úctyhodné rozměry." Přistoupil k nim Kaj Nevis. "Jak úctyhodné?" Tuf si založil ruce na svém vydutém žaludku. "Dopřavdy přesně to nedokážu říct. Roh hojnosti vynikajícího zboží za nízké ceny je pouze skromné obchodní plavidlo a jeho snímací zařízení není ve všech ohledech takové, jaké by snad mohlo být." "Tak alespoň přibližně," utrl se na něj Kaj Nevis. "Přibližně," opakoval Tuf. "Pozorujeme-li ji z úhlu, z jakého je nyní znázorněna na mé obrazovce, a označíme-li její nejdelší osu jako 'délku', pak se loď, k níž se přibližujeme, zdá být přibližně nějakých třicet standardních kilometrů dlouhá, něco kolem pěti kilometrů široká a zhruba tři kilometry vysoká, abstrahujeme-li od kupolovité sekce uprostřed jejího trupu, která dosahuje o něco větší výšky, a od příďové věže, která stoupá do výše přibližně jednoho dalšího kilometru nad palubu, nad níž je postavena," Všichni se shromáždili v pilotní kabině, dokonce i Anittas, který byl probuzen ze svého počítačem regulovaného spánku v okamžiku, kdy byl vypnut mezihvězdný pohon. Na chvíli zavládlo hrobové ticho; dokonce ani Celise Waanovou na kratičký okamžik očividně nenapadlo nic, co by řekla. Všichni upřeně zírali na obrazovku, na podlouhlou černou nepravidelnou siluetu, která se vznášela na pozadí hvězd, tu a tam zářila tlumenými světly a pulzovala neviditelnou energií.

"Měl jsem pravdu," zamumlal konečně Jefri Lion a přerušil ticho. "Je to klonolod' - klonolod' EIS! Nic jiného takové velikosti nemůže existovat!"

"Zatraceně," ucedil s úsměvem Kaj Nevis.

"Musí to být obrovský systém," ozval se zamyšleně Anittas. "Obyvatelé Zemského impéria byli mnohem pokročilejší než my. Je pravděpodobně řízen umělou inteligencí,"

"Jsme bohatí!" rozjásala se Celise Waanová, která pro daný okamžik zapomněla na všechna svá četná a různorodá příkon. Popadla Jefriho Liona za ruce a několika skoky, které téměř připomínaly tanec, se s ním zatočila kolem dokola.

"Jsme bohatí, jsme bohatí, jsme bohatí a slavní, všichni jsme bohatí!"

"To není tak úplně přesné," zarazil ji Haviland Tuf. "Nepochybuji o tom, že v dohledné budoucnosti byste skutečně mohli získat velké bohatství, momentálně však vaše kapsy neobsahují o nic víc standardů než před chvílí. Kromě toho Rica Dawnstarová ani já vaše perspektivy ekonomického zaopatření nesdílíme."

Nevis mu věnoval přísný pohled. "Chcete si snad stěžovat, Tufe?"

"Jsem dalek toho, abych něco namítal," ujistil ho Tuf bezvýrazným hlasem. "Pouze jsem opravoval mylné prohlášení Celise Waanové."

Kaj Nevis přikývl. "V pořádku," řekl. "A teď, než někdo z nás dopřavdy zbohatne, se musíme dostat na palubu té věci a přesvědčit se, v jakém je stavu. I záchrana pouhého vraku by nám měla vynést slušnou odměnu, pokud je ale ta loď v provozuschopném stavu, pak jsou naše možnosti neomezené, doslova neomezené."

"Evidentně je v provozuschopném stavu," ujistil ho Jefri Lion. "Už tisíc standardních let zaplavuje H'ro Bránu každou třetí generací morovými ranami."

"Samozřejmě," přikývl Nevis, "to je jistě pravda, není to ale všechno, o co tu jde. Momentálně se pasivně pohybuje po stále stejné oběžné dráze. V jakém stavu je asi její pohonná jednotka? Její buňková knihovna? Její počítače? Je spousta věcí, které si budeme muset ověřit. Jak se dostaneme na palubu, Lione?"

"Snad bychom se mohli dostat na její přistávací plošinu," odpověděl Jefri Lion. "Vidíte tu kupoli, Tufe?" ukázal prstem. "Můj zrak je naprosto v pořádku."

"Hmm, no tak, řekl bych, že právě pod ní bude přistávací paluba. Je velká jako nějaký kosmodrom. Jestli se nám podaří dosáhnout toho, aby se kupole otevřela, můžete se svou lodí zaletět přímo dovnitř."

"Jestli," opakoval Haviland Tuf. "To je hodně nepřijemné slůvko. Tak krátké a přitom tak často obtěžkané zklamáním a frustrací," Jakoby na potvrzení jeho slov se pod hlavní obrazovkou rozzářila malá červená kontrolka. Tuf zdvihl dlouhý bledý prst. "Dívejte se!" vyzval ostatní,

"Co to je?" podívil se Nevis.

"Někdo se s námi chce spojit," vysvětloval Tuf. Natáhl se dopředu a stiskl značně opotřebované tlačítko na svém laserovém komunikátoru.

Morová hvězda zmizela z obrazovky. Na jejím místě se objevila unaveně vyhlížející tvář - tvář muže středního věku, sedícího v komunikačním středisku. Jeho čelo bylo zbrázděno hlubokými vráskami, stejné vrásky se táhly i dolů po jeho tvářích, měl bohatou kštici hustých černých vlasů a unavené modrošedé oči. Na sobě měl uniformu, která jako by byla převzatá z nějakého historického filmu, a na hlavě zelenou čepici se štítkem, na němž zářilo zlaté řecké písmeno théta. "Tady je Archa," oznámil. "Pronikli jste do naší obranné zóny. Identifikujte se, jinak na vás zahájíme palbu. loto je naše první varování."

Haviland Tuf stiskl tlačítko s nápisem VYSÍLÁNÍ. "Tady je Roh hojnosti vynikajícího zboží za nízké ceny," artikuloval zřetelně. "Kapitánem lodi je Haviland Tuf. Jsme neškodní a neozbrojení obchodníci ze ShanDelloru, Archo. Můžeme požádat o svolení k přiblížení a přistání?"

Celise Waanová zírala s otevřenými ústy. "Je tam posádka," vydechla. "Posádka je ještě naživu!"

"To je ovšem fascinující," odušil Jefri Lion a popotahoval se za bradku. "Možná je to potomek původní posádky EIS. Nebo možná použili chronosmyčku! Zakřivili samotnou osnovu struktury času, aby ho uspíšili nebo naopak zastavili,

ano, byli schopní dokázat dokonce i něco takového. Chronosmyčka! Jen si to představte!"

Kaj Nevis vydal zvuk, který se podobal zavrčení, "Tisíc zatracených let a vy mi říkáte, že jsou ještě naživu? Co si sakra máme v tom případě počít?"

Scéna na obrazovce se na okamžik rozkmitala. Potom se ozval tentýž unavený muž v uniformě jednotek Zemského impéria: "Tady je Archa. Váš identifikační kód je neplatný. Pohybujete se uvnitř naší obranné zóny. Identifikujte se, jinak na vás zahájíme palbu. Toto je naše druhé varování."

"Pane," odpověděl Haviland Tuf, "jsem nucen protestovat! Jsme neozbrojení a nechránění. Nehodláme vám nijak uškodit. Jsme mírumilovní obchodníci, vědci a příslušníci vaší lidské rasy. Naše úmysly nejsou nepřátelské a navíc nám chybí jakékoli prostředky, jimiž bychom mohli poškodit loď tak impozantní, jako je vaše Archa. Je tudíž nezbytné stavět se vůči nám takto agresivně?"

Obrazovka se rozkmitala. "Tady je Archa. Pronikli jste do naší obranné zóny. Okamžitě se identifikujte; v opačném případě budete zničeni. Toto je naše třetí a poslední varování."

"To je ze záznamu," vyhrkl Kaj Nevis s náznakem uspokojení v hlase. "To je ono! Žádná hibernace, žádné zatracené stagnační pole. Nikdo tam není. Jen nějaký počítač nám přehrává záznamy."

"Obávám se, že máte pravdu," přitakal Haviland Tuf. "Musíme si však položit následující otázku: je-li ten počítač naprogramován k tomu, aby přilétajícím lodím přehrával zaznamenané zprávy, k čemu jinému může být asi tak ještě naprogramován?"

Do hovoru se vložil Jefri Lion. "Kódy!" vykřikl. "Mám ve své kartotéce celý soubor kódů a identifikačních sekvencí Federálního impéria na krystalových čípech! Hned pro ně dojdou."

"Vynikající plán," pochválil ho Haviland Tuf, "až na jediný očividný nedostatek, konkrétně na čas, který budeme potřebovat k tomu, abychom ty kódované čipy našli a použili. Kdybychom na splnění zmíněného úkolu měli neomezenou dobu, pravděpodobně bych vašemu návrhu zatleskal. Obávám se však, že tomu tak není. Archa na nás právě zahájila palbu."

Haviland Tuf se natáhl dopředu. "Přejdu na mezihvězdný pohon," oznámil. V okamžiku, kdy se jeho dlouhé bledé prsty dotkly kláves, se však Roh hojnosti náhle prudce otřásl. Celise Waanová zaječela a zhroutila se k zemi, Jefri Lion narazil do Anittase a dokonce i Rica Dawnstarová se musela chytit opěradla Tufova křesla, aby udržela rovnováhu. Pak zhasla všechna světla. Z temnoty zazněl hlas Havilanda Tufa. "Obávám se, že jsem promluvil příliš ukvapeně," omlouval se, "nebo by možná bylo přesnější říct, že jsem zareagoval příliš opožděně."

Po dlouhou chvíli byli ztraceni v tichu a temnotě a s hrůzou čekali na druhý náraz, který by byl signálem jejich definitivního konce.

A pak se temnota nepatrně rozjasnila; na všech ovládacích panelech kolem nich se rozzářila matná světélka, když se přístrojové vybavení Rohu hojnosti probudilo k mihotavému položivotu. "Nejsme stoprocentně ochromení," oznámil Haviland Tuf z velitelského křesla, v němž toporně seděl. Jeho velké ruce se natáhly ke klávesnici počítače. "Nechám si vypsát hlášení o škodách. Třeba se nám přece jen podaří stáhnout se zpět."

Celise Waanová začala vydávat podivný zvuk: jakýsi pištivě pronikavý hysterický nářek, který jako by neměl nikdy skončit. Stále ještě ležela roztažená na podlaze. Kaj Nevis se k ní prudce otočil. "Drž hubu, ty zatracená krávo!" vyštěkl a nakopl ji. Její bédování se změnilo v přerývaný pláč. "Jsme tady jako terč na střelnici," ozval se hlasitě Nevis. "Přisti výstřel nás rozmetá na kusy. Zatraceně, Tufe, pohněte s tím krámem!"

"Náš pohyb se nijak nezměnil," odpověděl Tuf. "Zásah, který jsme utrpěli, nikterak neomezil naši rychlost, poněkud nás ale odchytil od předchozí dráhy, která mířila přímo k Arše. To je možná důvod, proč po nás momentálně nikdo nestřelí." Pozorně si prohlížel matná zelená čísla, která se objevila na jedné z menších obrazovek. "Obávám se, že schopnosti mé lodi jsou do jisté míry narušené. Přejít teď na kosmický pohon by bylo nebezpečné; následné napětí by nás nepochybně rozervalo na kousky. A poškozeny byly i naše podpůrné životní systémy. Z prognózy vyplývá, že přibližně za devět standardních hodin nám dojde kyslík."

Kaj Nevis zaklel a Celise Waanová začala tlouct pěstmi do podlahy. "Můžu kyslík ušetřit, když se znovu vypnu," nabídl se Anittas. Všichni ostatní ho ignorovali.

"Můžeme zabít kočky," navrhla Celise Waanová.

"Jsme schopní pohybu?" zeptala se Rica Dawnstarová.

"Manévrovací motory jsou dosud provozuschopné," ujistil ji Tuf, "jenže v situaci, kdy nemůžeme přejít na kosmický pohon, nám bude trvat přibližně dva shandellorské roky, než se dostaneme jen na H'ro Bránu. Čtyři z nás se mohou uchýlit do skafandrů. Vírové vzduchojednotky jsou schopny neomezené recyklace kyslíku."

"Odmítám žít dva roky ve skafandru," prohlásila rezolutně Celise Waanová.

"To je vynikající," pochválil si Tuf. "Vzhledem k tomu, že je nás šest a já mám pouze čtyři skafandry, je to přínosné gesto. Vaše šlechetné sebeobětování nebude dlouho zapomenuto, mádam. Domnívám se ale, že ještě než přistoupíme k realizaci tohoto plánu, měli bychom zvážit ještě jednu další alternativu."

"Jakou?" zajímal se Nevis.

Tuf se ve svém velitelském křesle zatočil ze strany na stranu a v šeru ztemnělé pilotní kabiny si jednoho po druhém prohlédl. "Musíme doufat, že ten krystalový čip Jefriho Liona skutečně obsahuje správný přístupový kód, s jehož pomocí by se nám mohlo podařit spojit se s Archou, aniž bychom nadále byli terčem pradávných zbraní."

"Ten čip!" vykřikl Lion, který byl sotva vidět. Jeho blůza z chameleonské látky se v temnotě zbarvila do temné černi.

"Hned pro něj dojdou!" Překotně se rozběhl zpět k obytnému prostoru.

Kabinou tiše přeběhl Hříbeček a vyskočil Tufovi do klína. Tuf na něm spočinul jednou rukou a velký kocour začal hlasitě příst. Jistým způsobem to byl uklidňující zvuk, který jako by říkal, že všechno bude v pořádku.

Jefri Lion však byl pryč příliš dlouho.

Když konečně zaslechli, že se vrací, zněly jeho kroky těžce a odevzdaně.

"No tak?" ozval se Nevis. "Kde je?"

"Zmizel," oznámil Lion. "Hledal jsem ho všude. Je pryč. Byl bych ochoten přísahat, že ho mám s sebou. Můj archiv - vážně, Kaji, měl jsem v úmyslu ho vzít s sebou. Nemohl jsem samozřejmě vzít všechno, ale zkopíroval jsem si nejdůležitější záznamy, všechny věci, které nám podle mého názoru mohly přijít vhod - materiály o válce, o EIS, něco z dějin zdejšího sektoru. Bylo to něco jako můj šedý kufřík, rozumíte. Vezl jsem svůj malý počítač a přes třicet krystalových čipů. Vzpomínáte, jak jsem si včera večer některé z nich v posteli procházel? Znovu jsem si prohlížel materiály o klonolodích, nebo alespoň to málo, co o nich víme, a vy jste si stěžoval, že kvůli mně nemůžete spát. Měl jsem jeden čip plný starých kódů, vím, že jsem ho měl, a vážně jsem ho chtěl vzít s sebou. Jenže tam není." Přistoupil k nim blíž. Viděli, že nese příruční počítač a nabízí jim ho téměř jako oběť. "Čtyřikrát jsem tu škatuli prošel a prohlídal jsem všechny čipy, které jsem měl na posteli, na stole, prostě všude. Není tam. Omlouvám se. Pokud ho totiž nevzal někdo z vás?" Jefri Lion se rozhlédl po kabině. Nikdo nepromluvil. "Musel jsem ty kódy zapomenout na ShanDelloru," konstatoval. "Odlétali jsme v takovém spěchu, že jsem..."

"Vy senilní starý tupce," vyjel na něj Kaj Nevis. "Měl bych vás tady na místě zabít a ušetřit tak pro nás ostatní trochu vzduchu."

"Jsme mrtví," zakvílela Celise Waanová, "jsme mrtví, mrtví, mrtví,"

"Madam," přerušil ji Haviland Tufa hrál si přitom s Hříbečkem, "neustále předbíháte událostem. Nejste nyní o nic víc po smrti, než jste byla před krátkou chvilkou bohatá."

Nevis se k němu otočil, "Vážně? Máte snad nějaký nápad, Tufe?"

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

"Jaký?" pobídl ho Nevis.

"Jedinou naší záchranou je Archa," vysvětloval Tuf. "Musíme se dostat na její palubu. Bez toho kódového krystalu Jefriho Liona se k ní s Rohem hojností vynikajícího zboží za níž^ecený nemůžeme přiblížit tak, abychom na ní přistáli, protože by po nás znovu zahájila palbu. To všechno je zcela jasné. Přesto mě však napadla zajímavá možnost řešení," Zdvihl prst. "Možná že by Archa projevovala menší nepřátelství vůči drobnějšímu cíli - například vůči člověku ve skafandru, poháněném vzduchovými tryskami!"

Kaj Nevis se zatvářil zamyšleně. "A když se ten člověk dostane k Arše, co si počne potom? Měl by snad zaklepat na její trup?"

"To by nebylo příliš praktické," připustil Haviland Tuf, "jsem však přesto přesvědčen, že znám způsob, jak si poradit i s tímto problémem,"

Ostatní čekali. Tuf pohládl Hříbečka. "Tak pokračujte," vyzval ho netrpělivě Kaj Nevis.

Tuf zamrkal. "Mám pokračovat? Tak tak. Obávám se, že budu muset apelovat na vaši shovívavost. Moje mysl je nesmírně rozrušená. Moje ubohá loď utrpěla tragickou škodu. Prostředek mého skrovného živobytí leží zničený v troskách a kdo asi zaplatí nezbytné opravy? Zahrne mě snad Kaj Nevis, z něhož už tak brzy bude obrovský boháč, svou štedrostí? Obávám se, že ne. Koupí mi snad Jefri Lion a Anittas novou loď? Ani to není pravděpodobné. Výplatí mi velevážená Celise Waanová prémii nad a mimo sjednaný honorář, aby tak nahradila mou převelikou ztrátu? Tato dáma už pohrozila, že mě nechá soudně stíhat, moje ubohá loď že bude zabavena a moje přistávací licence zrušena. Jak se tady postarám sám o sebe? Kdo mi poskytne pomoc?"

"To teď nechtě stranou!" poručil Kaj Nevis. "Jak se dostaneme do Archy? Říkal jste, že víte o nějakém způsobu."

"To že jsem říkal?" podivil se Haviland Tuf. "Máte nejspíš pravdu, pane. Obávám se ovšem, že tíha mých strastí způsobila, že se onen plán z mé ubohé rozrušené mysli vykouřil. Zapomněl jsem ho. Nedokážu myslet na nic než na své politováníhodné ekonomické postavení."

Rica Dawnstarová se rozesmála a rázně Tufa poplácala po širokých zádech.

Vzhlédl k ní. "A nyní se mi navíc dostává krutého výprasku a bití rukou nemilosrdné Riky Dawnstarové. Prosím, madam, nedotýkejte se mě,"

"To je vydírání!" zaječela Celise Waanová. "Za to vás pošleme za mříž!"

"A teď je brána v pochybnost moje integrita a jsem zahrnován výhrůzkami. Může se snad někdo divit, že nejsem schopen myšlení, Hříbečku?"

"Tak dobrá, Tufe," zavrčel Kaj Nevis. "Vyhrál jste." Rozhlédl se po ostatních. "Má někdo nějaké námitky vůči tomu, abychom tady Tuffyho udělali plnoprávným partnerem? Rozdělíme se na pět dílů?"

Jefri Lion si odkašlal. "Zaslouží si přinejmenším pětinu, pokud se jeho plán osvědčí." Nevis přikývl. "Ujednáno, Tufe." Haviland Tuf nesmírně důstojně a okázale vstal a setřásl přitom Hříbečka z klína na zem. "Už se mi paměť vrací!"

oznámil. "Tamhle v té skřínce jsou čtyři skafandry. Kdyby byl někdo z vás tak laskav, jeden z nich si oblékl a přispěl mi na pomoc, mohli bychom společně zajít do skladištní kóje číslo dvanáct a přinést z ní jistě nanejvýš užitečné zařízení."

"Zatraceně!" vykřikla Rica Dawnstarová, když se vrátili a společnými silami přivlekli svůj úlovek. Hlasitě se rozesmála.

"Co to je?" vyjekla Celise Waanová.

Haviland Tuf, který ve svém stříbromodrém skafandru převyšoval všechny ostatní, položil nohy přineseného předmětu na podlahu a pomohl Kaji Nevisovi postavit ho do vzpřímené polohy. Pak si sejmul přilbu a s uspokojením si svou kořist prohlížel. "Je to skafandr, madam," odpověděl. "Řekl bych, že je to evidentní,"

Skutečně to byl skafandr, nepodobal se však žádnému jinému skafandru, jaký kdo z nich v životě viděl; bylo zcela zřejmé, že ať ho konstruoval kdokoli, nepočítal s tím, že by ho měli používat lidé. Tyčil se vysoko nad nimi, dokonce i nad Tufem; ozdobný chochol na velké vystouplé přilbě byl ve výši dobrých tří metrů nad podlahou, takže se téměř dotýkal stropní přepážky. Měl čtyři silné rukávy se dvěma klouby; spodní pár byl na konci opatřen lesklými zubatými klepety. Nohavice byly tak široké, že by dokázaly pojmout kmínky malých stromků, a podrážky připomínaly velké

kulaté talíře. Na širokých shrbených zádech byly připevněny čtyři obrovské nádrže, z pravého ramene vyčnívala radarová anténa a pevný černý kov, z něhož byl skafandr vyroben, byl na celém povrchu pokryt zvláštními rudozlatými vzory, plnými kudrlinek. Stál mezi nimi jako nějaký pradávný obrněný kolos.

Kaj Nevis ukázal na brnění palcem. "Tak to máme tady," konstatoval. "A co dál? K čemu nám tahle zrůdnost bude?" Zavrtěl hlavou. "Podle mě to patří do šrotu." "No prosím," ohradil se Tuf. "Tento mechanismus, o němž se vyjadřujete s takovým pohrdáním, je starožitnost obrovské historické ceny. Získal jsem tenhle úchvatný mimozemský artefakt a zaplatil jsem za něj nemalou cenu na Unqui, když jsem prolétal tamějším sektorem. Je to nefalšovaný unquinský válečný oblek, pane, pocházející údajně z dob hameriinské dynastie, která zanikla přibližně před patnácti sty lety, tedy dávno předtím, než k unquinským hvězdám dospěla lidská rasa. Je plně restaurován."

"Co ale dělá, Tufe?" zajímala se Rica Dawnstarová, která jako vždy přešla rovnou k věci.

Tuf zamrkal. "Jeho schopnosti jsou četné a různorodé. S ohledem na naši současnou tíživou situaci mi dvě z nich připadají jako nejdůležitější. Má zesílený exoskeleton a v pinč nabitém stavu přibližně desetkrát znásobí přirozenou sílu svého nositele. Jeho vybavení navíc zahrnuje naprosto vynikající řezný laser, konstruovaný tak, aby pronikl půlmetrovou vrstvou tvrzené slitiny nebo ještě podstatně silnějším ocelovým plátem, aplikuje-li se přímo z nulové vzdálenosti. Stručně řečeno, tento historický válečný oblek bude prostředkem, jehož pomocí získáme přístup do stejné historické válečné lodi, která nám skýtá jedinou možnost záchrany."

"Výborně!" zaradoval se Jefri Lion a zatleskal na znamení souhlasu.

"To by snad mohlo fungovat," připustil Kaj Nevis. "Jak to provedeme?"

"Musím přiznat, že nemám příliš mnoho vybavení pro manévrování v otevřeném prostoru," omlouval se Tuf. "Naše prostředky zahrnují čtyři standardní skafandry, ale pouze dvě tryskové pohonné jednotky. Tenhle unquinský válečný oblek má naštěstí své vlastní pohonné trysky. Navrhuji následující plán. Obléknu si válečný oblek a vystoupím z Rohu hojnosti vynikajícího zboží za nížfoceny v doprovodu Riky Dawnstarové a Anittase v normálních skafandrech s pohonnými jednotkami. Maximální možnou rychlostí se pak přesuneme k Árie. Pokud tam v bezpečí dorazíme, použijeme vynikajících schopností mého skafandru a dostaneme se dovnitř některou z přechodových komor. Bylo mi řečeno, že Anittas je odborník na staré kybernetické systémy a historické počítače. To nám přijde vhod. Jakmile budeme uvnitř, nepochybně pro něj nebude problém převzít ovládání M; r/ry a vyřadit ten nepřátelský program, který je v ní nyní instalován. V tom okamžiku bude Kaj Nevis schopen navést mou zmraženou loď na přistání a všichni se tak dostaneme do bezpečí,"

Obličej Celise Waanové se zalil jasně rudou barvou. "Necháte nás tady umřít!" zaječela. "Nevisi, Lione, musíme je zarazit! Jakmile se ocitnou nu Árie, roztřílejí nás na kusy! Nemůžeme jim věřit,"

Haviland Tuf zamrkal. "Proč musejí být moje morální kvality neustále terčem podobných obvinění?" postěžoval si.

"Jsem čestný člověk. Ani ve snu by mě nenapadlo udělat to, o čem mluvíte."

"Je to dobrý plán," přikývl Kaj Nevis. Usmál se a začal se vysvlékat ze skafandru. "Anittasi, pomocníku, oblékni si skafandr,"

"Ty jim dovoliš, aby nás tady nechali samotné?" dorážela Celise Waanová na Jefriho Liona.

"Jsem si jistý, že nemají v úmyslu nám ublížit," uklidňoval ji Lion a popotahoval se za bradku. "A i kdyby měli, Celise, co navrhuješ, abychom jim v tom zabránili?"

"Pojďme ten válečný oblek přenést dolů k hlavní přechodové komoře," obrátil se Haviland Tuf na Kaje Nevise, zatímco se Dawnstarová a kybertech nik oblékali. Nevis přikývl, kopnutím se vyprostil z vlastního skafandru a přispěchal Tufovi na pomoc.

S určitými problémy se jim podařilo dovléct obrovský unquinský skafandr dolů k hlavnímu východu z Rohu hojnosti.

Tuf se vysvlékl ze skafandru a rozevřel obrněný oblek; pak si přitáhl stoličku a začal se pracně soukat dovnitř.

"Momentíček, Tuffy," ozval se Kaj Nevis a popadl ho za rameno.

"Pane," ohradil se Haviland Tuf. "Nemám rád, když se mě někdo dotýká. Dejte tu ruku pryč." Otočil se a překvapeně zamrkal. Kaj Nevis držel v ruce vibronůž. Tenká bzučivá čepel, schopná proříznout ocelový plát, vířila vzduchem necelý centimetr od Tufova nosu.

"Dobrý plán," opakoval Kaj Nevis, "ale uděláme v něm jednu drobnou změnu. Ten superskafandr si vezmu já a půjdu společně s Amttasem a malou Rikou. Vy zůstanete tady a zemřete."

"S takovou výměnou nesouhlasím," protestoval Haviland Tuf. "Nesmírně mě uráží, že i vy jste se nechal svést k nepodloženým pochybnostem o mých úmyslech. Ujišťuji vás, stejně jako jsem ujistil Celise Waanovou, že jsem ani v nejmenším nepomyslel na zradu."

"To je zvláštní," uchechtl se Kaj Nevis. "Zato já jsem na ni pomyslel. A připadlo mi to jako zatraceně dobrý nápad."

Haviland Tuf nasadil výraz uražené důstojnosti. "Vaše zlotřilé plány jsou zmařeny, pane," oznámil. "Anittas a Rica Dawnstarová jsou hned za vámi. Jak dobře víte, Rica Dawnstarová byla najata právě proto, aby předešla podobnému počínání z vaší strany. Radím vám, abyste se okamžitě vzdal. Bude to pro vás lepší."

Kaj Nevis se ušklíbl.

Rica držela přilbu svého skafandru pod paží. Přejela očima po scéně před sebou, nepatrně zavrtěla hezkou hlavou a povzddechla si. "Měl jste přijmout mou nabídku, Tufe. Říkala jsem vám, že přijde čas, kdy budete litovat, že nemáte spojení." Nasadila si přilbu, pevně ji uzavřela a popadla pohonnou jednotku. "Půjďme, Nevisi."

V široké tváři Celise Waanové konečně svítilo porozumění. Dlužno přiznat, že tentokrát se nenechala unést hysterií. Rozhlédla se kolem sebe a hledala nějakou zbraň; když nenašla nic použitelného, popadla Hříbečka, který stál kousek od ní a zvědavě přihlížel tomu, co se děje. "Vy, vy, VY!" zařvala a mrštila kocourem přes celou kabinu. Klaj Nevis se uhnul. Hříbeček hlasitě zavřískal a odrazil se od Anittase. "Přestaňte laskavě házet mými kočkami," ohradil se Haviland Tuf.

Nevis se rychle vzpamatoval a znovu začal Tufa nebezpečně ohrožovat vibronožcm; Tuf pomalu o několik kroků ustoupil. Nevis posečkal dostatečně dlouhou dobu, aby stačil sebrat z podlahy Turův odložený skafandr a obrátě ho rozřezat na tucet dlouhých stříbromodrých cárů. Potom se opatrně nasoukal do unquinského válečného obleku. Rica Dawnstarová ho za ním neprodyšně uzavřela. Nevisovi chvíli trvalo, než se zorientoval v neznámých ovládacích systémech, asi po pěti minutách se však vypouklý přední zorník pomalu rozzářil zlověstnou krvavě rudou barvou a těžké horní paže se těžkopádně pohnuly. Experimentálně přešel na spodní paže s ocelovými klepety, zatímco Anittas otevíral vnitřní dveře přechodové komory. Kaj Nevis nemotorně vlezl dovnitř a cvakal přitom klepety; za ním následoval kybertechnik a jako poslední Rica Dawnstarová. "Omlouvám se, vážení," prohlásila, když se dveře začaly zavírat. "Není to nic osobního. Prostá aritmetika."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Odčítání."

Haviland Tuf sčděl zahalen temnotou ve svém velitelském křesle a pozoroval matně blikající přístrojové vybavení před sebou. Hříbeček, jehož hrdost byla značně uražena, se usadil v Tutově klíně a velkomyslně se nechával ukonejšit. "fircha na naše někdejší spolčcníky nestřlí," oznámil Tur Jefrimu Lionovi a Celise Waanové.

"Všechno je to moje chyba," zabčdoval Jefri Lion.

"Ne," odporovala Celise Waanová. "Je lojeho chyba." Ukázala tlustým palcem na Tura.

"Vy nejste zrovna nejvdčččjší žena na světě," poznamenal Haviland Tuf.

"Nejvdčččjší? Za co bych vám asi tak měla být vdčččná?" zeptala se rozčileně.

Tuf sepnul ruce s nataženými prsty. "Nejsme úplně bez prostředků. Především nám Kaj Nevis nechal jeden provozuschopný skafandr," upozornil.

"A žádný pohonný systém."

"Teď, když klesl náš počet, vydrží nám vzduch dvakrát déle," pokračoval Tuf.

"Ale stejně nám dojde," vyštčkla Celise Waanová.

"Kaj Nevis a jeho spolčcníci nepoužili unquinského válečného obleku k tomu, aby po odchodu zničili Roh hojnosti vynikajícího zboží za nízké ceny, přestože to klidně mohli udčlat."

"Nevisovi se víc zamlouvalo nechat nás umřít pomalou smrtí," odsekla antropoložka.

"Myslím, že v tom to není. Podle mého je pravděpodobnější, že si chtěl tuhle loď uchovat v rezervě jako poslední útočiště pro případ, že by jeho plán, jak se dostat na palubu Archy, z nějakého důvodu selhal," meditoval Tuf. "To znamená, že prozatím máme příbytek, zásoby a možnost manévrování, byť značně omezenou."

"Nemáme nic než zmrzačenou loď, které valem dochází vzduch," prohlásila Celise Waanová. Chystala se říct ještě něco, právě v tom okamžiku však do pilotní kabiny vpadla Kalamita, plná energie a elánu, zuřivě pronásledující jakýsi drobný klenot, který kutálela před sebou. Šperk se zastavil u nohou Celise Waanové, Kalamita po něm skočila a opatrným plácnutím své packy ho roztočila a poslala po podlaze dál. "Můj prsten se světélkujícím kamenem!" vyjekla Celise Waanová. "Všude jsem ho hledala! K čertu s tebou, ty špinavá zlodějko!" Předklonila se a chmátla po prstenu. Když k ní Kalamita přiskočila, rozčileně se po ní rozehnala pěstí. Minula, Kalamitiny drápky však byly přesnější, Celise Waanová zavřčšťla.

Haviland Tuf vyskočil z křesla. Popadl kočku i prsten, Kalamitu schoval do bezpečí své náruče a prsten prkenně podal jeho krvácející majitelce. "To je vaše," prohlásil.

"Přísahám, že ještě než zemřu, popadnu tu potvora za ocas a vymlátím ji o stěnu mozek z hlavy - pokud totiž nějaký mozek má." "Nedokážete dostatečně ocenit pozitivní vlastnosti kočkovitých šelem," poučoval ji Tufa vracel se ke svému křeslu. Uklidňoval Kalamitinu uraženou hrdost stejně jako předtím Hříbečkovu. "Kočky jsou výjimečně inteligentní zvířata. Je dokonce všeobecně známo, že všechny kočky jsou do jisté míry nadány telepatickými schopnostmi. Jak víme, na staré Zemi existovaly primitivní národy, které je uctívaly jako bohy."

"Studovala jsem primitivní národy, které uctívaly lejna," utrhla se na něj podrážděně antropoložka. "To zvíře je špinavá potvora."

"Kočkovité šelmy jsou úzkostlivě čistotné," odpověděl klidně Tuf. "Samotná Kalamita je sotva víc než kotě a její hravost a chaotický temperament zatím zůstávají nedotčeny," vysvětloval. "Je to nesmírně svěhlaavý tvoreček, v tom je však jen část její roztomilosti. Kupodivu má zároveň mnoho pevně vštípených návyků. Koho by mohla nepotěšit radost, jakou čerpá ze hry s různými drobnými předměty, které necháváme ležet kolem sebe? Koho by mohla nepobavit pošetílá pravidelnost, s níž svoje hračky ztrácí pod ovládacími panely právě v této kabině? Koho, ptám se? Jen ta nejzapšklčjší individua s kamenným srdcem." Tuf rychle zamrkal - jednou, dvakrát a potřetí. V jeho podlouhlém nehybném obličejí to působilo jako bouře emocí, "Tak běž, Kalamito," vyzval kočku a opatrně ji sundal z klína. Vstal a pak se škrobenou dfstojností poklekl na kolena. Po rukou a na kolenou se Haviland Tuf začal plazit po kabině a šmátrat pod ovládacími panely.

"Co to děláte?" vyjela na něj Celise Waanová.

"Hledám Kalamitiny ztracené hračky," informoval ji Haviland Tuf.

"Já tady krvácím, dochází nám vzduch a vy hledáte kočičí /zračky!" vyprskla rozčileně.

"Mám dojem, že přesně to jsem vám právě sdčlil," opáčil Tuf. Vytáhl zpod panelu plnou hrst drobných předmětů a pak ještě jednu. Poté, co pod panel zastrčil celou paži a systematicky prohmatal celý prostor pod ním, se konečně vzdal, sebral ze země svůj úlovek, oprášil si odčv a začal nalezené hračky oddčlovat od prachu. "Zajímavé," oxval se.

"Co zase?" vyštčkla.

"Tohle je vaše," obrátil se k Celise Waanové. Podal jí další prsten a civč světelné tužky. "Tohle patří mnč," pokračoval a odstrčil stranou dvě další světelné tužky, tři červené křižníky, žlutou bitevní loď a stříbrnou hvčzdnou pevnost. "A tohle je podle mého vaše." Natáhl ruku k Jefrimu Lionovi: ležel na ní nepravidelný krystal velikosti nehtu u palce.

Lion se vymrštíl na nohy jako vystřelený z praku. "To je ten čip!"

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

Poté, co Tuf laserem odeslal žádost o povolení k přistání, následoval nekonečný okamžik napětí. Uprostřed velké černé kupole se objevila uzoučká šterbina a pak další, která se s první kolmo křížila. Pak spatřili třetí, čtvrtou, další a ještě další. Kupole se rozštěpila na stovku úzkých klínovitých segmentů, které se zatáhly do trupu Archy.

Jeffri Lion ze sebe vypustil zadržovaný dech. "Funguje to," konstatoval hlasem plným obdivu a vděčnosti.

"Ke stejnému závěru jsem dospěl už před nějakou dobou," přikývl Tuf, "když jsme úspěšně pronikli do obranné zóny, aniž by po nás byla zahájena palba. Tohle můj závěr jen potvrzuje."

Sledovali na obrazovce další vývoj situace. Pod kupolí se objevila přistávací paluba, která nebyla o nic menší než kosmodromy na mnoha menších planetách. Paluba byla poseta kruhovitými přistávacími rampami, 7, nichž několik bylo obsazeno. Chvilí počkali a kolem jedné z prázdných ramp se rozzářil kruh modrobílého světla.

"Jsem dalek toho, abych vám nařizoval, co máte dělat," prohlásil Haviland Tuf s očima upřenými na své přístroje a s rukama vykonávajícími opatrné, metodické pohyby. "Přesto bych vám však radil, abyste se oba bezpečně připoutali. Chystám se vysunout přistávací nohy a naprogramovat nás na přistání na vyznačené rampě, nejsem si ale jistý, jak velkou škodu zmíněné nohy utrpěly, a dokonce ani nevím, jsou-li ještě všechny tři na švem místě. Doporučoval bych vám proto opatrnost."

Přistávací paluba pod nimi připomínala rozšklebenou černou tlamu. Zahájili majestátní sestup do jejích rozsáhlých hlubin. Osvětlený kruh přistávací rampy se na jedné z obrazovek neustále zvětšoval, zatímco druhá ukazovala bleděmodré světlo gravitačních motorů Rohu hojnosti, odrážející se od vzdálených kovových stěn a siluet dalších lodí. Na třetí obrazovce viděli, jak se kupole znovu uzavírá, podobna tuctu ostrých zubů, které za nimi opět sklaply, jako by právě byli pohlceni nějakým kolosálním netvorem, plovoucím ve vesmíru.

Náraz byl překvapivě jemný. Dosedli na místo lehce jako peříčko a přistání bylo doprovázeno jen minimálním otřesem. Haviland Tuf vypnul motory a chvíli strávil tím, že studoval přístroje a situaci na obrazovkách. Pak se otočil ke svým společníkům. "Přistáli jsme," oznámil, "a je na čase, abychom si naplánovali, co dál."

Celise Waanová si spěšně odepínala bezpečnostní pásy. "Mám v úmyslu odtud vypadnout," prohlásila, "najít Nevise a tu čubku Riku a oběma jim pěkně od plic povědět, co si o nich myslím."

"Ve vašem případě by se fráze „co si o nich myslím“ mohla považovat za protimluv," poznamenal Haviland Tuf.

"Domnívám se, že postup, který navrhuje, je extrémně nerozumný. Své bývalé kolegy jsme teď nuceni považovat za nepřátele. Vzhledem k tomu, že nás před chvílí opustili a odsoudili k smrti, budou nepochybně zaskočení zjištěním, že jsme dosud naživu, a je dost pravděpodobné, že se pokusí podniknout kroky, jimiž by toto nedopatření napravili."

"Tuf má pravdu," ozval se Jeffri Lion. Přecházel od jedné obrazovky k druhé a fascinovaně na ně upíral oči. Starodávná klonolod' probudila jeho elán i jeho představitost k novému životu, takže přímo sršel energií. "Buď my nebo oni, Celise. Tohle je válka. Pokud budou mít možnost, zabijou nás, o tom vůbec nepochybuj. Musíme jednat stejně bezohledně! Tahle chvíle od nás vyžaduje chytrou taktiku."

"Skláním se před vašimi válečnými zkušenostmi," ujistil ho Tuf. "Jakou strategii navrhuje?"

Jeffri Lion se zatahal za bradku. "Hmm," zabručel, "totiž, nechtě mě chvíli přemýšlet. Jaká je naše momentální situace? Mají Anittase. Ten chlap je sám o sobě poloviční počítač. Jakmile se napojí na lodní systém, měl by být schopen zjistit, do jaké míry je Archa dosud funkční, to ano, a možná dokonce převzít nad některými jejími funkcemi kontrolu. To by mohlo být nebezpečné. Možná se o to pokouší už v tomto okamžiku. Víme, že se dostali na palubu před námi. Třeba vědí, ale třeba nevědí, že jsme tady i my. Máme možná výhodu překvapení!"

"Oni zase mají výhodu vtom, že mají všechny zbraně," upozornil ho Haviland Tuf.

"To není problém!" usmál se Jeffri Lion. Dychtivě si zamnul ruce. "Konec konců je tohle válečná loď. Je sice pravda, že EIS se specializovaly na biologickou válku, tohle je ale vojenské plavidlo a já jsem si jistý, že posádka byla vybavena ručními zbraněmi a podobnými prostředky. Někde tu musí mít zbrojnici. Stačí ji najít."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

Lion už byl naplno rozjetý. "Naší výhodou, hmm, nechci, aby to znělo neskromně, ale naší výhodou jsem já sám. Kromě toho, co se Anittasovi podaří objevit prostřednictvím počítačů, budou jen tápat ve tmě, zatímco já jsem loď starého Federálního impéria studoval. Vím o nich všechno." Zamračil se. "Tedy alespoň všechno, co nebylo ztraceno nebo prohlášeno za tajné. Přinejmenším vím pár věci o obecné koncepci těchto klonolodí. Nejdřív ze všeho musíme najít zbrojnici a ta by měla být někde blízko. Standardním postupem bylo skladovat zbraně poblíž přistávací paluby pro potřebu vylodovacích jednotek a tak podobně. Až získáme zbraně, měli bychom se poohlédnout po... hmm, nechtě mě přemýšlet... no ano, po buňkovém archivu, ten je ze všeho nejdůležitější, Klonolodě měly obrovské buňkové archivy, v nichž se ve stagnačním poli uchovávaly klonovací materiály doslova z tisícovek různých světů. Musíme zjistit, jestli jsou ty buňky dosud životaschopné! Pokud stagnační pole selhalo a vzorky byly zničeny, nezískali jsme nic víc než neobyčejně velkou loď. Jsou-li však systémy dosud funkční, je Archa doslova nedocenitelná!"

"Přestože jsem si vědom důležitosti buňkového archivu," přerušil ho Tuf, "připadá mi, že bezprostřednější prioritou by pro nás asi mělo být nalezení velitelského můstku. Vycházím-li z možná nepodloženého, avšak přesto přitažlivého předpokladu, že totiž po uplynutí celého tisíciletí už nikdo z členů původní posádky Archy není naživu, znamená to, že jsme na této lodi sami se svými nepřáteli, a ta strana, která se jako první zmocní kontroly nad palubními funkcemi, se bude těšit poměrně impozantní výhodě,"

"Správná připomínka, Tufe!" vykřikl Lion. "Tak dobrá, dejme se do toho,"

"Správně," připojila se k němu Celise Waanová. "Chci už vypadnout z téhle kočičí pasti."

Haviland Tuf zdvihl prst. "Ještě moment, prosím. Je tu jeden další problém. Jsme celkem tři, máme však pouze jeden skafandr."

"Jsme uvnitř lodi," připomněla mu Celise Waanová hlasem, který přetékal ironií, "K čemu potřebujeme skafandry?"

"Možná k ničemu," připustil Tuf. "Je pravda, jak naznačujete, že tohle přístaviště zřejmě funguje jako neobyčejně velká přechodová komora; moje přístroje ukazují, že jsme nyní obklopeni dokonale dýchatelnou atmosférou, složenou z kyslíku a dusíku, která sem byla přečerpána poté, co se kupole kompletně uzavřela."

"Tak v čem je problém, Tufe?"

"Nepochybně jsem přespříliš opatrný," omlouval se Haviland Tuf. "Přiznávám se však, že jsem poněkud znepokojen. Tahle Archa je sice nejspíš opuštěná a zpustlá, přesto ovšem plní příkazy, které kdysi dostala. Vzpomeňte jen na epidemie, které dosud pravidelně rozsévá na ITro Bráně. Vzpomeňte na to, jak účinně nám bránila v přiblížení, Zatím si nemůžeme být jisti tím, proč byla vlastně tato loď opuštěná, ani tím, jak skončili poslední členové její posádky, evidentně to však vypadá, že měli v úmyslu, aby Archa fungovala dál. Je možné, že venkovní obranná zóna byla jen první z několika linií automatické obrany."

"Zajímavý nápad," zabručel Jefri Lion. "Pasti?"

"Ano, svého druhu pasti. Atmosféra, která nás čeká, se může hemžit zhoubnými parazity, choroboplodnými zárodky a biogenetickou nákazou. Odvážíme se to riskovat? Já osobně bych se cítil bezpečněji ve skafandru, i když vy dva se samozřejmě můžete rozhodnout jinak."

Celise Waanová se zatvářila znepokojeně. "Ten skafandr bych měla dostat já," prohlásila. "Máme jen jeden a vy mi to dlužíte po tom, jak hnusně jste se ke mně chovali."

"Tuhle debatu nemusíme znovu otevírat, madam," zarazil ji Tuf. "Jsme na přístávací palubě. Kolem nás vidím devět dalších kosmických lodí nejrůznější konstrukce. Je tu jeden hruunský bojový letoun a jedna rhianská obchodní loď, původ dvou dalších je mi neznámý. Pak je tu pět dalších identických lodí, větších než moje vlastní ubohé plavidlo, které jsou očividně jakýmsi raketoplány a nepochybně jsou součástí původního vybavení/Ireny. Z dosavadních zkušeností vím, že k příslušenství každé kosmické lodi patří i skafandry. Mám proto v úmyslu obléknout si náš poslední zbývající skafandr, vystoupit ven a prohledat sousední lodi, dokud v nich pro vás oba nenajdu další skafandry."

"To se mi nelíbí," vyštěkla Celise Waanová. "Vy se dostanete ven a my tady zůstaneme třet."

"Tak to už prostě v životě chodí," odpověděl Tuf, "že se každý 7. nás musí čas od času smířit s něčím, co se mu nelíbí," Přechodová komora jim nadělala trochu potíží. Byla to malá nouzová kabina s ručním ovládním. S otevřením vnějších dveří neměli sebemenší problém, vešli dovnitř a vzduchotěsně je za sebou uzavřeli. Vnitřní dveře se však ukázaly být odlišnou a mnohem obtížnější překážkou.

Jakmile se vnější dveře zavřely, do prostorné komory začala znovu proudit atmosféra, vnitřní dveře se však z nějakého důvodu odmítaly pohnout. První je vyzkoušela Rica Dawnstarová; obrovským kovovým kolem nedokázala otočit a páku se jí nepodařilo stlačit. "UHNI MI Z CESTY," vyzval ji Kaj Nevis, jehož hlas byl mimozemskými komunikačními obvody, zabudovanými do unquinského válečného obleku, zkrácen ve skřípavé skřehotání a vnějšími reproduktory zesílen v ohlušující burácení. Ohromné talířovité podrážky hlasitě zvonily o podlahu, když se kolem ní protlačil, silné horní paže válečného obleku popadly kolo a otočily jím. Kolo chvíli vzdorovalo, potom se zkroutilo a zdeformovalo a konečně se ze dveří úplně vytrhlo.

"Dobrá práce," ocenila tento výkon Rica prostřednictvím reproduktoru svého skafandru. Zasmála se.

Kaj Nevis zahuhlal něco burácivě nesrozumitelného. Uchopil páku a snažil se s ní pohnout, podařilo se mu však pouze ji ulomit.

Anittas přistoupil blíž ke vzdorovitému mechanismu vnitřních dveří. "Je tady sada kódovacích tlačítek," ukázal prstem. "Kdybychom znali správnou kódovou sekvenci, nepochybně bychom byli automaticky vpuštěni dovnitř. A je tady i zdířka počítače. Pokud se mi podaří napojit se na něj, mohl bych ze systému získat správný kód."

"CO TI VTOM BRÁNÍ?" obořil se na něj Kaj Nevis. Zorník jeho přilby se zlověstně rozzářil,

Anittas zdvihl paže a bezmocně zatočil rukama. Se zjevně organickými částmi těla překrytými stříbromodrým materiálem skafandru a se stříbrnými kovovými očima hledícíma plastikovým zorníkem víc než kdy jindy připomínal robota. Kaj Nevis, který se tyčil vysoko nad ním, vypadal jako mnohem větší robot. "Tenhle skafandr," vysvětloval Anittas, "je nedokonale konstruovaný. Nemohu navázat přímé spojení, dokud si ho nesvléknu." "TAK SI HO SVLÉKNI," poručil Nevis.

"Bude to bezpečné?" zaváhal Anittas. "Nejsem si tím jistý."

"Je tady přece vzduch," vložila se do hovoru Rica Dawnstarová a ukázala směrem k příslušnému souboru indikátorů.

"Ani jeden z vás si skafandr nesvlékl," připomenul jim Anittas. "Kdybych udělal nějakou chybu a otevřel vnější dveře místo vnitřních, mohl bych zemřít dřív, než bych se stačil znovu vzduchotěsně uzavřít."

"TAK ŽÁDNOU CHYBU NEDĚLEJ," zahřměl Kaj Nevis.

Anittas si založil ruce na prsou. "Tenhle vzduch může být nezdavý. Ta loď je už tisíc standardních let opuštěná, Kaji Nevisi. I ten nejdokonalejší systém se čas od času zhroutí, vyskytují se v něm poruchy a problémy. Nejsem ochoten riskovat svou osobu."

"ŽE NE?" zaburácel Nevis. Ozval se skřípavý zvuk. Pomalu se zdvihla jedna ze spodních paží, zubovitá kovová čelist se otevřela, popadla Anittase kolem pasu a přišpendlila ho k nejbližší stěně. Kybertechnik nesouhlasně zavěštl. Pak se mu před očima objevila horní paže a obrovská ruka v kovové rukavici se zabořila pod límec jeho skafandru. Zatáhla a servala z Anittase přilbu s celou horní polovinou skafandru. Málem mu přitom utrhla i hlavu.

"TENHLE SKAFANDR SE MI LÍBÍ," prohlásil Kaj Nevis. Nepatrně kybertech ruka zmáčkl svým klepetem. Kovová látka se roztrhla a trhlina začala ven prosakovat krví. "VŽDYŤ PŘECE DÝCHÁŠ, NE?"

Po pravdě řečeno se Anittas vzduchem téměř zalykal. Souhlasně přikývl.

Válečný oblek ho odhodil na podlahu. "TAK SE DEJ DO PRÁCE," poručil mu Nevis.

Přesně v tomto okamžiku začala Rica Dawnstarová pociťovat nervozitu. Nenápadně ustoupila dozadu, opřela se o vnější dveře v co největší vzdálenosti od Nevisi a zvažovala situaci, zatímco Anittas si stáhl rukavice, vymanil se z

cárů svého zničeného skafandru a zastrčil modře ocelové prsty své pravé ruky do připravených počítačových zdírek. Připnula si sice podpažní pouzdro přes skafandr, aby měla svou jehlovou pistoli po ruce, její přítomnost na ni však náhle nepůsobila tak uklidňujícím dojmem jako obvykle. Prohlížela si tloušťku unquinského brnění a přemýšlela o tom, jestli se při výběru svého spojence náhodou nedopustila omylu. Třetinový podíl byl samozřejmě mnohem lepší než malý honorář od Jefriho Liona. Co když ale Nevis usoudí, že mu třetina nestačí?

Náhle zaslechli hlasitý dutý zvuk a vnitřní dveře se začaly pomalu otevírat. Za dveřmi byla úzká chodba, vedoucí ven do tmy. Kaj Nevis přešel k prahu, zahledl se do temné chodby a rudě žhnoucí zorník jeho přilby se v šarlatových šmouhách odrážel na stěnách. Pak se nemotorně otočil. „HEJ, POMOCNICE!“ zahulákal na Riku Dawnstarovou. „BĚŽ VEN NA PRŮZKUM.“

Rica dospěla k rozhodnutí, „Rozkaz, šéfe,“ odpověděla. Vytáhla jehlovou pistoli, rychle přiskočila ke dveřím, vyběhla do chodby a přibližně po deseti metrech dorazila na křižovatku s další chodbou. Zastavila se a ohlédla se. Nevis ve své masivní zbroji zaplňoval celé dveře přechodové komory. Anittas stál po jeho boku. Obvykle tak tichý, klidný a výkonný kybertechnik se celý třásl. „Zůstaňte, kde jste,“ zavolala na ně Rica. „Není to tu bezpečné!“ Pak se otočila, namátkou si vybrala jeden směr a rozběhla se, jako by jí za patami hořelo.

Hledání skafandrů zabralo Havilandu Tufovi podstatně víc času, než předpokládal. Nejblíže z ostatních kosmických lodí stál hruunský bojový letoun, robustní zelený stroj, který se jevil zbraněmi. Ten však byl bezpečně uzavřen, a přestože ho Tuf několikrát obešel kolem dokola a studoval nejrůznější přístroje, jejichž účelem zdánlivě bylo otevřít přístup dovnitř, nic z jeho zkusmého popotahování, šťouchání, tlačení a šťourání nevedlo k žádoucímu výsledku, takže byl nakonec nucen to vzdát a pokračovat dál.

Vstup do druhé lodí, jedné z oněch dvou neznámého původu, byl otevřený dokořán a Tuf ji celou prošel s jistou dávkou intelektuálního uchvácení. Její interiér tvořilo bludiště úzkých chodbiček, jejichž stěny byly stejně nepravidelné a plné drobných oblázků jako stěny jeskyně a na dotek poddajné. Její přístrojové vybavení bylo naprosto nesrozumitelné. Její skafandry, když konečně našel něco, co jako skafandry vypadalo, možná byly funkční, rozhodně se však do nich nemohl obléct nikdo větší než jeden metr s oboustranně symetrickým tělem.

Rhianská obchodní loď, kterou zkusil jako třetí, byla kompletně vybrakovaná. Tuf v ní nenašel nic užitečného. Konečně mu nezbylo nic jiného než vydat se na dlouhou cestu k jednomu z pěti vzdálených raketoplánů, které stály bok po boku pohodlně usazené na individuálně přizpůsobených startovacích rampách. Byly to velké lodí, větší než Roh hojnosti vynikajícího zboží za nížejší ceny, měly černé podobané trupy a elegantně tvarovaná křídla, očividně však byly dílem lidských rukou a zdály se být v dobrém stavu. Tufovi se po chvíli konečně podařilo proniknout do jedné z nich, na její rampě byla kovová plaketa s gravírovanou siluetou jakéhosi bizarního tvora a nápis hlásající, že její jméno je Noh. Skafandry se nacházely přesně tam, kde se nacházet měly. S ohledem na své tisícileté stáří byly ve vynikajícím stavu a navíc působily velice impozantním dojmem: tmavozelené obleky se zlatými přilbami, rukavicemi a vysokými botami a se zlatým písmenem thcta zářícím na prsou každého z nich. Tuf dva vybral a odnesl je zpět přes ozvěnou dunící matně osvětlenou plošinu přistávací paluby k místu, kde se na svých třech roztažených nohách krčil zjizvený a zmračený vrak, který byl jeho Rohem hojnosti.

Když dorazil ke spodnímu okraji rampy, která vedla vzhůru k hlavní přechodové komoře, málem zakopl o Hříbečka. Velký kocour seděl na palubě. Nyní se zdvihl, plačtivě zamňoukal a začal se mazlivě otírat o Turovu nohu ve vysoké botě.

Haviland Tuf se na okamžik zastavil a na starého šedého kocoura se zadíval. Neohrabaně se sklonil, zdvihl ho do náruče a chvíli ho hladil. Když se vydal po rampě vzhůru k přechodové komoře, Hříbeček ho následoval a Tuf byl nucen ho odehnat. Prošel komorou do lodí s jedním skafandrem pod každou paží.

„Už bylo na čase,“ zabručela Celise Waanová, když vstoupil dovnitř.

„Říkal jsem ti přece, že nás Tuf neopustil,“ ozval se Jefri Lion.

Haviland Tuft nechal skafandry spadnout na podlahu kabiny, kde zůstaly ležet jako zclenozlatá kaluž. „Hříbeček je venku,“ konstatoval tichým a bezvýrazným hlasem.

„Ano, to je,“ přisvědčila Celise Waanová. Popadla jeden skafandr a začala se soukat do zelené kovové vyhlížející látky. Skafandr jí byl kolem pasu dost těsný; členové Ekologických inženýrských sborů jistojistě nebyli tak při těle jako ona.

„To jste mi nemohl přinést nějaký větší?“ stěžovala si. „Víte jistě, že tyhle skafandry ještě fungují?“

„Konstrukčně vypadají dobře,“ odpověděl Tuf. „Vzduchové jednotky bude třeba nasytit všemi živými bakteriemi, které zůstaly zachované z lodních kultur. Jak je možné, že je Hříbeček venku?“

Jefri Lion si nervózně odkašlal, „Hmm, ano,“ zamumlal. „Celise měla strach, že už se nevrátíte, Tufe. Byl jste pryč hrozně dlouho. Myslela, že jste nás tady nechal.“

„To bylo zlovolné a nepodložené podezření,“ ohradil se Tuf.

„Hmm, jistě,“ souhlasil Lion. Odvrátil oči stranou a sáhl pro svůj skafandr.

Celise Waanová si natáhla zlatou vysokou botu a vzduchotěsně ji uzavřela. „Je to vaše vina,“ obrátila se k Tufovi.

„Kdybyste nebyl tak dlouho pryč, nebyla by se mě zmocnila taková nervozita.“

„Tak tak,“ přikývl Tuf. „A co, smím-li se xeptat, má vaše nervozita společného s Hříbečkem?“

„No, myslela jsem, že už se nevrátíte, a my jsme se odtud přece potřebovali dostat,“ vysvětlovala antropoložka.

Utěšnila si i druhou botu. „Jenže vy jste mě tak x nervó/nil, však víte, všemi těmi povídkami o chorobách. Tak jsem toho kocoura poslala přechodovou komorou ven. Chtěla jsem tam poslat tu zatracenou černobílou potvoru, ta mi ale pořád utíkala a prskala na mě. Zato ta šedá mi dovolila, abych ji zdvihl. Vyhodila jsem ji ven a sledovali jsme ji na obrazovkách. Říkala jsem si, že uvidíme, jestli onemocní nebo ne. Pokud by nevykazovala žádné symptomy, no, pak bychom to nejspíš mohli risknout i my a vyjít taky ven.“

„V principu je mi to jasné,“ přitakal Haviland Tuf.

Do kabiny bujaře vběhla Kalamita, která si s něčím hrála. Když spatřila Tufa, zamířila k němu přehnaně holcibavým kočičím krokem.

"Jefri Lione," ozval se Tuf, "bud'te tak laskav, chopte se prosím Kalamity, odnesete ji dozadu do obytného prostoru a zavřete ji tam."

"Hmm, samozřejmě," přikývl Lion. Chytil Kalamitu, když procházela kolem něj. "Proč?"

"Od nynějška bych byl raději, kdyby byla Kalamita v bezpečí mimo dosah Celise Waanové," prohlásil Tuf.

Celise Waanová s přílbou v podpaží si pohrdavě odfrkla. "Ale, třesky plesky. Ta šedá je přece v pořádku."

"Dovolte mi, abych vás upozornil na jistou komplikaci, se kterou pravděpodobně nejste obeznámena," pravil Haviland Tuf. "Říká se jí inkubační doba."

"Já tu devátí zabiju," vyhrožoval Kaj Nevis, který spolu s Anittasem kráčet temnou chodbou. "Čert aby ji vzal. Dneska už člověk nesežene spolehlivého žoldnéře." Obrovitá hlava válečného obleku se pootočila a žhnoucí zorník pátral po kybertechnikovi. "Pospěš si."

"Nejsem schopen držet s vámi krok," omlouval se Anittas a popoběhl dopředu. V bocích ho bolelo, jak se snažil vyrovnat se Nevisovu tempu; jeho kybernetická polovina byla pevná jako kov a rychlá jako elektronické obvody, jeho biologickou polovinu však tvořila ubohá, unavená a zraněná tkáň a z, řezných ran, které mu Nevis kolem pasu způsobil, dosud prýštila krev. Navíc se mu začínala točit hlava a cítil návaly horkosti. "Už to není daleko," prohlásil. "Ještě kus touhle chodbou a pak třetí dveře vlevo. Je to dost velká druhotná stanice. Cítil jsem to, když jsem byl napojený na počítač. Tam budu schopen splynout s hlavním systémem." A odpočinout si, pomyslel si. Byl neuvěřitelně unavený a jeho biopolovina pulzovala bolestí,

"CHCI, ABYS ROZSVÍTIL TA ZATRACENÁ SVĚTLA," prikazoval mu Nevis. "A POTOM CHCI, ABYS MI JI NAŠEL. ROZUMÍŠ?"

Anittas přikývl a přinutil se k ještě většímu vypětí. Na tvářích, které jeho stříbřitě kovové oči neviděly, mu hořely dvě malé, jasně rudé skvrny velikosti špendlíkové hlavičky, na okamžik se mu před očima vše zamžilo a rozvlnilo a v uších se mu rozlehlo hlasité zvonění. Zastavil se.

"CO SE ZASE DĚJE?" vyjel na něj Nevis.

"Zaznamenávám částečnou ztrátu funkcí," vysvětloval Anittas. "Musím se dostat do počítačového sálu a nechat překontrolovat svoje systémy." Znovu vykročil kupředu a zapotácel se. Pak ho rovnováha dokonale opustila, takže se zhroutil k zemi.

Rica Dawnstarová si byla naprosto jistá, že se jim ztratila. Kaj Nevis byl sice v tom svém obřím kovovém opičím obleku zatraceně hrůzostrašný, o tom nebylo pochyb, rozhodně se však nedalo říct, že se pohybuje tiše. Rica měla oči jako jedna z Tufových koček, což bylo další výhodou její profese. V místech, kde kolem sebe viděla, se pohybovala během, zatímco v úplně temných chodbách se poslepu řídila hmatem a postupovala co nejrychleji a nejtišeji. Tady dole byla Archa bludištěm místností a chodbiček. Vytrvale se proplétala labyrintem, odbočovala, zatáčela a znovu odbočovala, vracela se ve svých vlastních stopách a pozorně naslouchala, jak zvuk Nevisova rachotivého kroku neustále slábne, až nakonec úplně utichl.

Teprve pak, když si byla jistá, že je v bezpečí, začala Rica Dawnstarová zkoumat tu nepřehlednou změť chodbiček a kajut, v níž se ocitla. Ve stěnách byly zasazeny osvětlovací desky. Některé z nich reagovaly na dotek její ruky, jiné ne. Všude, kde to bylo možné, si rozsvěcela na cestu. V první sekci, kterou procházela, byly obytné prostory - male ložnice přístupné z úzkých chodbiček, každá o/ nich vybavená postelí, stolem, počítačovým panelem a obrazovkou. Některé místnosti byly prázdné a sterilní, v jiných našla neustlané postele a oblečení rox.házcené po podlaze. Jinak tu bylo vše úhledné a čisté. Buď se lidé, kteří zde přebývali, vystěhovali teprve včera večer, anebo Archa celou tuhle část lodi udržovala zapečetěnou, nedotčenou a neporušenou, dokud ji nčjným způsobem neaktivoval jejich příchod.

Následující sekce už takové štěstí neměla. Kajuty tady byly plné prachu a všelijakých odpadků a v jedné z nich našla prastarou kostru - ženskou kostru, dosud spočívající na posteli, která se pod ní už před staletími rozpadla v beztvaré smetí. Co všechno může způsobit trocha vzduchu, pomyslela si Rica.

Chodbičky vedly do dalších, širších chodeb. Rica nakukovala do skladů, do místností plných nejrůznějšího zařízení a clo jiných, v nichž byly naskládané hromady prázdných klecí, do úzkostlivě čistých bílých laboratoří, lemujících v nekonečné řadě stěny chodby, která byla široká jako bulváry v Shandicity. Ta ji nakonec dovedla ke křižovatce s ještě rozměrnější chodbou. Zaváhala a na okamžik se jí zmocnila nejistota, takže vytáhla jehlovou pistoli. Tohle povede k pilotní kabině, pomyslela si - nebo každopádně k něčemu důležitému. Vykročila do hlavní chodby a v jednom z koutů si něčeho všimla: nejasných stínů, přikrčené se hrbících v mělkých výklencích ve zdi. Opatrně k nim zamířila.

Když dospěla do jejich blízkosti, rozesmála se a zastrčila zbraň zpět do pouzdra. Temné stíny tvořila řada jakýchsi skút-rů - malých tříkolových vozidel se dvěma sedadly a velkými měkkými balonovými pneumatikami. Skútry byly zapojeny do nabíjecích zdířek ve zdi.

Rica jeden 7, nich vytáhla, hbitě vyskočila na sedadlo řidiče a otočila spínačem. Kontrolky potvrdily, že skút je plně nabitý. Měl dokonce i čelní reflektor, který se velice účinně prořezával tmou a stíny před ní, Rica se s úšklebkem pomalu rozjela širokou chodbou. Nejela sice nijak zvlášť rychle, ale na tom nezáleželo, přinejmenším se přibližovala svému cíli.

Jefri Lion je dovedl ke zbrojnici. Právě tam Haviland Tuf zabil Hříbečka.

Lion po místnosti přejížděl paprskem ruční svítilny, kterým opisoval rychle vzrušené oblouky a radostně vykřikoval při pohledu na zásoby laserových pušek, projektilových zbraní, sonic-kých pistolí a světelných granátů. Celise Waanová si stěžovala, že se se zbraněmi nikdy neučila zacházet a kromě toho stejně pochybuje, že by byla schopná někoho zabít. Koneckonců je přece vědecká pracovnice, a ne nějaký voják a tohle všechno považuje za barbarství,

Haviland Tuf opatrně choval Hříbečka v náručí. Když Tuf znovu vyšel x. Rohu hojnosti a zdvihl ho ze země, začal velký

kocour hlasitě přist, teď už však nepředl. Vydával nyní podivné žalostné zvuky, napůl mňoukal a napůl se dusil. Když se ho Tuf pokusil pohladit, dlouhá, měkce šedá srst mu v celých chu-máčích zůstávala v ruce. Hříbeček zavřel Stěl. Tuf viděl, že mu něco roste v tlamě: pavučina tenkých černých vláken, rozlé-zající se z černého houbovitého útvaru. Hříbeček znovu za-vřiskl, tentokrát ještě hlasitěji, a pokusil se vymanit z Tufova sevření; jeho drápy neúčinně útočily na kov Tufova skafandru. Velké žluté oči měl potažené kalnou blánou.

Ostatní dva si ničeho nevšimli; věnovali se dříčtějšímu vě-cem, než byl kocour, který po celý svůj život doprovázel Tufa na jeho cestách. Jefri Lion a Celise Waanová se spolu hádali. Navzdory Hříbečkovu zuřivému zápolení ho k sobě Tuťpcvně přitiskl. Naposledy ho pohladil a promluvil k němu několik konejšivých slov. Potom jediným rozhodným pohybem /lomil kocourovi vaz.

"Nevis se nás už jednou pokusil zabít," vysvětloval Jefri Lion Celise Waanové. "Je mi úplně jedno, jakč vůči tomu máš výhra-dy, ale doopravdy budeš muset přispět svou troškou do mlýna. Nemůžeš chtít, abychom Tuf a já nesli cele břímě naší obrany." Za tlustým plastickým zorníkem svého skafandru se Lion zamračil. "Škoda, že nemám víc informací o tom válečném obleku, co má Nevis na sobě," poznamenal. "Tufe, myslíte, že laserový paprsek tou unquinskou zbrojí pronikne? Nebo by byl účinnější nějaký výbušný projektíl? Já osobně bych vsadil na laser. Tufe?" Otočil se a zamával ruční svítilnou sem a tam, až se na stěnách místnosti divoce roztančily stíny. "Tufe, kde jste? Tufe?"

Haviland Tuf však zmizel.

Dveře počítačového sálu se odmítaly otevřít. Kaj Nevis do nich kopl. Kov uprostřed se zprohýbal dovnitř a horní konec dveří se vylomil z veřejí. Nevis do nich kopl znovu a pak ještě jednou, jeho masivní obrněná noha dopadala na tenčí kov dveří děsivou silou. Potom odhrnul zhroucené pozůstatky překážky stranou, aby mu nebránily v cestě, a vešel dovnitř s Anittasem uloženým na natažených spodních pažích. "TENHLE ZATRA-CENÝ SKAFANDR SE MI ZAMLOUVÁ," prohlásil. Anittas zastě-nal.

Druhotná stanice byla plná jakéhosi jemného subsonického bzukotu a vibrovala napětím. Všude kolem se jako světlušky rozsvěcela a zase zhasínala drobná barevná světélka.

"Do sítě," hlasi Anittas. Jeho ruka sebou slabě škubla pohy-bem, který mohl právě tak jako gesto znamenat i křeč.

"Připojte mě do sítě," opakoval. Ty části jeho těla, které měly dosud organický charakter, vypadaly příšerně. Pokožku měl pokrytou perličkami černého potu a z každého jeho póru prýštily drobné kapičky vlhkosti, které se leskly jako tekutý eben. Z nosu mu volně vytékaly hleny a krvácel i ze svého jediného organického ucha. Nebyl schopen postavit se ani chodit a zdálo se, že se začíná zhoršovat i artikulace jeho řeči. Tmavě rudá záře z při-lby válečného obleku mu dodávala temně karmínový odstín, díky němuž vypadal ještě hůř. "Pospěšte si," pobídl Nevis. "Do sítě, prosím, připojte mě do sítě."

"DRŽ HUBU, NEBO TADY S TEBOU PRÁSKNU O ZEM," okřikl ho Nevis. Anittas se zachvěl, jako by na něj zesílená reprodukce Nevisova hlasu zaútočila fyzickým násilím. Nevis se rozhlížel po místnosti, dokud nenašel propojovací modul. Odtáhl kyber-technika k němu a upustil ho do bílého plastického křesla, které jako by bylo přirozeným prodloužením ovládacího pane-lu a počítačové jednotky. Anittas zaječel. "DRŽ HUBU," opako-val Nevis. Neobratně popadl kybertechnikovu paži a málem ji přitom vyval z ramenního kloubu. V tom 7xatraceném obleku jen těžko odhadoval vlastní sílu a jemná manipulace byla ještě obtížnější, rozhodně však neměl v úmyslu ho svléknout - ten oblek se mu vážně zamlouval, o tom nebylo sporu. Anittas zno-vu zavřiskl. Nevis ho ignoroval, roztáhl kybertechnikovy prsty z modré oceli a vrazil je do propojovacích zdířek. "A JE TO!" oddechl si a o krok ustoupil. Anittas se zhroutil dopředu a hlavou narazil do kovu a plas-tiku ovládacího panelu. Z dokořán otevřených úst mu odkapá-vala krev, smíšená s jakousi hustou černou tekutinou, téměř připomínající olej. Nevis se zlostně zamračil. Dopravil ho sem příliš pozdě? Snad mu tu teď ten zatracený kybertechnik ne-umřel?

Pak se však rozsvítila světla, nezřetelné divoké bzucení za-znělo pronikavěji a všechna drobná barevná kontrolní světélka se zuřivě rozblíkala, jako by nikdy nechtěla přestat. Anittas byl připojený k síti.

Rica Dawnstarová ujížděla hlavní chodbou a navzdory všem okolnostem se cítila téměř bezstarostně, když se temnota před ní náhle změnila v oslnivé světlo. Stropní panely nad její hlavou se jeden po druhém probouzely z dlouhého spánku; táhly se celé kilometry daleko a přeměnily noc v tak jasný den, že ji na okamžik rozbolely oči.

Překvapeně přibrzdila, zastavila a dívala se, jak se světelná vlna ztrácí v nekonečnu. Ohlédla se za sebe. Vzadu v místech, odkud přijela, byla chodba dosud zahalena tmou.

Všimla si něčeho, co předtím potmě nebylo na první pohled zřejmé. Do podlahy chodby bylo zapuštěno šest tenkých para-lelních linek, průsvitných plastických vodicích listů v červené, modré, žluté, zelené, stříbrné a purpurové barvě. Každá / nich nepochybně někam vedla. Zalitovala, že neví kam.

Pak se však přímo před jejíma očima stříbrná linka pomalu rozzářila vnitřním světlem. Táhla se před ní do dáli jako te-noučká, stříbrně se třpytící stužka. Ve stejném okamžiku po-haslo světlo stropního panelu přímo nad ní, Rica se zamyšleně zamračila a popojela se svým skůtrem několik metrů kupředu, až vyjela ze stínu a ocitla se opět na světle. Když se však zasta-vila, zhaslo i toto světlo. Stříbrná stužka na podlaze naléha-vě pulzovala. "Tak dobrá," řekla nahlas Rica, "uděláme to po tvém." Nastartovala skůtr, rozjela se chodbou a světla za ní postupně pohasínala.

"Už je tady!" zavřřskla Celise Waanová, když se v chodbě rozsvítilo. Vypadalo to, jako by vyskočila dobrý metr do vzdu-chu.

Jefri Lion /ustal nehybně stát a zamračeně se rozhlížel. V ru-kou držel laserovou pušku. V pouzdru na jednom boku se mu houpala pistole vystřelující vysoce výbušné šípky a na druhém sonická pistole. Na zádech měl pcvně připoutaný plazmový kanón pro dvoučlennou obsluhu. Přes pravé rameno měl pře-hozený bandalír plný psychických bomb, přes levé další banda-lír se světelnými granáty a v pochvě na stehnu měl zastrčený velký vibronůž. Uvnitř své zlaté přílby se Lion usmíval a krev mu prudce bušila ve spáncích. Byl připravený na všechno. Tak-hle dobře se necítil už víc než

celé století, od té doby, co byl naposledy spolu se Skacglayovými dobrovolníky v akci proti Černým andělům. K čertu se všemi těmi zaprášenými akade-mickými nesmysly. Jefri Lion byl muž činu a teď si znovu připadal jako mladík.

"Uklidni se, Celise," zabručel, "Nikdo tady není. Jen my dva. Prostě se rozsvítla světla, to je všechno."

Celise Waanová se tvářila nepřesvědčeně. Také ona byla ozbrojena, ale laserovou pušku za sebou celou cestu vláčela po podlaze, protože prohlašovala, že je na ni příliš těžká, a Jefri Lion se napůl děsil toho, co by se stalo, kdyby se pokusila odjít a hodit jeden ze svých světelných granátů. "Podívej," ukázala, "co je tohle?"

Jefri Lion spatřil, že do podlahy jsou zapuštěné dva barevné plastické pásy. Jeden byl černý a druhý oranžový. Oranžový pás se v tom okamžiku rozsvítil. "To je nějaký počítačový naváděcí systém," usoudil. "Budeme se jím řídit."

"Ne," odporovala Celise Waanová.

Jefri Lion se zamračil. "Poslyš, tady velím já a ty uděláš, co ti přikážu. Dokážeme si poradit se vším, co bychom snad mohli potkat. Tak sebou pohni."

"Ne!" opakovala zatvrzele Celise Waanová. "Jsem unavená. Není to bezpečné. Já zůstanu tady."

"To, co ti říkám, je přímý rozkaz," zdůraznil netrpělivě Jefri Lion.

"Ale, třesky plesky. Ty mi žádné rozkazy dávat nemůžeš. Mám titul plného mudrce a ty jsi jen přidružený profesor."

"Tady nejsme ve Středisku," upozornil ji podrážděně Lion. "Tak jdeš?"

"Nejdu." Posadila se doprostřed chodby a založila si ruce na prsou.

"Tak dobrá, jak chceš. Přeju ti hodně štěstí," Jefri Lion se k ní otočil zády a sám se vydal po stopách oranžového naváděcího světla. Za ním zůstala jeho armáda, která zatvrzele a uraženě sledovala jeho odchod.

Haviland Tuf se ocitl na podivném místě.

Dlouhou dobu bloudil nekonečnými temnými a úzkými chodbičkami, v náruči nesl bezvládné Hříbečkově tělo, sotva schopný přemýšlet, bez jakéhokoli plánu nebo vytčeného cíle. Konečně ho jedna z chodbiček dovedla na prostranství, které připomínalo obrovskou jeskyni. Stěny se před ním na všech stranách rozestoupily. Byl pohlcen prázdnotou temnotou a kroky jeho vysokých bot se zvonivou ozvěnou odrážely od vzdálených zdí. Z temnoty k němu doléhaly zvuky - tiché hučení, které bylo na samotném prahu slyšitelnosti, a nějaký hlasitější zvuk, podobný šplouchání, něco jako příliv a odliv nekonečného podzemního oceánu. Haviland Tuf si však připomněl, že není v podzemí. Byl ztracen na palubě prastaré kosmické lodi jménem Archa, obklopen darebáky, a Hříbeček byl zabit jeho vlastní rukou.

Pokračoval v chůzi, sám však nedokázal říct, jak dlouho. Jeho kroky se hlasitě rozléhaly kolem. Podlaha byla rovná a holá a zdálo se, že se táhne do nekonečna. Náhle však potmě přímo v chůzi do něčeho narazil. Pohyboval se pomalu, takže se nezranil, při nárazu však upustil Hříbečka. Zašmátral před sebou a snažil se zjistit, jaký předmět ho zastavil v cestě, látka rukavic mu však ztěžovala jeho identifikaci. Bylo to něco velkého a zakřiveného.

V tom okamžiku se rozsvítila světla.

V případě Havilanda Tufa nedošlo k žádné světelné explozi; osvětlení těchto prostorách bylo jen tlumené, matné a kalné. Záře, která sem shora dopadala, vrhala všude kolem zlověstné černé stíny a propůjčovala osvětleným oblastem podivně naze-lenalý nádech, jako by byly pokryty nějakým světélkujícím me-chem.

Tuf se rozhlédl kolem sebe. Spíše než v jeskyni se nacházel v jakémsi tunelu. Přešel napříč celou jeho šíří, což podle jeho odhadu představovalo vzdálenost přinejmenším jednoho kilo-metru. Jeho šíře však byla zanedbatelná v porovnání s délkou; nepochybně se táhl podél cele lodi a sledoval její nejdelší osu, protože se zdálo, jako by se v obou směrech ztrácel v temno-tách. Strop nahoře byl zahalen závojem zelených stínů; ozvěna se v obrovské výši nad jeho hlavou odrážela od jeho matně viditelných křivek. Byly tu stroje, obrovská spousta strojů - druhotné počítačové stanice, vestavěné do stěn, podivné me-chanismy nepřipomínající nic, co kdy Haviland Tuf v životě viděl, ploché pracovní stoly se zabudovanými mechanickými manipulátory a minirukami. Nejvýraznějším prvkem této ob-rovské, ozvěnou dunící šachty však byly nádrže.

Nádrže byly všude kolem. Kam až oko dohlédlo, lemovaly jedním i druhým směrem obě stěny a několik jich dokonce trčelo dolů od stropu. Některé z nich měly kolosální rozměry; jejich vyduté průsvitné stěny byly dost velké na to, aby pojímaly Roh hojnosti. Na jiných místech byly buňky velikosti lidské dlaně, tisíce buněk, táhnoucí se od podlahy ke stropu jako plastické včelí plástve. Počítače a pracovní stanice vypadaly vedle nich naprosto bezvýznamně a jejich drobné detaily člo-věk snadno přehlédl. Haviland Tuf teď také identifikoval zdroj onoho šplouchavého zvuku, který předtím zaslechl. V ponu-rém zelenavém osvětlení viděl, že většina nádrží je prázdná, několik málo z nich - jedna tady, jedna tamhle a další dvě o kousek dál - se však zdály být naplněny barevnými tekutinami, klokotajícími a rozvířenými sotva znatelnými pohyby na-půl viditelných siluet, které se v nich vznášely.

Haviland Tuf si scénu před sebou dlouhou chvíli pozorně prohlížel; při pohledu na její rozměry si sám připadal uboze malý. Konečně se však přece jen odvrátil a sehnul se, aby znovu zdvihl Hříbečka. Když poklekl na kolena, spatřil, do čeho vlastně v temnotě narazil: byla to středně velká nádrž, jejíž průhled-né zakřivené stěny se táhly směrem pryč od něj. Tahle nádrž byla plná husté, kalné žlutavé tekutiny, v níž se tu a tam pohy-bovaly rudě zbarvené víry. Tuf zaslechl nezřetelné zabublání a pocítil nepatrnou vibraci, jako by sebou uvnitř něco mrsk-lo. Naklonil se blíž, pohlédl dovnitř a pak náhle vzpřímil hlavu.

V nádrži se vznášel a pohledem ho sledoval nezrozený a při-tom živý tyranosaurus.

V počítačové síti neexistovala žádná bolest. V síti neměl ani žádné tělo. V síti byl jen myslí, čirou sladkou, neposkvrněnou myslí, a byl součástí něčeho obrovského, mocného a nekonečně většího, než byl on sám, většího než kdokoli z nich. V síti byl něco víc než člověk, víc než kyborg, víc než pouhý stroj. V síti "Přesto jsem mrtvý," ujistil ho Anittas. "Čerpám sílu ze systému, uměle posiluji svou kybernetickou polovinu a vracím si tak schop-nost řeči. Přitom ale celou dobu umírám. To ty náказы, Nevisi. Posádka téhle lodi byla v posledních dnech své existence zoufale poddimenzovaná, zbývalo jich jen dvaatřicet a došlo k útoku, zaútočili na ně Hruunové. Dešifrovali kód, otevřeli kupoli a při-stáli. Vzali chodby lodě útokem, a byla jich víc než stovka. Obránci s nimi bojovali o každou píď. Neprodyšně

uzavřeli celé sektory Archy, vyčerpali z nich všechny vzduch a odpojili veškerou energii. Několik jich tímhle způsobem dostali. Přepadali je ze zálohy a rvali se s nimi o každý metr. Dodnes jsou tu některé nefunkční prostory, poznamenané bitvou, které Archa není schopna vlastními silami opravit. Vypustili proti nim epidemie, choroboplodné zárodky a parazity, ze svých nádrží povolali své nejoblíbenější noční můry, bojovali, umírali a vítězili. Když to skončilo, byli všichni Hruunové mrtví, A víš co, Kaji Nevisi? Až na poslední čtyři zbývající byli mrtví i obránci. Z těch čtyř byl jeden těžce raněn, dva další byli nemocní a poslední byl mrtvý uvnitř. Chceš vědět, jak se jmenovali? Ne, myslel jsem, že to nebudeš chtít vědět. Naprosto postrádáš zvědavost, Kaji Nevisi. Na tom ale nezáleží, Tuf to bude chtít vědět a zrovna tak i ten stařík Lion."

"TUF? LION? Co MI TO TADY POVÍDÁŠ? Ti už jsou PŘECE

OBA MRTVÍ."

"Omyl," opravil ho Anittas. "V tomto okamžiku už jsou oba na palubě Archy. Lion našel zbrojnicu. Je z něj pochoduující arzenál a jde si pro tebe. Tuf našel něco ještě důležitějšího. Rica Dawnstarová sleduje stříbrnou vodící lištu do hlavní pilotní kabiny, ke kapitánskému stanovišti. Tak vidíš, Kaji Nevisi, sešli se tady úplně všichni. Probudil jsem k životu veškeré části Ar-chy, které jsou ještě funkční, a vedu je všechny za ruku."

"TAK TOHO OKAMŽITĚ NECH," poručil Nevis. Ani na oka-mžik nezaváhal. Velké kovové klepeto se natáhlo a objalo Anit-tase kolem biokovového hrdla. Na zubaté ostří klepeta vyteklo několik kapek černého potu. "OKAMŽITĚ JE ZASTAV."

"Ještě jsem ti nepověděl všechno, Kaji Nevisi," pokračoval kybertechnik. Ústa měl zalitá krví, "Posledním členům impe-riální posádky bylo jasné, že se jim nepodaří přežít. Celou loď proto uzavřeli a ponechali ji vzduchoprázdnu, tichu a nicotě. Dovolili, aby se z ní stal vrak, ne však docela, jak uvidíš. Měli strach z dalšího útoku ze strany Hruunů nebo možná později ze strany nějakého jiného, dosud neznámého nepřítele. Poru-čili tedy Ar/e, aby se bránila. Aktivovali plazmová děla a větší lasery a zachovali funkčnost obranné zóny, jak jsme se sami ke své vlastní újmě přesvědčili. A naprogramovali loď tak, aby za ně vykonávala strašlivou pomstu, aby se znovu a znovu vracela k H'ro Bráně, odkud pocházeli Hruunové, a rozsévala na ní svůj dar nákazy, epidemie a smrti. Aby Hruunům zabránili vypěstovat si imunitu, vystavili své nádrže s choroboplodnými zárodky nepřetržitě radiaci, jejímž výsledkem je nekonečná mutace, a vymysleli program automatické genetické manipu-lace, vytvářející stále novější a smrtelnější viry."

"TO JE MI ÚPLNĚ JEDNO," zaburácel Kaj Nevis. "UŽ JSI TY OSTATNÍ ZASTAVIL? DOKÁŽEŠ JE ZABÍT? VARUJU TĚ, BUĎ TO OKAMŽITĚ UDĚLÁŠ, NEBO JE PO TOBĚ."

"Po mně už je každopádně, Kaji Nevisi," prohlásil Anittas. "Už jsem ti to přece říkal. To ty nákazy. Nechali tady uvnitř druhou obrannou linii. Pro případ, že by někdo opět do lodi pronikl, byla Archa naprogramovaná tak, aby se probudila a na-plnila svoje chodby atmosférou, to je sice pravda, ale atmosfé-rou nakaženou tuctem různých chorobných vektorů. Nádr-že s choroboplodnými zárodky se promíchávají a kypí už tisíc standardních let, Kaji Nevisi, takže ty zárodky znovu a znovu mutují. Nemoc, již jsem se nakazil, nemá žádné jméno. Mys-lím, že to byl nějaký výtrus. Na palubě jsou antigeny, léky a vakdny - Archa zároveň vyráběla i tohle všechno - ale pro mne už je pozdě, příliš pozdě. Nadýchal jsem se toho a teď to zaživa požírá moji biopolovinu. Moje kyberpolovina je nestra-vitelná. Mohl jsem nám zajistit nadvládu nad touhle lodí. Kaji Nevisi. Společně jsme mohli mít moc, jakou má jen bůh. Místo toho zemřeme."

"TV ZEMŘEŠ," opravil ho Nevis. "A LOĎ JE MOJE."

"To si nemyslím. Dal jsem tomu idiotskému obroví pořádný kopance, Kaji Nevisi, takže se znovu probudil. Jistě, pořád ještě je to idiot, je ale vzhůru a čeká na rozkazy, které mu neumíš a nejsi schopen dát. Jefriho Liona vedu přímo sem a Rica Dawn-starová se v tomto okamžiku blíží k centrální pilotní kabině. A navíc..."

"NAVÍC UŽ NIC," přerušil ho stroze Nevis. Klepeto se s chřupnutím zakouslo do kovu a kosti a jediným rychlým cvaknutím oddělilo kybertechnikovu hlavu od těla. Hlava se odrazila od Anittasova hrudníku, spadla na podlahu a odkutá-lela se stranou. Z hrdla vytryskla krev a silný kabel, který z něj vyčníval, naposledy marně zasyčel a zazářil modrobílou jis-krou; pak se tělo zhroutilo a padlo na řídicí panel počítače. Kaj Nevis zdvihl paži, rozmáchl se a několikrát do panelu udeřil, dokud z něj nezbyla pouhá troska a všude po podlaze se nevá-lely stovky plastických a kovových střípků.

Ozval se jakýsi pronikavě pisklavý, bzučivý zvuk.

Kaj Nevis se otočil a se zorníkem zářícím krvavě rudě pátral po jeho původu.

Hlava na podlaze se na něj dívala. Oči z lesklého stříbrného kovu ho našly a zaostřily se na něj. Ústa se zkrivila v uslintaný úšklebek. "A navíc, Kaji Nevisi," oslovila ho hlava, "jsem akti-voval poslední obrannou linii, kterou zbývající členové impe-riální posádky naprogramovali. Stagnační pole je vypnuté a noční můry se v tuto chvíli probouzejí. Strážci lodě se tu za okamžik objeví a zlikvidují tě."

"K ČERTU S TEBOU!" zařval Nevis. Šlápl na kybertechniko-vu hlavu obrovskou kruhovitou podrážkou a přenesl na ni ce-lou svou váhu. Její nápor rozdrtil ocel i kost a Nevis nohou vytrvale točil sem a tam, sem a tam, dupal po ní, dokud mu pod podpatkem nezbyvalo nic než rudošedá kaše, místy posetá bí-lými a stříbrnými skvrnami.

A pak se konečně dočkal ticha. Dlouhou dobu, celé dva kilometry nebo ještě víc, běželo všech šest vodících lišt v podlaze paralelně, přestože pouze stří-brná lišta pulzovala zářícím životem. Jako první se odklonila červená, která na jedné z křižovatek odbočila doprava. Pur-purová lišta skončila o kilometr dál u širokých dveří, z nichž se vyklubal vchod do úzkostlivě čisté haly, v níž se nachá-zel komplex automatizované kuchyně a jídelny. Rica Dawn-starová byla v pokušení zastavit se a komplex důkladněji pro-zkoumat, ale stříbrná linka netrpělivě blikala a stropní světla jedno po druhém zhasínala a pobízela ji kupředu hlavní chod-bou.

Konečně dorazila na její konec. Široká chodba, kterou sledo-vala, se začala postupně stáčet doleva a vyústila do dalšího, právě tak velkolepého koridoru. Ten pak skončil v obrovském kruhovitém prostoru, z něhož se jako paprsky kola větvil půl-tucet menších chodbiček. Strop byl kdesi vysoko nad ní. Po-dívala se vzhůru a spatřila přinejmenším tři

další úrovně, na-vzájem propojené lávkami, můstky a velkými kruhovitými balkony. V náboji kola se tyčila jediná velká šachta, která stou-pala od podlahy až ke stropu - očividně to byl výtah.

Modrá lišta mířila do jednoho paprsku, žlutá do druhého a zelená do třetího. Rozsvícená stříbrná lišta vedla přímo ke dveřím výtahu. Když se k nim přiblížila, dveře se samy otevřely. Rica zajela se skútem k patě šachty, zastavila, sesedla a zavá-hala. Výtah ji zval k nástupu, jeho kabina však působila nepří-jemně klaustrofobicky.

Váhala příliš dlouho.

Všechna světla zhasla.

Zůstala pouze stříbrná lišta, jediná tenká stužka, která jako prst ukazovala přímo kupředu. A samotný výtah, jehož světla dosud zářila.

Rica Dawnstarová se zamračila, vytáhla jehlovou pistoli a ve-šla dovnitř. "Nahoru, prosím," přikázala. Dveře se zavřely a vý-tah začal stoupat. Jefri Lion navzdory váze všech zbraní, které nesl, rázoval svižným krokem. Od té doby, co opustil Celise Waanovou, se cítil dokonce lfp než předtím; ta ženská mu stejně byla jen na obtíž a pochyboval o tom, že by mu v nějaké potyčce byla co platná. Už předtím zvážil možnost kradmého a nepozorova-ného přístupu a zavrhl ji. Z Kaje Nevise a z jeho válečného obleku němčí strach. Nepochyboval samozřejmě o tom, že je impozantně obrněný, konec konců ho však vyrobili nějací mi-mozemšťané a Lion byl vyzbrojen nejničivějšími pozemskými imperiálními zbraněmi, využívajícími špičkových technologic-kých a vojenských schopností Federálního impéria, které měla stará Země k dispozici před Kolapsem. O žádných Unquin-cích v životě neslyšel, takže to nejspíš nijak zvlášť vynikající zbrojíři nebyli. Nepochybně šlo o nějakou hrangánskou zotro-čenou rasu. Udělá s Nevisem krátký proces, pokud ho najde, a s tou zrádkyní Rikou Dawnstarovou také - s ní i s tou její ubohou jehlovou pistolkou. Už se těšil, až uvidí, jak dokáže jehlová pistole obstát proti plazmovému kanónu. Ano, na to se vážně těšil.

Lion přemýšlel o tom, jaké asi mají s Archou plány Nevis a jeho nohsledové. Nepochybně chystají něco ilegálního a ne-morálního. Na tom ovšem vůbec nezáleželo, protože téhle lodi rněl v úmyslu zmocnit se on - Jefri Lion, přidružený profesor vojenské historie v shandellorském Středisku a někdejší druhý taktický analytik třetí perutě Skaeglayových dobrovolníků. Měl v úmyslu zmocnit se klonolodě EIS, možná s Tufovým přispě-ním, podař-li se mu ho nalézt, v každém případě však měla připadnout jemu. A rozhodně se potom nechystal takový poklad prodat s cílem hamizného osobního zisku. Ne, odletí s touhle lodí až na Avalon, do slavné Akademie lidských znalostí, a předá jim ji pod podmínkou, že bude jmenován vedoucím jejího vý-zkumu. Bude to projekt, který mu vydrží po celý zbytek života, a až tento život skončí, bude se o Jefrim Lionovi, učenci a vá-lečnickovi, mluvit jedním dechem se samotným Kleronomasem, který z Akademie udělal takovou instituci, jakou dnes je. Lion s hrdě vztyčenou hlavou vytrvale kráčel středem chodby a sledoval oranžovou vodící lištu; do kroku si začal pohvizdovat bezstarostnou pochodovou melodii, kterou se u Skaeglayových dobrovolníků naučil před dobrými čtyřiceti lety. Hvízdal si a pochodoval, pochodoval a hvízdal si. Dokud lišta nezhasla.

Celise Waanová zůstala dlouhou dobu sedět na podlaze s ru-kama pevně zkříženými na prsou a s ublížené zamařeným výrazem ve tváři. Zůstala sedět, dokud v dáli úplně neodezněla ozvěna Lionových kroků. Seděla a litostivě přemýšlela o všech urážkách a příkořích, s nimiž byla nucena se smířit. Všichni byli úplně nemožní, všichni do jednoho. Měla vědět, že není rozumné svěřit svůj osud do rukou tak beznadějně neschop-né a nezdvorné posádky. Anittas byl víc stroj než člověk, Rica Dawnstarová nestydatá malá poběhlce, Kaj Nevis nebyl nic jiného než obyčejný kriminálník a pro Havilanda Tufa prostě nenacházela odpovídající výraz. Dokonce i Jefri Lion, její ko-lega, se nakonec ukázal jako nespolehlivý. Morová hvězda byla jejím objevem, ona je seznámila s jejím tajemstvím a čeho se jí za to dostalo? Nepohodlí, hrubosti a nakonec ponechání vlast-nímu osudu. Jenže Celise Waanová už se s tím nadále nehod-lala smířovat. Rozhodla se, že se o loď nebude dělit s žádným z nich. Je to její nález a bude to také ona, kdo se s ní vrátí do Shandicity a podle shandellorských zákonů o záchranných pracích ji nechá prohlásit za svůj majetek, na což má plné právo. A pokud si někdo z jejích ničemných společníků bude chtít stěžovat, bude na ni muset podat soudní žalobu. Mezitím neměla v úmyslu ani s jedním z nich vyměnit jediné slovo, už nikdy.

Začínal ji pobolívat zadek a pomalu jí dřevěněly nohy. Příliš dlouhou dobu seděla ve stejné poloze. Kromě toho ji bolelo v zádech a měla hlad. Přemýšlela o tom, jestli se na palubě tohoto zatraceného vraku najde nějaké místo, kde by sehnala něco slušného k jídlu. Možná by se i našlo. Počítače očividně fungovaly, obranné systémy takč, a teď dokonce svítila světla, takže bylo možné", že funguje i jídelna. Vstala a rozhodla se, že se po ní půjde podívat.

Havilandu Tufovi bylo jasné, že se něco děje.

Intenzita hluku v obrovské šachtě pomalu, ale znatelně stou-pala. Naprosto zřetelně rozeznával jakýsi hluboký bzučivý zvuk a také ono tlumené klototání bylo teď o něco zřetelnější. A suspenzní kapalina v nádrži s tyrannosaurem jako by řídla a měnila barvu. Krouživé rudé víry se rozplynuly nebo je z ná-drže něco odsálo a žlutavá tekutina s každým uplynulým oka-mžikem nabývala na průhlednosti. Tuf sledoval, jak se z jedné stěny nádrže vysunula mechanická ruka. Vypadalo to, jako by ještěrovi dávala nějakou injekci, přestože Tuf ve špatném osvět-lení jen stěží rozeznával podrobnosti.

Haviland Tuf dospěl k závěru, že nastal čas pro strategický ústup. Poodstoupil od nádrže s tyrannosaurem a zamířil dál středem šachty. Ušel jen malý kus cesty, když narazil na jednu z oněch pracovních počítačových stanic, kterých si všiml už dříve. Zastavil se.

Nedělalo mu prakticky žádné potíže identifikovat charak-ter a účel této kabiny, na kterou náhodou narazil. V útrobách Archy se nacházela obrovská buňková knihovna, obsahující vzorky tkání doslova milionů nejružnějších druhů rostlinných, živočišných a virových životních forem, pocházejících z nesčí-slného množství světů; tak ho alespoň informoval Jefri Lion. Tyto vzorky se pak klonovaly podle požadavků lodních taktiků a biologických inženýrů, takže Archa a její ztracené sesterské lodě mohly vysílat choroby schopné zdecimovat obyvatelstvo celé planety, hmyz, který totálně zničil její úrodu, rychle se množící armády drobných živočichů, které dokonale rozvrátily ekologii a potravinový

řetězec, či dokonce strašlivé mimozemské dravce, kteří v srdcích nepřítele rozdmýchávali plamen strachu. Všechno však začínalo klonováním.

Tuf našel klonovací laboratoř. Jednotlivá pracoviště byla vybavena zařízením, určeným pro složitou mikrochirurgii, a nádrže nepochybně představovaly prostory, v nichž se vzorky buněk opatrovaly a pěstovaly ke zralosti. Lion se před ním také zmínil o chronosmyčce, o onom ztraceném tajemství obyvatel Zemského impéria, o poli, které dokázalo doslova zakřivit samotnou strukturu času, byť pouze v malé omezené oblasti a za cenu obrovské vynaložené energie. Tímto způsobem bylo možné nechat klony dozrát k dospělosti za pouhých několik hodin nebo je nezměněné udržovat při životě celá tisíciletí.

Haviland Tuf přeletěl pohledem jednotlivá pracoviště, počítačovou stanici i Hříběčka, jehož drobné tělíčko dosud nesl v náručí.

Potřebné technologie byly nepochybně uloženy v počítači. Možná tam dokonce byl i nějaký instruktážní program. "Tak tak," zabručel si pro sebe Haviland Tuf. Připadalo mu to na-prosto logické. Samozřejmě nebyl žádný kybertechnik, byl to však inteligentní člověk, který doslova celý svůj život pracoval s počítačovými systémy nejrůznějších typů. Haviland Tuf přistoupil k jedné z pracovních stanic, opatrně položil Hříběčka pod kryt mikroobrazovky a zapnul ovládací panel počítače. Příkazy mu zprvu nedávaly sebemenší smysl, přesto se však nevzdával.

Po několika minutách byl cele pohroužen do své práce -natolik, že vůbec nezaregistroval hlasité bubláni, které se za jeho zády ozvalo v okamžiku, kdy z nádrže s tyrannosaurcem začala odtékat řídká žlutá kapalina.

Kaj Nevis si násilím proklestil cestu ven ze systémové sub-stanice a rozhlížel se po něčem, co by mohl zabít.

Byl plný vzteku - vztekal se sám na sebe za to, že byl netr-pělivý a nepřemýšlel. Anittas mohl být užitečný: Nevis prostě nepočítal s tím, že by vzduch v lodi mohl obsahovat nějakou nákazu. Dříve nebo později by byl toho zatraceného kybertechnika samozřejmě musel stejně zabít, na tom by však nebylo nic obtížného. A teď se všechno totálně hroutilo. Nevis si ve válecném obleku připadal bezpečně, ale přesto pociťoval nervozitu. Vůbec se mu nelíbilo, když se dozvěděl, že Tufovi a ostatním se nějak podařilo dostat se na palubu. Tuf o tom pitomém obleku konec konců vědci víc než on a možná že znal i jeho nedostatky.

Jeden z těchto nedostatků už identifikoval i sám Kaj Nevis - začínala se mu tenčit zásoba vzduchu. Moderní skafandry, jako byl ten, který měl na sobě Tuf, obsahovaly recyklační vzducho-vou jednotku. Bakterie, jimiž byly infikovány jejich filtry, přeměňovaly kyslíčnick uhlíčitý v kyslík stejným tempem, jakým stačil člověk přeměňovat kyslík v kyslíčnick uhlíčitý, takže nikdy nehrozilo nebezpečí, že by vzduch mohl dojít, pokud vás totiž ty zatracené brebčrky nevypekly a nepochcípaly vám. Jeho válecný oblek však byl primitivní; měl sice velkou, ale přesto omezenou zásobu vzduchu v těch čtyřech obrovských nádržích na zádech. A kontrolka v jeho přilbě, pokud ji totiž interpreto-val správně, signalizovala, že jedna z těchto nádrží je už skoro prázdná. Pořád ještě mu zbývaly tři, což by mu mělo poskytnout víc než dost času na to, aby se stačil zbavit všech ostatních, pokud je ovšem najde. Přesto se ho zmocňoval neklid. Byl obklopen dokonale dýchatelným vzduchem, tím si byl jist, ale po tom, co se stalo kybertechnikovi, ani náhodou nebyl ochoten otevřít svoji přilbu. Organická část Anittasova těla se rozložila rychleji, než by byl Nevis považoval za možné, a ta černá břec-ka, která kybertechnika rozleptala zevnitř, byla tím nejodpor-nějším, co Kaj kdy viděl za celý život, který byl na různé odpor-né scény neobyčejně bohatý. Kaj Nevis se rozhodl, že by se raději udusil.

Žádné takové nebezpečí mu ale nehrozilo. Pokud bylo tu zatracenou Archu možné zamořit, určité ji také bylo možné nějak dekontaminovat. Musí jen najít pilotní kabinu a přijít na to, jak to udělat. Stačil by dokonce i jeden jediný vyčištěný sektor. Samozřejmě, Anittas tvrdil, že Rica Dawnstarová už se do pilotní kabiny dostala, to ho ale nijak nevyvedlo z míry. Naopak se na jejich opětovné setkání svým způsobem těšil. Vybral si namátkou jeden směr a vydal se na cestu; jeho obrněné nohy hlasitě dopadaly na podlahu. Jen ať ho slyší- co mu na tom záleží? Ten zatracený oblek se mu fátý líbil.

Rica Dawnstarová se pohodlně uvelebila v kapitánském křesle a prohlížela si data, která si nechala vyvolat na hlavní televizní obrazovku. Velké, bohatě polstrované křeslo, potažené pohodlným starým plastem, jí připadalo jako trůn. Báječně se v něm odpočívalo. Problém byl v tom, že v něm člověk nedo-kázal dělat prakticky nic jiného než odpočívat. Velitelský můst-tek byl očividně koncipován tak, aby se kapitán mohl rozvalovat na svém trůnu a rozdílet rozkazy, zatímco ostatní důstojníci -v horní části můstku bylo devět dalších pracovních stanic a v řídícím prostoru pod ní ještě dvanáct- obstarávali veškeré kon-krétní programování a mačkání tlačítek. Protože Rica Dawn-starová neměla dostatek předvídavosti, aby si s sebou na palubu přivedla devět pomocných sil, byla nucena přebíhat po můstku sem tam, od jedné stanice ke druhé, chtěla-li se pokusit Archu znovu uvést do provozuschopného stavu.

Trvalo jito delší dobu - byla to únavná práce, a když zadala nějaké příkazy z nesprávné substance, nestalo se vůbec nic. Pomalu, krok za krokem, však zjišťovala, jak na to. Nebo při-nejmenším měla pocit, že dosahuje určitého pokroku. A byla v bezpečí. To bylo jejím prvním cílem, zamknout za sebou výťah tak, aby nikdo jiný nemohl vyjet nahoru a překvapit ji. Dokud byla tady nahoře a ostatní tam dole, měla Rica Dawnstarová v ruce všechny trumfy. Každý sektor lodě měl svou vlastní substanici a každá specializovaná funkce - od obrany přes klonování řízení pohonných jednotek až po ukládání dat - měla vlastní subsvazek a vlastní velitelské stanoviště, odtud shora však na ně mohla na všechny dohlížet a zrušit jakýkoli příkaz, který by se snažil zadat kdokoli jiný. Pokud si ho všimne. A pokud přijde na to, jak to udělat. V tom byl její problém. Mohla obsadit vždy pouze jednu stanici a něčeho mohla dosáhnout pouze tehdy, když vydedukovala správnou sekvenci příkazů. Jistě, právě teď na tom pracovala metodou pokusu a omylu, byla to však zdoluhavá a neohrabaná práce.

Pohodlně se položila na polstrovanec opěradlo svého trůnu a prohlížela si zobrazená data; byla na sebe hned z několika důvodů pyšná. Jak se dalo, podařilo se jí provést celkovou kontrolu stavu lodi. Archa ji už předtím podala kompletní zprávu o utrpených škodách v těch sektorech a systémech, které byly tisíc let vyřazeny z provozu a čekaly na opravy přesahující možnosti samotné lodě. Teď ji informovala, jaké programy jsou právě zapojeny.

Obzvláště impozantní byl seznam prostředků biologické obrany, svým způsobem jí však naháněl hrůzu. Pokračoval bez přerušování dál a dál. Rica v životě neslyšela o třech čtvrtinách chorob, které proti nim byly na uvítanou vypuštěny, jejich názvy však zněly nesmírně ošklivě. Anittas byl už teď nepochybně napojen na ten velký program na věčnosti. Jejím dalším cílem by jednoznačně mělo být pokusit se izolovat velitelský můstek od zbytku lodi, ořadit ho a dezinfikovat a pak se podívat, jestli se jí podaří dostat sem nějaký neinfikovaný vzduch. V opačném případě - ač být v jejím skafandru za den nebo za dva pěkně husto.

Nahoře na obrazovce se rozsvítil nápis:

BIOLOGICKÁ OBRANA. FÁZE IEDNA (MIKRO)

HLÁŠENÍ UKONČENO

BIOLOGICKÁ OBRANA, FÁZE DVĚ (MAKRO)

ZAČÁTEK HLÁŠENÍ

Rica se zamračila. Makro? Co to zatraceně mělo znamenat? Velké epidemie?

POČET ZÁLOŽNÍCH BIOLOGICKÝCH ZBRANÍ V POHOTOVOSTI: 47

informovala ji obrazovka; tuto poněkud záhadnou informaci následoval poměrně dlouhý seznam čísel jednotlivých druhů. Byl to nudný seznam. Rica se znovu pohodlně natáhla na opěradlo kapitánského trůnu. Když seznam skončil, začaly se na obrazovce rozsvěcet další zprávy.

VŠECHNY KLONOVACÍ PROCEDURY KOMPLETNÍ

FUNKČNÍ PORUCHA VNÁDRŽÍCH fi. 671. 3312, 3379

NARUŠENÉ EXEMPLÁŘE VYŘAZENY

STAGNAČNÍ POLE VYPNUTO ZAHÁJEN CYKLUS UVOLŇOVÁNÍ

Rica Dawnstarová si vůbec nebyla jistá, že se jí tyhle informace zamlouvají. Cyklus uvolňování, pomyslela si. Co se to vlastně uvolňuje? Na jedné straně byl tam venku pořád ještě Kaj Nevis; pokud tnu tahle druhá obranná raze dokáže nepřijemnit život, pokud odvede jeho pozornost nebo ho dokonce zlikviduje, bude jí to všechno vyhovovat. Na druhé straně ji už teď čekalo řešení úkolu, jak se zbavit všech těch epidemií, o žádné další problémy nestála. Zprávy se začaly střídát větší rychlostí.

DRUH Č. 22-743-88639-04090

DOMOVSKÁ PLANETA: VILKAKIS

OBEČNÉ POJMENOVÁNÍ: DRÁKULŮV PLÁŠŤ

stálo na obrazovce. Rica se prudce napřímila. Něco už o Vilka-kisu a o jeho Drákulových pláštích slyšela. Ohavné potvory. Matně si vzpomínala, že jsou to nějaké létající noční upíři. Tupí tvorové, ale neuvěřitelně citliví na zvuk a abnormálně agresivní. Zpráva zhasla. Místo ní se objevila jediná řádka.

ZAHAJUJI UVOLNĚNÍ

Toto sdělení chvíli na obrazovce zůstalo, potom je nahradila kratší řádka, jediné slovo, které jednou, dvakrát a potřetí zablikalo a pak zmizelo: UVOLNĚN

Hmm, bylo snad možné, že by si Drákulův plášť dal Kaje Nevise k obědu? Nejspíš ne, pomyslela si Rica Dawnstarová - alespoň pokud na sobě bude mít ten pitomý obrněný skafandr. "To je tedy báječné," prohlásila nahlas. Sama žádný válečný oblek neměla, což znamenalo, že Archa přiděluje problémy jí, a ne Nevisovi.

DRUHČ. 13-612-71425-88812

DOMOVSKÁ PLANETA: JATKA

OBEČNÉ POJMENOVÁNÍ: PEKLOKOČKY

Rica neměla ponětí, co jsou peklokočky zač, nijak zvlášť však netoužila po tom, aby se to dozvěděla. O Jatkách už samozřejmě slyšela - byla to jakási prazvláštní malá planetka, která zlikvidovala tři různé kolonizační expedice; o jejich životních formách se mluvilo jako o jednoznačně nepřátelských. Dosta-tečně nepřátelských na to, aby se prokousaly Nevisovým válečným oblekem? O tom si dovolila pochybovat.

ZAHAJUJI UVOLNĚNÍ

Kolik dalších potvor proti nim ještě loď vypustí? Něco kolem čtyřiceti, rozpomněla se. "To je skvělé," postěžovala si zatrpkle. Celá loď bude plná víc než čtyřiceti hladových příšer a každá z nich bude schopná dát si k obědu oblíbenou dcerušku její matky. Tak to ne, takhle by to nešlo, ani náhodou. Rica vstala a rozhlédla se po můstku. Kam musí jít, aby s tím nesmyslem skoncovala?

UVOLNĚN

Rica se přehoupala přes opěradlo kapitánského křesla, rychlým krokem zamířila zpět do sektoru, který si v duchu označila jako velitelské stanoviště obrany, a nařídila mu, aby zrušil svůj současný program. DRUH Č.

76-102-95994-12965 DOMOVSKÁ PLANETA: JAYDEN DVĚ OBEČNÉ POJMENOVÁNÍ: SÍŤOVEC

Před očima jí zablikala světélka a malá obrazovka na ovládacím panelu ji informovala, že vnější obranná zóna Archy byla vypojena. Nahoře na hlavní obrazovce však pokračoval přehled hlášení.

ZAHAJUJI UVOLNĚNÍ

Rica ze sebe vychrlila proud kleteb. Její prsty začaly rychle přebíhat po ovládacím panelu a snažily se dát systému na vědomí, že to nejsou vnější obranné mechanismy, které chce vypojit, ale druhá fáze biologické obrany. Stroj jí zřejmě nerozuměl.

UVOLNĚN

Konečně přístrojová deska zareagovala. Oznámila jí, že je u nesprávného ovládacího panelu. Vztekla se zašklebila a rozhlédla se kolem. Samozřejmě. Tohle byla vnější obrana, tvořená zbraňovými systémy. Někde musela být i stanice řídicí biologickou obranu.

DRUH Č. 54-749-37377-84921 DOMOVSKÁ PLANETA: PSC92, TSC749,

NEPOJMENOVANÁ OBECNÉ POJMENOVÁNÍ: DRTIVÁLEC

Rica přešla k další stanici.

ZAHAJUJI UVOLNĚNÍ

Systém na její příkaz ke zrušení sekvence zareagoval nechá-pavým dotazem. V tomhle subsystému nebyl žádný aktivní program.

UVOLNĚN Čtyři, pomyslela si mrzutě. "To už by stačilo," prohlásila nahlas. Přešla k další stanici, vyťukala příkaz ke zrušení pro-gramu a pokračovala dál, aniž by čekala, jestli bude mít něja-kou odezvu; zastavila se u dalšího ovládacího panelu, zadala další příkaz ke zrušení a vyrazila dál.

DRUH Č. 67-001-00342-10078 DOMOVSKÁ PLANETA: ZEMĚ (VYHYNULÝ DRUH) OBECNÉ POJMENOVÁNÍ:

TYRANNOSAURUS REX

Ted' už utíkala. Rozběhnout se, zrušit, rozběhnout se, zrušit, rozběhnout se, zrušit.

ZAHAJUJI UVOLNĚNÍ

Jak nejrychleji byla schopná, oběhla kolem dokola celý mūs-tek. Když byla hotová, nemohla si být ani jista tím, který příkaz u které stanice byl ten pravý. Na obrazovce však svítilo hlášení:

CYKLUS UVOLŇOVÁNÍ PRERUŠEN

POČET VYŘAZENÝCH BIOLOGICKÝCH ZBRANÍ: 3

POČET UVOLNĚNÝCH BIOLOGICKÝCH ZBRANÍ: 5

POČET ZÁLOŽNÍCH BIOLOGICKÝCH ZBRANÍ

V POHOTOVOSTI: 39

BIOLOGICKÁ OBRANA, FÁZE DVĚ (MAKRO) HLÁŠENÍ UKONČENO

Rica Dawnstarová stála s rukama zapřenýma v bok a zamyš-leně se mračila. Dostalo se jich ven pět. To by ještě nebylo nejhorší. Myslela si, že se jito podaří zarazit po čtvrtém exem-pláři, ale její příkaz musel přijít o zlomek sekundy později.

No, co se dalo dělat? Konec konců, co k čertu byl nějaký tyranno-saurus rex?

Alespoň tam venku nebyl nikdo jiný než Nevis. Bez lišty, která by ho naváděla, netrvalo Jefrimu Lionovi dlouho, než se v labyrintu vzájemně propojených chodeb ztra-til. Nakonec se začal držet jednoduché zásady: vybírat si raději širší chodby než užší, na křižovatkách stejně velkých chodeb zahýbat doprava a všude, kde to bylo možné, mířit dolů. Tato zásada se osvědčila. Netrvalo dlouho a zaslechl nějaký zvuk.

Přitiskl se ke zdi, i když jeho snaze skrýt se poněkud bránila neforemná masa plazmového kanónu, který nesl na zádech. Pozorně se zaposlouchal. Ano, nebylo pochyb o tom, že slyší nějaký zvuk. Bylo to někde nahoře před ním. Kroky.

Hlasité kroky, sice ještě dost vzdálené, ale mířící jeho směrem - Kaj Nevis ve svém válečném obleku.

Jefri Lion se spokojeně usmál, shodil ze zad plazmový kanón a začal vztyčovat jeho stojan.

Tyrannosaurus burácivě zařval.

Haviland Tuf si pomyslel, že to je skrz naskrz hrůzostrašný rachot. Rozčileně pevně stiskl rty a zavrtal se o dalšího půl met-ru zpět do svého úkrytu. Cítil se sakramentsky nepohodlně. Tuf byl chlap jak hora a tady dole pro něj bylo jen velice málo místa. Seděl s nohama nepřírozeně zkříženými pod sebou, záda měl bolestivě ohnutá a hlavou neustále narážel do pracovní stanice nad sebou. Přesto však za svůj úkryt nebyl nevďěčný. Pravda, byla to jen malá skrýš, ale poskytla mu útočiště, do něhož se mohl uchýlit. Naštěstí byl dostatečně pohotový a podařilo se mu do tohoto útočiště dorazit včas. Štěstí mu přálo i v tom, že zmíněná pracovní stanice se svými mechanickými manipu-látory, mikrosnímači a počítačovým terminálem spočívala na těžkém stolků ze silného kovu, který byl zapuštěný clo podlahy a do stěny, a ne pouze na nějakém chatrném kousku nábytku, který by ještě snadno smetl stranou.

Přes to všechno nebyl Haviland Tuf se svým postavením úplně spokojen. Připadal si jako idiot; jeho důstojnost byla velice vážně kompromitována. Nebylo pochyb o tom, že jeho schopnost soustředit se na momentálně vykonávaný úkol byla do jisté míry chvályhodná. Přesto však takovéto naprosté sou-středění bylo možno považovat za nedostatek, umožnilo-li sedm metrů vysokému masožravému ještěrovi, aby se k němu nepozorovaně přiblížil.

Tyrannosaurus znovu vztekle zařval. Tuf cítil, jak se pracov-ní stanice nad ním rozechvěla. Ještěrova masivní hlava se obje-vila přibližně dva metry před jeho obličejem, když se nestvůra, vyvážená svým tlustým ocasem, předklonila a snažila se dosáh-nout na něj. Její hlava byla naštěstí příliš velká a jeho úkryt příliš malý. Ještěr se stáhl zpět a zklamaně zaburácel; ozvěna jeho řevu se odrážela celou centrální klonovací komorou. Jeho ocas prořízl vzduch a narazil do pracovní stanice; stůl, pod nímž se Tuf krčil, se pod úderem zatřásl, něco se nahoře roztříštilo a Tuf sebou polekaně škubl,

"Jdi pryč," přikázal tak rozhodným tónem, jaký ze sebe do-kázal vyloudit. Složil si ruce na břicho a snažil se vypadat přísně.

Tyrannosaurus neposlechl.

"Tvoje usilovná snaha ti nebude nic platná," přesvědčoval ho Tuf. "Jsi moc velký a ten stůl je příliš solidně stavěný, což by ti muselo být okamžitě zřejmé, kdybys měl mozek větší než hou-bu. Navíc jsi nepochybně klon, vytvořený podle genetického záznamu obsaženého v nějaké fosílii. Dalo by se tedy s úspě-chem argumentovat, že mám větší právo na život, protože tvůj živočišný druh už vyhynul a podle všech pravidel by mži vyhy-nulý zůstat. Klid' se mi z očí!"

Tyrannosaurus odpověděl zuřivým svíjivým výpadem a prs-kavým řevem, který Tufa postříkal drobnými kapičkami ještě-řích slin. Ocas znovu udeřil.

Když koutkem oka poprvé zaregistrovala jakýsi nezřetelný pohyb, Celise Waanová poplašeně vypískla.

Ustoupila o několik kroků zpět a prudce se otočila čelem-čelem k čemu? Nic tam nebylo. Přesto si však byla jistá, že něco viděla, tamhle kousek od těch otevřených dveří. Co to ale bylo? Nervózně vytáhla z pouzdra šipkovou pistoli.

Laserovou pušku zahodila už před hodnou chvílí. Byla příliš nešikovná a těžká a námaha, kterou musela vynaložit na její přenášení z místa na místo, ji vysilovala. Kromě toho pochybovala, že by s ní byla schopná cokoli trefit. Pistole byla

podle jejího názoru mnohem lepší. Podle toho, co jí vysvětlil Jefri Lion, vystřelovala šipky s plastickou trhavinou, takže nebylo nutné doopravdy se trefit, stačilo jen zasáhnout okolí cíle.

Opatrně se přiblížila k otevřeným dveřím. Zastavila se po jedné jejich straně, vysoko zdvihla pistoli, palcem ji odjistila a pak rychle nahlédla dovnitř.

Nic.

Zjistila, že se dívá do jakéhosi skladiště, plného zařízení ve vakuových plastických fóliích, narovnaného do vysokých što-sů na vznášedlových paletách. Nerozhodně se rozhlížela ko-lem. Že by se jí to jen zdálo? Ne. Právě v okamžiku, kdy se už chtěla otočit, to spatřila znovu, drobný mihotavý stín, který se objevil na samotném okraji jejího zorného pole a ztratil se dřív, než si ho stačila pořádně prohlédnout.

Tentokrát si však všimla, kam se ztratil. Pospíšila si za ním a cítila se už odvážněji; konec konců to bylo něco docela ma-ličkého.

Když obešla paletu s vysokou hromadou nákladu, zjistila, že to zahнала do kouta. Co to ale bylo? Celise Waanová přistoupila blíž s připravenou pistolí.

Byla to kočka.

Kočka se na ni upřeně dívala a švihala ocasem ze strany na stranu. Byla to poněkud zvláštní kočka. Velice malá - vlastně spíš kotě. Měla sněhově bílou srst, posetou jasně šarlatovými pruhy, neforemně velkou hlavu a překvapivě jiskřivé karmínové oči.

Další kočka, pomyslela si Celise Waanová. To mi ještě schá-zelo: další kočka.

Kočka na ni zasyčela.

Celise Waanová poněkud překvapeně ustoupila. Turovy koč-ky na ni čas od času prskaly, zvlášť ta černobílá potvora, ne ale takhle. Tohle bylo zasyčení, které téměř připomínalo, hmm, ha-da. Působilo jaksi hrůzostrašně. A ten její jazyk ...zdálo se, že má velice dlouhý a velice divný jazyk.

Kočka znovu zasyčela.

"Čiči, malá," zavolala na ni. "Čiči, malá."

Kočka na ni bez mrknutí zírala chladnými povýšenými očima. Pak se nahrbila a plivla na ni. Slina dopadla přesně dopro-střed zorníku její prilby. Byl to hustý nazelenalý hlen, který jí na okamžik zastřel výhled, dokud ho neotřela hřbetem ruky.

Celise Waanová dospěla k závěru, že už má koček plné zuby. "Hodná kočička," zavolala na ni. "Pojď ke mně, čičo. Mám pro tebe dáreček."

Kočka znovu zasyčela, nahrbila se a chystala se plivnout.

Celise Waanová zabručela a rozmetala ji na cucky.

Plazmový kanón byl schopen bez problému se s Kajem Ne-viscem vypořádat; v tomto ohledu neměl Jefri Lion sebemenší pochybnosti. Síla obrnění mimozemského válečného obleku byla neznámým faktorem. Pokud byl alespoň přibližně srov-natelný s obrněnými skafandry, které nosily jednotky rychlé-ho nasazení Federálního impéria za tisícileté války, dokázal možná vzdorovat laserové střelbě, odolávat malým explozím a naprosto ignorovat sonické útoky, plazmový kanón však byl schopen roztavit pět metrů silnou desku ze solidní tvrzené slitiny. Jedna pořádná plazmová koule v okamžiku promění jakékoli osobní ochranné prostředky v hromadu strusky a Ne-vis bude spálen na popel dřív, než si uvědomí, co ho vlastně trefilo.

Jediným problémem byla velikost plazmového kanónu. Byl politováníhodně nešikovný a takzvaná přenosná verze, vybave-ná vlastní malou energojednotkou, potřebovala po každém vý-střelu téměř celou standardní minutu, aby ve své silové komoře vygenerovala další plazmovou kouli. Jefri Lion si naprosto jas-ně a znepokojeně uvědomoval, že kdyby Kaje Nevise minul, sotva by mohl počítat s tím, že dostane příležitost k druhé ráně. Navíc byl plazmový kanón i na své trojnožce těžko ovladatel-ný a uplynulo už mnoho let od doby, kdy byl Lion naposle-dy v akci. I tehdy byl kromě toho jeho hlavní předností mo-zek a taktický um, a ne jeho reflexy. Po tolika desetiletích, strávených v shandellorském Středisku, neměl v koordinaci mezi očima a rukama žádnou zvláštní důvěru.

Jefri Lion tedy vymyslel plán.

Plazmových kanónů se naštěstí často používalo pro auto-matickou obranu perimetru a tenhle exemplář byl vybaven standardním minipočítačem se sekvencí automatické palby. Jefri Lion postavil trojnožku doprostřed široké chodby, přibliž-ně dvacet metrů od poměrně velké křižovatky. Naprogra-moval velice úzké palebné pole a naprosto přesně vykalibroval záměrnou krychli. Potom spustil sekvenci automatické palby a s uspokojením o krok ustoupil. Pozoroval, jak se v energojed-notce vytváří plazmová koule; hořela stále jasněji a jasněji a po minutě se rozsvítila kontrolka připravenosti k palbě. Kanón byl nyní připravený a jeho minipočítač byl nesrovnatelně rychlejší a střílel s mnohem větší smrtící přesností, než v jakou kdy mohl doufat Lion, kdyby ho obsluhoval manuálně. Byl namířen do středu křižovatky chodeb před sebou, střílet však měl pouze po předmětech, jejichž rozměry přesahovaly jisté předem napro-gramované limity.

Jefri Lion tedy mohl beze strachu přeběhnout přímo před záměrnou krychlí, zatímco Kaje Nevise, který ho bude proná-sledovat ve svém absurdní obrovitém válečném obleku, bude čekat horké překvapení. Teď už jen zbývalo nalákat Nevise do správné pozice.

Byl to geniální taktický tah, za jaký by se nemusel stydět Napoleon, Chin Wu nebo třeba Stephan Cobalt Northstar.

Jefri Lion byl na sebe nesmírně hrdý.

Zatímco pracoval s plazmovým kanónem, zvuk těžkých kro-ků nejprve sílil, v poslední minutě nebo dvou se však začí-nal ztrácet v dál. Nevis očividně odbočil nesprávným směrem, a pokud ho někdo nenavede, sám o sobě na správné místo nedorazí. Tak tedy dobře, pomyslel si Jefri Lion, já už ho sem dovedu.

S naprostou důvěrou ve své vlastní schopnosti zamířil přesně do středu palebné zóny, na okamžik se tam zastavil,

usmál se a vyrazil kupředu příčnou chodbou, aby upoutal pozornost své nic netušící kořisti.

Nahoře, na velké zakřivené obrazovce, se otáčela Archa v trojrozměrném průřezu.

Rica Dawnstarová, která opustila kapitánské křeslo a vyměnila je za méně pohodlné, ale efektivnější stanoviště u jedné z pracovních stanic velitelského můstku, si obraz i informace, které se pod ním rozsvěcely, prohlížela s jistou dávkou rozmrzelosti. Vypadalo to, že má mnohem početnější společnost, než se domnívala.

Životní formy vetřelců systém zobrazoval jako zářivě rudé světelné puntíky. Těchto puntíků bylo celkem šest. Jeden z nich se nacházel na můstku; protože Rica byla zcela sama, určitě znázorňoval ji. Ale pět dalších? I kdyby byl Anittas ještě naživu, měly by tu být jen dvě další tečky. Nedávalo to smysl.

Možná že Archa přece jen nebyla pouze opuštěným vrakem - možná byl dosud na palubě někdo z posádky. Až na to, že systém tvrdil, že autorizovaný personál Archy zobrazuje zelenými puntíky, a ona nikde žádnou zelenou neviděla. Další hledači pokladů? Vsoce nepravděpodobné.

Muselo to znamenat, že Tufovi, Lionovi a Waanové se přece jen nějak podařilo na Árie přistát. To bylo nejlogičtější vysvětlení. A systém skutečně potvrzoval, že v jedné z lodí na přistávací palubě je nějaká cizí životní forma.

Tak dobrá. Teď už to bylo jasné. Šest červených puntíků představovalo ji, Nevise a Anittase (jak se mu podařilo přežít ty zatracené epidemie? systém trval na tom, že ukazuje pouze živé organismy) plus Tufa, Waanovou a Liona. Jeden z těch ostatních byl dosud na palubě Rohu hojnosti, zatímco zbytek...

Zjistit, který z nich je Kaj Nevis, bylo jednoduché. Systém zobrazoval i energetické zdroje v podobě rojů drobných žlutých jiskřiček a pouze jeden z červených puntíků byl těmito žlutými jiskřičkami obklopen. To tedy byl zjevně Nevis ve svém válečném obleku.

Co ale měl znamenat ten druhý žlutý puntík, který samotný a opuštěný tak jasně blikal v prázdné chodbě na šesté palubě? Ztracený silný energetický zdroj, ale jaký? Rica to nechápala. Ještě před chvílí se v jeho bezprostřední blízkosti pohybovala druhá červená tečka, ta však potom zamířila pryč a nyní se zdálo, že sleduje Nevise a neustále se k němu přibližuje.

K tomu všemu navíc tu byly ještě černé puntíky: biologické zbraně Archy. Obrovská centrální osa, která tvořila jádro asymetrického kuželovitě zkoseného válce lodí, se drobnými červenými tečkami doslova hemžila, ty se však alespoň nehýbaly z místa. Jiné černé puntíky, které evidentně představovaly vypuštěné nestvůry, se pohybovaly chodbami. Až na to, že jich bylo víc než pět. V jednom místě jich byla celá smečka - třicet nebo ještě víc samostatných organismů, které se na obrazovce míhaly v houfu jako beztvářá černá skvrna a jen čas od času se některý z nich zatoulal stranou. Jedna ze zatoulaných teček se přiblížila k červenému světélku a náhle zmizela.

V oblasti centrálního jádra se také nacházel jeden červený puntík.

Rica si na displeji vyžádala detailní zobrazení příslušného sektoru a obrazovka jí poskytla mnohem omezenější průřez. Červené světélko tam dole bylo velice blízko pohyblivému červenému puntíku - probíhala tom nějaká konfrontace.

Prohlédla si písemné informace pod grafickým obrazem. Tahle konkrétní černá tečka představovala druh číslo 67-001-00342-10078, což byl *tyrannosaurus rex*. Nepochybně to bylo obrovské monstrum.

Se značným zájmem zaregistrovala, že jedno z červených světélek a jeden z bezcílně se potulujících černých puntíků se současně blíží ke Kajovi Nevisovi. To by mělo být zajímavé. Vypadalo to, že přichází o to nejlepší: tam dole se schylovalo k pravému peklu. Ona sama zatím byla tady nahoře, bezpečná, chráněná a měla situaci pod kontrolou. Rica Dawnstarová se usmála.

Kaj Nevis se hmotně valil chodbou a jeho vztek nepřetržitě narůstal, když ho náhle zezadu přímo do týla trefila střela, následovaná prudkou explozí. Rychot výbuchu byl uvnitř jeho přilby děsivý. Síla exploze jím hodila dopředu a srazila ho k zemi. Nemotorně se svalil na podlahu a nestačil ani svůj pád ztlumit rukama.

Skafandr však absorboval většinu nárazu a Nevis zůstal nezraněn. Chvilí zůstal ležet, v rychlosti překontroloval přístroje a ve tváři se mu objevil vlčí úšklebek: válečný oblek byl nepoškozený a neporušený. Převalil se a majestátně opět vstal.

Dvacet metrů od něj, na křižovatce chodeb, stál muž v zele-nozlatém skafandru, vyzbrojený, jako by právě vyloupil vojenského muzeum; v ruce potažené rukavicí svíral pistolí. "Tak se znovu setkáváme, ničemo!" zahulákala na něj postava vnějšími reproduktory.

"PŘESNĚ TAK, LIONE," odpověděl Nevis. "MOC RÁD TĚ ZNOVU VIDÍM. POJĎ SEM A POTŘES MI RUKOU."

Zacvakal svými klepety. To právě bylo dosud potřísněno kybernetickou krví; doufal, že si toho Jefri Lion všimne. Napadlo ho, jaká je škoda, že jeho řezací laser je účinný jen na tak krátkou vzdálenost, ale na tom nezáleželo. Prostě Liona chytí, sebere mu jeho hračky a pak si s ním sám chvíli pohraje - možná mu utrhá nohy nebo mu propíchne skafandr a nechá ten zatracený vzduch, aby se postaral o ostatní.

Kaj Nevis hmotně vyrazil vpřed.

Jefri Lion zůstal stát, zdvihl svoji šipkovou pistolí, pečlivě oběma rukama zamířil a vypálil.

Šipka narazila Nevisovi do prsou. Ozval se hlasitý výbuch, tentokrát však na něj byl Nevis připraven. Zabořilo ho v uších, zůstal ale stát a sotva se zapotácel. Část složitých filigránských ozdob na jeho zbroji zčernala, žádné jiné škody však neutrpěl. "PROHRÁLS, STARÍKU!" zaburácel Nevis. "TENHLE OBLEK SE MI ZAMLOUVÁ."

Jefri Lion postupoval tiše a metodicky. Zastrčil šipkovou pistolí do pouzdra, popadl laserovou pušku, zdvihl ji k rameni, zamířil a vystřelil.

Paprsek se odrazil od Nevisova ramene, dopadl na stěnu a vypálil v ní malou černou díru.

"Reflexní mikropovlak," konstatoval Jefri Lion a sklonil pušku.

Nevis už svými dlouhými mocnými kroky urazil víc než tři čtvrtiny vzdálenosti, která oba muže dělila. Konečně si Jefri Lion zjevně uvědomil, jaké mu hrozí nebezpečí. Zahodil laserovou pušku, otočil se, uskočil za roh a zmizel Nevisovi z

do-hledu.

Kaj Nevis prodloužil krok a následoval ho.

Havilandu Tufovi rozhodně nikdo nemohl vyčítat nedostatek trpělivosti.

Klidně seděl s rukama složenýma na svém vybuleném břichu a s hlavou třetici bolestí, což byl výsledek opakovaných ran, jimiž tyrannosaurus zasypával stůl, pod kterým se ukrýval. Ze všech sil se snažil ignorovat spršky úderů, které deformovaly kovovou desku nad ním a přispívaly tak k jeho ještě většímu nepohodlí, krvežíznivý bestiální řev i přehnaně melodramatické projevy masožravého hladu, který tyrannosaura čas od času přiměl k tomu, aby se sehnul a jalově svými četnými velkými zuby cvakal na Tufa v jeho útulku. Tuf raději přemýšlel o sladkých rodéliánských křehlinkách v medovém másle, pokoušel se vzpomenout si, která je to planeta, na níž se vaří nejsilnější a nejříznější pivo, a vymyslel vynikající novou strategii, již by byl schopen porazit Jefriho Liona pro případ, že by spolu ještě někdy hráli.

Nakonec jeho plán přinesl své ovoce.

Rozběsněného ještěra přestala tahle hra bavit a frustrovaně odkrácel.

Haviland Tuf počkal, dokud venku nezavládlo úplné ticho a klid. Neohrabaně se přetočil tváří k zemi a zůstal chvíli ležet na břiše, zatímco se jeho nohou zmocnilo intenzivní mravenčení, které po chvíli zesláblo a úplně odeznělo. Pak popolezl dopředu a obezřetně vystrčil hlavu.

Tlumené zelené světlo. Tiché bzučení a vzdálené klokotavé zvuky. Nikde žádný pohyb.

Opatrně vylezl ven.

Pozůstatky ubohého Hříbečkova tělčka se staly terčem ne-sčetných úderů dinosaurova masivního ocasu. Při pohledu na ne zachvátil Haviland Tufa příliv obrovského a trpkého žalu. Vybavení této konkrétní pracovní stanice bylo rozmlácené na prach.

Byly tu vřak i další stanice, a on nepotřeboval nic víc než jedinou buňku.

Haviland Tuf si připravil vzorek tkáně a majestátně přešel k vedlejší pracovní stanici. Tentokrát si dal záležet na tom, aby obezřetně naslouchal, jestli se za ním neozve dusot ještěřích nohou.

Celise Waanová byla spokojená. Nebylo pochyb o tom, že situaci zvládla naprosto mistrně. Ta mizerná malá kočkovitá mrcha už ji nebude obtěžovat. Zorník její přilby byl trochu umazaný v místě, kde na něj dopadly kočičí sliny, jinak však z tohoto střetnutí vyšla jako nepochybná vítězka. Obratně zastrčila pistoli do pouzdra a pomalu, opatrně vyšla zpět do chodby.

Šmouha na zorníku přilby jí trochu dělala starosti. Byla přimmo před jejím očima, takže jí bránila ve výhledu. Pokusila se ji otřít hřbetem ruky, dosáhla však jen toho, že to svinstvo rozmazala kolem. Voda, pomyslela si, potřebovala by vodu.

No prosím. Beztať předtím hledala potravu, a tam, kde je potravu, se vždy najde i voda.

Rychlým krokem zamířila chodbou kupředu, zahнула za roh a zůstala stát jako přikovaná.

Necelý metr od ní stála další z těch zatracených kočkovitých potvor a drze si ji prohlížela. Tentokrát Celise Waanová zareagovala zcela rozhodně. Hmátla po své pistoli. Měla však trochu problémy, než se jí podařilo vytrhnout ji z pouzdra, a její první výstřel toho ne-chutného tvora úplně minul a roztříštil dveře nedaleké místnosti. Exploze byla překvapivě hlasitá. Kočka zasyčela, nahrbila se, plivla po ní úplně stejně jako ta první a pak se dala na útěk.

Tentokrát sliny dopadly na skafandr Celise Waanové poblíž jejího levého ramene. Celise chtěla vystřelit ještě jednou, šmouha na zorníku přilby jí však znemožňovala přesně vidět, kam míří,

"Třesky plesky," zabručela nahlas podrážděně. Výhled se neustále zhoršoval. Plastový štít před jejím očima jako by za-halovaly mraky. Okraje zorníku byly dosud čisté, když se však podívala přímo před sebe, všechno vypadalo rozmazaně a de-formované. Pomyslela si, že si doopravdy musí přilbu očistit.

Vydala se směrem, kterým podle jejího názoru zmizela ta kočičí potvora, a postupovala pomalu, aby o něco nezakop-la. Snažila se naslouchat. Donesl se k ní jakýsi tichý škrábavý zvuk, jako by ten tvor byl někde poblíž, nebyla si tím však jistá.

Zorník její přilby byl ve stále horším stavu. Připadalo jí, jako by se dívala mléčným sklem. Všechno kolem bylo bílé a zamžené. Takhle by to nešlo, pomyslela si. Takhle by to tedy rozhodně dál nešlo. Jak může tu ohavnou kočičí mrchu dopadnout, když je napůl slepá? A když na to přijde, jak vlastně pozná, kam má namířeno? Nedá se nic dělat, bude si tu pito-mou přilbu muset sundat.

Při tomto pomyšlení se však přece jen zarazila; vzpomněla si na Tufa a na jeho naléhavé varování, týkající se choroboplod-ných zárodků v lodním vzduchu. No ano, jistě, jenže Tuf je přece takový směšný trouba! Viděla snad nějaký důkaz toho, o čem mluvil? Neviděla, ani jediný. Vyhodila přece z lodi toho jeho velkého šedivého kocoura a rozhodně se nezdálo, že by mu to bylo nějak ublížilo. Tuf ho s sebou nosil v náručí, když ho naposledy viděla. Je sice pravda, že nadělal spoustu řečí ohledně inkubační doby, tím se jí ale nejspíš jen snažil nahnat strach. Zdálo se, že mu působí potěšení, když může nějak ublížit její citlivé povaze, jako se mu to povedlo s tím odporným trikem s kočičím žrádlem. Nepochybně by ho perverzně poba-vilo, kdyby ji vystrašil natolik, že by v tomhle malém, nepohodlném a smradlavém skafandru zůstala celé týdny.

Znenadání ji napadlo, že za ty kočičí mrchy, které jí tak ohavně obtěžují, může pravděpodobně také Tuf. I při tom pomyšlení se Celise Waanové zmocnila zuřivost. Ten chlap je odporný barbar!

Neviděla teď už prakticky nic. Mléčný střed jejího zorníku byl téměř neprůhledný.

Celise Waanová si resolutně a navztekaně uvolnila přilbu, sundala si ji z hlavy a mrštila jí chodbou tak daleko, jak jí síly stačily.

Zhluboka se nadechla. Lodní vzduch byl trochu příliš chladný a měl jakousi nepatrně štiplavou pachut', nebyl však tak zatuchlý jako recyklovaný vzduch ze vzduchové jednotky skafandru. Páni, byl úplně báječný! Usmála se. Tomuhle vzduchu nic nechybělo. Už se těžila, až najde Tufa a pěkně od plic mu vynadá.

Pak její pohled náhodně sjel dolů. Vyděšeně vyjekla.

Na její rukavici... na hřbetě její levé ruky, tedy ruky, kterou otírala ten kočičí plivanec, panebože, uprostřed zlaté látky se objevila velká díra, a dokonce i kovová vazba pod ní vypadala, hmm, zkorodovaná.

To ta kočka! Ta zatracená kočka! Kristepane, kdyby jí ty její sliny dopadly na holou kůži, tak by nejspíš... mohlo se stát, že by... znenadáni si vzpomněla, že už na hlavě nemá přílbu.

Na chodbě kousek od ní najednou ta kočičí potvora vyskočila z otevřených dveří.

Celise Waanová na ni vztekle zaječela, bleskově zdvihla pis-toli a v těsném sledu za sebou vypálila tři rány. Kočka však byla příliš rychlá. Utekla a zmizela jí z dohledu za rohem.

Celise Waanová dospěla k závěru, že se nebude cítit bezpečně, dokud se té dotěrné mrchy jednou provždy nezbaví.

Pokud jí dovolí uniknout, může se stát, že na ni v kterémkoli nestře-ženém okamžiku znovu zaútočí stejně, jako to s oblibou dělal ten Tufův nechutný černobílý miláček. Otevřela pistoli, zasu-nula do ní čerstvý zásobník výbušných šipek a opatrně se vydala za kočkou.

Jeřimu Lionovi bušilo srdce tak intenzivně, jak inu nebušilo už dlouhá léta, nohy ho bolely a dech popadal jen bolestivými, krátkými a sípavými doušky. Celým jeho tělem proudil adre-nalin. Nutil se ke stále usilovnějšímu běhu. Už jenom kousíček dál touhle chodbou, potom zahrnout za roh a pak možná dvacet metrů k příští křižovatce.

Podlaha pod nohama se mu roztřásla pokaždé, když na ni Kaj Nevis dopadl jednou ze svých těžkých, obrněných talířovi-tých podrážek, a jednou nebo dvakrát Jefři Lion téměř ztratil rovnováhu, nebezpečí však jen jakoby jeho situaci dodávalo na pikantnosti. Běžel tak, jak běhával zmlada, a ani Nevisovy obrovitě prodloužené kroky nestačily na to, aby ho chytil, přes-tože cítil, že se mu jeho pronásledovatel přibližuje.

Za běhu vytáhl z bandalíru jeden ze světelných granátů. Když zaslechl, jak jedno z těch prokletých Nevisových klepet sklaplo naprázdno necelý metr za jeho tělem, odjistil ho, hodil ho přes rameno za sebe, přimčel se k ještě rychlejšímu sprintu a vrhl se za poslední roh.

Jakmile se ocitl za zatáčkou, prudce se otočil; právě včas, aby viděl, jak v chodbě, z níž před okamžikem zmizel, náhle vykvetl tichý plamen oslnivého modrobílého světla. Dokonce i odražené paprsky, které zazářily ze stěn, Jefřiho Liona na okamžik oslepily. Pomalu se vracel zpět a pozoroval křižovat-ku. Při přímém zasažení očí měl světelný granát teoreticky spálit Nevisovu sítnici a radiace byla dostatečně silná, aby ho během několika vteřin zabila.

Jediné, co svědčilo o Nevisově přítomnosti, byl obrovitý, jako uhel černý stín, který se táhl středem křižovatky. Jefři Lion začal ustupovat; bčžel teď po/adu a namáhavě oddechoval.

Na křižovatce se pomalým krokem objevil Kaj Nevis. Zorník jeho přílby byl tak tmavý, že vypadal skoro černý, pak se však před Lionovýmá očima znovu rozsvítila rudá záře a plápolala čím dál pronikavěji. "K ČERTU S TEBOU A SE VŠEMI TVÝMI STUPIDNÍMI HRAČKAMI!" zaburácel Nevis.

No prosím, na tom přece nezáleží, pomyslel si Jefři Lion. Plazmový kanón už se o něj postará, o tom v nejmenším nepo-chyboval, a byli už jen asi tak deset metrů od palebné zóny. "Vzdáváš to, Nevisi?" škádlil protivníka a lehce klusal pozadu. "Ze by na tebe byl starý voják moc rychlý?"

Kaj Nevis se však nepohnul.

Jefři Lion byl na okamžik dokonale zmatený. Že by k němu přece jen i tím skafandrem pronikla radiace? Ne, to se nemohlo stát. Přece se Nevis nevzdá pronásledování právě teď, když ho Lion nalákal do tak neuvěřitelné blízkosti palebné zóny a pře-kvapení v podobě plazmové koule.

Nevis se zachechtal.

Díval se někam nad Lionovu hlavu.

Jefři Lion také vzhledl vzhůru - právě včas, aby spatřil, jak se cosi oddělilo od stropu a třepotavě se vrhlo na něj dolů. Bylo to něco uhlově černého, co se vznášelo na širokých temných netopýřích křídlech; na kratičký okamžik si všiml štěrbinovi-tých žlutých očí s úzkými červenými panenkami. Pak ho jako černý plášť zahalila temnota a kožnate vilike maso se kolem něj uzavřelo tak, že utlumilo jeho překvapený vyděšený výkřik.

Je to všechno nesmírně zajímavé, pomyslela si Rica Dawn-starová.

Jakmile se člověku podařilo doopravdy ovládnout systém, jakmile si osvojil všechny potřebné příkazy, mohl si vyhledávat nejrůznější věci. Mohl například zjistit přibližnou hmotnost a tělesnou konfiguraci každého 7, těch drobných světelek, která se pohybovala na obrazovce. Počítač byl dokonce schopen xpracovat pro vás trojrozměrnou simulaci, pokud jste ho slušně požádali. A Rica ho požádala opravdu slušně.

Všechno už teď do sebe začínalo zapadat.

Anittas byl přece jen mrtvý. Tím šestým vetřelcem, který zůstával na palubě Rohu hojnosti, byla jen jedna z Turových koček.

Kaj Nevis ve švem superskafandru pronásledoval lodními chodbami Jefřiho Liona. Až na to, že jeden z černých puntíků, konkrétné Drákulův plášť, se právě teď Liona zmocnil.

Červený puntík, který znázorňoval Celise Waanovou, se pře-stal pohybovat, přestože zatím nc/hasl. Blížila se k němu ta pomalu postupující černá skvrna.

Haviland Tuf by! sám v centrální ose, ukládal něco do jedné z klonovacích nádrží a snažil se dát systému instrukci, která by aktivovala chronosmyčku. Rica systému dovolila jeho příkaz přijmout.

Všechny ostatní biologické zbraně se nacházely venku v chodbách.

Rica se rozhodla, že ještě chvíli nechá situaci volný průběh, než se do ní sama vloží.

Mezitím se jí podařilo vyhrabat program, který měl vnitřek lodi zbavit všech chorob. Nejdřív ze všeho bylo třeba aktivovat všechny nouzové uzávěry a každý jednotlivý sektor hermetic-ky izolovat. Pak mohla procedura začít.

Vyčerpání atmosféry, filtrace a ozáření s několikanásobným zabudovaným bezpeč-nostním koeficientem, a když se dovnitř vpustila náhradní at-mosféra, byla prostoupená příslušnými antigcny. Bylo to složité a časově náročné - ale

etektivní.

A Rica neměla nijak zvlášť naspěch.

Jako první se pod ní podlomily nohy.

Celise Waanová ležela uprostřed chodby na místě, kde se /hroutila, a hrdlo měla sevřené hrůzou. Všechno se to odehrá-lo tak nečekaně. V jednom okamžiku se ještě bezhlavě hnala chodbou a pronásledovala tu kočičí mrchu. A pak ji náhle zaplavila tak prudká vlna nevolnosti, y.e si připadala příliš slabá na to, aby mohla pokračovat dál. Ro/.hodla se, že si na chvíličku odpočine, a posadila se na podlahu, aby popadla clech. Ani to však nepomohlo. Každým okamžikem se cítila hůř a hůř, a kdy?, se pokusila vstát, nohy se pod ní podlomily, takže padla tvář k /černi.

Potom už se její nohy absolutně odmítaly pohnout. Teď už je dokonce vůbec necítila. Po pravdě řečeno necítila naprosto nic od pasu dolů a paralýza se pomalu plížila jejím tělem v/.hů-ru. Stále jestč byla schopná pohybovat pažemi, každý jejich pohyb ji ale bolel a připadaly jí olověně těžké" a neohrabané.

Tvář měla přitisknutou k tvrdé podlaze. Pokusila se zved-nout hlavu, ale nepodařilo se jí to. Celá horní polovina jejího těla se otrásla náhlou bodavou bolestí.

Dva metry od ní vykoukla zpoza rohu jedna /. těch kočičích potvor. Stála a pozorovala ji obrovským, hrůzostrašným očí-ma. Rozevřela tlamu a zasyčela.

Celise Waanová se pokusila potlačit zaječení.

Pistoli stále ještě svírala v ruce. Pomalu a trhaně si ji přitáhla k obličejí. Každý pohyb pro ni znamenal agónii. Namířila ji, jak nejlépe byla schopna, přivřeným okem pohlédla podél hlav-ně a vystřelila.

Šipka skutečně trefila cíl.

Zasypaly ji kousky té kočičí mrchy. Jeden kus masa, krváce-jící, vlhký a odporný, přistál přímo na její nezakryté tváři.

Trochu se jí přece jen ulevilo. Přinejmenším zabila tu ohav-nou kreaturu, která ji tak mučila. Alespoň před ní teď byla v bezpečí. Pořád však byla nemocná a bezbranná. Možná by si měla odpočinout. Na chvíličku si zdřímout, ano, až se trochu prospí', bude se cítit líp.

V chodbě se skokem objevila další kočičí potvora.

Celise Waanová /astcnala, pokusila se pohnout, ale pak své úsilí vzdala. Její paže byly čím dál těžší.

První kočku následovala druhá. Celise si /.novu přitiskla šip-kovou pistoli k tváři a snažila se zaměřit. Její pozornost však ro/ptýlilo, když se objevila třetí kočka. Šipka minula cíl a ne-škodně explodovala daleko stranou na stěně chodby.

Jedna z koček na ni plivla. Slina jí dopadla přímo rnc/.i oči.

Zachvátila ji neuvěřitelná agónie. Kdyby byla schopna se pohnout, byla by si vyrvala oči /, důlků, byla by se válela po zemi ;\ strhávala si kůži /. těla. Jenže se pohnout nedokázala. Za-vřískla.

Její vidění se /.deformovalo a proměnilo se v ohavně barev-nou skvrnu, která za okamžik /.mi/.cla.

Zaslechla... tlapky. Drobné, lehce našlapující krůčky. Kočičí packy.

Kolik jich tu bylo?

Celise cítila, jak jí něco přistálo na /.ádcch. Pak /.novu a ještě jednou. Něco ji šťouchlo do nepohyblivé pravě nohy; matně cítila, jak se noha o kousek posunula.

Ozval se zvuk mlaskavcho plivnutí a tvář se jí rozhořela další agónii.

Byly všude kolem ní, hemžily se po jejím těle. Cítila, jak se jejich naježená kožešina otírá o její ruku. Něco se zakouslo do masa na jejím krku. Zaječela, ale hryzáni pokračovalo. Kočka ji pevně popadla, tahala a hryžala drobnými ostrými zoubky.

Další se jí zakousla do prstu. Bolest jí nějak dodala sílu. Rozehnala se po ní a stáhla ruku zpět k tělu. Když se pohnula, ro/e/něla se všude kolem ní kakofonie syčení, kterým ty kočičí mrchy dávaly najevo svůj protest. Cítila, jak ji hryžou do obli-čeje, clo hrdla, do očí. Něco se snažilo vcepat se do jejího ska-fandru.

Její ruka se pohybovala jen pomalu a neohrabaně. Odstrko-vala ty kočičí potvory stranou a ignorovala jejich -/tibly.

Šmátra-la po opasku a konečně to nahmatala, kulatý a tvrdý předmět ve svc dlani. Vytáhla ho, vynesla ho nahoru ke svcmu obličejí a vši silou ho svírala.

Kde byl ten kolík, který ho odjišťoval? Pátrala po něm pal-cem. Tady. Otočila ho o sto osmdesát stupňů a zatlačila ho dovnitř, jak jito říkal Lion. Pět, odpočítávala v duchu, čtyři, tři, dva, jedna. Vposledním okamžiku svého života spatřila Celise Waanová světlo.

Kaj Nevis pozoroval divadlo, které se před ním odehrávalo, a hlasitě, pobaveně se chechtal.

Neměl tušení, co k čertu je ta zatracená potvora zač, pro Jefriho Liona však byla víc než rovnocenným soupeřem. Když na něj dopadla, omotala ho její křídla a Lion několik minut ječel a snažil se jí vzdorovat, válel se po podlaze sem a tam, zatímco se mu ta věc stahovala kolem hlavy a ramen. Vypadal jako člověk, který se potýká s deštníkem. Byl to jednoznačné komický pohled.

Po chvíli zůstal Lion nehybně ležet, jen nohy sebou ještě chabě škubaly. Ječení ustalo a chodba se naplnila jakýmsi po-divným mlaskáním.

Nevis to pobavilo a potěšilo, pomyslel si však, že nejlepší bude nenechávat za sebou žádnou nedodělanou práci.

Nestvů-ra se plně věnovala krmení. Nevis se k ní přiblížil tak tiše, jak jen byl schopen, což ve skutečnosti příliš tiché nebylo, a popadl ji. Když ji odtrhával od toho, co zbylo z Jefriho Liona, ozval se vlhce pukavý zvuk.

Zatraceně, pomyslel si Nevis, ta se na něm tedy doopravdy vyřádila. Celá přednípolovina Lionovy přilby byla promáčknu-tá dovnitř. Nestvůra měla jakýsi kostnatý sosákovitý zobák, jímž už vysála polovinu jeho obličejí. Bylo to ohavné. Lionovo maso vypadalo téměř zkapalněně a vyčníval z něj kus kosti.

Nestvůra v jeho sevření zuřivě mávala křídly a vydávala od-porný vysoký zvuk, napůl vztekle pískání a napůl plačtivé kvi-čení. Kaj Nevis ji držel nataženou paží a za neustálého plácání křídel si ji pečlivě prohlížel. Znovu a znovu bezvýsledně útočila zobákem na jeho paži. Líbily se mu její oči: doopravdy zlomy-slné, hrůzostrašné oči. Takle potvora

by mi mohla přijít vhod, pomyslel si. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby někdy v noci pár set takových oblud vypustil do Shandicity. Nepochybně by mu pak zaplatili, kolik by si řekl. Zatraceně, dali by mu všech-no, o co by požádal - peníze, ženy, moc, celý svůj pitomý svět, kdyby o něj stál. Napadlo ho, že být vlastníkem téhle lodi bude doopravdy legrace.

Momentálně by mu ovšem tahle konkrétní nestvůra mohla překážet.

Kaj Nevis ji popadl jednou rukou za každé křídlo a rozervál ji vejpl. Potom se s úsměvem vydal zpět cestou, kterou sem přišel,

Haviland Tuf ještě jednou překontroloval přístrojový panel a nepatrně upravil rychlost průtoku kapaliny. Potom si spoko-jeně založil ruce na břicho a vrátil se zase na své místo u nádrže. Uvnitř se převalovala a vířila neprůhledná rudočerná tekutina. Při pohledu na ni se Tufa tak trochu zmocňovala závrať-věděl, že je to jeden z vedlejších účinků chronosmyčky. V té droboun-ké nádržce, tak malé, že by ji svýma velkýma rukama dokázal téměř obejmout, působily výboje obrovských prvotních energií a na jeho pokyn tam docházelo k urychlování samotného času. Naplňovalo ho to neobyčejným pocitem posvátné bázně a úcty.

Výživná lázeň se postupně projasňovala, až byla téměř prů-hledná. Tufovi připadalo, že je téměř schopen sledovat, jak se uvnitř formuje jakýsi temný tvar, který viditelně roste a zvětšuje se; přímo před očima se mu tady odehrával proces ontogeneze. Čtyři tlapky, ano, teď už je jasně viděl. A ocas. Tuf dospěl k závěru, že to nemůže být nic jiného než ocas. Přesl zpět k přístrojovému panelu. Nemohl připustit, aby byl jeho výtvar zranitelný stejnými nákazami, které zabily Hří-bečka. Vzpomněl si na očkování, kterého se dostalo tyranno-saurovi těsně před jeho nečekaným a pro něj tak nevhodným vypuštěním na svobodu. Nepochybně existovala možnost aplikace příslušných antigenů a profylaktických prostředků před dokončením procesu zrození. Právě do toho se teď Haviland Tuf pustil. Archa už byla téměř vyčištěná. Rica neprodyšně uzavřela bariéry mezi jednotlivými sektory ve třech čtvrtinách celé lodi a sterilizační program pokračoval, řízen svou vlastní neodvrat-nou automatizovanou logikou. Přistávací paluba, strojovna, pohonná jednotka, řídicí věž, můstek a devět dalších sektorů bylo teď na obrazovce, znázorňující aktuální situaci, zbarve-no jasně modrým odstínem. Pouze velká centrální osa, hlavní chodby a laboratorní prostory v její bezprostřední blízkosti byly dosud zahaleny onou rezavě začervenalou mlhou, která signa-lizovala atmosféru skr/. naskrz prosycenou smrtí a chorobami ve všech jejich nesčetných podobách.

Přesně tak si to Rica Dawnstarová přála. V těch vzájemně propojených centrálních sektorech se s podobnou nemilosrd-nou logikou odehrával proces jiného druhu. A Rica neměla sebemenších pochyb o tom, že jeho konečná rovnice z ní učiní jedinou a svrchovanou vládkyni klonolodě a všech jejích zna-lostí, moci a bohatství.

Teď, když bylo okolní prostředí čisté a bezpečné, si Rica s pocitem úlevy sejmula přílbu. Kromě toho si sem nahoru objednala i nějaké jídlo - tlustý bílý plátek proteinu z tvora zvaného masnice, který Archa celé tisíciletí udržovala šťavnatý ve stagnačním poli a který zapila vysokou vychlazenou sklenicí pitné vody, jemně ochucené milidiánským medem. Vychutná-vala jídlo a zároveň sledovala hlášení, střídající se na obrazovce.

Situace tam dole se mezitím značně zjednodušila. Jefri Lion byl po smrti. V jistém smyslu jí to bylo líto; byl totiž napros-to neškodný, byť neuvěřitelně naivní. Celise Waanová už také byla ze hry a překvapivě se jí podařilo v/ít s sebou na onen svět i všechny peklokočky. Kaj Nevis eliminoval Drakulův plášť.

Zbývali už pouze Nevis s Tufem... a ona.

Rica se ušklíbla.

Tuf nepředstavoval žádný problém. Měl plně ruce práce s tím, že klonoval kočku. Tím či oním způsobem se o něj mohla snadno postarat. Ne, jedinou skutečnou překážkou, která nyní stála mezi Rikou a hlavní cenou, byl Kaj Nevis a jeho unquinský válečný oblek. Kaj už nejspíš v tomto okamžiku získal opravdovou sebedůvěru. To je dobře, pomyslela si. Jen ať si věn.

Rica Dawnstarová dojedla a olízla si konečky prstů. Rozhod-la se, že přišel nejvhodnější čas pro lekci zoologie. Vyvolala si dostupné informace o zbývajících třech biologických zbraních, které se dosud volně pohybovaly v prostorách lodi. I kdyby ani jedna z nich nebyla dostatečně vhodná, o nic přece nešlo, měla ve stagnačním poli ještě devčtatřicet dalších, čekajících na uvol-nění. Mohla si kata sama najít a vybrat.

Válečný oblek? To, co tady měla ona, bylo lepší než stovka válečných obleků.

Když Rica Dawnstarová dočetla všechny zoologické profily, usmívala se od ucha k uchu.

Na zálohy mohla klidně zapomenout. Jediným problémem bylo, jak -/organizovat to správné setkání. Zkontrolovala si na obrazovce prostorové uspořádání a pokusila se odhadnout, v jak komplikovaných smyčkách je ten čerchmant Kaj Nevis scho-pen uvažovat.

Domnívala se, že ani zdaleka ne v dostatečných.

Ty pitomé chodby se táhly pořád dál a dál a jako by nikdy nevedly k ničemu jinému než k dalším chodbám. Jeho kontrol-ní přístroje ukazovaly, že už začal čerpat vzduch ze třetí nádrže. Kaji Nevisovi bylo jasné, že musí rychle najít ostatní a odstranit je, aby se mohl v klidu posadit a začít řešit problém, jak zjistit, na jakém principu ta zatracená loď funguje.

Kráčel právě jednou obzvlášť dlouhou a širokou chodbou, když se mu znenadání pod nohama rozsvítila jakási plastická páska, zapuštěná do podlahy.

Nevis se zastavil a zamračil se.

Lišta se podbízivě leskla. Vedla přímo kupředu a na nejbližší křižovatce zahýbala doprava.

Nevis udělal jediný krok. Ten kousek lišty, který nechal za sebou, zhasl.

Někdo se ho někam snažil nasměrovat. Anittas těsně předtím, než podstoupil ten drobný kosmetický zákrok, huhlal něco o tom, že vodí lidi na různá místa lodi. Takhle to tedy dělal. Bylo snad možné, že se kybertechnikovi podařilo v nějaké for-mě přežít a že teď straší v počítači Archy? Nevis o tom pochy-boval, Anittas mu připadal naprosto

definitivně mrtvý a Nevis měl s tím, jak lidi připravovat o život, bohaté zkušenosti. Tak kdo to tedy byl? Dawnstarová, samozřejmě. Musela to být ona. Kybertechnik říkal, že ji zavedl do pilotní kabiny.

Tak kam se ho asi snaží zavést?

Kaj Nevis se nad tím na okamžik zamyslel. Ve svém skafan-dru si připadal prakticky nezranitelný, proč by ale měl cokoli riskovat? Kromě toho byla Dawnstarová proradná malá děvka. Bylo docela dobře možné, že ho prostě bude vodit pořád dokola, dokud mu nedorazí vzduch.

Rezolutně se obrátil a vydal se opačným směrem, než kterým ukazovala svůdná stříbrná vodící lišta.

Na příští křižovatce se rozzářila zelená lišta a ukazovala do-leva.

Kaj Nevis zahnul doprava.

Chodba po chvíli skončila u dvou pohyblivých točitých scho-dišť. Když se Nevis zarazil, jedno z nich se začalo spirálovitě vi-nout vzhůru. Ušklíbl se a sestupoval po stojícím schodišti dolů.

Sešel o tři paluby níž. U paty schodiště se ocitl v úzké temné chodbičce, která se rozbíhala dvěma směry. Než se Nevis stačil rozhodnout, kterým směrem se vydat, ze zdi vyjely posuvné dveře a chodbu vpravo uzavřely.

Ta děvka to pořád ještě zkouší, pomyslel si zuřivě. Podíval se doleva. Zdálo se, jako by se chodbička postupem cesty poněkud rozšiřovala, byla však také čím dál temnější a tu a tam byla poseta velkými kusy nějakého starého strojního zařízení, Ne-visovi se ani trochu nelíbila.

Jestli si Dawnstarová myslí, že se jí podaří zahnat ho do pasti tím, že zavře pár dveří, přijde na to, že se náramně zmýlila. Nevis se otočil zpět k zavřené chodbě vpravo, napřáhl nohu a prudce vykopl. Ozval se ohlušující rachot. Kopl znovu, pak ještě jednou a potom zapojil do práce své obrněné pěsti. Bušil do překážky vši znásobenou exoskeletální silou válečného ob-leku.

S úšklebkem překročil to, co z posuvných dveří zbylo, a ocitl se v matně osvětlené úzké chodbě, do níž se mu Dawnstarová pokoušela odepřít přístup. Pod nohama měl holý kov a rameny se téměř otíral o obě stěny. Nevis si pomyslel, že je to nepochyb-ně nějaká spojovací chodbička, která však možná vede k něčemu důležitějšímu. Zatraceně, určitě vedla k něčemu důležitějšímu. Proč by se jinak Dawnstarová snažila nepustit ho do ní?

Jeho talířovité podrážky zvonivě dopadaly na podlažní des-ky. Vyrazil kupředu. Byla čím dál větší tma, ale Kaj Nevis se nenechal odradit. V jednom okamžiku chodba ostře zatáčela doprava a zatáčka byla tak úzká, že se jí ve svém válečném obleku stěžil protlačil. Byl nucen prosmyknout se skulinou s pa-žemi zataženými dovnitř a s pokrčenými nohama. Za zatáčkou se kousek před ním objevil drobný čtvereček světla. Nevis k němu zámířil, pak se však náhle zarazil. Co bylo tohle?

Zaregistroval jakousi černou hroudu, která se vznášela ve vzduchu před ním.

Kaj Nevis se k ní obezřetně přibližoval.

Zmíněná černá hrouda byla malá a kulatá, dosahovala sotva velikosti mužské pěsti. Nevis si od ní udržoval přibližně met-rový odstup a pozorně si ji prohlížel. Další obluda - právě tak zatraceně ošklivá jako ta, co si pochutnala na Jefrim Lionovi, ale ještě podivnější. Byla hnědá, neforemná a její kůže vypada-la, jako by byla z kamene. Vlastně to spíš vypadalo, jako by to doopravdy byl kámen; že jde o živého tvora, poznal Nevis jen podle toho, že viděl tlamu - vlhkou černou díru v té kamenité pokožce. Uvnitř byla tlama celá mokrá, zelená a pohyblivá a vi-děl v ní i zuby nebo spíš něco, co jako zuby vypadalo až na to, že to působilo kovovým dojmem. Měl pocit, že jich zahlédl tři řady, napůl skryté gumovitými zelenými dásněmi, které poma-lu a pravidelně pulzovaly. Nejnepřirozenější ze všeho byla neuvěřitelná nehybnost to-ho tvora. Nevis si zpočátku myslel, že se nějakým ?působem vznáší ve vzduchu. Potom však přistoupil o krůček blíž a zjistil, že se mýlil. Tvor byl zavěšený uprostřed neuvěřitelně jemné sítě, jejíž vlákna byla tak tenoučká, že byla prakticky neviditel-ná. Ukázalo se dokonce, že jejich koncečky jsou neviditelné. Nevis byl schopen rozeznat jejich nejsilnější úseky poblíž cen-tra, v němž spočívala pulzující nestvůra. Čím dál od ní se však vlákna rozbíhala, tím se zdála být slabší a slabší, a ať se člověk díval sebezpozorněji, vůbec nebylo vidět, kde jsou připojena ke stěně, k podlaze nebo ke stropu.

Tak to tedy byl pavouk. Zatraceně divný pavouk. Jeho kame-ní podobný vzhled ho přivedl na myšlenku, že jde o nějakou životní formu založenou na křemíku. Už o nich tu a tam slyšel, byly ale zatraceně vzácné. Měl tu nějakého silikonového pavou-ka. No a co?

Kaj Nevis přistoupil o krok blíž. Sakra, pomyslel si. Sít', ne-bo spíš to, co považoval za sít'... hrome, ta ohavná potvora nesesedla na síti, byla součástí sítě. Viděl, že ta jemná, tenká a lesklá vlákna její pavučiny vyrůstají přímo z jejího těla. Sotva byl schopen rozeznat jejich spoje. A bylo jich víc, než se domní-val - byly jich stovky, možná tisíce, většina z nich byla při-tom příliš tenká, aby je bylo vidět jinak než z bezprostřední blízkosti, když se však na ně člověk podíval ze správného úhlu, spatřil, jak se od nich odráží světlo; všechna se matně stříbřitě leskla.

Nevis poodstoupil o krok dozadu. Navzdory bezpečí obrně-ného obleku se ho z jakéhosi naprosto nepochopitelného a ne-známeho důvodu zmocnil neklid. Na konci spojovací chodby za silikonovým pavoukem svítilo světlo. Určitě tam bylo něco důležitého; to musel být důvod, proč se Rica Dawnstarová tak usilovně snažila nepustit ho tam.

To je ono, pomyslel si s ponurým uspokojením. Tam před ním je nejspíš ta zatracená pilotnífobina, uvnitř se Rica Dawn-starová klepe hrůzou a tenhle pitomý pavouk je její poslední obrannou linií. Při pohledu na něj mu naskakovala husí kůže, ale jak jinak by mu k čertu mohl ublížit?

Kaj Nevis přepnul ovládání na paže s kovovými klepety a pravé z nich zdvihl, aby sít' přestřhl.

Lesklé zkrvavené zubaté kovové čepele se snadno a lehce sevřely kolem nejbližšího viditelného pramene vláken.

Lesklé zkrvavené zubaté úlomky unquinského kovu se s rachotem sesypaly na podlažní desky.

Celá pavučina začala vibrovat.

Kaj Nevis zíral na spodek své pravé paže. Polovina klepeta byla odštířena. V hrdle pocítil pachut' žluči. Ustoupil nejprve o krok, pak o druhý a třetí, aby mezi sebou a tou věcftam vzadu vytvořil volný prostor.

Tisícovka vláken pavučiny, tenčích než nit, se promění-la v tisícovku nohou. Když se pohnuly, zanechaly po sobě v kovových stěnách tisícovku dírek a i svým nejlehčím dote-kem rozdíraly podlahu.

Nevis se dal na útěk. Udržoval si náskok, dokud se nedostal k úzké štěrbině, kde chodba zahýbala.

Stále ještě zatahoval masivní paže obleku dovnitř a pokoušel se protlačit na druhou stranu, když ho síťovec dostihl.

Přibližoval se k němu zavěšen na nesčetných neviditelných nohou, poskakoval nahoru a dolů a jeho tlama pulzovala. Z Nevis se vydral vyděšený přidušený chropot. Obalila ho tisícovka mono-molekulárních silikonových paží.

Nevis zdvihl obrovskou mechanicky posílenou ruku ve snaze popadnout tu příšeru za hlavu a rozmačkat ji na kaši, ale silikonové paže byly všude, třepotaly se a loudavě se kolem něj ovíjely. Vzepřel se proti nim a vlákna prořizla kov, maso i kost. Z pahýlu jeho zápěstí vytryskl proud krve. Krátce zavřeštěl.

Pak síťovec zesílil svoje objetí.

V plastovém povrchu prázdné nádrže se objevila jako vlásek tenká prasklinka. Kotě na ni zaútočilo a prasklina se rozšířila. Haviland Tuf sáhl dovnitř, jednou velkou rukou kotě uchopil a zdvihl si je těsně k obličejí. Bylo droboučké a dosud poměrně slabé: možná jeho narození příliš uspišil. Umínil si, že při dalším pokusu musí být opatrnější, tentokrát však jeho nejisté postavení a nutnost být neustále ve střehu, aby ho z práce ne-vyrušil kolem se potulující tyrannosaurus, vedly k tomu, že postupoval do jisté míry nepřiměřeně rychle.

Bez ohledu na to považoval svůj pokus za úspěšný. Kotě zamňoukalo. Haviland Tuf dospěl v duchu k závěru, že bude nutné, aby je osobně krmil a podával mu mléko kapátkem, naprosto však nepochyboval, že se tohoto úkolu dokáže zhostit. Kočičí očička byla sotva pootevřená a dlouhá Sedá srst dosud zvlhlá tekutinami, v nichž bylo kotě ještě před malou chvílí ponořeno. Doopravdy byl Hříbeček někdy také takhle maličký?

"Nemohu ti dát jméno Hříbeček," oslovit slavnostně svého nového společníka. "Pravda, z genetického hlediska jsi s ním totožný, ale Hříbeček byl Hříbeček, zatímco ty jsi ty, a já bych tě nechtěl nějak poplést. Pojmenuji tě Chaos a věřím, že budeš vhodným společníkem pro Kalamitu." Kotě se v jeho dlani pohnulo a otevřelo a zase zavřelo jedno oko, jako by mu rozu-mělo. Je ovšem pravda, jak Tuf dobře věděl, že všechny kočky mají trochu telepatických schopností.

Rozhlédl se kolem sebe. Nezbyvalo nic, co by tady ještě měl udělat. Možná nastal čas k tomu, aby vyhledal své někdejší nečestné společníky a pokusil se s nimi dospět k nějaké vzájem-ně výhodné dohodě. Uložil si Chaose na pokrčenou paži a vy-dal se je hledat.

Tak už je po všem a může se oslavovat, pomyslela si Rica Dawnstarová, když se z obrazovky ztratilo Nevisovo červené světélko. Teď už zbývala jen ona sama a Tuf, což znamená-lo, že měřeno jakýmkoli praktickým kritériem už vlastně byla vládkyní Archy.

Zamyslela se nad tím, co si s ní teď k čertu počne. Těžko říct. Ze by ji prodala některému zbrojařskému konsorciu nebo pla-netě, která za ni nabídne nejvyšší cenu? To sotva. Nemohla věřit nikomu, kdo by měl v rukou tak obrovskou moc. Moc koneckonců lidi korumpuje. Možná by si ji měla nechat a pro-vozovat ji sama. Byla přece už natolik zkorumpovaná, že vůči další korupci by měla být imunní. Připadala by si ale zatraceně osaměle, kdyby v téhle márnici žila úplně sama. Samozřejmě, mohla by si najmout posádku - vzít k sobě na palubu přátele, milence a posluhy. Jenže jak by jim mohla věřit? Rica se zamračila. Hmm, byl to zapeklitý problém, měla ale obrovskou spoustu času na to, aby ho nějak vyřešila. Bude o tom přemýšlet později.

Teď se musela zamyslet nad mnohem bezprostředněj-ším problémem. Tuf právě opustil centrální klonovací komoru a zamířil ven do bludiště chodeb. Co s ním udělá?

Pozorně si prohlížela obrazovku. Síťovec byl dosud zalezlý ve svém doupěti, v pohodlí a v teplečku odpočíval a pravděpo-dobně se ještě krmil, Drtiválec, celé čtyři tuny jeho živé váhy, byl dole v hlavní chodbě na palubě číslo šest, převaloval se sem a tam jako nějaká zběsilá živoucí dělová koule obrovské veli-kosti, odrážel se od stěn a marně hledal nějakou organickou hmotu, kterou by převálcoval, rozdrtil a pozřel,

Na správném podlaží byl pouze tyrannosaurus. Co tam vlastně dělal? Rica si navolila detailnější zobrazení a usmála se. Pokud mohla věřit informacím na obrazovce, krmil se. Čím? Na okamžik měla v hlavě dokonale prázdno, ale potom jí svít-lo. Očividně se ládoval tím, co zbylo z chudáka Jefriho Liona a z Drákulova pláště. Jeho umístění tomu zhruba odpovídalo.

Celkem vzato se dalo říci, že je Tufovi poměrně blízko. Když se však znovu dal do pohybu, obrátil se naneštěstí nesprávným směrem. Možná by měla zařídít, aby se potkali.

Nemohla si však dovolit Tufa podcenit. Jednou už se mu podařilo ještěrovi uniknout, takže by se mu to mohlo poda-řit i podruhé. A i kdyby se jí povedlo nalákat ho do podlaží, v němž číhal drtiválec, musela by počítat se stejným problémem. Tuf byl nadán jistou vrozenou vychytralostí, Starouše Tuffyho by se jí nikdy nepodařilo vodit za nos tak, jak vodila Nevis; na to byl příliš inteligentní. Vzpomněla si na hry, které sehráli na palubě Rohu hojnosti. Tuf je všechny vyhrál.

Což takhle vypustit pár dalších biologických zbraní? Nic snazšího.

Rica Dawnstarová zaváhala. K čertu s tím, pomyslela si pak, existuje přece jednodušší způsob. Je na čase, aby se do hry vložila osobně.

Pověšená na jedné opěrci kapitánského trůnu spočívala úzká korunka z duhově zbarveného kovu, kterou Rica chvíli předtím vytáhla z jedné ze skladovacích skříněk. Zdvihla ji, krátce si ji prohlédla pod snímácím zařízením, překontrolovala obvody a ve furiantském úhlu si ji posadila na hlavu. Pak si nasadila přilbu, vzduchotěsně uzavřela svůj skafandr a vytáhla jehlovou pistoli. Ještě jednou se vydala do zamořené atmosféry.

Při svých toulkách chodbami Archy našel Haviland Tuf cosi, co se dalo považovat za dopravní prostředek- malou otevřenou tříkolku. Poměrně dlouhou dobu už strávil vestoje a předtím se schovával pod stolem, takže vřele přivítal příležitost k tomu, aby se posadil. Ujžděl plynule chodbou a udržoval konstantní pohodlnou rychlost; opřený o čalouněnou sedačku hleděl přímo před sebe. Chaos se mu vezl na klíně.

Při jízdě chodbou už urazil několik kilometrů. Byl to opatrný a metodický řidič. Na každé křižovatce se zastavil, podíval se doprava, podíval se doleva a důkladně zvážil svoje možnosti, než se opět dal do pohybu. Ve dvou případech zabočil, veden částečně přísnou logikou a částečně čistě okamžitým rozsudkem, po většinu doby se však držel v nejširších chodbách. Jednou zastavil a sesedl, aby prozkoumal několikery dveře, které zaujaly jeho pozornost. Nic neviděl a nikoho nepotkal. Chaos se mu čas od času v klíně zavrtěl.

Pak se před ním objevila Rica Dawnstarová.

Haviland Tuf zastavil svou tříkolku přesně uprostřed velké křižovatky. Podíval se doprava a několikrát zamrkal. Podíval se doleva. Potom se zahleděl přímo před sebe s rukama založenými na břicho a pozoroval Riku, která se k němu pomalu blížila.

Zastavila se ještě v chodbě, asi pět metrů od něj. "Vypravil jste se na projížďku?" zeptala se. V pravé ruce držela svou známou jehlovou pistoli. V levé nesla zmrzlý řemen, jehož konce se táhly po podlaze za ní,

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Byl jsem chvíli zaneprázdněn. Kde jsou ostatní?"

"Mrtví," oznámila Rica Dawnstarová. "Zabití, Jsou pryč, vy-padli ze hry. Zbýváme jen my dva, Tufe."

"Obvyklá situace," poznamenal bezvýrazně Tuf.

"Tohle je poslední hra, Tufe," pokračovala Rica Dawnstarová. "Žádná odvěta už nebude. A tentokrát vyhraju já," Tuf beze slova pohládl Chaose.

"Tufe," obrátila se k němu přátelským tónem, "vy jste v tomhle všem úplně nevině. Nic proti vám nemám. Vemte si svou loď a zmizte."

"Máte-li na mysli Roh hojnosti vynikajícího zboží za nízké ceny," odpovědět Haviland Tuf, "mohu si dovolit vám připomenout, že tato loď utrpěla vážné poškození, které dosud nebylo odstraněno."

"Tak si vemte nějakou jinou."

"To by myslím nešlo," odporoval Tuf. "Můj nárok na Archu není možná tak průkazný jako nárok Celise Waanové, Jefriho Liona, Kaje Nevise a Anittase, vy mi ovšem říkáte, že ti už jsou všichni mrtví, a můj nárok je nepochybně přinejmenším stejně oprávněný jako ten váš,"

"Ne tak docela," opravila ho Rica Dawnstarová a zdvihla jehlovou pistoli. "Tohle dává mému nároku prioritu."

Haviland Tuf sklopil oči a pohlédl na kotě ve svém klíně. "Budiž pro tebe tahle příhoda prvním ponaučením o tom, jak drsné poměry ve vesmíru panují," pronesl hlasitě. "K čemu je veškerá spravedlnost, když jedna strana má pistoli a druhá ji nemá? Všude vládne brutální násilí, zatímco inteligence a dobré úmysly jsou pošlapávány." Pohlédl znovu na Riku Dawnstarovou. "Madam," oslovil ji, "uznávám, že jste proti mně ve výhodě, přesto však musím protestovat. Zemřeli členové naší skupiny mi ještě před tím, než jsme vstoupili na palubu Archy, přiznali právo na plný podíl na tomto projektu. Pokud je mi známo, vám podobné privilegium nikdy uděleno nebylo. Z právního hlediska jsem tedy já ve výhodě proti vám." Zdvihl jediný prst. "Navíc bych rád vyslovil teorii, podle níž je vlastnictví každé věci dáno jejím užíváním a schopností ji užívat. Archa by v optimálním případě měla být svěřena pod velení člověka, který názorně prokázal potřebný talent, intelekt a do-statek vůle k tomu, aby co nejefektivněji využil všech nespočetných možností, jež nabízí. Dovolím si tvrdit, že tímto člověkem jsem já."

"Ale ne, vážně?" rozesmála se Rica Dawnstarová.

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. Popadl Chaose do ruky a zdvihl kotě tak, aby si ho Rica Dawnstarová mohla prohlédnout. "Pohlédte na důkaz, který vám předkládám. Prozkoumal jsem tuto loď a zvládl jsem klonovací tajemství ztracených obyvatel Zemského impéria. Byla to ohromující a opojná zkušenost a já se už nemohu dočkat, až si ji znovu zopakuji. Rozhodl jsem se dokonce, že se vzdám svého přízemního obchodnického povolání a věnuji se vznešenější profesi, ekologického inženýra. Upřímně doufám, že se mi v tom nebudete snažit zabránit. Nemějte obavy, zabezpečím vaši přepravu zpět na ShanDellor a osobně dohlédnu na to, aby vám byl do posledních drobných vyplacen plný honorář, který vám Jefri Lion a ti druzí slíbili."

Rica Dawnstarová nevěřícně zavrtěla hlavou. "Vy jste opravdu unikát, Tuffy," prohlásila. Pokročila kupředu a jehlovou pistolí si točila kolem jednoho prstu. "Tak vy si tedy myslíte, že byste loď měl dostat vy, protože s ní umíte zacházet a já to neumím?"

"Velice přesně jste vystihla podstatu mého argumentu," přikývl pochvalně Tuf.

Rica se znovu rozesmála. "Vemte si to, já to nepotřebuju," oznámila vesele. Hodila k němu svou jehlovou pistoli. Tuf natáhl ruku a v letu ji chytil. "Zdálo by se, že můj nárok byl zcela nečekaným a rozhodným způsobem podpořen. Ted' mohu pohrozit, že vás zastřelím."

"Jenže vy to neuděláte," ujistila ho Rica. "Pravidla, Tufe. Vy tuhle hru hrajete podle pravidel. Já jsem ten nezvedenec, který tak rád převrhuje hrací desku." Zmotané řemeny, které táhla za sebou, si přehodila přes rameno. "Víte, čím jsem se zabývala, zatímco vy jste si klonoval kotě?"

"Nemám ponětí," odpověděl Haviland Tuf.

"Nemáte ponětí," opakovala po něm ironicky Rica. "Byla jsem nahoře na můstku, Tufe, hrála jsem si s počítačem a naučila jsem se o EIS a o jejich Árie prakticky všechno, co potřebuju vědět."

Tuf zamrkal, "Tak tak."

"Tam nahoře je jedna báječná obrazovka," vysvětlovala. "Dala by se považovat za velkou hrací desku. Sledovala jsem každý tah. Červené figurky, to jste byl vy a všichni ostatní, dokonce i já. A černé figurky - biologické zbraně, jak jim s oblibou říká systém. Mně osobně se víc zamlouvá slovo příšery. Je kratší a neformálnější,"

"Je ovšem plně různých silných významových implikací," přerušil ji Tuf.

"Ano, to jistě. Vraťme se ale k věci. Pronikli jsme obrannou zónou, dokázali jsme si poradit dokonce i s morovou obranou, Anittas však přišel o život a rozhodl se, že si dopřeje svou vlastní malou pomstu, takže do lodě volně vypustil obranné příšery. A já jsem seděla tam nahoře a dívala se, jak se červené a černé figurky navzájem

pronásledují. Něco mi tam ale scházelo, Tufe. Víte, co to bylo?"

"Předpokládám, že to je pouhá řečnická otázka," poznamenal Tuf.

"Taktak," opíčila se po něm ironicky Rica Dawnstarová a ro-zesmála se. "Chyběly zelené figurky, Tufe! Systém byl naprogramován tak, aby vetřelce znázorňoval červeně, své vlastní biologické zbraně černě a oficiální personál Archy zeleně. Zadné zelené puntíky tam samozřejmě nebyly. Přimělo mě to k za-mýšlení, Tufe. Ty obranné příšery očividně představovaly po-slední zoufalou defenzivní linii, to je jasné. Bylo však její po-užití plánováno pouze pro případ, že by se loď stala pouhým opuštěným vrakem?"

Tuf si založil ruce na prsou. "Rekl bych, že ne. Z existence jednotky schopné obrazového displeje vyplývá předpoklad existence někoho, kdo by se na zmíněný displej díval. Byl-li navíc systém naprogramován tak, aby zobrazoval lodní personál, ve-třelce a nestvůrné obránce zároveň a v různých barvách, pak museli tvůrci programu počítat s možností, že všechny tři zmíněné skupiny se budou nacházet na palubě a aktivně si počínat ve stejnou dobu."

"Ano," přikývla Rica Dawnstarová. "A teď přijde klíčová otázka."

V chodbě za ní Haviland Tuf matně zahlédl jakýsi pohyb. "Promiňte," přerušil ji.

Rica ho mávnutím umlčela. "Jestliže byli připraveni vypustit ty svoje uvězněné obludy na svobodu, aby v případě nouze zatlačily zpět nepřátelský výsadek, jak chtěli zabránit tomu, aby nebyli zabiti i jejich vlastní lidé?"

"Zajímavé dilema," připustil Tuf. "S největší nedočkavostí se už těším na to, až se dozvím odpověď na vaši hádanku. Obá-vám se však, že budu nucen odložit toto potěšení na později." Odkáshal si. "Jsem dalek toho, že by se mi chtělo přerušovat tak fascinující přednášku. Cítím se ale povinován upozornit vás, že..." Podlaha se otřásla.

"Ano?" ušklíbla se Rica.

"Cítím se povinován upozornit vás," opakoval Tuf, "že v chodbě za vámi se právě objevil poměrně velký masožravý ještěr, který se v této chvíli snaží nepozorovaně se k nám připlí-žit. Moc se mu to nedaří,"

Tyrannosaurus zaburácel. Riku Dawnstarovou to nevyvedlo z klidu. "Vážně?" zeptala se se smíchem. "Přece doopravdy nečekáte, že se nechám na-chytat na takový starý trik, jako ,za vámi je dinosaurus'. Cekala jsem od vás něco lepšího, Tufe."

"Protestuji! Myslím to naprosto upřímně." Tuf nastartoval motor své tříkolky. "Stačí pohlédnout na rychlost, jakou jsem uvedl v provoz své vozidlo, abych unikl přibližující se obludě. Jak můžete pochybovat o mých slovech, Riko Dawnstarová? Jistě přece slyšíte rachotivý dusot té bestie a zvuk jejího řevu?"

"O jakém řevu to mluvíte?" otázala se Rica. "Ne, mluv-me vážně, Tufe. Něco jsem vám říkala. Odpověď. Na maličký kousek té hádanky jsme zapomněli."

"Tak tak," přikývl Tuf. Tyrannosaurus se k nim blížil znepo-kojivou rychlostí. Měl mizernou náladu a v burácení jeho řevu jen stěží rozeznával slova Riky Dawnstarové.

"Ekologické inženýrské sbory uměly víc než jen klonovat, Tufe. Byli to vojenští vědci. Byli to genetičtí inženýři nejvyšší kvality. Byli schopni znovu stvořit životní formy stovek různých světů a přivést je k životu ve svých nádržích, ale to nebylo všechno. Byli rovněž schopni zasahovat do samotné DNA, mě-nit tyto životní formy a překoncipovávat je tak, aby vyhovovaly jejich vlastním záměrům!"

"Samozřejmě," přisvědčil Tuf. "Omluvte mě, ale obávám se, že teď už se musím dát před tím ještěrem na útěk."

Tyranno-saurus byl deset metrů za Rikou. Zastavil se, jeho šlehající ocas narazil do stěny a Turova tříkolka se pod silou nárazu zakymá-cela. Z tesáků mu odkapávaly sliny a jeho zakrnělé přední prac-ky se míhaly vzduchem s nehezskou dychtivostí,

"To by bylo velice neslušné," zarazila ho Rica. "Chápejte, Tufe, to je právě ta odpověď. Tyhle biologické zbraně, tyhle příšery - všechny byly tisíce let nebo možná ještě déle uloženy ve stagnačním poli. Jenže to nebyly obyčejné příšery. Byly vy-klonovány za speciálním účelem, jímž byla obrana lodě proti vetřelcům, a byly geneticky ^manipulovány právě s tímto cí-lem," Tyrannosaurus postoupil o krok kupředu, pak o druhý a třetí, takže nyní stál přímo za ní a jeho stín ji zahálil temno-tou.

"Jak zmanipulovány?" zajímal se Haviland Tuf.

"Už jsem si myslela, že se vůbec nezeptáte," ušklíbla se Rica Dawnstarová. Tyrannosaurus se naklonil dopředu, zařval, ro-zevřel své masivní čelisti a pohltil její hlavu. "Psionika," oznámila zpoza jeho zubů.

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

"Jednoduchá psionická schopnost," vysvětlovala Rica s hla-vou uvnitř tyrannosaurových čelistí. Vztáhla ruku a s nesou-hlasným mlasknutím vytáhla něco, co měl zaražené mezi zuby. "Některé z těch příšer neměly prakticky žádný mozek a počí-naly si čistě instinktivně. Ty byly vybaveny základní instinktivní averzí. Složitějším příšerám byla vštípena psionická submisi-vita. Prostředky jejich ovládání byly posilovače psionických schopností. Hezké malé ozdůbky, něco jako korunky. Jednu z nich mám právě na hlavě. Nepropůjčuje mi opravdové psio-nické síly ani nic podobně dramatického. Dociluje pouze toho, že některé příšery se mi vyhýbají a jiné mě poslouchají," Vy-klouzla z ještěří tlamy a důkladně ho ze strany pleskla přes čelist. "Lehni, kamaráde," přikázala.

Tyrannosaurus hlasitě zařval a sklonil hlavu. Rica Dawnsta-rová rozmotala postroj se sedlem, které mu začala upínat na krk. "Měla jsem ho pod kontrolou celou dobu, co jsme spolu mluvili," vysvětlovala konverzačním tónem. "Privolala jsem ho sem. Má hlad. Sežral sice Liona, jenže Lion byl malý a navíc už mrtvý; celou tisícovku let neměl k jídlu nic jiného."

Haviland Tuf pohlédl na jehlovou pistoli, kterou držel v ru-ce. Připadala mu víc než zbytečná. Navíc byl stejně mizerný střelec. "S největším potěšením bych mu byl ochoten vyklono-vat stegosaura."

"Díky, ale to nebude třeba," odmítla Rica a utahovaia po-stroj. "Teď už nemůžete odstoupit ze hry. Chtěl jste hrát, Tuffy, a já se obávám, že jste prohrál na celé čáře. Měl jste odletět, když jsem vám tu šanci nabídl. Tak se tedy podíváme na váš nárok, co říkáte? Lion, Nevis a ti ostatní vám nabídli plný podíl, to je pravda, jenže podíl na čem?"

Obávám se, že teď skutečně do-stanete plný podíl, ať o něj stojíte nebo ne - dostanete přesně to, čeho se dostalo i jim. Tolik tedy k vaší právní argumentaci. Pokud jde o váš morální nárok, který opíráte o schopnost lépe Archy využívat," ušklíbla se a znovu ještě popleskala, "myslím, že jsem prokázala, že jsem schopna Archy využívat efektivněji než vy. Ještě trochu níž." Ještě se o něco víc předklonil a Rica Dawnstarová se vyšvihla do sedla na jeho krku. "Vstaň!" vyštěkla na něj. Ještě se postavil.

"To znamená, že právní i morální aspekty ponecháme stranou a znovu se vrátíme k násilí," konstatoval Tuf.

"Bohužel ano," potvrdila Rica ze sedla svého dinosauřího ještěra. Ještě se pomalu rozešel kupředu, jako by se ho teprve učila ovládat. "Neříkejte, že jsem s vámi nehrála férově, Tufe. Já mám tyrannosaura, ale vy zase máte moji jehlovou pistoli. Možná se vám povede nějaká šťastná trefa. Znamená to, že jsme oba ozbrojení," Zasmála se. "Až na to, že já jsem ozbrojená po zuby."

Haviland Tuf vstal a její jehlovou pistoli po ní obloukem hodil zpátky. Byl to přesný hod. Rica se naklonila na jednu stranu a chytila ji. "Co to má znamenat?" zeptala se. "Vzdává-te to?"

"Vaše skrupule ohledně férové hry na mne udělaly obrovský dojem," vysvětloval Tuf. "Nechci proti vám mít žádnou výhodu. Tvrdíte, že loď patří vám, a já to tvrdím taky. Máte k dispozici zvíře," Pohlídal své kotě. "Já také jedno zvíře mám. A vy teď navíc máte zbraň." Nastartoval svou tříkolku, začal couvat zpět od křižovatky a rychle ujížděl chodbou za svými zády, nebo přinejmenším tak rychle, jak dokázal jet zpátečkou.

"Ať je tedy po vašem," přikývla Rica Dawnstarová. Už měla té hry dost. Bylo jí ho trochu líto. Tuf otáčel tříkolku, aby mohl prchat čelem vpřed a ne pozadu. Tyrannosaurus rozevřel tlamu dokořán a z půl metru dlouhých zubů mu kanuly sliny. Vyzrazil ze sebe řev, v němž zazníval nefalšovaný, milion let starý, zuřivý a primitivní hlad, a burácivě se za ním rozběhl.

Řítil se chodbou a vyběhl do křižovatky.

Dvacet metrů od něj, v chodbě, která křižovala jeho dráhu, zaregistroval minipočítač plazmového kanónu skutečnost, že se v jeho palébné zóně objevilo něco, co svou velikostí přesahuje naprogramované cílové rozměry. Ozvalo se velice tiché cvaknutí,

Haviland Tuf byl odvrácen od záře výbuchu a svým tělem zaštitil Chaose před vlnou horka a ohlušujícího rachotu.

Naštěstí to trvalo jen kratičký okamžik, přestože pach spáleného ještěřího masa mel na tom místě přetrvávat celá léta a některé úseky podlahy i stěn musely být později vyměněny.

"A já jsem měl také zbraň," řekl Haviland Tuf kotěti.

Později, mnohem později, když už byla Archa vyčištěná a on sám byl i s Kalamitou a Chaosem pohodlně usídlen v kapitán-ském apartmá, když přestěhoval všechny svoje osobní věci, po-staral se o všechna mrtvá těla, provedl veškeré opravy, kterých byl schopen, a zjistil, jak zklidnit toho neuvěřitelně hlučného tvora, co žil dole na palubě číslo šest, začal Haviland Tuf celou loď metodicky prohledávat. Druhého dne narazil na sklad se šatstvem, muži a ženy EIS však byli menší a štihlejší než on, takže mu žádná uniforma nesesedla.

Jedna z čepic, jež našel, se mu však docela zalíbila. Byla to zelená čapka s dlouhým štítkem, která dokonale padla na jeho holou, mléčně bílou hlavu. Vpředu nad štítkem bylo zlaté pís-meno théta, někdejší symbol sborů.

"Haviland Tuf," řekl si sám pro sebe před zrcadlem, "ekolo-gický inženýr."

Pomyslel si, že to zní docela dobře.

Chléb a ryby

Jmenovala se Tolly Muneová, ale říkali jí všemi možnými přizvisky.

Ti, kteří se v jejím hájemství ocitali poprvé, užívali jejího titulu s určitou úctou. Jako osoba, která už víc než čtyřicet standardních let byla manažerkou přístavu a ještě předtím sloužila jako zástupkyně tehdejšího manažera přístavu, byla svéráznou stálicí velkého orbitálního společenství, které bylo oficiálně známo jako S'uthlarnský přístav. Dole na planetě byla její funkce jen jedním z obdélníků na byrokratických organi-začních pavoucích, ale nahore na oběžné dráze byl manažer přístavu předákem, hlavním výkonným vedoucím pracovníkem, soudcem, starostou, arbitrem, zákonodárcem, hlavním mechanikem a velitelem policie v jedné osobě. Říkali jí tedy em pé, což mohlo znamenat manažerka přístavu, ale také minis-terská předsedkyně.

Přístav byl kdysi otevřen jako malá stanice a postupem staletí se rozrůstal spolu s tím, jak rychle se množící populace S'ut-hlamu měnila planetu ve stále důležitější trh a klíčový článek řetězce mezihvězdného obchodu ve zdejších sektoru. V centru přístavu byla samotná stanice, dutý asteroid o průměru přibližně šestnácti kilometrů s parky a obchody, ubytovnami, skladišti a laboratořemi. Šest předchozích stanic - každá z nich větší než ta před ní a všechny dohromady už dnes zastaralé, přičemž nejstarší byla postavena před třemi sty lety a nebyla větší než průměrná kosmická loď - bylo nalepeno na Pavoučím hnízdě jako tlusté kovové klíčky na kamenném bramboru. Stanici se dnes říkalo Pavoucí hnízd, protože trunila přímo uprostřed pavučiny, spleť sítě ze stříbrného kovu, která byla rozprostřena v temnotě kosmického prostoru. Ze stanice se všemi směry rozbíhalo šestnáct velkých žeber. Nejnovější z nich bylo čtyři kilometry dlouhé a stále ještě se budovalo; sedm z osmi původních (osmé bylo zničeno výbuchem) čnlo dvanáct kilometrů do prostoru. Uvnitř velkých tubic byly pří-stavní průmyslové zóny - skladiště, továrny, loděnice, celní odbavovací brány a nákladová centra, navíc pak přístavní vyba-vení a opravárenské doky pro kosmické lodě všech tříd, známých v celém sektoru. Středem žeber uháněly dlouhé pneuma-tické potrubní vlaky, převážející náklad i cestující od brány k bráně, do přelidněného, hlučného a uspěchaného labyrintu Pavoučího hnízda a k výtahu, vedoucímu dolů na planetu.

Z jednotlivých žeber se rozvětvovaly dalšímenší trubice a z těch ještě užší chodby, protkávající prázdnotu všemi směry a propo-jující vše dohromady v komplexní síť, jejíž složitost každým rokem narůstala, protože se přidávaly stále další a další,

A mezi vlákny pavučiny spočívaly mouchy - raketoplány startující z povrchu S'uthlamu a vracující se zase zpět dolů se

zásilkami příliš velkými nebo příliš citlivými na to, aby se přepravovaly výtahem, hornické lodě přivážející rudu a led z Dolů, potravinové nákladní lodě z vnitřních terraformova-ných zemědělských asteroidů, jimž se hromadně říkalo Spíž, a všemožné prostředky mezihvězdné přepravy: luxusní osobní lodě velkých přepravních společností, obchodníci ze světů tak blízkých, jako byl Vandeem, nebo naopak tak vzdálených, jako byly Caissa a Newholme, obchodní flotily z Kimdissu, válečné lodě z Bašty a Citadely a dokonce i kosmická plavidla mimo-zemšťanů, svobodných Hruunů, Raheemaianů, getsoidních ras a jiných, ještě podivnějších inteligentních bytostí. Ti všichni přilétali do S'uthiamského přístavu a všichni tu byli vítáni.

Lidé, kteří žili v Pavoučím hnízdě, pracovali v jeho barech a společných jídelnách, převáželi náklad, kupovali a prodávali, opravovali lodě a zásobovali je pohonnými hmotami, sami sobě hrdě říkali pavoučci. Pro ně a pro ty mouchy, které se tady zastavovaly dost často, aby se mohly považovat za pravidelné návštěvníky, byla Tolly Muneová pavouci máma - popudlivá žena se slovníkem hulváta a s drsným smyslem pro humor, až hrůzostrašně kompetentní, všudypřítomná, nezničitelná, po-dobná přírodnímu živlu, ale dvakrát tak ničivá. Někteří z nich, obzvlášť ti, kteří se s ní nepohodli nebo z nějakého důvodu vyvolali její hněv, neměli manažerku přístavu nijak v oblibě; pro ně to byla ocelová vdova.

Byla to upřímně vyhlížející žena s mohutnou kostrou a dobře vyvinutými svaly, stejně šlachovitá jako každý jiný nefalšo-vaný S'uthlaman, ale tak vysoká (téměř dva metry) a široká (ta její ramena), že dole na planetě se na ni v minulosti dívali tak trochu jako na hříčku přírody. Obličej měla vrásčitý a hebký jako starou, dobře vydělanou kůži. Bylo jí třiačtyřicet místních, to znamená téměř devadesát standardních let, vypadala však maximálně na šedesát; připisovala to životu strávenému na oběžné dráze. "Stárnutí je důsledkem gravitace," říkala. S vý-jimkou několika málo přepychových lázeňských zařízení, ne-mocnic a turistických hotelů v Pavoučím hnízdě a velkých osobních lodí s vlastními gravitačními rošty se celý přístav otá-čel v nekonečném stavu beztíže a nulová gravitace byla pro Tolly Muneovou přirozeným prostředím.

Její vlasy měly stříbrný a železný odstín a při práci je nosila svázané do pevného drdolu, mimo službu však za ní vlály jako ohon komety a kopírovaly každý její pohyb. A pohybovala se neustále. To její velké, hubené a hranaté tělo působilo dojmem pevnosti a elegance. Proplétala se paprsky sítě i chodbami, ha-lami a parky Pavoučího hnízda stejně plavně jako ryba ve vodě, její dlouhé, štíhlé a svalnaté nohy se odrážely od stěn, dotýkaly se jich a dodávaly jí rychlost. Nikdy nenosila boty; chodidla měla téměř stejně obratná jako dlaně.

Dokonce i venku v otevřeném prostoru, kde pavouci veteráni nosili velké neohrabané skafandry a těžkopádně se posunovali podél vodicích lan, Tolly Muneová dávala přednost pohyblivosti a přiléhavým trikotdžním skafandrům. Trikotážní skafandry poskytovaly jen minimální ochranu před pronikavou radiací S'ulstaru, Tolly se však perverzně pyšnila tmavě modročerným odstínem své kůže a každé ráno raději polykala plnou hrst protirakovinných pilulek, místo aby volila pomalé a nemotorné bezpečí. Tam venku v zářivě jasné temnotě mezi jednotlivými vlákny pavučiny byla nepřekonatelná. Na zápěstích a kotnících nosila vzduchové trysky a nikdo s nimi neuměl zacházet obrat-něji než ona. Volně přeletovala od mouchy k mouše, tu něco překontrolovala, tam zase zašla na návštěvu, účastnila se všech porad, dohlížela na probíhající práce, osobně vítala důležité mouchy, najímala a propouštěla personál a uměla vyřešit jaký-koli problém, který jí přišel do cesty.

Nahoře ve své pavučině byla manažerka přístavu Tolly Mu-neová, pavouci máma či ocelová vdova, vším, čím kdy chtěla být, dokázala se vypořádat s každým úkolem a s kartami, které jí osud rozdál, byla víc než spokojená. Pak přišel jeden noční cyklus, kdy ji z hlubokého spánku vytrhlo zazvonění jejího zástupce. "Upřímně doufám, že je to něco ztraceně důležitého," zabručela, když na videoobrazovce spatřila jeho tvář.

"Asi byste měla zajít do řídicího střediska," vybídl ji zástupce.

"Proč?"

"Přilétá moucha," oznámil jí, "Velká moucha."

Tolly Muneová se zamračila. "Neodvážil by ses mě probudit jen tak pro nic za nic. Tak ven s tím."

"Dopravdy velká moucha," zdůraznil zástupce. "Musíte se na to přijít podívat. Je to ta největší ztracená moucha, jakou jsem kdy viděl. Myslím to vážně, mámo, ta potvora je třicet kilometrů dlouhá."

"Sakra," vydechla v posledním nekomplikovaném okamžiku svého života, tedy před tím, než se seznámila s Havilandem Tufem. Spolkla plnou hrst jasně modrých antikarcinogenů, zapila je pořádným douškem piva, které si Vstříkla do úst z pružné baňky, a pozorně si prohlížela holografický obraz před sebou. "Máte dopravdy velkou loď," poznamenala ledabyle. "Co je to k čertu zač?"

"Archa je biologická válečná klonolod' Ekologických inž-nýrských sborů," odpověděl Haviland Tuf.

"EIS?" zarazila se. "Nepovídejte."

"Musím to opakovat, manažerko Muneová?"

"Myslíte tím snad Ekologické inženýrské sbory starého Fe-derálního impéria?" vyptávala se dál, "S domovským přístavem na Prométheu? Specialisty na klonování, biologickou válku - ty, co byli na objednávku schopní vyvolávat všechny různé ekologické katastrofy?" Mluvila a přitom nepřestávala pozoro-vat Tufův obličej. Jeho postava byla dominantou uprostřed její malé, přeplněné, neuspořádané a příliš málokdy navštěvované kanceláře v Pavoučím hnízdě, jeho holografická projekce se mezi harampádím, volně poletujícím v beztížném stavu, tyčila jako nějaký obrovský bílý duch. Čas od času skrz ni proletěl zmačkaný list papíru.

Tuf byl velký chlap. Tolly Muneová už se setkala s moucha-mi, které se v holografické projekci rády zvětšovaly, takže vypa-daly mohutnější než ve skutečnosti. Tenhle Haviland Tuf mož-ná používal stejný trik. Z nějakého důvodu si ale nemyslela, že by tomu tak bylo; nevypadal na to. Což znamenalo, že skutečně měří něco kolem půl druhého metru, o dobrého půl metru víc než ten nejvyšší pavouk, jakého kdy poznala. A tenhle pavouk byl zrovna tak mimořádným zjevem jako samotná Tolly. S'ut-hlamané byli drobní lidé - bylo to dáno výživou i genetickými dispozicemi.

Z Tufova obličej nebylo možné absolutně nic vyčíst. Klidně si propletl dlouhé prsty rukou spočívajících na vyklenuté boudě svého břicha. "Přesně ty jsem měl na mysli," odpověděl, "Vaše historické znalosti jsou opravdu obdivuhodné." "Díky, díky," usmála se na něj přívětivě. "Opravte mě, pokud se mýlím, ale právě díky svým historickým a jiným znalostem jako bych si vzpomínala, že Federální impérium se zhroutilo, hmm, před tisíci lety. A EIS zmizely spolu s ním - byly rozpuštěny, povolány zpět na Prométhea nebo na starou Zemi, zničeny v boji, ztratily se ze sektorů obývaných lidmi, nebo buhvíco se s nimi stalo. Samozřejmě, říká se, že Prometheánci stále ještě disponují značnou částí staré biotechnologie. My tady venku moc často Prometheánce nevidíme, takže to nemůžu tvrdit jistě. Slyšela jsem ale, že si svoje znalosti dost žárlivě střeží a nechťejí se o ně dělit. Takže mi povězte, jestli jsem to pocho-pila správně. Máte pod svým velením tisíc let starou klonolod' EIS, stále ještě funkční, kterou jste čirou náhodou jednoho dne našel, jste jedinou osobou na palubě a loď patří vám?"

"Správně," přitakal Haviland Tuf.

Ušklíbala se. "A já jsem císařovna mlhoviny Kraba."

Tufův obličej zůstal i nadále bez výrazu. "V tom případě se obávám, že mě spojili s nesprávnou osobou. Chtěl jsem mluvit s manažerkou přístavu S'uthlam."

Vstříkla si do úst další doušek piva. "Sakra, já jsem manažer-ka zdejšího přístavu," vyštěkla. "Tak už dost těch zatracených nesmyslů, Tufe. Sedíte tam venku v něčem, co podezřele připomíná válečnou loď a co je asi tak třicetkrát větší než ta nej-větší z takzvaných bitevních lodí naší takzvané planetární ob-ranné flotily, a zatracené spousty lidí se vaší vinou zmocňuje extrémní nervozita. Polovina pozemských červů ve velkých ho-telech vás považuje za nějakého mimozemšťana, který sem přiletěl ukrást náš vzduch a sežrat naše děti, zatímco druhá polovina si je jista tím, že jste pouhý speciální efekt, který jsme nápaditě vytvořili pro jejich pobavení. Stovky z nich si v tomto okamžiku půjčují skafandry a vakuové saně a za pár hodin je budete mít rozlezlé po celém trupu. A moji lidé taky nevědí, co si o vás mají k čertu myslet. Tak už kruci pojdte k věci, Tufe. Co chcete?"

"Jsem zklaman," prohlásil Tuf. "Dopravil jsem se sem s ob-rovskými obtížemi, abych mohl konzultovat pavouky a kybertechniky s'uthlamského přístavu, jejichž odborné znalosti jsou známy široko daleko a jejichž pověsti poctivého a etického ob-chodního jednání se nikdo v kosmu nevyrovná. Nepočítal jsem s tím, že tu narazím na nečekanou jedovatost a neopodstatněná podezření. Potřebuji pouze určité úpravy a opravy, nic víc."

Tolly Muneová ho poslouchala jen na půl ucha. Upřeně se dívala na nohy holografické projekce, kde se znenadání objevil nějaký malý chlupatý černobílý tvor. "Promiňte, Tufe," ozvala se, jako by jí trochu vyschlo v hrdle, "ale otírá se vám o nohu nějaký zatracený parazit." Usrkla hlt piva.

Haviland Tuf se předklonil a zdvihl si zvíře do klína. "Do-opravdy není správné mluvit o kočkách jako o parazitech, ma-nažerko Muneová," ohradil se. "Naopak, kočkovité šelmy jsou nesmířitelnými nepřáteli většiny škůdců a parazitů a to je pou-ze jedna z mnoha fascinujících a užitečných vlastností tohoto obdivuhodného živočišného druhu. Jste si vědoma toho, že lidstvo kdysi kočky uctívalo jako božstva? Seznamte se s Kala-mitou."

Kočka začala vydávat hluboký dunivý zvuk, když si ji Tuf položil do ohbí jedné ze svých velkých paží a dlouhými pravi-delnými tahy ji začal hladit po černobílé srsti.

"Ach tak," přikývla Muneová. "To je... domácí zvíře, říká se tomu tak? Na S'uthlamu jsou zvířata výhradně zdrojem potravy, míváme ale návštěvníky, kteří chovají domácí zvířata. Ne-pouštějte svou... kočku, říkal jste?"

"Tak tak," přikývl Tuf.

"Tak tedy, nepouštějte svou kočku ven z lodi. Vzpomínám si, jak jednou, když jsem ještě byla zástupkyní manažera, jsme tady měli strašlivou šlamastyku... nějaká slaboduchá moucha ztratila svého zatroleného domácího miláčka přesně v době, kdy přilétal na návštěvu jistý mimozemšťan ve funkci vyslance, a naše bezpečnostní jednotky si jednoho s druhým spletly. Ne-věřil byste, jak z toho byli všichni vyvedeni z míry."

"Lidé se často zbytečně vzrušují kvůli maličkostem," přitakal Haviland Tuf. "Jaké úpravy a opravy jste měl na mysli?"

Turovou odpovědí bylo majestátní pokrčení ramen. "Jen pár nějakých drobností, jejichž provedení bude nesporně pouhou hračkou pro tak schopné odborníky, jako jsou ti vaši. Jak jste už sama uvedla, Archa je doopravdy nesmírně stará loď, na jejímž stavu se podepsaly válečné útrapy a celá staletí, po která byla zanedbávána. Několik celých palub a sektorů je bez osvětlení, nefungují a utrpené škody přesahují nepochybně obdivuhodnou lodní schopnost vlastních oprav. Byl bych rád, kdyby byly tyto části mé lodi opraveny tak, aby znovu plně fungovaly.

Navíc, jak možná víte ze svého studia historie, měla kdysi Archa na palubě dvoustetčlennou posádku. Je natolik automa-tizovaná, že jsem byl schopen sám zabezpečit její provoz, mu-sím však přiznat, že jen za cenu určitého osobního nepohod-lí. Do centrálního velitelského střediska, které se nachází na můstku ve věži, musím každodenně vážit únavně dlouhou cestu ze svých obytných prostor a navíc jsem zjistil, že koncepč-ní řešení samotného můstku vůbec nevyhovuje mým potřebám, protože vyžaduje, abych neustále přecházel od jedné pracovní stanice k druhé, mám-li zajistit obrovské množství složitých úkonů, které jsou pro řízení lodě nezbytné. Některé další funk-ce ode mne vyžadují, abych nadobro opouštěl můstek a přesu-noval se tam či onam v obrovsky rozlehlých prostorách lodě. A zjistil jsem, že ještě jiné úkony nemohu zabezpečit vůbec, protože bych musel být současně přítomen na dvou nebo více místech, která jsou několik kilometrů od sebe na různých pa-lubách. Nedaleko mých obytných prostor je malé, ale pohodlné pomocné komunikační středisko, které se zdá být plně funkční. Uvítal bych, kdyby vaši kybertechnici pře-programovali velitelské systémy a překonstruovali je tak, abych měl v budoucnosti možnost zabezpečit z tohoto střediska všechno, co může být třeba zabezpečit, aniž bych nadále musel absolvovat každodenní únavnou cestu na můstek - vlastně aniž bych musel vstát ze svého křesla.

Kromě těchto zmíněných hlavních úkolů už mě napadá jen několik dalších drobných úprav. Možná pár nedůležitých modernizací. Přidat kuchyň s kompletním sortimentem koře-ní a příchutí a s rozsáhlým receptářem, abych si mohl dopřát o něco rozmanitější pro mlsný jazyk zajímavější stravu než tu odpudivě výživnou vojenskou menáž, na kterou

je dnes Archa naprogramovaná. Zabezpečit pořádnou zásobu různých značek piva a vína plus mechanismus nezbytný k tomu, abych si v budoucnu během delších cest do hlubin kosmu mohl tyto nápoje připravovat sám. Doplnit moje existující zábavné pro-gramy a obohatit je o některé knihy, hoidramata a hudební čipy z posledního tisíciletí. Několik nových bezpečnostních programů. Další nicotné a bezvýznamné úpravy. Sepíšu vám jejich seznam," Tolly Muneová mu užasle naslouchala. "Bože můj," vydech-la, když domluvil. "Vy opravdu máte opuštěnou klonolod' EIS, že ano?"

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. Pomyslela si, že to bylo poněkud prkenné přikývnutí.

Ušklíbala se. "Musím se vám omluvit. Dám dohromady partu pavouků a kybertechniků, okamžitě je naženu k vám, aby se na to podívali, a pak vám dáme předběžný odhad. Zatraceně, ne-smíte ale čekat, že to bude ze dne na den. S tak velkou lodí, jako je ta vaše, jim bude dost dlouho trvat, než se v ní vůbec za-čnou trochu orientovat. Asi bych tam měla taky poslat pár bez-pečnostních hlídek, jinak se za chvíli budou po vašich chod-bách potulovat všemožní hledači kuriozit a krást si suvenýry." Zamyšleně přejela pohledem jeho hologram nahoru a dolů. "Budu od vás potřebovat, abyste mým lidem dal počáteční in-struktáž a nasměroval je na správná místa. Pak by bylo nejlepší, kdybyste se jim nepletl pod nohama a nechal je, aby si dělali, co uznají za vhodné. Do pavučiny s tou zatracenou obludností zaletět nemůžete, na to je zatroleně moc velká. Můžete se z ní dostat nějak jinak?"

„Archa je vybavena kompletní sadou raketoplánů, které jsou všechny v provozuschopném stavu," ujistil ji Haviland Tuf, "já ale ani v nejmenším nemám v úmyslu opustit pohodlí své ka-juty. Moje loď je dozajista dost velká, aby má přítomnost vašim lidem nijak vážně nepřekážela."

"Krucinál, to jd vím a vy to víte taky, jenže jim jde práce líp od ruky, když si nemyslí, že je někdo v jednom kuse kontrolu-je," odporovala Tolly Muneová. "Kromě toho bych řekla, že z té plechovky budete chtít na chvíli vypadnout. Jak dlouho už jste v ní zavřený?"

"Několik standardních měsíců," připustil Tuf, "i když jsem tady vlastně nebyl tak docela sám. Těšil jsem se společnosti svých koček a svůj čas jsem příjemně trávil tím, že jsem se informoval o schopnostech Archy a rozšiřoval jsem své znalosti ekologického inženýrství. Přesto s vámi musím souhlasit v tom, že by možná nebylo od věci trochu relaxovat. Člověk by si měl vážit každé příležitosti k ochutnání nové kuchyně."

"Jen počkejte, až vyzkoušíte s'uthlamské pivo! A v našem přístavu jsou i další možnosti rozptýlení- fitness centra, hotely, sportovní haly, narkotické podniky, centra pro stimulaci smys-lů, erotické salony, divadla s živými herci, hazardní hry."

"Mám určité male nadání pro jisté hry," připustil Tuf.

"A pak je tady turistika," pokračovala Tolly Muneová. "Mů-žete prostě nasednout do potrubního vlaku a svézt se výtahem dolů na planetu; na S'uthlamu je spousta sektorů, které byste třeba rád prozkoumal,"

"Tak tak," přikývl Tuf. "Zaujala jste mou pozornost, mana-žerko Muneová. Obávám se, že jsem zvědavý člověk. Je to moje velká slabost. Má finanční situace mi však bohužel nedovoluje delší pobyt."

"S tím si nelamte hlavu," odpověděla s úsměvem. "Všechno to prostě připišeme k vašemu účtu za opravy a vyrovnáme se potom. Teď jen naskočte do svého zatraceného raketoplánu a zalet' se s ním, moment... rampa devět-jedenáct je volná. Nejdřív se porozhlédněte po Pavoučím hnízdě a pak sjed't vlakem dolů. Měl byste tam způsobit zatracenou senzaci. Už teď jsou vás totiž plné zprávy. Pozemští červi a mouchy vám nedají pokoj." "Zahnívající kus masa by snad takovou perspektivu mohl považovat za přitažlivou," prohlásil Haviland Tuf. "Já ale ne,"

"No," odsekla manažerka přístavu, "v tom případě můžete cestovat inkognito."

Steward potrubního vlaku s pojízdným vozíkem plným ná-pojů se objevil krátce poté, co si Haviland Tuf zapnul bezpeč-nostní pás v očekávání cesty dolů na planetu. V restauracích Pavoučího hnízda Tuf ochutnal s'uthlamské pivo a zjistil, že je řídké, vodnaté a pozoruhodně prosté jakékoli chuti, "Doufám, že vaše nabídka obsahuje nějaké sladové produkty, vařené mi-mo tuto planetu," prohlásil, "Pakliže ano, s radostí si jeden z nich koupím,"

"Samozřejmě," přitakal steward. Sáh do útrob vozíku a vy-táhl pružnou baňku plnou jakési tmavohnědé tekutiny; na etiketě měla ozdobné logo, v němž Tuf poznal shandellorské písmo. Zároveň k němu přistrčil platební pultík, na kterém Tuf vyťukal číslo svého kódu. Jednotka s'uthlamské měny se jme-novala kalorie, cena baňky však téměř čtyřiapůlkrát přesahova-la skutečný kalorický obsah piva. "Dovozní přírážka," vysvět-loval steward.

Zatímco potrubní vlak klesal výtahovou šachtou dolů smě-rcm k povrchu planety, Tuf s neohrabanou důstojností usrká-val ze své baňky. Nebyla to pohodlná jízda. Jak Haviland Tuf zjistil, cena jízdenky v hvězdné třídě byla tak vysoká, že si ji nemohl dovolit; byl proto nucen spokojit se s druhou nejlepší dostupnou alternativou, jíž byla takzvaná výběrová třída; zjis-til však, že se tísní v sedadle, které bylo očividně konstruováno pro s'uthlamské dítě, navíc obzvlášť drobné, v řadě osmi podob-ných sedadel, rozdělených uprostřed úzkou uličkou.

Šťastným řízením osudu na něj vyšlo sedadlo vedle uličky. Nebýt toho, měl Tuf vážné pochyby o tom, zda by se mu vůbec podařilo celou cestu absolvovat. Dokonce i na tomto místě však bylo nemožné se pohnout, aniž by se otěl o tenkou nahou paži ženy, která seděla po jeho levici - Tuf tento tělesný kontakt shledával výjimečně nepříjemným. Když seděl ve své obvyklé poloze, narážel temenem hlavy do stropu, takže byl nucen uchýlit se k poloze skrčence a v důsledku toho se smířit s veli-ce nepříjemným brněním v krku. Pokud mu bylo známo, v dal-ších vagónech potrubního vlaku se nacházela kupé první, dru-hé a třetí třídy. Dospěl k závěru, že za každou cenu musí zabránit tomu, aby se na vlastní kůži seznámil s jejich pochybným po-hodlím.

Když vlak začal sestupovat k planetě, většina cestujících si přetáhla přes hlavu kukly simulace soukromí a navolila si na klávesnici osobní program podle vlastního výběru. Jak Havi-land Tuf zjistil, nabídka obsahovala tři různé hudební progra-my, jedno historické drama, dva kanály erotických fantazií, podnikatelský interface, něco, co bylo označeno jako "geomet-rická pavana" a přímou stimulaci mozkového centra rozkoše. Tuf uvažoval o tom, že by se podíval, co znamená geometrická pavana, potom však zjistil, že kukla simulace soukromí je pro jeho hlavu příliš malá - jeho lebka

byla na s'uthlamské poměry neobvykle velká a dlouhá.

"Vy jste ta velká moucha?" ozval se něčí hlas na druhé straně uličky.

Tuf pohlédl tím směrem. S'uthlamané seděli v tiché izolaci a jejich hlavy se skrývaly za temnými helmami bez očních prů-zorů. S výjimkou hloučku stevardů, postávajících na samot-ném konci vagónu, byl jediným cestujícím, který se dosud na-cházel ve světě reality, muž sedící přes uličku o jednu řadu za ním. Dlouhé, do copu spletené vlasy, pokožka barvy mědi a ba-culaté, masité tváře - to všechno prozrazovalo, že muž na zdejší planetu nepatří o nic víc než Tuf sám.

"Ta velká moucha, co?"

"Jmenuji se Haviland Tuf a jsem ekologický inženýr."

"Věděl jsem, že jste moucha," přikývl muž. "Já jsem taky moucha. Jmenuji se Ratch Norren a jsem z Vandeenu." Natáhl k němu ruku.

Haviland Tuf na ni pohlédl, "Se starobylým rituálem podá-vání rukou jsem obeznámen, pane. Beru na vědomí, že u sebe nemáte žádnou zbraň. Pokud je mi známo, byl tento zvyk původně zaveden proto, aby partnera přesvědčil právě o té-to skutečnosti. Ani já nejsem ozbrojen. Bud'te tedy tak laskav a dejte tu ruku pryč."

Ratch Norren se ušklíbl a přitáhl paži k tělu. "Jste divnej pavouk," poznamenal.

"Pane," zaprotestoval Haviland Tuf, "nejsem divný pavouk ani velká moucha. Domníval bych se, že tento fakt musí být naprosto zřejmý každému, kdo je obdařen standardní lidskou inteligencí. Je ovšem možné, že na Vandeenu platí jiné stan-dardy."

Ratch Norren zdvihl ruku a štípl se do tváře. Byla to plná, kulatá a baculatá tvář, pokrytá vrstvou červeného pudru, a Nor-ren se do ní štípl opravdu pořádně. Tuf si pomyslel, že jde buď o obzvlášť perverzní tik nebo o nějaké významné vandeenské gesto, jehož smysl mu uniká. "Ty řeči o mouchách," pokračoval muž, "to je jen pavouci slang. Takový idiom. Nám všem, kdo pocházíme z jiných planet, říkají mouchy,"

"Tak tak," přikývl Tuf.

"Vy jste ten chlapík, co sem přiletěl v té obrovské válečné lodi, nemám pravdu? V té, co ji ukazovali na všech zpravodajských kanálech?" Norren nečekal na odpověď. "Proč máte tu pa-ruku?"

"Cestuji inkognito," vysvětloval Haviland Tuf, "i když to vypadá, že jste moje přestrojení prohlédl, pane."

Norren se znovu štípl do tváře. "Říkejte mi Ratch," vyzval Tufa. Prohlédl si ho od hlavy až k patě. "Je to ale dost ubohé přestrojení. Ta paruka vůbec nic neřeší, pořád ještě jste obrov-ský tlustý kolos s houbovitou pleť,"

"Propříště použiji nějaké líčidlo," ujistil ho Tuf. "Žádný z do-morodých S'uthlamanů ale naštěstí neprojevil stejnou jasno-zřivost jako vy."

"Jsou prostě příliš zdvořilí, a tak vás na to neupozornili. Tak-hle to na S'uthlamu chodí. Chápejte, je jich hrozná spousta. Většina z nich si nemůže dovolit žádné opravdové soukromí. takže si hrají na spoustu soukromí předstíraného. Na veřejnosti si vás vůbec nevšimnou, pokud to sám nebudete chtít."

"Ti obyvatelé s'uthlamského přístavu, s nimiž jsem se set-kal," namítl Haviland Tuf, "mi nepřipadali nijak zvlášť diskrétní a nezdálo se mi, že by si výjimečně dávali záležet na etiketě."

"Pavouci jsou jiní," zareagoval okamžitě Ratch Norren. "Tam nahoře vládnu volnější mravy. Poslyšte, rád bych vám dal jednu malou radu. Tady tu svou loď neprodávejte, Tufe. Zaleťte s ní na Vandeenu. Zaplatíme vám za ni mnohem lepší cenu."

"Nemám v úmyslu Archu prodat," ujistil ho Tuf."

"Se mnou se handrkovat nemusíte," odpověděl Norren. "Já stejně nemám dostatečnou pravomoc k tomu, abych ji koupil. Ani peníze. Kéž bych je měl." Uchechtl se. "Leťte prostě na Vandeenu a spojte se tam s naší Koordinační radou. Nebudete litovat." Rozhlédl se kolem, jako by se chtěl přesvědčit, že ste-vardi jsou v dostatečné vzdálenosti a ostatní cestující že jsou dosud pohrouženi ve sny za svými kuklami simulace soukromí, a pak ztišil hlas ve spiklenecký šepot.

"Kromě toho, i kdyby nešlo o cenu, slyšel jsem, že ta vaše válečná loď představuje přímo děsivou bojovou sílu, nemám pravdu? Nebylo by ro-zumné dávat S'uthlamanům do ruky tak mocnou zbraň. Nelžu vám, když řeknu, že je mám rád, vážně je to tak, pravidelně semjezdím za obchodem a jsou tady slušní lidé, když jednáte indi-viduálně s jedním nebo se dvěma z nich, je jich ale strašná spousta, Tuffere, a neustále se jen množí, množí a množí jako nějaké krysy. Však sám uvidíte. Před několika staletími bylo právě to příčinou velké místní války. Suťáci všude kolem zaklá-dali kolonie, zabírali veškeré nemovitosti, které jim přišly pod ruku, a pokud na nich čirou náhodou žil někdo jiný, Suťáci ho prostě přemnožili. Nakonec se nám ale podařilo s tím skon-covat."

"Nám?" opakoval tázavě Haviland Tuf.

"Oficiálně Vandeenu, Skrymiru, Henryho světu a Jazbu, ale pomáhala nám i spousta neutrálních planet, rozumíte?

Mírová dohoda stanovila, že S'uthlamanc nesmějí expandovat mimo svou vlastní sluneční soustavu. Jestli jim ale dáte tu svou pekel-nou loď, Tufe, možná se zase budou chtít roztahovat dál,"

"Podle mých informací jsou S'uthlamané neobyčejně čestní a etičtí lidé."

Ratch Norren se znovu štípl do tváře. "Samozřejmě, čestní a etičtí, to jistě. Jsou to ideální obchodní partneři a jejich holky mají v zásobě pár zatraceně účinných sexuálních triků. Říkám vám, že mám nejmiň stovku suťáckých kamarádů a všechny do jednoho je mám hrozně rád. Jenže tahle stovka mých kamarádů musí mít dohromady nejmiň tisíc dětí. Zdejší lidé se množí a v tom je ten problém. Poslechněte, Tufe. Jsou to všechno ži-voťáci, rozumíte?"

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Co jsou to ti živoťáci, smím-li se zeptat?"

"Živoťáci," opakoval netrpělivě Norren. "Antientropisté, uctí-vaČi dětí, co se množí jako kobylky a kalí vodu v genetické zásobárně. Náboženští fanatici, Tuffere, náboženští pošuci," Byl by snad ještě pokračoval v řeči, ale v tom okamžiku se ob-jevil stevard, který před sebou uličkou tlačil vozík s nápoji. Norren se opřel o opěradlo svého sedadla. Haviland Tuf zvedl dlouhý bleďý prst a zastavil stevarda, procházejícího kolem. "Bud'te tak laskav a dejte mi ještě jednu baňku," požádal ho. Po celou zbývající část cesty se tiše krčil na svém místě a zamyšleně usrkal pivo.

Tolly Muneová se vznášela v beztlížném stavu svého přeplněného příbytku, popíjela a přemýšlela. Jednu stěnu místnosti tvořila obrovská videoobrazovka, šest metrů dlouhá a tři metry vysoká. Za normálních okolností ji Tolly měla naprogramova-nou na panoramatické scény: líbilo se jí mít okno s výhledem na vysoké mrazivé hory Skrymiru, na vyprahlé kaňony Vande-enu, jimiž proudily bystřiny s bíle zpěněnou vodou, nebo na nekonečná městská světla samotného S'uthlamu, rozprostíra-jící se v nočnfmč, a na stříbrné zářící věž, která byla základnou výťahu stoupajícího stále dál a dál k temné bezměsíčné obloze, vypínající se i daleko nad střechy čtyři kilometry vysokých rezi-denčních mrakodrapů hvězdné třídy.

Dnes večer však na její stěně zářila obloha plná hvězd, na jejichž pozadí se ve svém nesmlouvavém kovovém majestátu rýsovala silueta obrovité kosmické lodi jménem Archa. Ani tak rozměrná obrazovka jako ta její- jedna z výsad, jinž se těšila z titulu své funkce manažerky přístavu - nedokázala plně vy-stihnout její neuvěřitelnou velikost.

A Tolly Muneová si jasně uvědomovala, že všechno to, co Archa reprezentuje - naději i hrozbu - je nesrovnatelná důle-žitější než ona sama.

Zaslechla, jak se kousek od ní ozval bzučák komunikační jednotky. Počítač by se ji neodvážil vyrušit, kdyby nešlo o hovor, na který čekala. "Vezmu si to," prohlásila. Hvězdy se rozplynou-ly, Archa se ztratila a obrazovka se na okamžik zalila pohybli-vou směsicí barev, než se ustálila a ukázala jí obličej prvního radního Josena Raela, předáka majoritní strany v Nejvyšší pla-netární radě.

"Manažerko Muneová," oslovil ji. V tomto nemilosrdném zvětšení viděla všechno napětí v jeho dlouhém krku, tvrdé se-vření jeho úzkých rtů, nelítostný lesk jeho tmavohnědých očí. Temeno jeho hlavy, kulaté a plešatějící, bylo napudrované, přesto se už však začínal potit.

"Radní Rael," odpověděla. "Jsem ráda, že voláte. Prošel jste si moje zprávy?"

"Ano. Je tenhle hovor odstíněný?"

"Samozřejmě," přikývla. "Můžete klidně mluvit,"

Povzdechla si. Josen Rael v planetární politice figuroval ne-přetržitě už celých deset let. Poprvé se do zpravodajských ka-nálů dostal jako člen rady pověřený válečnými záležitostmi, později povýšil a převzal resort zemědělství a teď už byl čtyři standardní roky předákem technokratů, většinové strany v radě, a tudíž nejmnějším mužem na celém S'uthlamu.

V důsledku této moci vypadal staře, tvrdě a unaveně a Tolly Muneová ho ještě nikdy neviděla v horším stavu než dnes. "Jste si tedy těmi údaji naprosto jistá?" ubezpečoval se. "Vaše pracov-ní čty se nedopustily žádného omylu? Nemusím vám asi říkat, že v tak životně důležité věci nesmíme udělat žádnou chybu. Doopravdy je to klonolod' EIS?"

"Na to vsadte krk," přikývla Tolly Muneová. "Ta zatrolená mrcha je sice poškozená a všemožně poničená, ale je víceméně dosud funkční a její buňková knihovna je nedotčená. To jsme si ověřili."

Rael si dlouhými tupými prsty prohrábl řidnoucí bílé vlasy. "Nejspíš bych měl jásat radostí. Až bude po všem, budu muset pro zpravodajské kanály předstírat, že jásam radostí. Momen-tálně ale nedokážu myslet na nic jiného než na všechna ta nebezpečí, která nám hrozí. Svolali jsme zasedání rady. Neve-řejné. Nemůžeme riskovat, že se příliš mnoho informací do-stane mezi lidi dřív, než to vyřešíme. Rada zaujala v podstatě jednotné stanovisko - technokrati, expanzionisti, nihilisti, cír-kevní strana, dokonce i všechny extrémní frakce." Uchechtl se. "Za všechna ta léta, co působím v různých funkcích, jsem ještě podobný jednomyslný konsenzus neviděl. Manažerko Mune-ová, ta loď musí být naše,"

Tolly Muneová věděla, že to musí přijít. Byla už manažerkou přístavu dost dlouho, aby se naučila chápat politiku společnosti dole na planetě. S'uthlam se po celý její život zmítal v nekoneč-né krizi. "Pokusím se ji pro vás koupit," slíbila. "Tenhle Havi-land Tuf byl svým původním povoláním, ještě než narazil na Archu, obchodníkem na volné noze. Moje pracovní čty našly na přístávací palubě jeho starou loď v příšerném stavu. Ob-chodníci jsou do jednoho hamižní ničemové. To by nám mělo hrát do ruky."

"Nabídněte mu cokoli, co bude třeba," instruoval ji Josen Rael, "Rozumíte mi, manažerko? Máte neomezenou rozpoč-tovou pravomoc."

"Rozumím," potvrdila Tolly Muneová. Musela mu však po-ložit ještě jednu otázku. "A co když ji nebude chtít prodat?" w>

Josen Rael zaváhal, "To by bylo nepříjemné," zamumlal, "Musí ji prodat. Odmítnutí by mělo tragické následky. Ne snad pro něj, ale spíš pro nás."

"Co když ji tedy nebude chtít prodat?" opakovala Tolly Mu-neová. "Potřebuji vědět, jaké jsou alternativy."

"Tu loď musíme získat," prohlásil Rael. "Jestli se z toho Tufa vyklube člověk nepřístupný argumentům, nebudeme mít na vybranou. Nejvyšší rada uplatní svoje právo na vyvlastnění sou-kromého majetku a zkonfiskuje ji. Její majitel bude samozřej-mě odškodněn,"

"Zatraceně. Chcete říct, že se té lodi zmocníte násilím?"

"To ne," bránil se Josen Rael, "Všechno proběhne v souladu se zákonem - už jsem si to ověřil. V mimořádné situaci je v zájmu rozhodující většiny třeba revokovat právo na soukromé vlastnictví,"

"Ach, krucinál, to je docela obyčejná zatrolená výmluva, Jo-sene," vyjela na něj Muneová. "Když jste byl ještě tady nahoře, měl jste víc zdravého rozumu. Co to s vámi tam dole udělalo?"

Rael se usklíbla na kratičky okamžik vypadal tak trochu jako ten mladík, který celý rok pracoval po jejím boku, když byla ještě zástupkyní manažera přístavu a on sám třetím asistentem ředitele mezihvězdného obchodu. Potom zavrtěl hlavou a na obrazovce se znovu objevil starý unavený politik. "Nemám z toho žádnou velkou radost, mámo, ale co jiného nám zbývá? Viděl jsem prognózy. Pokud nedojde k nějakému novému re-volučnímu objevu, do sedmadvaceti let nás čeká masový hlado-mor, a žádný revoluční objev se zatím na obzoru nerýsuje. Než to dojde tak daleko, ujmou se znovu moci expanzionisté a mož-ná se dočkáme další války. Ať tak či onak, zemřou miliony lidí - nebo dokonce miliardy. Co v porovnání s tím znamenají prá-va jednoho člověka?"

"Nebudu se s vámi o téhle věci dohadovat, Josene, i když někteří lidé by s vámi nesouhlasili, to dobře víte. Na tom ale nezáleží. Chcete-li si počínat prakticky, uvedu pár zatraceně praktických aspektů, nad kterými byste se měl zamyslet. I kdybychom tu loď od Tufa legálně koupili, budeme to Vandeenu, Skrymiru a všem ostatním svým spojencům moc těžko vysvětlovat, nemyslím si ale, že by proti nám něco podnikli. Pokud se jí ale zmocníme násilím, navodíme tím situaci, která povede k něčemu zcela jinému - a to k něčemu dost nepříjemnému. Mohli by to třeba prohlásit za pirátství. Mohli by Árie přiznat statut vojenské lodě - kterou mimochodem doopravdy byla, sakra, dokázala likvidovat cele planety - a prohlásit, že jsme porušili smlouvu, a znovu na nás zaútočit,"

"Osobně si promluví s jejich vyslanci," ujistil ji unaveně Josen Rael, "Zaručím jim, že dokud budou u moci technokraté, nedojde k obnovení programu kolonizace."

"A oni vás vezmou za slovo, zatrolcně? To vás přece nemůže napadnout ani v těch nejdivočejších snech. A zaručíte jim, že technokrati už nikdy nepřijdou o moc, že už se nikdy nebudou muset znovu potýkat s expanzionisty? Jak to asi uděláte? Máte snad v úmyslu využít Archy k nastolení benevolentní dikta-tury?"

Radní pevně stiskl rty a zátylek jeho dlouhého tmavého krku se zbarvil pomalu se šířícím ruměncem. "Znáte mě přece a víte, že bych něco takového neudělal. Souhlasím s vámi v tom, že nám hrozí určité nebezpečí. Ta loď je ale hroživým vojenským prostředkem. Na to nesmíme zapomínat. Pokud proti nám spojenci vyhlásí mobilizaci, budeme mít trumfy v ruce my."

"Nesmysl," odsekla Tolly Muneová. "Budeme ji muset opravit a naučit se s ní zacházet. Technologie, která je v ní využita, je ztracená tisíc let. Budeme ji muset studovat celé měsíce, možná dokonce roky, než ten zatracený krám budeme doopravdy schopni použít. K tomu ale nedostaneme příležitost. Během několika týdnů sem dorazí vandeenská flotila, aby nám tu loď sebrala, a ostatní nebudou daleko za ní,"

"Nic z toho vás nemusí zajímat, manažerko," prohlásil chladně Josen Rael. "Nejvyšší rada celý ten problém důkladně prodiskutovala."

"Zrovna mne se nepokoušejte mávat před očima svým nadřazeným postavením, Josene. Vzpomínáte si, jak jste se opil narkošlehy a napadlo vás, že půjdete ven a podíváte se, jak rychle bude v kosmickém prostoru krystalizovat moč? Byla jsem to já, kdo vám to vmluvil a zachránil vás před umrznutím vašeho famfulína, vážený pane první rado. Vyčistěte si ty svoje zatrolené uši a poslouchajte mě. Do války mi možná nic není, ale do obchodu ano. Přístav je naše pupeční šňůra. Momentálně dovážíme třicet procent veškerých spotřebovávaných kalorií..."

"Čtyřiatřicet procent," opravil ji Rael,

"Tak tedy Čtyřiatřicet," přikývla Tolly Muneová. "A to číslo se v budoucnosti nemůže než dál zvyšovat, to víme oba. Platíme za ty potraviny svými odbornými technologickými schopnostmi - a to v podobě hotových výrobků i zisků plynoucích z Činnosti přístavu. Provádíme servis, opravujeme a stavíme víc nových kosmických lodí než kterékoli jiné čtyři světy v našem sektoru dohromady, a víte proč? Protože se zatroleně můžu přerazit, jak se snažím, abychom byli nejlepší. Říkal to dokonce i Tuf. Přiletěl si sem dát loď do opravy proto, že máme dobrou pověst - říká se o nás, že jsme nejen technicky schopní, ale navíc i čestní, poctiví a spravedliví. Co se s touhle pověstí stane, jestli tu jeho podělanou loď zkonfiskujeme? Kolik dalších obchodníků sem přiletí se svými loděmi na správkou, pokud si klidně přivlastníme každou, která se nám bude líbit? Co se stane smým přístavem, zatraceně?"

"Rozhodně by se to projeвило nepřívětivě," připustil Josen Rael,

Tolly Muneová si hlasitě opovržlivě odfrkla. "Bude to konec naší ekonomiky," prohlásila bez okolků.

Rael už se teď nekontrolovatelně potil, potůčky potu mu stékaly po širokém klenutém čele. Otřel si vlhkou pletí kapesníkem. "V tom případě musíte dohlédnout na to, aby k tomu nedošlo, manažerko Muneová. Musíte dohlédnout na to, aby to takhle neskončilo."

"A jakási?" "Kupte Archu" řekl, "Vzhledem k tomu, že tak přesně chápete stávající situaci, uděluji vám k tomu plnou pravomoc. Po-starejte se o to, aby se ten Tuf nechal přesvědčit. Odpovídáte za to." Kývl hlavou a obrazovka potemněla.

Na S'uthlamu si Haviland Tuf hrál na turistu.

Nebylo možno popřít, že je to svým způsobem impozantní svět. Během těch let, která se živil jako obchodník a cestoval v Rohu hojnosti vynikajícího zboží za nízkou cenu od hvězdy k hvězdě, navštívil Haviland Tuf víc světů, než na kolik si do-kázal spatřit vzpomenout, bylo mu však jasné, že na S'uthlam jen tak brzy nezapomene.

Viděl už v životě spoustu věcí, nad nimiž se tajil dech: křiš-ťálové věže Avalonu, nebeské šité Arachné, zpěněné oceány Starého Poseidonu a černé čedičové hory Cleggu. Město, které tvořilo planetu S'uthlam - někdejší jména dnes označovala pouze jednotlivé čtvrti a obvody, protože stará města se už před mnoha staletími spojila v jednu obrovskou megalopoli -, se jim všem vyrovnalo.

Tuf měl jistou slabost pro výškové budovy, takže si nyní ve dne v noci prohlížel městské panoráma z vyhlídkových plošin, umístěných ve výši jednoho, dvou, pěti či devíti kilometrů. Bez ohledu na to, na jakou úroveň vystoupil, světla pokračovala stále dál a dál, táhla se po zemi pod ním do nekonečna všemi směry a nikde mezi nimi nebylo vidět jediné přerušení. Hrana-té a uniformně stejné čtyřiceti a padesátipodlažní budovy stály bok po boku v nekonečných řadách, tlačily se na sebe a žily v trvalém stínu zrcadlových věží, které se tyčily kolem nich a vpíjely do sebe sluneční světlo. Všude bylo plno mimoúrovňových křižovatek, vybudovaných nad dalšími nadúrovňovými křižovatkami. Pohyblivé chodníky se křížovaly a kroutily ve vzorech, připomínajících složitý labyrint. Pod povrchem se táhla síť širokých podzemních drah; po temných kolejkách se tam rychlostí několika set kilometrů za hodinu řítily potrubní vlaky a nákladní moduly. Pod drahami pak byly suterény a subsuterény, tunely a podchody, nákupní střediska a podzemní obytné prostory, celé druhé město, které pronikalo stejně hluboko pod zem, jako se jeho zrcadlové dvojče tyčilo vysoko nad ní.

Tuf už světla megalopole pozoroval z Archy; z oběžné dráhy bylo vidět, že město pohltilo polovinu kontinentu. Při

pohledu z povrchu planety mu připadalo tak velké, jako by dokázalo pohltit celé galaxie. Na planetě byly i další kontinenty, na nichž v noci rovněž zářila světla civilizace. V moři světél nikde nebyly žádné ostrůvky temnoty. S'uthlamanc si nemohli dovolit plýtvat místem na takový přepych, jako jsou parky. Tuf proti tomu nic nenamítal; odjakživa parky považoval za perverzní institu-ce, jejichž hlavním účelem je připomínat civilizovanému lid-stvu, jak drsný, krutý a nepohodlný byl život v dobách, kdy ještě" bylo nuceno trávit jej v přírodě. Haviland Tuf se na svých toulkách seznámil s mnoha nej-různějšími kulturami, a pokud mohl soudit, kultura S'uthla-mu si v ničem nezadala s kteroukoli z nich. Byl to svět plný rozmanitosti a závrtných příležitostí, jehož bohatství pone-chávalo prostor pro vitalitu i pro dekadenci. Byl to kosmopolit-ní svět připojený k síti, která spojovala hvězdy, bez omezení do sebe nasávající hudbu, dramata i smyslové počitky dovážené z jiných světů a využívající těchto nepřetržitých stimulů k ne-konečné transformaci a mutaci své vlastní kulturní matrice. Město nabízelo víc způsobů rekreace a víc zábavy nejrozma-nitějšího druhu, než kdy Tuf viděl na jednom místě - dost k tomu, aby turistu, který by je chtěl všechny vyzkoušet, zaba-vilo na několik standardních let.

Během let strávených na cestách přišel Haviland Tuf do styku s nejnovějšími vědeckými a technologickými kouzly Ava-lonu a Newholmu, Zahalené manéže, Starého Poseidonu, Bal-duru a tuctu dalších světů, tvořících zaostřený čelní břit po-kroku lidské rasy. Technologie, kterou bylo možno vidět na S'uthlamu, byla rovnocenná i těm nejmodernějším z nich. Jen výtah vedoucí na oběžnou dráhu byl sám o sobě impozantním dílem - na staré Zemi údajně podobné stavby existovaly v oněch dávných časech před Kolapsem a Newholmc kdysi také jeden takový výtah postavil, ten se ovšem za války zřítíl. Nikde jinde Tuf tak^kolosábií.výtvor lidských rukou nespáčil, dokonce ani na samotném Avalonu, kde se o výtazích tohoto typu uvažova-lo, pak ale byly zamítnuty z ekonomických důvodů. A pohyb-livé chodníky, potrubní vlaky, výrobní továrny, to všechno bylo moderní a výkonné. Dokonce i státní správa fungovala.

S'uthlam byl světem zázraků.

Haviland Tuf si tento svět prohlížel, cestoval po něm a ochutnával jeho rozkoše celé tři dny; potom se vrátil do svého malého a stisněného pokoje výběrové třídy na devětascdm-desátém podlaží věžového hotelu a nechal si zavolat ředitele. "Chci, abyste mi zařídil okamžitý návrat na mou loď," oznámil mu ze své pozice vsedč na okraji úzkého lůžka, které vyklopil ze stěny, protože křesla byla nepohodlně malá. Velké bílé ruce měl úhledně založené na břiše.

Ředitel, drobný mužik dosahující sotva poloviny Tufovy výše, se zatvářil rozpačité. "Měl jsem za to, že máte v úmyslu zůstat tu ještě deset dalších dní," namítl,

"Máte pravdu," přikývl Tuf. "Plány si ale děláme proto, aby-chom je mohli měnit. Chci se co nejrychleji, jak to jen bude možné, vrátit na oběžnou dráhu. Byl bych vám velice vděčný, kdybyste to mohl zařídít, pane."

"Ještě tu ale zbývá obrovská spousta věcí, které jste neviděl!"

"Nepochybně". Přesto jsem dospěl k závěru, že to, co jsem vidci, byť je to jen pouhý vzorek celého vašeho světa, mi víc než dostačuje."

"Vám se na S'uthlamu nelíbí?"

"Je na něm příliš mnoho S'uthlamanů," vysvětloval Havi-land Tuf. "A mohl bych uvést i několik dalších nedostatků." Zdvihl jeden ze svých dlouhých prstů. "Strava je přímo nesne-sitelná, z valné části chemicky rekonstruovaná, většinou bez jakékoli chuti, má zřetelně nepříjemnou konzistenci a je plná neobvyklých a znepokojivých barev. Podávané porce jsou navíc nedostatečné. Kromě toho bych si dovolil připomenout neustálou rušivou přítomnost velkého množství reportérů zpravodaj-ských kanálů. Už jsem se je naučil identifikovat podle více-ohniskových kamer, které mají uprostřed čela jako třetí oko. Možná jste si také všiml, jak číhají všude ve vstupní hale, ve stimulačním centru i v restauraci. Odhaduji, že jich tady může být něco kolem dvaceti."

"Jste přece hvězda," bránil se ředitel, "veřejně známá osob-nost. Celý S'uthlam má zájem o to, aby se o vás něco dozvěděl, A pokud nejste ochoten poskytovat interview, jsem si jist, že se ti čmuchalové neopovážili narušit vaše soukromí. Etika jejich profese..."

"Nebyla zcela nepochybně ani v nejmenším narušena," do-končil za něj Haviland Tuf. "Musím přiznat, že si ode mne udržuji příslušný odstup. Přesto jsem nucen konstatovat, že každý večer, když se vracím do této nedostatečně velké míst-nosti a napojuji se na zpravodajské kanály, vítají mě scény, na nichž jsem zachycen, jak si prohlížím město, konzumu-ji nechutnou gumovitou stravu, navštěvuji nej-různější maleb-né turistické atrakce a vcházím na veřejné záchodky. Musím přiznat, že marnivost je jednou z mých velkých slabostí, pře-sto však kouzlo této proslulosti rychle pominulo. Navíc mě ve většině případů zabírali z neobyčejně nelichotivých tíhla a snaha zpravodajských komentátorů o humor hraničí s uráž-kami."

"To se dá snadno vyřešit," ubezpečoval ho ředitel, "Škoda, že jste se na mne neobrátil dřív. Můžeme vám zapůjčit soukromý štít. Připnete si ho k opasku, a pokud se k vám nějaký čmuchal přiblíží na dvacet metrů, zablokuje jeho třetí oko a ještě mu přivodí šílené boJenf hlavy."

"Dalším problémem," pokračoval chladně Tuf, "který tak snadno nevyřešíte, je naprostá nepřítomnost zvířecího života, kterou jsem tu zaregistroval,"

"Paraziti?" vyhrkl ředitel s vyděšeným výrazem v tváři. "Vám vadí, že tady nemáme žádné parazity?"

"Ne všechna zvířata jsou paraziti," opravil ho Haviland Tuf. "Na mnohých světech lidé chovají a opatrují ptáky, psovitě šelmy a jiné živočišné druhy. Já osobně mám v oblíbené kočky. Každý skutečně civilizovaný svět rezervuje kočkovitým šelmám místo, na S'uthlamu by je však místní lidé očividně považovali za totéž jako vši a pijavice. Když jsem se chystal na návštěvu vaší planety, manažerka přístavu Tolly Muneová mě ujistila, že se její pracovní četa o moje kočky postará, a já jsem toto její ujištění akceptoval, jestliže se však žádný S'uthlaman skutečně nikdy v životě nesetkal s živočichem jiného biologického dru-hu, než je člověk, domnívám se, že se mohu oprávněně obávat o kvalitu té péče, které se jim momentálně dostává."

"My ale máme zvířata," protestoval ředitel, "Chováme je venku v agrovýrobnfch zónách. Spoustu zvířat - viděl jsem je

na videu,"

"Nepochybuji, že jste je viděl," přikývl Tuf, "jenže videozá-znam kočky a kočka jako taková jsou dvě poněkud rozdílné věci, které také vyžadují rozdílné zacházení, Videopásky mů-žete skladovat na regálech, ale kočky ne." Ukázal na ředitele prstem. "To jsou ovšem všechno problémy podružné. Hlavní problém, jak už jsem jednou řekl, spočívá spíše v počtu S'ut-hlamanů než v jejich chování. Je tu příliš mnoho lidí, pane. Za všech okolností do mne neustále někdo strká. Ve stravovacích zařízeních jsou stoly umístěny v přílišné blízkosti jiných stolů, židle neodpovídají mé velikosti a občas si vedle mne sedají zcela cizí lidé a hrubě do mne vrážejí lokty. Sedadla v divadlech a centrech smyslové stimulace jsou nepohodlná a úzká. Chod-níky jsou plné lidí, vestibuly jsou plné lidí, potrubní vlaky jsou plné lidí - všude je spousta lidí, kteří se mě bez optání a bez mého svolení dotýkají,"

Ředitel nasadil profesionální uhlazený úsměv. "Ach, lid-stvo!" rozhovořil se váSnivě výmluvným tónem. "V tom je pravá nádhera S'uthlamu! Přemilající se davy, oceán tváří, nekoneč-ná živá podívaná, drama života! Znáte snad něco, co by vás stimulovalo víc, než když se přitisknete k hrudi svých bliž-ních?" "Možná ne," odvětil bezvýrazně Haviland Tuf. "Přesto ovšem zjišť-uji, že už jsem stimulován zcela dostatečně. Navíc mi dovolte konstatovat, že průměrný S'uthlaman je příliš malý na to, aby se mohl přitisknout k mé hrudi, takže je nucen spo-kojit se s tím, že se přitiskne k mým pažím, nohám a k mému břichu."

Ředitelův úsměv pohasl, "Zaujímáte k tomu nesprávný po-stoj, pane. Chcete-li náš svět doopravdy ocenit, musíte se naučit dívat se na něj s'uthlamskýma očima."

"Nejsem ochoten plazit se sem a tam po kolenou," odsekl Haviland Tuf.

"Nepatříte snad k antivitalistům, že ne?"

"To rozhodně ne," ujistil ho Haviland Tuf. "Život má nesrov-natelnou přednost před svou druhou alternativou. Z vlastní zkušenosti však vím, že každou dobrou věc lze dovést do pří-lišného extrému. A přesně to se zjevně stalo na S'uthlamu." Zdvihl ruku a umlčel tak ředitele dřív, než stačil promluvit. "Konkrétněji řečeno," pokračoval, "jsem si vypěstoval určitou antipatii, nepochybně ukvapenou a nepodloženou, vůči ně-kterým individuálním exemplářům života, s nimiž jsem se na svých potulkách zcela náhodně setkal. Někteří z nich se ke mně chovali otevřeně nepřátelsky a zjevně pohrdlivě se vyjadřovali o mé velikosti a hmotnosti."

"No, totiž," začervenal se ředitel, "je mi líto, ale jste člověk... hmm... robustní postavy, a na S'uthlamu se... hmm... nadvá-ha považuje za cosi... hmm... společensky nepřijatelného."

"Váha, pane, je pouhou funkcí zemské přitažlivosti a jako taková je maximálně proměnlivou kategorií. Navíc nejsem ochoten přiznat vám právo k tomu, abyste mou váhu posuzoval jako přílišnou, nedostatečnou nebo přesně odpovídající, proto-že to vše jsou subjektivní kritéria. Estetické normy jsou na každém světě jiné, právě tak jako genotypy a dědičné predispo-zice. Moje současná hmotnost mi naprosto vyhovuje, pane. Abych se však vrátil k naší záležitosti, chci svůj zdejší pobyt okamžitě ukončit." "Jak si přejete," přikývl ředitel, "Zmluvím vám na zítřek jízdenku na první ranní potrubní vlak."

"To je neuspokojivé. Raději bych odjel okamžitě. Díval jsem se do jízdního řádu a zjistil jsem, že jeden vlak odjíždí za tři standardní hodiny."

"Ten je plný," odsekl ředitel, "Jsou tam volná místa jen v dru-hé a třetí třídě."

"Budu se s tím muset nějak vyrovnat," povzdechl si Havi-land Tuf. "Bezprostřední blízkost tolika dalších lidí nepochyb-ně povede k tomu, že až budu z toho vlaku vystupovat, budu neuvěřitelně stimulovaný a inspirovaný," Tolly Muneová se v lotosové pozici vznášela uprostřed své kanceláře a shlížela dolů na Havilanda Tufa.

Mela tam speciální židli určenou pro mouchy a pozemské červy, kteří nebyli zvyklí na stav beztlíže. Celkem vzato to by-la dost nepohodlná židle, byla však bezpečně přišroubovaná k podlaze a vybavená síť-ovým bezpečnostním pásem, který je-jího uživatele pevně přidržíval na místě. Tuf se s neohrabanou důstojností odrazil směrem k ní a pevně se připoutal, zatímco ona sama se pohodlně uvelebila před ním přibližně na úrovni jeho hlavy. Muž Turovy velikosti rozhodně nemohl být zvyklý na to, že při rozhovoru musí k někomu zdvihat oči. Tolly Mu-neová počítala, že jí to poskytne určitou psychologickou vý-hodu.

"Manažerko Muneová," ozval se Tuf, který se svou méně-cenně vyhlížející pozicí zdál být pozoruhodně nedotčen, "jsem nucen protestovat. Jestli se nemýlím, pak skutečnost, že mo-ji osobu opakovaně označujete termínem moucha, je pouze výrazem místního barvitého slangu, který neimplikuje žádný urážlivý podtón. Přesto si nemohu pomoci, abych necítil jisté pohoršení nad vaší evidentní snahou, abych tak řekl, utrhat mi křídélka."

Tolly Muneová se na něj zašklebila. "Je mi líto, Tufe," pro-hlásila. "Naše cena je pevná," "Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Pevná. Váš svět je opravdu zajímavý. Nebýt toho, že jsem ohromen samotnou přítomností tak významné osobnosti, jako jste vy, a že bych se vás velice nerad nějak dotkl, zašel bych pravděpodobně tak daleko, že bych si tu vaši pevnost dovolil přirovnat k vyděračství. Zdvou-řlost mi brání vyslovit jakékoli připomínky na téma hamiznosti, hrabivosti a pirátství v širém kosmu, jimiž bych mohl podpo-řit své vlastní stanovisko v tomto ožehavém vyjednávání. Přesto si dovolím podotknout, že částka padesáti milionů standardů několikanásobně převyšuje hrubý planetární produkt mnoha světů."

"Malých světů," kontrovala Tolly Muneová, "a tohle je velká zakázka. Máte tam venku zatraceně velkou loď."

Tuf se i nadále tvářil nezúčastněně. "Připouštím, že Archa je skutečně velká loď, obávám se však, že to je v zásadě nepodstat-ný argument, nemáte-li totiž ve zvyku účtovat si za čtvereční metr, a ne za hodinu práce."

"Tohle není jako instalace několika nových pulzních prsten-ců do nějaké staré nákladní lodi," zasmála se Tolly Muneová, "nebo přeprogramování vašeho pohonného navigátoru. Mlu-víme o tisícovkách hodin i v případě, že budou tři kompletní pracovní čtyř pavouků pracovat ve třech smě-nách, mluvíme o gigantické systémové práci, vyžadující ty nejlepší kybertech-níky, které máme k dispozici, mluvíme o zakázkové výrobě dílů, které se nepoužívají už stovky let, a to všechno je jen pouhý začátek. Budeme muset ten váš zatracený muzeální exponát důkladně

prozkoumat, než ho začneme rozebírat na kousky, protože jinak bychom ho už nikdy nedokázali složit dohromady. Budeme muset přesvědčit pár specialistů z povrchu planety, aby vyjeli sem nahoru nebo možná dokonce vycestovali mimo naši sluneční soustavu. Představte si všechn ten čas, energii, kalorie. Jen přístavní poplatky... Ta potvora je třicet kilometrů dlouhá, Tufe. Nemůžeme s ní přistát v pavučině. Budeme kolem ní muset vybudovat speciální dok, a i tak zabere místo ramp, u nichž by mohly kotvit tři stovky obyčejných lodí. Nechtějte vědět, co to všechno bude stát, Tufe." Rychle si něco zkalkulovala na náramkovém počítači a zavrtěla hlavou. "Pokud tady zůstanete jen jeden místní měsíc, což je doopravdy optimistická prognóza, znamená to jen na přístavních poplatcích skoro milion kalorií. To je ve vaší měně přes tři sta tisíc standardů."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

Tolly Muneová bezmocně rozpráhla ruce. "Pokud se vám naše cena nezamlouvá, máte samozřejmě možnost nechat si to udělat někde jinde."

"To je nepraktický návrh," ohradil se Haviland Tuf. "Bohužel se zdá, že byt' jsou moje požadavky velice jednoduché, existuje jen hrstka světů disponujících potřebnými odbornými znalostmi, které jsou tyto moje požadavky schopny splnit - je to smutná připomínka současného stavu technologické úrovně lidstva."

"Jen hrstka?" Tolly Muneová zdvihla koutek úst. "Tak to jsme možná svoje služby ocenili příliš levně."

"Ale, madam," bránil se Haviland Tuf, "jistě nebudete tak necitelná, abyste se snažila využít mé naivní upřímnosti."

"Ne," opáčila. "Jak jsem řekla, naše cena je pevná."

"Vypadá to, že jsme dospěli do trapné a komplikované patové situace. Vy máte svoji cenu, kterou já bohužel nejsem schopen uhradit."

"To by mě v životě nenapadlo. Byla bych si myslela, že s takovouhle lodí vám na nějaké té kalorii nezáleží,"

"Není pochyb o tom, že již brzy se budu moci věnovat lukrativní kariéře v oblasti ekologického inženýrství," přitakal Haviland Tuf. "Bohužel jsem dosud svoji praxi nezahájil a ve své předchozí profesi jsem před nedávnem utrpěl jistě nepředvídatelné finanční ztráty. Neměla byste náhodou zájem o pár vynikajících plastických napodobenin cooglijských rituálních mask? Jsou to neobvykle stimulující nástěnné dekorace a navíc se tvrdí, že v jakémsi mystickém smyslu působí jako afrodiziakum." "To bych tedy neměla," ujistila ho Tolly Muneová, "ale víte co, Tufe? Máte dnes šťastný den."

"Obávám se, že si ze mne děláte legraci," postěžoval si Haviland Tuf. "I kdybyste se mi chystala sdělit, že jste ochotná slevit na polovinu nebo že mi výjimečně nabízáte dvě servisní služby za cenu jedné, nejsem v optimálním postavení, abych toho mohl využít. Budu k vám hořce a brutálně upřímný, manažerko Muneová, a přiznám se, že momentálně trpím dočasným nedostatkem finančních prostředků,"

"Mám pro vás řešení," ubezpečila ho Tolly Muneová.

"Tak tak," přikývl Tuf.

"Jste přece obchodník, Tufe. K tomu doopravdy nepotřebujete tak velkou loď, jako je Archa, nemám pravdu? A o ekolo-gickém inženýrství nevíte vůbec nic. Tenhle starý vrak vám není k žádnému potenciálnímu užtku, má ale značnou zbytkovou hodnotu." Věnovala mu hřejivý úsměv. "Mluvila jsem už s lidmi dole na S'uthlamu. Nejvyšší rada dospěla k závěru, že by mohlo být ve vašem vlastním zájmu, kdybyste nám svůj nálezh raději prodal."

"Jejich starostlivost je dojemná," zamumlal Haviland Tuf.

"Vyplatíme vám velice velkorysý záchranný honorář," přesvědčovala ho. "Třicet procent z celé odhadované hodnoty loď."

"Ten odhad samozřejmě zpracujete sami," konstatoval klidně Tuf.

"Ano, ale to ještě není všechno. Kromě záchranného honoráře přihodíme ještě milion standardů v hotovosti a dáme vám novou loď. Zbrusu novou loď třídy devět určenou pro dálkové trasy, největší nákladní plavidlo, jaké vyrábíme, s plně automa-tickou kuchyní, ubytovacími prostorami pro šest cestujících, gravitačním roštem, dvěma raketoplány, s nákladními prosto-rami dost velkými na to, aby se do nich vedle sebe vešly ty největší avalonské a kimdiské obchodní lodě, s trojnásob-nýmjištěním, nejnovějším hlasově ovládaným počítačem třídy Chytrák, a dokonce i se zbraňovým systémem, pokud o něj budete mít zájem. Budete nejlépe vybaveným nezávislým ob-chodníkem v celém zdejší sektor."

"Jsem dalek toho, abych odmítal takovou velkomyslnost," prohlásil Tuf. "Už při samotném pomyšlení na vaši nabídku si připadám jako v extázi. A přece, i když bych nepochybně na palubě té báječné nové loď, kterou mi nabízíte, měl mnohem větší pohodlí, vypěstoval jsem si k Árie jakýsi pošetile senti-mentální vztah. Momentálně je sice poškozená a nepoužitelná, přesto je to však poslední zbývající klonolod' zaniklých Ekolo-gických inženýrských sborů, takřkajíc živoucí kus historie, památník jejich odvahy a geniality, který i tak může být v různých drobnostech prospěšný. Před nějakou dobou, když jsem si podle svých nejlepších možností a schopností razil osamělou cestu kosmem, jsem dospěl k rozhodnutí, že se vzdám nejistého ži-vota obchodníka a místo toho se věnuji profesi ekologického inženýra. Byť to nepochybně bylo rozhodnutí nelogické a ne-správné, má pro mne jistou přitažlivost; navíc se obávám, že jednou z mých velkých neřestí je svéhlavost. Jsem tudíž nucen vám s nehlubší lítostí oznámit, manažerko Muneová, že vaši nabídku odmítám. Archu si nechám."

Tolly Muneová se nepatrně potočila, převrátila se hlavou dolů a lehce se odrazila od stropu, takže zůstala viset přímo před Tufovým obličejem. Ukázala na něj prstem. "Kčertu s tím vším," prohlásila. "Nemám dost trpělivosti, abych se s vámi handrkovala o každou zatroulenou kalorii, Tufe, jsem velice za-neprázdněná žena a na vaše obchodnické finty nemám čas ani energii. Vy tu loď prodáte - já to vím a vy to víte taky - tak už bychom s tím mohli skoncovat. Řekněte si cenu." Špičkou prstu ho lehce cvrnkla do nosu. "Řekněte," cvrnk, "si," cvrnk, "cenu," cvrnk.

Haviland Tuf si rozepnul bezpečnostní pás a silným kopnutím se odrazil od podlahy. Byl tak obrovský, že si vedle něj připadala drobná - ona, která polovinu života říkali obryně. "Přestaňte laskavě fyzicky útočit na moji osobu," ohradil

se. "Na mé rozhodnutí to nemůže mít žádný pozitivní vliv. Obávám se, že jste se ve mně totálně změnila, manažerko Muneová. Byl jsem sice obchodník, to je pravda, ale byl jsem mizerným obchodníkem - možná právě proto, že jsem nikdy doopravdy nezvládl umění smlouvat, které mi mylně připisujete. Svoje stanovisko jsem vám sdělil zcela jasně. Archa není na prodej."

"Z těch let, která jsem strávil nahoře, ve mně přetrvává jistá náklonnost k vaší osobě," prohlásil Josen Rael stroze na odstí-něném komunikačním kanálu, "a nelze popřít, že ve funkci manažerky přistavu si počínáte přímo příkladně. Jinak bych vás odvolal hned teď. Dovolila jste, aby se vrátil na svou loď? Jak jste to mohla, udělat? Myslel jsem, že máte víc rozumu."

"A já jsem zase myslela, že jste politik," odsekla Tolly Mu-neová s podtónem pohrdání v hlase. "Jen si představte, Josene, k jakým zatraceným důsledkům by to vedlo, kdybych nechala bezpečnost, aby ho zatkla uprostřed Pavoučího hnízda! Tuf není zrovna nenápadný člověk, a to ani když si nasadí tu směš-nou paruku a snaží se chodit v přestrojení. Všude se to tu hemží Vandeěňany, Jazboánci, Henryánci, ti všichni jsou tady, hlídají Tufa i Archu a čekají na to, co uděláme. Jeden mizerný vande-enský agent už ho kontaktoval. Viděli je, jak si spolu povídají ve vlaku."

"Vím o tom," přikývl nešťastně radní, "Přesto se ale něco mělo udělat... mohli jste ho sebrat nenápadně."

"A co bych si s ním potom asi počala?" zeptala se Tolly Muneová. "Zabila ho a vystrčila ho ven z přechodové komory? Něco takového neudělám, Josene, a ať vás ani nenapadne poslat někoho, aby to udělal místo mě. Pokud se o to pokusíte, prásk-nu vás zpravodajským kanálům a půjdete k čertu i s celou za-trolenou radou."

Josen Rael si otřel pot z čela. "Nejste jediná, kdo se řídí mo-t'álnými principy," bránil se. "Nic takového by mě ve snu nena-padlo. Tu loď ale musíme mít, a když je teď Tuf na její palubě, náš úkol to nesmírně ztěžuje. Obranná síla Archy je obrovská. Nechal jsem si vypracovat několik různých scénářů a z těch s největší pravděpodobností vyplývá, že by mohla být schopna odolat totálnímu útoku celé naší planetární obranné flotily."

"Krucinál, parkuje sotva pět kilometrů za terminálem tunelu devět, Josene. Nějaký zatracený totální útok ze strany kohokoli by nejspíš zničil celý přístav a výtah by se vám zřítíl přímo na tu vaši zadělanou hlavu! Jen se proboha neplašte a nechtě to na mně. Přesvědčím ho, aby ji prodal, a udělám to legálně."

"Tak dobrá," přikývl radní, "Dám vám ještě trochu času. Musím vás ale varovat, Nejvyšší rada celou záležitost pečlivě sleduje a je netrpělivá. Máte na to tři dny. Pokud do té doby Tuf nepodepíše kupní smlouvu, budu muset tam nahoru poslat pár jednotek rychlého nasazení,"

"Nemějte strach," uklidňovala ho Tolly Muneová, "mám svůj plán."

Komunikační ústřednou Archy byla dlouhá úzká místnost, jejíž stěny byly pokryty řadami prázdných temných televizních obrazovek. Haviland Tuf byl pohodlně usazen se svými kočka-mi. Kalamita, nezkontrovaná černobílá samička, mu stočená do klubíčka ležela na nohou a spala, zatímco dlouhosrstý šedivý Chaos, téměř ještě kotě, si vykračoval sem a tam po Turových mohutných ramenou, otíral se mu o krk a hlasitě předl, Tuf měl ruce založené na břicho a trpělivě čekal, až různé počítače pře-vezmou jeho žádost, prostudují si ji, pošlou dál, ověří, transfe-rují a opatří ji příslušnými referencemi. Už takto čekal delší dobu. Když se geometrická pavana na obrazovce konečně roz-jasnila, objevily se před ním typicky hranaté rysy postarší s'ut-hlamské ženy. "Tady kurátorka," ohlásila se. "Databanka rady,"

"Jmenuji se Haviland Tuf," představil se, "z kosmické lodi Archa."

Žena se usmála. "Poznala jsem vás ze zpráv. Čím vám mohu posloužit?" Zamrkala. "Bože, máte něco na krku!"

"To je kotě, madam," vysvětloval Tuf. "Velice přítulný tvor." Natáhl ruku a poškrábal Chaose pod krkem. "Potřeboval bych vaši pomoc v jisté drobné záležitosti. Protože jsem pouhý beznadějný otrok své vlastní zvědavosti a za všech okolností se snažím rozšiřovat svou skrovnou zásobu znalostí, zabýval jsem se poslední dobou studiem vašeho světa - jeho historie, zvyku, folklóru, politiky, sociálních schémat a podobných záležitostí. Samozřejmě jsem si opatřil všechny standardní texty a využil jsem služeb všech veřejných informačních středisek, existuje však jedna konkrétní informace, kterou se mi až doposud ne-podařilo zjistit. Pravda, jde o pouhou drobnost, kterou bych nepochybně sehnal až směšně lehce, jen kdybych byl dost chyt-rý a věděl, kde ji mám hledat, z jakéhosi nepochopitelného důvodu však ve všech pramenech, které jsem propátral, chybí. Ve snaze zjistit tento bezvýznamný údaj jsem kontaktoval S'ut-hlamské vzdělávací zpracovatelské středisko a největší z vašich planetárních knihoven: obě tyto instituce mě odkázaly na vás. Tady mě proto máte."

Kurátorka se zatvářila o něco rezervovaněji. "Rozumím. Da-tabanky rady nejsou za normálních okolností přístupné veřej-nosti, ale ve vašem případě bych snad mohla udělat výjimku. Co chcete vědět?"

Tuf zdvihl prst. "Jak už jsem řekl, jde o jednu jedinou drob-nou informaci, byl bych vám však nesmírně vděčný, kdybyste laskavě můj dotaz zodpověděla a ukojila tak moji palčivou zvě-davost. Jaký je současný přesný počet obyvatel S'uthlamu?"

V kurátorčině tváři se objevil chladný a nesouhlasný výraz. "Tato informace je důvěrná," prohlásila stroze. Obrazovka ztem-něla.

Haviland Tuf chvilíčku počkal a pak se znovu spojil s infor-mační službou, které používal předtím. "Zajímá by mě vše-obecný přehled s'uthlamského náboženství," oznámil vyhledá-vacímu programu, "a konkrétně pak podrobnější informace o věrouce a etických systémech církve věčně se vyvíjejícího ži-vota."

O několik hodin později byl Tuf hluboce ponořen do studia textů a roztržitě si přitom pohrával s Kalamitou, která se pro-budila hladová a plná energie, když zavolala Tolly Muneová. Uložil informace, které si právě prohlížel, a vyvolal si její tvář na další obrazovce ústředny. "Prosím, manažerko," oslovil ji.

"Doslechla jsem se, že se snažíte vyzvídat naše planetární tajemství, Tufe," opáčila s úšklebkem.

"Ujišťuji vás, že nic takového jsem neměl v úmyslu," odpo-věděl Tuf, "každopádně jsem ale velice neschopný špión, pro-tože můj zmíněný pokus skončil naprostým neúspěchem."

"Co kdybychom spolu dnes povečeřeli," navrhla Tolly Mu-neová, "a při té příležitosti možná vaši otázku zodpovím."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "V tom případě si dovo-lím, manažerko, pozvat vás, abyste povečeřela na palubě Archy. Moje kuchyně sice není nijak výjimečná, přesto je však chuťově výraznější a podstatně bohatší než strava, která se podává ve vašem přístavu."

"To bohužel nepůjde," omlouvala se Tolly Muneová. "Mám tady zatraceně moc povinností, Tufe, a nemůžu stanici opustit. Váš žaludek si ale nemusí dělat starosti. Právě sem dorazila velká nákladní loď ze Spíže - tak říkáme svým zemědělským asteriodům, které jsou kousek od nás, terraformované a po čer-tech úrodné. Manažerka přístavu má právo prvního vyberu kalorií. Saláty z čerstvé neotrávy, šunkové steaky z tunelvepřů v hnědé cukrové omáče, kořeníčky, houbový chléb, čerstvé aspičky se smetanou ze skutečného mléka a pivo." Usmála se. "Doi/á^<?wépivo."

"Houbový chléb?" zajímal se Haviland Tuf. "Zvířecí maso sice nejím, ale zbytek vašeho jídelníčku vypadá velice lákavě. S nesmírným potěšením vaše laskavé pozvání přijímám. Pokud pro můj přilet přichystáte některou z přistávacích ramp, dopra-vím se k vám v Kudlance."

"Použijte rampu číslo čtyři," poradila mu. "Ta je jen kousek od Pavoučího hnízda. Tohle je Kalamita nebo Chaos?"

"Kalamita," odpověděl Tuf. "Chaos se vydal za nějakým svým vlastním tajemným posláním, jak mají kočky ve zvyku."

"Ještě nikdy jsem neviděla živé zvíře," prohlásila spokojeně Tolly Muneová. "Vezmu Kalamitu s sebou, abyste se poučila." "Brzy se uvidíme," ukončila hovor Tolly Muneová.

Večeřeli v gravitaci jedné čtvrtiny gé.

Křišťálový salon byl přilepen na spodní stranu Pavoučího hnízda a jeho vnější stěnu tvořila kupole z průhledné krystalic-ké plastové oceli. Za prakticky neviditelnými stěnami kupole byli obklopeni jasnou černí kosmu, roji chladně zářících hvězd a filigránsky se proplétajícími vlákny pavučiny. Dole pod nimi byla kamenitá vnější tvář stanice, po jejímž povrchu se táhly tlusté roury přepravních tunelů; na jejich křížovatkách se krčily nateklé stříbřité puchýře obytných prostor a do chladné temno-ty se tyčily sošné minarety a lesklé šípovité věže hotelů hvězdné třídy. Přímě nad hlavou jim visela kolosální bleděmodrá a hně-davá koule samotného S'uthlamu, po níž se míhala hejna mra-čen. Vzhůru k němu se pak zdvihala výtahová šachta, stále výš a výš, až se z obrovské roury stala tenoučká jasná nitka, na svém dalším úseku už okem zcela nepostizitelná. Byl to závatný a víc než znepokojivý pohled.

Za normálních okolností se salonu používalo jen při vý-znamných státních příležitostech; naposledy byl otevřen před třemi lety, když sem nahoru vyjel Josen Rael, aby se setkal s jistým důležitým hostujícím hodnostářem. Tolly Muneová se však uchýlila ke zbraním nejtěžšího kalibru. Večeři připravil šéfkuchař, kterého si na dnešní večer vypůjčila z luxusní osobní lodě společnosti Transcorp, pivo pocházelo ze zásob obchodní-ka, který se tu zastavil cestou na Henryho svět, jídelní servis byl vzácnou starožitností z Muzea planetární historie, u velkého stolu z ohňového ebenu, vyrobeného z leskle černého dřeva protkaného dlouhými šarlatovými žilkami, bylo místo pro dva-náct osob, a veškerou obsluhu zajišťovala tichá a diskrétní dru-žina číšníků ve zlatočerné livreji.

Tuf vešel do salonu s kočkou v náručí, přelétl pohledem slav-nostně prostřený stůl a zdvihl oči vzhůru ke hvězdám a k pa-vučině. "Tamhle je vidět Archa," upozornila ho Tolly Muneová. "Ten jasně zářící puntík nalevo za pavučinou."

Tuf pohlédl naznačeným směrem. "Toho efektu se dosahuje prostřednictvím trojrozměrné projekce?" zeptal se a pohládl Kalamitu.

"Ale kdepak. To je skutečný výhled, Tufe." Ušklíbla se. "Ne-bojte se, jste v bezpečí. To je trojitá vrstva plastové oceli. Planeta ani výtah na nás nespádnou a pravděpodobnost, že by byla kopule zasažena meteoritem, je astronomicky nízká."

"Všiml jsem si, že tady panuje docela rušný provoz," konsta-toval Haviland Tuf. "Jaká je pravděpodobnost, že do kopule narazí nějaký turista s vypůjčenými vakuovými saněmi, ztrac-ný obvodový sledovač nebo vypálený pulzní prstenec?"

"Vyšší," připustila Tolly Muneová. "Jenže v okamžiku, kdy by k tomu došlo, se uzavřou přechodové komory, spustí se siréna a automaticky se otevře skladiště nouzových záchran-ných prostředků. Těmi jsou povinné vybaveny všechny objekty sousedící se vzduchoprázdňem. Nařizují to přístavní předpisy. Takže i v onom nepravděpodobném případě, že by se něco sta-lo, budeme mít trikotážní skafandry, dýchací soupravy a do-konce i laserovou řezačku pro případ, že byste se chtěl pokusit opravit škody dřív, než se sem dostanou pavouci. Za všechny ty roky existence přístavu se to ale stalo jen dvakrát nebo třikrát, takže si klidně vychutnávejte ten výhled a nebuďte příliš ner-vózní."

"Madam," ohradil se s těžkopádnou důstojností Haviland Tuf, "nebyl jsem nervózní, byl jsem jen zvědavý."

"Tak dobrá," přikývla a gestem ho vyzvala, aby se posadil. Poněkud prkenně zaujal své místo na židli, klidně seděl a hladil Kalamitu po černobílé srsti, zatímco číšníci přinášeli podnosy s chuťovkami a košíky horkého houbového chleba. Na podno-sech byly předkrmy dvojího druhu - drobné taštičky z lístkové-ho těsta, plněné kořeněnou sýrovou a houbovou paštikou, a něco, co vypadalo jako malí hádci nebo snad velcí červi, vaření v aromatické oranžové omáče. Tuf dvěma těmito lahůdkami nakrmil svoji kočku, která je dychtivě shltla, a teprve pak zdvihl jednu z taštiček, přivoněl k ní a opatrně se do ní zakousl. Polkl a přikývl, "Vynikající," řekl uznale.

"Tak tohle je kočka," poznamenala Tolly Muneová.

"Tak tak," přikývl Tuf, utrl kousek houbového chleba - z vnitřku bochánku se při rozlomení vyvalil slaboučký pramí-nek páry - a metodicky na něj začal nanášet tlustou vrstvu másla.

Tolly Muneová se také natáhla pro chléb a spálila si prsty o jeho horkou kůrku. Nedala však na sobě nic znát; před Tufem neměla v úmyslu projevit sebemenší slabost. "Dobré," pochwá-lila si s prvním soustem v ústech. Polkla.

"Abyste věděl, Tufe, tohle jídlo, které nás čeká... většina S'uthlamanů si takhle dobře nejí,"

"To je skutečnost, která neunikla mé pozornosti," ujistil ji Tuf, palcem a ukazováčkem uchopil dalšího hádka a podal ho Kalamitě, která mu po paži vylezla až napůl k rameni, aby se k němu dostala.

"Po pravdě řečeno," pokračovala Tolly Muneová, "se skuteč-ná kalorická hodnota této večeře blíží tomu, co průměrný občan spotřebuje za celý týden."

"Mohu-li soudit jen podle předkrmů a chleba, dovolil bych si tvrdit, že jsme si už užili víc kulinářských požitků, než kolik se průměrnému S'uthlamanovi dostane za celý život," přikývl nevzrušeně Tuf.

Obsluha před ně postavila salát, Tuf ochutnal a pochválil ho jako dobrý. Tolly Muneová se nímrala v jídle na vlastním talíři a čekala, dokud se číšníci nevrátí na své místo u zdi. "Tufe," ozvala se pak, "myslím, že jste se mě chtěl na něco zeptat."

Haviland Tuf zdvihl oči od talíře a zadíval se na ni. Jeho podlouhlá bílá tvář byla neproniknutelná a nehybně bezvýrazná. "To je pravda," připustil. Kalamita ji také pozorovala při-vřenými očima, které měly stejně zelenou barvu jako neotráva v jejích salátu. "Třicet devět miliard," oznámila Tolly Muneová odměře-ným tichým hlasem. Tuf zamrkal. "Tak tak," přikývl. Usmála se. "To je jediné, co k tomu řeknete?" Tuf zdvihl oči ke gigantické kouli S'uthlamu nad svou hla-vou. "Protože žádáte, abych řekl svůj názor, manažerko Mu-neová, dovolím si prohlásit, že byt' se ten svět nad námi zdá být impozantně velký, nemohu se ubránit pochybám, jestli je do-opravdy dostatečně velký. Aniž bych se chtěl jakkoli dotknout vašich zvyklostí, vaší kultury a civilizace, mám takový dojem, že populaci čítající devěta třicet miliard lidí by obecně vzato bylo možno označit za poněkud nepřiměřeně početnou."

"Nepovídejte," ušklíbla se Tolly Muneová. Pohodlně se opře-la, gestem přivolala jednoho z číšníků a požádala o pití. Pivo bylo hutné a hnědé se silnou vrstvou voňavé pěny; podávali je v masivních pohárech z leptaného skla se dvěma uchy. Poně-kud neobratně zdvihla svůj pohár a dívala se, jak se v něm kapalina přelévá ze strany na stranu. "Jediná věc, na kterou si v gravitaci nikdy nezvyknu," poznamenala. "Zatraceně, teku-tiny by se měly podávat v mačkácích baňkách. Tohle vypadá tak hrozné... nepořádně - jako by každou chvíli mělo dojít k ně-jakému maléru." Trochu usrkla a pod nosem se jí objevil knír z pěny. "Ale je to dobrý," přiznala a oťela si ústa hřbetem ruky. "Je na čase, abychom skončili s tím pitomým dvojznačným vytáčením, Tufe," pokračovala a postavila pohár zpět na stůl s přehnanou opatrností člověka, nezvyklého i na tuto stopovou přitažlivost. "Očividně jste pojal určité podezření ohledně na-šeho populačního problému, protože jinak byste se na něj ne-vyptával, A shromažďoval jste i všemožné další informace. Proč?"

"Trpím bohužel chorobnou zvědavostí," vysvětloval Tuf, "a chtěl jsem pouze vyřešit hádanku, kterou pro mne S'uthlam představoval, možná v jisté zcela nepatrné naději, že bych při jejím studiu mohl narazit na něco, co by vyřešilo naši součas-nou patovou situaci." "A jak jste pořídil?" zajímala se Tolly Muneová.

"Potvrdila jste předpoklad, k němuž jsem chtěl nechtě sám dospět ohledně vaší nadpočetné populace. Zapadne-li tento údaj na správné místo, všechno je okamžitě jasné. Vaše obrov-ská města se šplhají stále výš k obloze, protože svoje valem se množící obyvatelstvo musíte někde ubytovat a zároveň se mar-ně snažíte uchovat zemědělské oblasti před narušením. Ve va-šem hrdém přístavu vládne pozoruhodný dopravní ruch a váš velký výtah je v neustálém pohybu, protože nejste schopni na-krmít občany vlastní planety a musíte potraviny dovážet z ji-ných světů. Vaši sousedé se vás obávají a možná vás dokonce nenávidí, protože před několika staletími jste se pokusili svůj populační problém exportovat prostřednictvím vystěhovalectví a záboru cizích území, až jste nakonec byli násilně zastaveni válkou. Vaši lidé nechovají žádná domácí zvířata, protože na S'uthlamu není kromě lidí místo pro jiný živočišný druh, kte-rý by nebyl přímým, efektivním a naprosto nezbytným člán-kem potravinového řetězce. V průměru jste oproti běžným lidem zřetelně menší, což je důsledkem mnohasetletého strá-dání, vyvolaného nedostatečnou výživou a hospodářskou poli-tikou, která se prakticky rovná přidělovému systému, byt' se jí tak otevřeně neříká. Každá následující generace je proto menší a hubenější než ta předchozí a zoufale se snaží přežít ze stále se tenčících zdrojů. Všechny tyto problémy, které vás sužují, lze přímo připsat na vrub vaší nadpočetné populaci."

"Zdá se, že váš názor na nás není příliš pozitivní," pozname-nala Tolly Muneová.

"Nernám v úmyslu vás kritizovat. Máte i svoje dobré vlast-nosti. V zásadě jste pracovití, kooperativní, eticky založení, ci-vilizovaní a vynalézaví lidé, a vaše společnost, vaše technologie a zejména vaše tempo intelektuálního pokroku si zaslouží značný obdiv."

"Naše technologie," ujistila ho suše Tolly Muneová, "je to jediné, co nám dosud zachraňuje kůži. Dovážíme čtyřiatřicet procent všech spotřebovávaných kalorií. Dalšíh možná dvacet procent pěstujeme na té troše zemědělské půdy, která nám ještě zůstala. Zbytek stravy dodávají potravinářské továrny, které ji připravují zpracováváním petrochemických surovin. Její podíl se každoročně zvyšuje. Musí se zvyšovat. Pouze naše potra-vi-nářské továrny jsou schopny dostatečné produkce, aby udržely krok s populační křivkou. Má to ale jeden mizerný háček."

"Začíná vám docházet ropa," dovolil si hádat Haviland Tuf.

"Máte pravdu, sakra," přikývla Tolly Muneová. "A je to ne-obnovitelný zdroj energie, takže víte, co to znamená, Tufe."

"Vaše vládní orgány nepochybně znají přibližnou dobu, kdy vás postihne hladomor."

"Za sedmadvacet standardních let," povzdechla si. "Koksem, rok tam. Odhady se neustále mění, protože se obměňují různé faktory. Možná že ještě před hladomorem vypukne válka, ně-kteří z našich odborníků jsou o tom alespoň přesvědčeni. Nebo se možná dočkáme války a hladomoru zdraven. V každém pří-padě to bude znamenat spoustu mrtvých. Jsme civilizovaní lidé, Tufe, sám jste to říkal. Tak zatraceně civilizovaní, že byste tomu ani nevěřil."

Kooperativní, eticky založení, s pozitivním přístu-pem k životu, říkejte si tomu, jak chcete. Jenže i to už se rozpa-dá. Životní podmínky v podzemních městech se zhoršují, je tomu tak už po několik generací, a některé z našich vůdčích osobností jdou tak daleko, že tvrdí, že tam dole dochází k de-generaci, že se lidé mění v nějaké zatrolené parazity. Počet vražd, znásilnění a všech ostatních násilných činů každoročně stoupá. Za posledních osmnáct měsíců jsme zaznamenali dva případy kanibalismu. A v nadcházejících letech se to všechno bude rychle zhoršovat. Stoupat spolu s tou zatrolenou popu-lační křivkou. Chápete, co vám říkám, Tufe?"

"Tak tak," přikývl bezvýrazně.

Znovu se objevili číšníci, přinášející hlavní chod. Na podno-se byla vysoká hromada masových plátků čerstvě

vytažených z trouby, z nichž se ještě kouřilo, a čtyři různé druhy zeleniny. Haviland Tuf si nechal vrchovatě naplnit talíř kořeníčkami, mletou mlaskavicí, sladkou řepou a máslenkami a požádal číšruka, aby pro Kalamitu ukrojil několik tenkých plátků šunky. Tolly Muneová si nechala naservírovat pořádně tlustý kus šun-ky, který zalila hnědou omáčkou, po prvním soustu však zjis-tila, že ji přešla chuť k jídlu, a tak jen sledovala krmícího se Tufa. "Tak co?" pobídla ho.

"Možná bych vám v této nezaviděnihodné situaci mohl pro-kázat jistou malou službu," prohlásil Tuf a obratně napíchl na vidličku několik kořeníček.

"Můžete nám prokázat velkou službu," opravila ho Tolly Muneová. "Prodejte nám Archu. Je to jediné východisko z naší krize. Víte to a já to vím taky. Řekněte si cenu, jakou chcete. Apeluji na váš ztracený smysl pro morálku. Prodejte ji a za-chráníte miliony životů - možná miliardy. Nejen že z vás bude boháč, ale navíc i hrdina. Stačí říct a pojmenujeme po vás celou svou pitomou planetu."

"Zajímavá nabídka," připustil Tuf, "I když však odhlédnu od své vlastní marnivosti, obávám se, že zcela neúměrně přeceňu-jete možnosti i tak schopných lidí, jací byli v Ekologických in-ženýrských sborech. A Archa stejně není na prodej, jak jsem vám už sdělil. Co kdybych si dovolil navrhnout jisté očividně se nabízející řešení vašich problémů? Pokud se osvědčí, s rados-tí vám dovolím, abyste po mně pojmenovali nějaké město nebo třeba malý asteroid."

Tolly Muneová se zasmála a zavdala si důkladný hlt piva. Potřebovala to. "No tak, Tufe. Jen do toho. Povězte mi to snad-né a očividně se nabízející řešení."

"Hodí se pro ně celá řada pojmenování," konstatoval Tuf. "Jádrem zmíněné koncepce je řízení populačního růstu, které-ho lze dosáhnout biochemickou nebo mechanickou kontro-lou porodnosti, sexuální abstinence, kulturním přizpůsobením nebo právními represivními prostředky. Existuje mnoho růz-ných mechanismů, konečný výsledek však musí být stejný. Je třeba, aby se S'uthlamané množili poněkud mírnějším tem-pem."

"Nemožné," zavrtěla hlavou Tolly Muneová. "O tom bych si dovolil pochybovat," přesvědčoval ji Tuf. "Jiné světy, a to světy podstatně starší než S'uthlam, dosáhly téhož."

"Sakra, na tom vůbec nezáleží," prohlásila Tolly Muneová. Prudce mávla svým pohárem, takže pivo vyšplácho na stůl. Nevšímal si toho. "Žádnou medaili za originální nápad ne-dostanete, Tufe. Tohle zdaleka není nová myšlenka. Naopak, máme tu jistou politickou frakci, která tenhle postup prosazuje už, kruci, celé stovky let. Říkáme jim nuláci. Požadují, aby se populační křivka ustálila na nule. Řekla bych, že je může pod-porovat asi tak sedm nebo osm procent obyvatel,"

"Hromadný hladomor nepochybně zvýší počet těch, kteří se budou hlásit k jejich programu," ujistil ji Tuf a zdvihl k ústům vidličku, důkladně naloženou mletou mlaskavicí. Kalamita souhlasně mňoukla.

"Zatroleně, až k tomu dojde, bude už pozdě, a vy to zatra-ce-né dobře víte. Problém je v tom, že ty miliardy lidí tam dole doopravdy nevěří, že by k něčemu takovému mohlo dojít bez ohledu na to, co jim říkají politici, a bez ohledu na to, kolik pesimistických prognóz slyší ve zprávách. Tohle už nám přece kdysi říkali, pomyslí si, a ať mě čert vezme, jestli nemají pravdu. Už jejich babičky a dědečkové slyšeli podobné předpovědi, že stojí na samém prahu hladomoru. Jenže až doposud se S'uthla-mu vždycky podařilo takovou katastrofu odvrátit. Technokraté se celá staletí udrželi u moci díky tomu, že se jim neustále daří oddalovat den kolapsu na příští generaci. Vždycky našli něja-ké řešení, A většina lidí je přesvědčena o tom, že ho najdou i při/tě,"

"Řešení toho typu, o nichž mluvíte, jsou samotnou svou po-vahou pouhými provizorií," poznamenal Haviland Tuf.

"To je snad přece očividné. Jediným skutečným řešením je omezení růstu populace."

"Vy nerozumíte naší mentalitě, Tufe. Veškerá opatření ome-zující porodnost jsou pro drtivou většinu S'uthlamanů kacíř-stvím. Nikdy se vám nepodaří přimět jakkoli významný počet lidí k tomu, aby je akceptovali - a už vůbec ne jen proto, aby odvrátili nějakou ztraceně nereálnou katastrofu, v jejíž pří-chod stejně nikdo z nich nevěří. Několik výjimečně hloupých a výjimečně idealistických politiků se o to pokusilo, všichni ale byli ze dne na den sesazeni z funkce a prohlášeni za nemorální antivitalisty."

"Rozumím," přikývl Haviland Tuf. "Vy sama jste žena silné-ho náboženského přesvědčení, manažerko Muneová?"

Ušklíbala se a upila další doušek piva. "To ne, kruci. Nejspíš jsem agnostička. Sama vlastně nevím, moc o tom nepřemýšlím. Rozhodně ale patřím k nulákům, i když tam dole bych to za žádných okolností nepřiznala. Spousta pavouků s nimi sympa-tizuje. V malém uzavřeném systému, jako je náš přístav, jsou důsledky neomezeného rozmnožování brzy ztraceně zřetelné a ztraceně hrozivé. Tam dole na zemi to tak zatroleně jasné není, A církev... víte něco o církvi věčně se vyvíjejícího života?"

"Mám jisté povrchní informace o jejím krédu," připustil Tuf, "i když jsem je získal teprve nedávno."

"S'uthlam byl osídlen staršími církvě věčně se vyvíjejícího ži-vota," vysvětlovala Tolly Muneová. "Utekli sem před nábožen-skou persekucí na planetě Tara. Množili se totiž tak ztraceným tempem, že hrozilo nebezpečí, že celou planetu ovládnou, což se zase ostatním Tařanům nijak zvlášť nezamlouvalo."

"Celkem pochopitelný postoj," zamumlal Tuf.

"Z nějakého podělaného důvodu došlo ke zrušení programu kolonizace, který před několika staletími vyhlásili expanzionis-té. Církev-no, základem její víry je přesvědčení, že inteligentní život je předurčen k tomu, aby zaplnil celý vesmír, že vitalita představuje nejvyšší dobro. Antivitalita - entropie - je naopak nejvyšší zlo. Církev se domnívá, že vitalita a antivitalita spolu jakýmsi způsobem soupeří. Musíme se vyvíjet, tvrdí církev, vyvíjet se prostřednictvím stále vyšších a vyšších úrovní vědomí a geniality až po konečné božství a musíme tohoto božství do-sáhnout včas, abychom zabránili ohnivému zániku kosmu. A protože vývoj se realizuje díky biologickému mechanismu rozmnožování, musíme se rozmnožovat, musíme neustále roz-šiřovat a obohacovat svoji genetickou zásobárnu, musíme své šeme šířit ke hvězdám. Kdybychom omezovali porodnost... mohli bychom tím zabránit dalšímu kroku vpřed ve vývoji lidstva, mohli bychom zahubit toho génia a protozoického bo-ha, vybaveného jedním jediným mutovaným chromozomem,

který celou rasu povznese na další, vyšší stupeň vývojového žebříčku,"

"Myslím, že základní myšlenky té víry jsou mi jasné," pro-hlásil Tuf.

"Jsme svobodní lidé, Tufe," pokračovala Tolly Muneová. "Máme náboženskou svobodu, svobodu volby, všemožné dru-hy svobody. Máme tady erikance, starokřesťany i vizionářské děti. Máme základny ocelových andělů i melderovské komuny, máme všechno, na co si vzpomenete. Přes osmdesát procent obyvatelstva se ale dosud hlásí k církvi věčně se vyvíjejícího života, a pokud se na jejich víře něco změnilo, pak to, že je silnější než kdy dřív. Rozhlížeji se kolem a vidí všechny zjevné plody učení své církve. Tam, kde žijí miliardy, se najdou mi-liony geniálních mozků a lidé jsou hnáni vpřed stimulem prud-kého křížového oploďňování, nelitostné konkurence v oblas-ti technologického pokroku a neuvěřitelných potřeb. Sakra, vždyť je to úplně logické. S'uthlam dosáhl přímo zázračných technologických úspěchů. Ti lidé vidí naše města, náš výtah, vidí návštěvníky, kteří přilétají ze stovky světů, aby u nás stu-dovali, vidí, jak předstihujeme všechny okolní světy. Nevidí ale žádnou katastrofu a církevní hodnostáři je přesvědčují, že všechno bude v pořádku, tak proč k čertu by měl někdo přestat rodit další děti!" Prudce udeřila dlaní do stolu a obrátila se k číšníkovi. "Hej, vy tam!" vyštěkla. "Ježte pivo. A honem." Otočila se zpět k Tufovi. "Takže tyhle naivní návrhy si nechťe pro sebe. Omezování porodnosti je v naší situaci absolutně nemyslitelné. Nemožné. Chápete to, Tufe?" "Není třeba zpochybňovat moji inteligenci," ohradil se Ha-viland Tuf. Pohládl Kalamitu, která se mu - dostatečně uspokojená šunkou - uvelebila v klíně. "Z hloubi duše soucím s utrpením S'uthlamu. Ze všech svých sil se vynasnažím přispět k tomu, abych strádání vašeho světa zmínil,"

"Takže nám prodáte Archu?" vyhrkla naléhavě.

"To je naprosto neopodstatněný předpoklad," zarazil ji Tuf. "Přesto rozhodně udělám vše, co bude v mých silách jakožto ekologického inženýra, než budu pokračovat v cestě k dalším světům,"

Číšníci v tom okamžiku přinášeli dezert- tlusté špalky mod-rozelených aspiček plovoucí v miskách plných zahuštěné šle-hané smetany. Kalamita učtila vůni smetany a skokem se ocit-la na stole, aby novou pochoutku blíže prozkoumala, zatímco Haviland Tuf zdvihl dlouhou stříbrou lžící, kterou mu naser-vírovali.

Tolly Muneová zavrtěla hlavou. "Odneste to!" vyštěkla. "Je to moc tučné. Pro mě jen pivo."

Tuf vzhlédl a zdvihl prst. "Moment! Bylo by nesmyslné, kdy-by vaše porce téhle báječné pochoutky přišla nazmar. Kalamitě bude nepochybně chutnat."

Manažerka přistavu se napila z čerstvého poháru hnědého piva a nerudně se na něj zamračila. "Už mi došly argumenty, Tufe. Máme tady krizi. Tu loď musíme mít. Tohle je vaše poslední šance. Prodáte ji?"

Tuf na ni pohlédl. Kalamita se rychle zmocnila dezertu. "Moje stanovisko se nemění,"

"V tom případě je mi líto," povzdechla si Tolly Muneo-vá. "Nechtěla jsem, aby k tomu došlo." Luskla prsty. V tichu onoho okamžiku, kdy bylo slyšet jedině Kalamitu, která chlem-tala hustou smetanu, to zaznělo jako výstřel z pušky. Po ce-lém obvodu křišť-álově průzračných stěn sáhli vysocí pozorní číšníci pod dobře padnoucí zlatočerná saka a vytáhli nervové pistole.

Tuf zamrkal a otočil hlavu nejprve doprava a pak doleva; pozorně si jednoho muže za druhým prohlížel, zatímco Kala-mita dychtivě hltala svoje aspičky. "Zrada," prohlásil nevzrušeně. "Jsem hluboce zklamán. Zneužila jste mé důvěry a dob-rotivé povahy."

"Dohnal jste mě k tomu. Tufe, vy zatracený blázne...,"

"Podobně hrubě urážky vaši proradnost jen prohlubují, mís-to aby ji ospravedlňovaly," poznamenal Tuf s lžící v ruce.

"Bu-du teď někde v tajnosti odveden a nemilosrdně zavražděn?"

"Jsme civilizovaní lidé," odsekla nakvašeně Tolly Muneová, která se vztekala na Tufa, na Josena Raela, na celou zatracenou církev věčně se vyvíjejícího života a ze všeho nejvíc sama na sebe za to, že to nechala dojít takhle daleko.

"Ne, nebudete zavražděn. Dokonce ani neukradneme tu zatracenou zdevas-tovanou loď, na které vám tak záleží. Tohle je všechno legální, Tufe. Jste zatčen."

"Tak tak," přikývl Tuf. "Přijměte prosím moji kapitulaci. Vždycky si dávám pozor na to, abych dodržoval všechny při-slušné místní zákony. Z čeho mám být obviněn?"

Tolly Muneová se nevesele usmála sevřenými rty a bylo jí naprosto jasné, že dnešního večera se o ní v Pavoučím hnízdě bude mluvit jako o ocelové vdově. Ukázala prstem na druhou stranu stolu, kde seděla Kalamita a olizovala si smetanu z vou-sů. "Z toho, že jste na S'uthlam nezákonně dovezl parazita," prohlásila.

Tuf opatrně odložil lžici a založil si ruce na břicho. "Pokud si vzpomínám, přivezl jsem sem Kalamitu na vaše výslovné po-zvání,"

Tolly Muneová zavrtěla hlavou. "S tím neobstojíte, Tufe. Mám záznam našeho rozhovoru. "Je sice pravda, že jsem řekla, že jsem ještě nikdy neviděla živé zvíře, to je však pouhé konsta-tování skutečnosti, které soud za žádných okolností nemůže interpretovat jako výzvu k tomu, abyste se dopustil neospra-vedlnitelného porušení našich zdravotních předpisů. Alespoň žádný náš soud." Její úsměv byl téměř omluvný.

"Rozumím," přikývl Tuf. "V tom případě navrhuji, abychom se zdrželi časově náročných právních procedur. Přiznám svoji vi-nu a zaplatím předepsanou pokutu za tento drobný přestupek," "Výborné," pochválila ho Tolly Muneová.

"Pokuta dělá pa-desát standardů." Zdvihla ruku, jeden z jejích mužů postoupil kupředu a sebral Kalamitu ze stolu.

"Samozřejmě," dodala, "zmíněný parazit musí být zlikvidován."

"Nenávidím gravitaci," postěžovala si Tolly Muneová usmě-vavé zvětšené tváři Josena Raela poté, co mu podala zprávu o průběhu večere. "Vyčerpává mě a už vůbec se bojím pomyslet na to, co všechna ta zatracená tíže dělá s mými svaly a s mými vnitřními orgány. Jak můžete vy červi takhle žít? A všechno to zatrolené jídlo! Bylo to úplně obscénní, jak se cpal, a ty pa-chy..."

"Manažerko, musíme si promluvit o důležitějších věcech," upokojoval ji Rael. "Takže je to v pořádku? Máme ho?"

"Máme jeho kočku," opravila ho ponuře. "Přesněji řečeno já mám tu jeho zatracenou kočku." Jako by reagovala na

narážku, Kalamita v tom okamžiku hlasitě zamňoukala a přitlačila tla-mičku k pletivu své klece z plastové oceli, kterou pracovníci bezpečnostní služby provizorně vybudovali v koutě její obytné místnosti. Kočka mňoukala často, stav beztlíže jí byl zjevně nepohodlný, a kdykoli se pokusila pohnout, ztrácela nad svým tělem kontrolu. Pokaždé, když se bezmocně odrazila od stěny klece, sebou Tolly Muneová provinile škubla. "Byla jsem pře-svědčená, že bude s prodejem souhlasit, aby tu zatrolenou koč-ku zachránil,"

Josen Rael se zatvářil nespokojeně. "Nemohu říct, že by na mne váš plán udělal zvláštní dojem, manažerko. Proč by se ve jménu života někdo měl vzdát tak obrovského pokladu, jako je Archa, jen aby zachránil jedno ubohé zvíře? Obzvlášť když mi říkáte, že má na palubě své lodi další vzorky parazitů téhož druhu?"

"Protože s tímhle konkrétním parazitem je spojen určitým emocionálním poutem," povzdechla si Tolly Muneová. "Jenže se ukázalo, že Tuf je ještě mazanější, než jsem si myslela. Došlo mu, že jen blufuji." "Tak toho parazita zničte. Ukažte mu, že to, co říkáme, myslíme vážně."

"Ale no tak, nebudte idiot, Josene!" utrhla se na něj rozčileně. "K čemu by nám to asi bylo? Když splním svoji hrozbu a tu zatracenou kočku zabiju, nezískáme tím vůbec nic. Tuf to ví a ví taky, že já to vím, a ví, že vím, že to ví. Takhle máme aspoň něco, o co stojí. Je to patová situace."

"Tak změníme zákon," navrhl Josen Rael, "Počkejte chvíli-ku... už to mám, pokuta za propašování parazita do přístavu by měla zahrnovat i konfiskaci lodě, již bylo k pašování po-užito!"

"Zatraceně geniální nápad," pochválila ho Tolly Muneová. "Je jen směla, že naše charta zakazuje přijímat zákony se zpět-nou platností,"

"Od vás jsem žádný lepší plán neslyšel."

"To bude tím, že ještě žádný nemám, fosene. Na něco ale přijdu. Přesvědčím-ho, aby to udělal. Připravím ho o tu loď nějakým švindlem. Víme, že má svoje slabiny. Jídlo, ty svoje kočky. Možná najdeme ještě něco jiného, něco, čeho budeme moci využít. Svědomí, libido, sklon k pití nebo k hazardním hrám." Zamyšleně se zarazila. "K hazardním hrám," opakova-la. "To je ono. Rád hraje." Ukázala prstem na obrazovku. "Ne-míchejte se do toho. Dal jste mi tři dny a moje lhůta ještě nevypřela. Tak mějte trpělivost." Smazala jeho tvář z obrovské videoobrazovky a nahradila ji temnotou kosmu, v níž se na pozadí nemrkajících hvězd nehybně vznášela Archa.

Zdálo se, jako by kočka nějakým instinktivním způsobem scénu na obrazovce poznala, protože tiše a lítostivě zamňouka-la. Tolly Muneová se po ní ohlédla, zamračila se a požádala o spojení na svém bezpečnostním monitoru.

"Tul," vyštěkla, "kde teď je?"

"V kasinu hvězdné třídy v hotelu Worldview, mámo," infor-movala ji žena ve službě.

"Worldview?" zasténala Tolly Muneová. "Samozřejmě si mu-sel vybrat hotel pro zatracené červy, co? Jaká je tam gravitace, plné jedno gé? Co se dá dělat, krucinál! Jen dohlédněte na to, aby tam zůstal. Jedu dolů."

Našla ho, jak hraje pětistranné dilema proti dvěma postarším pozemským červům, kyberteknikovi, kterého před několi-ka týdny nechala propustit za vykrádání systémů, a baculaté-mu obchodnímu vyjednavaci z Jazba s obličejem jako měsíček. Soudě podle hromady žetonů, které před ním byly nakupeny, vyhrával už Tuf značnou částku. Luskla prsty a jedna z hoste-sek kasina k ní přistrčila židli. Tolly Muneová se posadila vedle Tufa a lehce ho poklepala po paži. "Tufe," oslovila ho.

Otočil hlavu a odtáhl se od ní, "Buďte tak laskavá a nedotý-kejte se mě, manažerko Muneová."

Stáhla ruku zpět. "Co tady děláte, Tufe?"

"Momentálně zvažuji účinnost zajímavé nové strategie, kte-rou jsem sám vymyslel, a její použití proti vyjednavaci Dezovi. Obávám se, že se ukáže jako neefektivní, ale to ještě uvidíme. Obecněji vzato se snažím vydělat si pár ubohých standardů prostřednictvím statistické analýzy a aplikované psychologie. Na S'uthlamu se v žádném ohledu nežije levně, manažerko Muneová,"

Jazboánek, jehož dlouhé vlasy se třpytily duhově opalizující-mi oleji a jehož tlustá tvář byla pokryta hodnostními jizvami, se drsně zachechtal a vycenil řadu vyleštěných černých zu-bů posázených drobnými karmfnovými drahokamy. "Utočím, Tufe," oznámil a zmáčkl tlačítko pod svým stanovištěm, takže se na osvětleném povrchu stolu rozzářily formace jeho sil,

Tuf se na okamžik předklonil. "Tak tak," přikývl. Odměřeně pohnul dlouhým bledým prstem a v hracím kruhu se rozsvítily jeho vlastní formace. "Obávám se, že jste prohrál, pane. Můj experiment se ukázal jako úspěšný, byt' nepochybně pouhou nezaslouženou náhodou."

"K čertu s vámi i s vaším prokletým štěstím," zavrčel Jazbo-ánek a nejistě se zdvihl na nohy. Další hromádka žetonů změ-nila majitele. "V hazardu se tedy vyznáte," připustila Tolly Muneová. "To vám ale ani v nejmenším nepomůže, Tufe. V těchto hotelech pravděpodobnost vždycky nahrává kasinu. Nikdy se vám ne-podař vyhrát tolik peněz, kolik potřebujete."

"Tato skutečnost neunikla mé pozornosti," ujistil ji Tuf.

"Tak si promluvíme."

"Právě teď mluvíme,"

"Promluvíme si v soukromí," zdůraznila.

"Když jsme spolu naposledy mluvili v soukromí, byl jsem přepaden muži s nervovými pistolemi, vystaven verbálním úto-kům, krutě podveden a připraven o milovaného společníka i o možnost vychutnat dezert. Nejsem nijak příznivě nakloněn tomu, abych přijímal další vaše pozvání,"

"Pozvu vás jen na skleničku," navrhla Tolly Muneová.

"Tak dobrá," souhlasil Tuf. Majestátně se zdvihl, shrnul ze stolu své žetony a rozloučil se s ostatními hráči. Oba spolu odešli k soukromému boxu u protější stěny kasina. Tolly Mu-neová poněkud namáhavě oddechovala úsilím, jež od ní vyža-doval boj s gravitací. Když se ocitli uvnitř, zhroutila se na pol-štáře, objednala narkošlehy pro dva a ztemnila

vnější závěs.

"Konzumace narkotických nápojů bude sotva mít nějaký vliv na moje rozhodovací schopnosti, manažerko Muneová," pozna-menal Haviland Tuf, "a přestože jsem ochoten akceptovat vaši štedrost jako znamení omluvy za to, jakým způsobem jste zne-užila civilizované pohostinnosti, na mém postoji to nic nemění,"

"Co vlastně chcete, Tufe?" zeptala se unaveně poté, co dora-zilo jejich pití. Okraje vysokých sklenic byly obalené drceným ledem a líkér kobaltově modrý a ledově chladný.

"Jako všichni příslušníci lidské rasy toužím po mnoha vě-cech. Mým momentálně nejnaléhavějším přáním je bezpečný návrat Kalamity do mé péče."

"Už jsem vám řekla, že ji vyměním za vaši loď."

"O tomto návrhu už jsme jednou mluvili a já jsem ho zamítl jako neadekvátní. Musíme to snad všechno rozebírat ještě jed-nou?" "Mám nový argument," prohlásila.

"Tak tak." Tuf usrl ze sklenice.

"Zamyslete se nad otázkou vlastnictví, Tufe. Jakým právem jste majitelem Archy? Postavil jste ji? Sehrál jste nějakou roli v jejím stvoření? Ani náhodou."

"Našel jsem ji," konstatoval Tuf. "Je sice pravda, že k tomuto nálezu došlo v přítomnosti pěti dalších lidí, a nelze ani popřít, že jejich vlastnický nárok byl v některých případech přesvědči-vější než můj. Jsou ale mrtví, zatímco já jsem naživu, což mému vlastnímu nároku dodává značnou váhu. Kromě toho se zmí-něný objekt v současné době nachází v mém držení, V mnoha etických systémech je držení klíčovým a často dokonce rozho-dujícím faktorem pro určení vlastnictví,"

"Existují světy, kde jsou veškeré cenné objekty vlastnictvím státu a kde by vám tu vaši zatracenou loď bez váhání zkonfis-kovali."

"Této skutečnosti jsem si vědom a úmyslně jsem se světům toho typu vyhnul, když jsem volil cílový přístav," přikývl Havi-land Tuf.

"Kdybychom chtěli, mohli bychom vám tu pitomou loď se-brat násilím, Tufe. Takže možná o vlastnictví rozhoduje síla, co říkáte?"

"Je pravda, že disponujete neochvějnou loajalitou četných poskoků, vyzbrojených nervovými pistolemi a lasery, zatímco já jsem sám, jsem jen drobný obchodník, který se teprve nedávno stal ekologickým inženýrem, doprovázený pouze svý-mi neškodnými kočkami. Na druhé straně ani já nejsem bez jistých skrovných prostředků. Je teoreticky možné, že jsem na Árie naprogramoval obranná opatření, která by vám snad její konfiskaci zkomplikovala víc, než si dokážete představit. Tako-výto předpoklad je samozřejmě čistě hypotetický, možná byste ale udělala dobře, kdybyste mu věnovala pozornost, jakou si zaslouží. Každopádně by pak brutální vojenský zásah byl podle s'uthlamských zákonů nelegální,"

Tolly Muneová si povzddechla. "V některých kulturách platí, že vlastnictví je diktováno užitnou hodnotou. Jiné vycházejí z potřeby."

"Ani tyto doktríny mi nejsou neznámé."

"Výborně. S'uthlam potřebuje Archu víc, než ji potřebujete vy, Tufe."

"To není pravda. Já Archu potřebuji, abych se mohl věnovat své zvolené' profesi a vydělávat si na živobytí. Važ svět samotnou loď nepotřebuje, potřebuje spíše zásah ekologického inženýr-ství, Z toho důvodu jsem vám také nabídl svoje služby jen proto, abych zjistil, že mou velkomyslnou nabídkou opovrhu-jete a považujete ji za nedostatečnou."

"Užitná hodnota," přerušila ho Tolly Muneová. "Vidíte tady celý zatracený svět, plný geniálních vědců. Vy sám přiznává-te, že jste jen pouhý obchodník. Můžeme Archu využít lépe než vy."

"Vaši geniální vědci jsou v převážné většině specialisté na fyziku, chemii, kybernetiku a další podobné obory. V biologii, genetice či ekologii S'uthlam žádných zvlášť převratných vý-sledků nedosahuje. To je dvojnásob zřejmé. Kdybyste totiž dis-ponovali takovými odbornými znalostmi, jaké naznačujete, za prvé byste Archu tak urgentně nepotřebovali a za druhé byste nikdy nedovolili, aby vaše ekologické problémy dosáhly součas-ných hrozivých rozměrů. Dovolím si proto zpochybnit vaše tvrzení, že by vaši lidé byli schopni Archu využít efektivněji než já. Od té doby, co jsem objevil Archu a vydal se s ní na cestu sem, jsem se svědomitě věnoval studiu, takže si dovolím tvrdit, že jsem právě tím nejkvalifikovanějším ekologickým inženýr-em v celém lidmi obývaném kosmu, snad jen s výjimkou Pro-méthea."

Dlouhá bílá tvář Havilanda Tufa byla naprosto bezvýrazná; pečlivě formuloval všechna svá tvrzení a vystřeloval je proti ní v chladnokrevných salvách. Ať se však tvářil jakkoli nepřístup-ně, Tolly Muneová cítila, že za Turovým vyrovnaným zevně-škem se skrývá jistá slabost - pýcha, domýšlivost, samolibost, kterou by mohla otočit ve svůj vlastní prospěch. Zamávala mu prstem před obličejem. "To jsou jen slova, Tufe. Nic než zatro-lená prázdná slova. Můžete si sice říkat ekologický inženýr, to ale ještě zatraceně vůbec nic neznamená. Mohl byste se prohlá-sit třeba za aspičku, stejně byste ale vypadal setsakra směšně, kdybyste dřepěl v míse se šlehanou smetanou!"

"Tak tak," přikývl Tuf.

"Jsem ochotná se s vámi vsadit," vynesla svoje trumfově eso, "že nemáte sebemenší ponětí, co si s tou zatracenou lodí počít,"

Haviland Tuf zamrkal a sepnul na stole ruce s nataženými prsty. "To je zajímavý návrh," připustil, "Pokračujte."

Tolly Muneová se usmála. "Vsázím vaši kočku proti vaší lodi," prohlásila. "Seznámila jsem vás s naším problémem. Vy-řešte ho a dostanete Kalamitu zpátky bezpečnou a neporuše-nou. Když prohraje, bude Archa naše."

Tuf zdvihl prst. "Váš návrh má jistý nedostatek. Přestože mě pověřujete nelehkým úkolem, nebyl bych v zásadě proti tomu, abych proponovanou výzvu přijal, kdyby ovšem navrhované sázky nebyly tak nevyrovnané. Archa i Kalamita patří mně, přestože Kalamity jste se sice legálně, ale zcela bezohledně zmocnila. Případá mi proto, že v případě vítězství

získám prostě zpět něco, co mi i bez toho po právu náleží, zatímco vy máte naději na nesmírně cennou výhru. To je neporovnatelné. Dám vám protínávrh. Přiletěl jsem na S'uthlam, protože potřebuji určité opravy a úpravy. Dohodněme se, že v případě mého úspěchu budou tyto práce provedeny zdarma."

Tolly Muneová zdvihla k ústům sklenici, aby získala oka-mžik na rozmyšlenou. Led už se rozpustil, přesto však narko-šleh působil příjemně dráždivé. "Opravy za padesát milionů standardů zdarma? To je zatraceně přehnané."

"V tom jsem s vámi přece souhlasil," poznamenal Tuf.

Ušklíbala se. "Ta kočka," prohlásila, "byla sice možná původ-ně vaše, teď ovšem patří nám. Vyjdu vám ale s těmi opravami vstříc, Tufe - dám vám je na úvěr."

"Za jakých podmínek a na jaký úrok?" zajímal se Tuf.

"Vybavíme ji úplně nově," slíbila s úsměvem. "Dáme se do práce okamžitě. V případě, že vyhrajete - což se nestane - dostanete zpátky svou kočku a navíc vám poskytneme bez-úročný úvěr na celkovou sumu oprav. Můžete nám ho splatit z peněz, které si vyděláte tam venku" - mávla neurčitě rukou směrem ke zbytku vesmíru - "tím svým zatraceným ekoinže-nýrstvím. Budeme však mít na Archu konfiskační právo. Pokud polovinu těch peněz nesplatíte do pěti standardních let nebo všechny do deseti, loď bude naše."

"Původní odhad padesáti milionů standardů byl přemrště-ný," bránil se Tuf, "evidentně šlo o uměle nafouklou sumu, jejímž jediným účelem bylo přimět mě, abych vám svou loď prodal. Navrhuji, abychom se jako na základu pro tuto dohodu domluvili na částce dvaceti milionů standardů."

"To je směšné," odsekla. "Za dvacet milionů standardů by mi pavouci té vaší zatracené lodi nedali ani nový nátěr. Slevím ale na pětatřicet."

"Pětadvacet milionů," smlouval dál Tuf. "Vzhledem k tomu, že jsem na palubě Archy sám, není nevyhnutelně třeba, aby byly všechny paluby a všechny systémy rekonstruovány na plnou optimální funkčnost. Několik odlehklých a nefunkčních palub pro mne v konečném důsledku nemá žádnou důležitost. Se-škrtám objednávku tak, aby obsahovala jen ty opravy, které jsou nezbytně nutné z hlediska mé bezpečnosti, mého pohodlí a mých potřeb."

"S tím souhlasím," přikývla. "Půjdu na čtyřicet milionů,"

"Třicet," prohlásil přesvědčeně Tuf, "by mi připadalo víc než dost."

"Nebudeme se přece handrkovat o pár milionů standardů," domlouvala mu Tolly Muneová. "Stejně prohrajete, takže na tom ani za mák nezáleží."

"Mám na to poněkud odlišný názor. Třicet milionů."

"Sedmatřicet," kontrovala.

"Dvaatřicet," odpovéděl Tuf.

"Je evidentní, že se sejdeme na pětatřiceti, nemám pravdu? Platí!" Napřáhla k němu ruku. Tuf na ni pohlédl.

"Čtyřiatřicet," řekl klidně.

Tolly Muneová se zasmála, stáhla ruku zpět a přikývla. "Co na tom záleží? Čtyřiatřicet."

Haviland Tuf vstal,

"Dejte si ještě jeden drink," vybidla ho a široce se rozmáchla. "Na naši malou sázku."

"Obávám se, že jej musím odmítnout," zavrtěl hlavou Tuf. "Oslavím to, až zvítězím. Teď mě čeká práce."

"Nechce se mi věřit, že jste udělala něco takového," prohlásil velice hlasitě Josen Rael. Tolly Muneová nastavila komunikační jednotku na maximální hlasitost, aby přehlušila neustálé iritu-jící protesty svého kočičího zajatce.

"Příznejte mi trochu zdravého rozumu, Josene," zabručela nevrle. "Tohle je zatraceně geniální."

"Vy jste dala budoucnost našeho světa \sdzl{\u\ Miliardy a mili-ardy životů. Vážně čekáte, že tu vaši hloupou dohodu dodržíme?"

Tolly Muneová usrkla ze své baňky s pivem a povzddechla si. Pak pokračovala stejným tónem, jakého by použila, kdyby něco vysvětlovala obzvlášť nechápavému dítěti. "Nemůžeme prohrát, Josene. Zamyslete se nad tím, pokud ta červovitá masa ve vaší lebce není příliš atrofovaná a je dosud schopná přemýšlení. Proč jsme kruci chtěli Archu získat? Samozřejmě proto, aby-chom se nakrmili. Abychom odvrátili hrozbu hladomoru, vy-řešili svůj problém, předvedli zatrolený biologický zázrak. Aby-chom rozmnožili chléb a ryby."

"Chléb a ryby?" pohlédl na ni první radní s nechápavým výrazem.

"To je prastaré rčení, klasická alegorie, Josene. Mám dojem, že pochází z křesťanských dob. Tuf se pokusí vyprodukovat rybí sendviče pro třicet miliard lidí. Řekla bych, že si jen zapráší obličej moukou a v krku mu uvízne rybí kost, na tom ale nezá-leží. Pokud se mu to nepodaří, získáme tu zatracenou klono-loď, a to naprosto v klidu a legálně. A pokud se mu to podaří, nebudeme už Archu potřebovat. Tak či tak vyhrajeme. A s tím, jak jsem to zařídila, nám Tuf i v případě, že zvítězí, bude dlužit čtyřiatřicet milionů standardů. Kdyby se mu to snad nějakým zázrakem podařilo, stejně nejspíš tu jeho loď dostaneme, pro-tože ten svůj zatracený dlužní úpis nebude schopen honoro-vat." Usrkla ještě trochu piva a ušklíbala se na něj. "Máte zatra-cené štěstí, Josene, že nestojím o vaši funkci. Už vás někdy napadlo, že jsem mnohem chytřejší než vy?"

"A máte taky mnohem menší vloh-y pro politiku, mámo," opáčil Rael, "pochybuji, že byste v mé funkci vydržela jediný den. Nemůžu ale popřít, že v té své si počínáte dobře. Předpo-kládám, že váš plán je reálný."

"Předpokládáte?" protáhla.

"Je třeba brát v úvahu jisté politické okolnosti. Určitě je vám známo, že expanzionisté chtějí získat samotnou loď. Počítají, že se jim bude hodit, až se znovu dostanou k moci. Naštěstí jsou v menšině, takže je v radě znovu přehlasujeme."

"Jen aby to tak doopravdy bylo, Josene," zamumlala Tolly Muneová. Přerušila spojení a zůstala nehybně sedět v temné beztlíži svého domova. Na videoobrazovce se znovu objevila Archa. Celá se nyní hemžila jejími pracovními četami, které kolem ní konstruovaly provizorní dok. Permanentní dok měl následovat později. Očekávala, že Archa tady

zůstane pěkných pár století, takže potřebovali nějaké místo, kde by ten zatracený krám mohl kotvit. I kdyby se Tufovi díky nějaké nepravdě-podobné shodě okolností podařilo s ní odletět, už dávno mělo být započato s rozšiřováním pavučiny a toto rozšíření by v tom případě zabezpečilo nová kotviště pro stovky lodí. Vzhledem k tomu, že účet platil Tuf, neviděla důvod, proč by měla stavbu dál odkládat. Právě probíhala montáž jednotlivých dílů dlouhé průsvitné trubice z plastové oceli, která měla obrovskou klono-loď spojit s koncem nejbližšího velkého paprsku a podstatně tak usnadnit dodávky materiálů i přístup týmům pavouků. Ky-bertechnikové už byli uvnitř, napojení na lodní počítačový systém, který přeprogramovávali tak, aby vyhovoval Turovým požadavkům; zároveň odstraňovali všechna vnitřní obranná opatření, která do něj snad mohl Tuf zakódovat. Řídili se tajnými instrukcemi samotné ocelové vdovy, o nichž Tuf nevěděl. Šlo jen o drobné preventivní opatření pro případ, že by se Tuf nedokázal smířit s prohrou. Nestála o to, aby na ni ze skříňky s hlavní výhrou vyskočily nějaké nestvůry nebo morové epidemie, až ji otevře.

Pokud šlo o Tufa, její zdroje ji informovaly, že od okanziku, kdy se s ní rozloučil v kasinu hotelu Worldview, je prakticky nepřetržitě zavřený ve svém vlastním výpočetním středisku. Z titulu své funkce manažerky přístavu dala databankám rady příkaz, aby mu poskytly veškeré požadované informace, a po-dle zpráv, které dostávala, jich doopravdy požadoval obrovské spousty. Svě vlastní počítače na Árie zaměstnával neustálým přísunem dat a zpracováváním rozsáhlých prognóz a simulací, Tolly Muneová byla nucena přiznat, že do své práce vkládá veškeré své síly.

Klec v rohu místnosti se otřásla, když Kalamita narazila na její stěnu a krátce a ublíženě zamňoukala. Bylo jí té kočky líto. Bylo jí líto i samotného Tufa. Pomyslela si, že až přízná poráž-ku, mohla by zkusit, jestli se jí pro něj přesto nepodaří získat tu dálkovou loď třídy devět.

Uplynulo sedmačtyřicet dnů.

Uplynulo sedmačtyřicet dnů, během nichž se pracovní čtyři střídaly na tři směny, takže aktivita kolem Archy byla nepřetržitá, neúnavná a frenetická. Pavučina se roztáhla směrem ke klonolodi a překryla ji; kabely se kolem ní obtáčely jako lány, síť pneumatických trub se nořila do jejich přechodových ko-mor a zase z nich vystupovala, jako by šlo o umírajícího ve zdravotnickém středisku dole na planetě, bubliny z plastové oceli se vzdouvaly na jejím trupu jako tlustá stříbrná vimrlata, vlákna z oceli a tvrzené slitiny ji křižovala jako drobné žilky, vakuové saně bzučely kolem jejich nezměrných stěn jako dotěr-ný hmyz přitahovaný ohněm a všude, uvnitř i venku, se hem-žily čtyři pavouky. Uplynulo sedmačtyřicet dnů a Archa byla opravená, přestavěná, zmodernizovaná a naložená novými zá-sobami.

Uplynulo sedmačtyřicet dnů, během nichž Haviland Tuf svou loď neopustil ani na jedinou minutu. Podle zpráv pavou-ků zpočátku veškerý svůj čas trávil ve výpočetním středisku, kde ve dne v noci probíhaly nejrůznější simulace a všude kolem něj proudily záplavy dat. V posledních několika týdnech byl nej-častěji viděn, jak v sedadle malé'tříkolky jezdí sem a tam obrov-skou, třicet kilometrů dlouhou centrální šachtou klonolodě se zelenou čapkou s dlouhým štítkem nasazenou na hlavě a s ma-lým dlouhosrstým kocourkem v klíně. S'uthlamským řemesl-níkem věnoval jen občasnou a povrchní pozornost, čas od času však zastavoval, aby změnil nastavení přístrojů na zdánlivě náhodně rozmístěných pracovních stanicích nebo překontro-loval nekonečnou řadu nádrží, velkých i malých, lemujících zdejší vysoké stěny. Kybertechnikové si všimli, že byly uvedeny v chod určité klonovací programy a že byla aktivována i chro-nosmyčka, odčerpávající obrovské množství energie. Uplynulo sedmačtyřicet dnů, které Tuf strávil fakticky v izolaci, doprová-zen pouze Chaosem, a věnoval se práci.

Uplynulo sedmačtyřicet dnů, během nichž Tolly Muneová nemluvila s Tufem ani s prvním radním Josenem Raelem. Je-jich povinností jakožto manažerky přístavu, které na počátku krize spojené s Archou zanedbávala, bylo víc než dost k tomu, aby vyplnily veškerý její čas. Čekaly na ni spory, které muse-la vyslechnout a rozsoudit, povýšení, která musela schválit, diplomatické mouchy ověšené nejrůznějšími významenáními, které musela zabavit, než je poslala dolů výtahem, rozpočty, které musela čerpat, mzdy, na jejichž výplatu musela dát palec. A k tomu všemu se musela starat o kočku.

Zpočátku se Tolly Muneová obávala nejhoršího. Kalamita odmítala jíst a vypadalo to, že není schopna vyrovnat se se stavem beztlíže; svými výkaly znečišťovala vzduch v příbytku manažerky přístavu a vytrvale vydávala ty nejžalostnější zvuky, jaké kdy manažerka ke své smůle v životě slyšela. Dělal jí to takové starosti, že zavolala hlavního parazitologa, který ji ujis-til, že Kalamitina klec je dostatečně prostorná a že přiděly pro-teinové pasty jsou víc než přiměřené. Kočka s jeho názorem nesouhlasila a nadále chřadla, mňoukala a prskala, dokud Tol-ly Muneová nenabyla přesvědčení, že je jen otázkou chvilky, než se z toho jedna z nich zblázní.

Konečně přijala jistá opatření. Zahodila výživnou proteino-vou pastu a začala toho tvora krmit masovými tyčinkami, které jí Tuf poslal -L Archy. Nadšení, s nímž se na ně Kalamita vrhla, když prostrčila jejich konce mřížemi klece, ji uklidnilo. Poté, co jednu z tyčinek spořádala v rekordním čase, jí Kalamita olíz-la prsty; vyvolalo to v ní zvláštní, ne však úplně nepříjemný pocit. Kočka si také navykla otírat se o stěnu klece, jako by vyžadovala tělesný kontakt. Tolly se jí jednou nejistě dotkla a odměnou jí byl nesrovnatelně příjemnější zvuk než všechny ty, které kočka až do té doby vydávala. Kontakt s černobilou kožešinou toho tvora na ni působil téměř eroticky.

Po osmi dnech ji pustila z klece. Usoudila, že větší prostory její kanceláře pro ni budou dostatečným vězením. Jakmile Tol-ly Muneová otevřela dvířka klece, Kalamita z ní skokem vy-razila ven, když ji však její skok přenesl přímou čarou až na protější stranu místnosti, začala vystrašeně a vztekale prskat. Tolly se odrazila, vrhla se za ní a v letu ji zachytila, kočka se však jejímu sevření zuřivě vzpírala a vyryla jí na hřbetech obou rukou dlouhé krvavé šrámy. Poté, co přišel a opět odešel zdra-votník, zavolala Tolly Muneová bezpečnostní službu. "Zaberte jeden pokoj v hotelu Worldview," přikázala, "v nejvyšším patře s kontrolou gravitace. Řekněte jim, aby nastavili rožň na jednu čtvrtinu gé."

"Kdo tam bude ubytován?" zeptali se jí,

"Vezem našeho přístavu," odbyla je stroze, "ozbrojený a ne-bezpečný."

Když Kalamitu přestěhovala, každý den ji na konci pracovní směny navštěvovala, zprvu výhradně proto, aby svého

rukojmí-ho nakrmila a přesvědčila se, že je v pořádku. Patnáctého dne se však zdržela dost dlouho, aby ji sledovala, jak vstřebává několik kalorií, a poskytla jí tělesný kontakt, po němž toužila. Kalamitino chování se radikálně změnilo. Jakmile při své každodenní inspekci otevřela dveře, potěšené mňoukala (přestože se neustále snažila uprchnout), bez vyzvání se jí otírala o nohy, drápky nechávala zatažené, a dokonce se zdálo, že tloustne. Kdykoli si Tolly Muneová udělala pohodlí a posadila se, Kalamita jí okamžitě vyskočila do klína. Dvacátého dne u ní zůstala přes noc. Sestadvacátého dne se k ní dočasně nastěhovala.

Uplynulo sedmačtyřicet dnů a na jejich konci už si Kalamita navykla spát vedle ní, stočená do klubíčka na jejím polštáři; její hebký černobílý kožíšek se jemně otíral o tvář manažerky při stavu.

Osmačtyřicátého dne zavolal Haviland Tuf. Pokud ho šokoval pohled na vlastní kočku, uvelebenou v jejím klíně, nedal to na sobě znát. "Manažerko Muneová," ozval se.

"Tak už to vzdáváte?" zeptala se.

"To sotva," odpověděl Tuf. "Po pravdě řečeno jsem připraven přihlásit se o výhru."

Josen Rael rozhodl, že je to schůzka příliš důležitá na to, aby se konala formou telekonference, dokonce i odstíněné. Vande-ěhané mohli znát způsoby, jak jejich ochranou proniknout. Protože však Tolly Muneová znala Tufa z osobního kontaktu a bylo možné, že mu porozumí v něčem, v čem by její rada nepochopila, byla její přítomnost nezbytná a její odpor vůči gravitaci radu nezajímal. Poprvé za víc let, než se sama odvažovala spočítat, tedy sjela výtahem na povrch planety a letecké taxi ji dopravilo do nejvyššího zasedacího sálu radní věže.

Obrovská místnost, v níž vládl nepřetržitý průvan, působila dojmem jisté spartánské důstojnosti. Věděl jí dlouhý a široký konferenční stůl, jehož desku tvořila zrcadlově lesklá obrazovka. Na předsednickém místě seděl Josen Rael v černém křesle s vysokým opěradlem; nad hlavou se mu vznášel glóbus S'ut-lilamu v trojrozměrném reliéfu. "Manažerka přístavu Muncová," představil ji a pokývl jiná pozdrav, když se pracně pachtěla k volné židli poblíž paty stolu.

Sál byl plný mocných a vlivných osobností - byli tu členové vnitřní rady, elita technokratické frakce, klíčoví byrokratičtí funkcionáři. Celá polovina jejího života uplynula od doby, kdy byla naposledy povolána na planetu, Tolly Muneová však sledovala zpravodajské kanály, takže mnohé z přítomných poznávala - mladého radního pro zemědělství, obklopeného nájemníky, jeho asistenty pro botanický výzkum, rozvoj oceánů a zpracování potravin. Radního pro válku a jeho taktického poradního kyborga. Ředitele dopravní správy. Kurátorku databanky a jejího hlavního analytika. Radní pro vnitřní bezpečnost, vědu a technologii, mezihvězdné vztahy, průmysl. Velitele planetární obranné flotily. Náčelníka planetární policie. Ti všichni ji přivítali bezvýrazným pokývnutím hlavy.

Josenu Raelovi bylo třeba přiznat, že se nezdrzuje žádnými formalitami. "Měli jste týden na to, abyste se seznámili s Turovými prognózami i s genetickými a dalšími vzorky, které nám poskytl," oslovil radu. "Co mi k tomu povíte?"

"Je velice obtížné zpracovat jakýkoli přesný odhad," prohlásil informační analytik. "Jeho prognózy mohou být stoprocentně správné, zrovna tak ale mohou být absolutně mylné a založené na nesprávných premisách. Nemohu jejich přesnost začít ověřovat dřív než, hmm, řekl bych, že na to bude třeba přinejmenším několik vegetačních období, tedy několik let. Všechny ty věci, které pro nás Tuf nakloňoval, rostliny, zvířata a všechno to ostatní, jsou na S'uthlamu nové. Dokud s nimi neučiníme vlastní zkušenost a nepřesvědčíme se, jak se jim bude v s'uthlamských podmínkách dařit, nemůžeme si být jisti, jak se jejich vliv projeví."

"Pokud vůbec nějak," poznamenala radní pro vnitřní bezpečnost, malá a pevně stavěná žena.

"Přesně tak," přikývl analytik.

"Přistupujete k tomu příliš konzervativně," vložil se do debaty radní pro zemědělství. Byl nejmladší ze všech přítomných, nebojácný a zvyklý na přímou řeč, a jeho úsměv v daném okamžiku vypadal, jako by mu chtěl hubený obličej rozpoltit vedví, "Moje zprávy jsou vesměs naprosto senzační." Na konferenčním stole před ním ležela vysoká hromádka krystalů s informačními čipy. Rozprostřel je po stole a zasunul jeden z nich do portu svého terminálu; pod naleštěným povrchem zrcadlové stolní desky začaly defilovat řádky písmen a číslic. "Tohle je naše analýza plodiny, které říká omnizrno," pokračoval radní, "Je to neuvěřitelné, doopravdy neuvěřitelné. Geneticky zmanipulovaný hybrid, kompletně jedlý. Kompletně jedlý, vážení radní, každá jeho část. Stébla dorůstají podobně jako neotráva do výše pasu, mají nesmírně vysoký obsah uhlohydrátů a chřů-pavou konzistenci, která s trochou pikantní omáčky vůbec nechutná špatně, především se však uplatní jako krmivo pro chovná zvířata. Klasy rodí vynikající obilná zrna; poměr mezi zrnem a pleťkami je vyšší než u nanopšenice i s'rýže. Sklizené zrno se snadno přepravuje, můžete je bez chlazení skladovat neomezeně dlouho, neotlačí se a má vysoký obsah proteinů. A kořeny jsou jedlé hlízy! Nejen to, ale omnizrno roste tak zatraceně rychle, že budeme mít za sezónu dvojnásobek sklizně. Je to samozřejmě jen předběžný odhad, ale řekl bych, že vysejeme-li omnizrno na pozemcích, na nichž momentálně pěstujeme nanopšenici, neotrávu a s'rýži, sklídíme ze stejné plochy trojnásobek až čtyřnásobek kalorií."

"Musí přece mít také nějaké nevýhody," namítl Josen Rael. "Připadá mi to tak báječné, že to ani nemůže být pravda. Jestli je tohle nezrno tak dokonalé, proč jsme o něm ještě nikdy neslyšeli? Neříkejte mi, že dal Tuf takovou genetickou kombinaci dohromady v posledních pár měsících."

"To samozřejmě ne. Je známá už několik století. Věřte nebo nevěřte, ale objevil jsem o ní referenci v našich databankách. Vyvinuly ji za války Ekologické inženýrské sbory jako vojen-skou menáž. Ta potvora roste tak rychle, že je ideální pro případ, kdy si nejste jisti, jestli zrno, které vyséváte, sklídíte nebo, hmm, pohnojíte vlastní osobou. Civilisté ji ale nikdy pěstovat nezačali. Její chuť se považovala za podřadnou. Nikoli odpor-nou nebo nepříjemnou, aby bylo jasno, ale horší než u existujících obilovin. Navíc velice rychle vyčerpává půdu."

"Aha," ozvala se radní pro vnitřní bezpečnost. "Takže je to vlastně past?"

"Sama o sobě ano. Sklídili byste možná pět let fantastické úrody a pak by následovala katastrofa. Jenže Tuf nám zároveň poslal pár parazitů - neuvěřitelné věci, superčervy a jiné živočichy provzdušňující půdu - a jeden symbiotický druh, něco mezi slizem a plísni, který bude růst spolu s omnizrnem, aniž by mu škodil, a život se bude - teď dobře

poslouchejte - živit se bude škodlivinami znečišťujícími ovzduší a jistými druhy nepo-užitelných petrochemických odpadů; toho všeho využije k ob-nově a obohacení půdy." Rozpřáhl ruce. "Je to neuvěřitelný objev! Kdyby byly nžco podobného vyvinuly naše výzkumné týmy, už bychom to všichni oslavovali!"

"A co ty ostatní věci?" zeptal se stroze Josen Rael, Ve tváři prvního radního nebyla ani stopa nadšení, jímž překypoval jeho podřízení.

"Skoro stejně báječné," zněla odpověď. "Oceány - doposud ni/(dy jsme nebyli schopni vytěžit z oceánů slušnou kalorickou hodnotu, odpovídající jejich velikosti, a minulá administrativa se svými hloubkovými sítěmi prakticky vyhubila veškerou moř-skou faunu. Tuf nám dává tucet nových druhů rychle se mno-žících ryb a několik různých typů planktonu..." Přehrabal se v hromádě před sebou, našel další informační čip a zasunul ho do portu. "Podívejte se, tenhle plankton sice nepochybně za-blokuje námořní trasy, ale devadesát procent našeho obchod-ního zboží se přepravuje podpovrchové nebo letecky, takže na tom nezáleží. Bude to vynikající potrava pro ryby a za optimál-ních podmínek dosáhne vrstva planktonu takové tloušťky, že pokryje vodu jako nějaký obrovský, tři metry hluboký šedoze-lený koberec."

"To je dost hrozná perspektiva," poznamenal radní pro vál-ku. "Je jedlý? Myslím pro lidi." "Ne." Radní pro zemědělství se ušklíbl, "Ale až bude mrtvý a v rozkladu, báječně poslouží jako surovina pro naše potravi-nářské továrny poté, co nám dojde ropa."

Daleko na protějším konci stolu se Tolly Muneová hlasitě rozchechtala. Všechny hlavy se otočily směrem k ní, "To mě tedy podržte," zajíkla se smíchy. "Tak nám přece jen dal chléb a ryby."

"Plankton nejsou doopravdy ryby," opravil ji radní,

"Krucinál, jestli něco žije v moři, je to podle mě zatrolená ryba."

"Chléb a ryby?" zeptal se radní pro průmysl,

"Pokračujte se zprávou," přerušil je netrpělivě Josen Rael, "Máte ještě něco?"

Měl toho spoustu. Mluvil o výživném lišejníku, který rostl i v těch nejvyšších horách, a o dalším druhu, který byl schopen přežít dokonce i v podmínkách vzduchoprázdna a intenzivní radiace. "To znamená dalí asteroidy Spíže," oznámil radní pro zemědělství, "aniž bychom museli vynakládat celá desetiletí a miliardy kalorií na terraforming." Mluvil o parazitických jed-lých liánách, které se rozrostou v zapařených s'uthlamských rovníkových bažinách a postupně zardousí a nahradí voňavé, ale jedovaté domorodé druhy, které tam hojně rostou dnes. Mluvil o obilnině zvané sněhovce, která je schopna růst v za-mrzlé tundře, a o tunelhlížích, které dokážou i zmrazit zem pod ledovcem provrtat labyrintem obrovských vzdušných cho-deb, jejichž stěny jsou pokryté hnědě máslovitou ořechovou dužinou. Mluvil o geneticky zdokonalených druzích dobytka, vepřů, drůbeže a ryb, o novém ptáku, o němž Tuf tvrdil, že zlikviduje nejrozšířenějšho s'uthlamského zemědělského škůdce, a o devčtasedmčsáti nových odrůdách hub a plisní, které je možno pěstovat v temnotě podzemních měst a hnojit lidskými odpadními produkty.

A když radní dokončil svou zprávu, zavládlo ticho.

"Vyhrál!" zajasala s úšklebkem Tolly Muneová. Všichni ostatní uctivě čekali na reakci Josena Raela, ona sama však rozhodně neměla v úmyslu sedět a hrát si na politiku. "Ať se propadnu, Tuf to vážně dokázal,"

"To ještě nevíme," zarazila ji kurátorka databank.

"Bude trvat celá léta, než získáme spolehlivá statistická data," upozorňoval analytik.

"Může v tom být nějaká léčka," varoval radní pro válku. "Musíme být opatrní,"

"Ale, k čertu s tím vším," vyhrkla Tolly Muneová. "Tuf doká-zal, že..."

,^ianaLer/(o," zarazil ji nesmírně ostře Josen Rael,

Tolly Muneová zavřela pus; nikdy v životě ho neslyšela mluvit takovým tónem. Také všichni ostatní se otočili směrem k němu.

Josen Rael vytáhl kapesník a otřel si pot z čela. "Haviland Tuf mimo veškerou pochybnost dokázal, že Archa je pro nás příliš cenná, abychom byt' jen uvažovali o tom, že bychom se jí mohli vzdát. Ve svém dalším jednání zvážíme, jak se jí nejlépe zmoc-nit z hlediska minimalizace ztrát na životech i negativních dip-lomatických reakcí," Předal slovo radní pro vnitřní bezpečnost.

Manažerka přístavu Tolly Muneová klidně vyslechla její zprávu a nehybně seděla i po celou další hodinu následně dis-kuse, během níž se dohadovali o taktice, nejvhodnějších di-plomatických strategiích, nejeefektivnějším využití klonolodě, o tom, který útvar by měl být pověřen její správou, i o tom, jaké prohlášení by se mělo vydat pro zpravodajské kanály. Vypadalo to, že se diskuse protáhne do časných ranních hodin, Josen Rael však jednoznačně prohlásil, že zasedání nepřeruší, dokud ne-bude celá záležitost dořešena do posledního detailu. Objed-nalo se jídlo, posílalo se pro různé zprávy, byli předvoláváni a znovu propouštění četní podřízení a specialisté. Josen Rael nařídil, že zasedání nesmí být z jakéhokoli důvodu rušeno. Tolly Muneová poslouchala. Nakonec se roztřeseně postavila na nohy. "Promiňte," omlouvala se, "to je tou... tou zatrolenou gravitací. Nejsem na ni zvyklá. Kde je nejbližší toa... toale-ta..." "Škyt. Samozřejmě, manažerko," přikývl Josen Rael, "Tudy ven, chodbou doleva, jsou to čtvrté dveře." "Díky," vydechla. Zatímco Tolly Muneová potácivě mířila ven, ostatní se znovu pohroužili do debaty. Slyšela skrz dveře brebtení jejich hlasů. Na chodbě držel stráž jediný policista. Kývla na něj, rázně vykročila kupředu a zabočila doprava.

Jakmile mu zmizela z dohledu, dala se do běhu.

Na střešní palubě zrekvírovala jeden z leteckých taxiků. "K výtahu," vyštekla na pilota, "a hněte sebou." Ukázala mu svůj prioritní průkaz.

Ve výtahu se právě chystal vlak k odjezdu. Byl plný, takže z něj nechala vysadit jednoho z cestujících hvězdné třídy.

"Mi-mořádná situace v pavučině," vysvětlovala, "musím se honem vrátit." Vyjeli vzhůru v rekordním čase - konec konců vezli pavouci mámu - a v Pavoučím hnízdě už čekala doprava, která ji okamžitě odvezla do jejf kajuty.

Vplula dovnitř, neprodyšně uzavřela dveře, zapnula komu-nikační jednotku, zakódovala ji tak, aby vysílala obraz obličeje jejího zástupce, a pokusila se spojit s Josenem Raelem. "Je mi líto," ozval se jí počítač kyberneticky omluvným hlasem. "Je na poradě a momentálně nesmí být vyrušován. Chcete mu zanechat nějaký vzkaz?"

"Ne," odpověděla. Než navolila spojeř s předákem své pracovní čety na Árie, přepnula na vlastní obraz. "Tak jak to vypadá, Frakkere?"

Vypadal utahaně, ale podařilo se mu vykouzlit pro ni úsměv. "Jde to báječně, mámo," prohlásil, "Podle mého odhadu jsme tak z jedenadevadesáti procent hotoví. Práce skončíme za dalších šest nebo sedm dnů a pak už po sobě jen budeme muset uklidit."

"Práce jste skončili právě teď," informovala ho Tolly Mu-neová.

"Cože?" Zatvářil se nechápavě.

"Tuf nám lhal," vysvětlovala pohotově. "Je to podvodník, zatrolený ničema, a já jsem se rozhodla všechny pracovní čety stáhnout."

"To nechápu," prohlásil kybertechnik.

"Je mi líto. Podrobnosti jsou důvěrné, Frakkere. Víte, jak to chodí. Prostě z Archy vypadněte. Všichni do jednoho. Pavouci, kybertechnici, bezpečnostní služba, všichni. Dávám vám na to hodinu, pak se tam zaletím podívat, a jestli na tom vraku najdu někoho kromě Tufa a jeho zatracených parazitů, vypakuju je ven do Spiže, než stačíte říct ocelová vdova, je vám to jasné?"

"Hmm, ano."

"Myslím tím hned teď" vyštěkla Tolly Muneová. "Pohnete zadkem, Frakkere!"

Shodila ho z obrazovky, navolila na klávesnici nejdůvěrnější možný kód a vytukala adresu posledního hovoru. Ke své značce nelibosti zjistila, že Haviland Tuf dal Árie instrukci, aby mu v době spánku žádné hovory nespojovala. Trvalo jí celých patnáct drahocenných minut, než našla správnou sekvenci slov, kterým ten idiotský stroj přesvědčila, že jde o naléhavou krizi.

"Manažerko Muneová," ozval se Tuf, když se před ní ko-nečně objevila jeho postava, zahalená v absurdně vyhlížejícím županu s dlouhým vlasem, přepásaném přes výrazně vydu-té břicho. "Čemu vděčím za toto obzvláštní potěšení hovoru s vámi?"

"Rekonstrukce loď je z devadesáti procent hotová," informovala ho Tolly Muneová. "Všechno důležité máte. S tím, co jsme nechali nedodělané, se budete muset nějak vyrovnat. Mí pavouci se rychlým tempem stahují po síti zpátky dolů. Vyklidí loď do, hmm, odteď asi tak do čtyřiceti minut. Jakmile budou pryč, chci, abyste vypadl z mého přístavu, Tufe."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

"Vaše loď je způsobilá k plavbě," pokračovala. "Viděla jsem situační zprávy. Zdemolujete sice dok, ale nemáme čas na to, abychom ho odsunuli stranou, a je to jen nepatrná cena za to, co jste pro nás udělal. Přejdete okamžitě na mezihvězdný pohon, vystřelte z našeho systému a neohlížejte se přes rameno, pokud nechcete, abyste se proměnil v zatracený solný sloup."

"Tomu nerozumím," konstatoval Haviland Tuf.

Povzddechla si. "Já taky ne, Tufe, já tomu taky nerozumím. Nehádejte se se mnou a připravte se k odletu."

"Mohu si snad dovolit předpokládat, že vaše Nejvyšší rada dospěla k závěru, že moje skromná nabídka je uspokojivým řešením vaší krize, a že jsem byl tudíž vyhlazen vítězem naší sázky?"

Tolly Muneová zasténala. "Ano, jestli to je to, co chcete slyšet, ocenili vaše báječné parazity, zamilovali se do vašeho omni-zrna, vaše slizoplíseň byla prvotřídním hitem, vyhrál jste, jste geniální, jste fantastický. A teď koukejte zmizet, Tufe, než někoho napadne, že by chtěl nemocné staré manažerce přistávu položit nějakou otázku, a než si všimnou, že jsem se ztratila."

"Vaše naléhání mě uvádí do jistých rozpaků," prohlásil Haviland Tuf, poklidně si založil ruce na břicho a upřeně se na ni zadíval,

"Tufe," procedila Tolly Muneová mezi pevně stisknutými zuby. "Tu zatracenou sázku jste vyhrál, prohrajete ale svou loď, pokud se okamžitě neprobudíte a nedáte se do práce. Mrskněte sebou! Musím vám to snad vysvětlovat jako malému děcku, zatraceně? Je to podvod, Tufe. Násilí. Zrada. Právě v téhle chvíli Nejvyšší rada S'uthlamu do nejmenších podrobností projednává způsob, jak se zmocnit lrc'y a přitom se vás zbavit, a dohaduje se o tom, jakým parfémem by to měla všechno pokropit, aby to co nejlíp vonělo. Už jste to pochopil? Jakmile domluví, a to už nebude trvat dlouho, vydají rozkazy a začnou se kolem vás stahovat bezpečnostní jednotky s vakuovými saněmi a nerovnými pistolemi. Planetární obranná flotila má v pavučině čtyři lodě třídy Protektor a dvě bitevní lodě; pokud budou uve-deny do stavu pohotovosti, možná se vám ani nepodaří utéct. Nechci tady žádnou zatracenou kosmickou bitvu, která by zde-vastovala můj přístav a pobila moje lidi."

"To jsou pochopitelné obavy," připustil Tuf. "Dohlédnu na to, aby byl okamžitě aktivován program přípravy odletu. Zbývá však ještě jeden malý problém."

"Jaký?" zeptala se a celá se třásla potlačovanou netrpělivostí,

"Kalamita je dosud ve vašich rukou. Nemohu ze S'uthlamu odletět, dokud mi nebude v pořádku vrácena."

"Zapomeňte na tu zatrolenou kočku!"

"Selektivní paměť bohužel nepatří k mým schopnostem," omlouval se Tuf. "Já jsem své povinnosti, vyplývající z naší dohody, splnil. Musíte mi vrátit Kalamitu, protože jinak porušíte smlouvu."

"To nemůžu" vyjela vztekle Tolly Muneová. "Každá mou-cha, každý červ a každý pavouk tady na stanici ví, že ta zatracená kočka je náš rukojmí. Pokud nasednu na vlak s Kalamitou pod paží, někdo si toho všimne a začne se mě vyptávat. Chce-te-li na tu kočku čekat, riskujete úplně všechno."

"Přesto se však obávám," prohlásil Haviland Tuf, "že na tom budu muset trvat."

"K čertu s vámi!" zaklela manažerka přístavu. Jediným vztek-lým mávnutím prstů smazala jeho obraz.

Když dorazila do prostorného atria hotelu Worldview, ředitel ji uvítal oslnivým úsměvem. "Manažerko Muneová!" pozdravil ji nadšeně. "Moc rád vás vidím. Právě vás totiž nechávali vyvolat. Pokud si ten hovor budete chtít vzít v mé soukromé kance-láři..."

"Promiňte," zarazila ho, "musím zařadit něco naléhavého. Spojím se s nimi z pokoje." Spěšně kolem něj proběhla k výtahům.

Přede dveřmi pokoje stáli strážníci, které tam sama umístila. "Manažerko Muneová," oslovil ji strážný nalevo, "byli jsme požádáni, abychom vám předali vzkaz, pokud vás uvidíme. Máte okamžitě zavolat bezpečnostní kancelář."

"Samozřejmě," přikývla. "Vy dva zatím běžte dolů do atria, a to honem."

"Je tam nějaký problém?" "Velký problém. Strhla se tam rvačka. Mám dojem, že perso-nál to sám nezvládne."

"Postaráme se o to, mámo." Oba se rozběhli pryč.

Tolly Muneová vešla do pokoje. Jakmile byla uvnitř, ulevilo se jí - oproti plné gravitaci na chodbách a v atriu tam byla pouhá jedna čtvrtina g. Bylo to sféšní apartmá. Za trojnásobně silným oknem z průhledné plastové oceli bylo vidět obrovitou kouli S'uthlamu, kamenitý povrch Pavoučího hnízda a jasně zářící vlákna pavučiny. Rozeznávala dokonce i zřetelně viditelnou čárku, kterou byla Archa, lesknoucí se ve žlutém světle S'ulstaru.

Kalamita spala stočená do klubíčka na plovoucím polštářku před oknem, jakmile však Tolly Muneová vešla dovnitř, seskočila dolů, rozběhla se jí po koberci naproti a hlasitě předla. "Já tě taky ráda vidím," ujistila ji Tolly a zdvihla ji do náruče. "Teď tě ale musím nějak dostat odtud." Rozhlížela se a hledala něco dost velkého, v čem by svého rukojmího ukryla.

Komunikační jednotka na ni začala hlasitě ječet. Ignorovala ji a pokračovala v hledání, "Zatraceně," ulevila si rozčileně. Musela tu zatrolenou kočku někam schovat, ale jak? Pokusila se ji zabalit do ručníku, to se ale Kalamitě vůbec nezamlouvalo.

Obrazovka komunikační jednotky se vyjasnila-bezpečnost-ní jednotka použila prioritního kódu. Hleděl na ni náčelník přístavní bezpečnosti. "Manažerko Muneová," oslovil ji stále ještě podřízeným tónem, i když byla zvědavá, jak dlouho to ještě bude trvat, než plně pochopí situaci. "Tady jste. První radní se obává, že máte nějaké potíže. O co jde?"

"Vůbec o nic," ujistila ho. "Máte snad nějaký důvod, proč mě rušíte v mém soukromí, Danjo?"

Zatvářil se rozpačitě. "Omlouvám se, mámo. Máme svoje rozkazy. Nařídili nám, abychom vás okamžitě našli a ohlásili, kde jste."

"Tak to udělejte," vyzvala ho.

Ještě jednou se omluvil a obrazovka ztemněla. Očividně ho dosud nikdo neinformoval o tom, že nechala stáhnout svoje lidi z Archy. Dobře, to jí ponechávalo trochu víc volného prostoru. Naposledy metodicky prošla celé apartmá a dobrých deset minut věnovala tomu, že prohledala každý jeho kout a pátrala po něčem, v čem by mohla pronést ven Kalamitu, nakonec to však vzdala jako neřešitelný problém. Bude se jim prostě muset postavit s drzým čelem, dojít do doků a vyžádat si vakuové saně, trikotážní skafandr a přepravní schránku pro kočku. Zamířila ke dveřím, otevřela je, vykročila ven na chodbu...

... a spatřila, jak k ní běží strážce.

Bleskové skočila zpět do pokoje. Kalamita nespokojeně zamňoukala. Tolly Muneová zamkla dveře na tři západy a aktivovala itřít soukromí. Nezabránilo jim to v tom, aby bušili na dveře. "Manažerko Muneová," zavolal jeden z nich skrz dveře, "k žádné rvačce tam nedošlo. Otevřte, prosím, musíme si promluvit."

"Zmizte!" vyštěkla. "To je rozkaz."

"Je mi líto, mámo," odpověděl strážný. "Chtějí, abychom tu kočku odvezli dolů na planetu. Říkají, že k tomu dala příkaz samotná rada."

Za jejími zády se znovu probudila k životu komunikační jednotka. Tentokrát to byla samotná radní pro vnitřní bezpečnost. "Tolly Muneová," oslovila ji, "chceme, abyste se dostavila k výsledku. Okamžitě se vzdejte."

"Tady mě máte," odsekla Tolly Muneová. "Tak se ptejte, sakra." Strážníci dál bušili do dveří,

"Vysvětlíte, z jakého důvodu jste se vrátila do přístavu," vyzvala ji radní,

"Pracuju tady," usmála se sladce Tolly Muneová.

"Vaše jednání neodpovídá schválenému postupu. Nebylo od-souhlaseno Nejvyšší radou."

"Já jsem zase neodsouhlasila jednání Nejvyšší rady," ušklíbila se manažerka přístavu. Kalamita na obrazovku výhrůžně zaprskala.

"Buďte tak laskavá a nevzpírejte se zatčení,"

"To myslím nudačím." Zdvihla malý, ale masivní stůl při jedné čtvrtině g to bylo snadné - a prudce jím mrštila proti videoobrazovce. Hranaté rysy radní pro vnitřní bezpečnost se rozprskly ve spršku skla a jisker.

Strážníci u dveří použili prioritního bezpečnostního kódu. Díky vlastní prioritě manažerky přístavu se jí podařilo ho za-blokovat a slyšela, jak jeden z nich zaklel, "Mámo," ozval se druhý, "tohle vám nepomůže. Nechte toho a otevřte."

Kolem nás se ven nedostanete a nebude jim trvat víc než deset nebo dvacet minut, než vaši prioritu zruší,"

Tolly Muneová si uvědomila, že má pravdu. Byla v pasti a věděla, že jakmile se jim podaří otevřít dveře, je po všem. Bezmocně se rozhlížela kolem a hledala nějakou zbraň či únikovou cestu, cokoli, co by jí pomohlo. Nenašla nic.

Daleko od ní se na konci pavučiny třpytila odraženým slunečním světlem Archa. Teď už by měla být prázdná. Doufala, že měl Tuf dost rozumu a po odchodu posledního pavouka důkladně uzavřel všechny vstupní prostory. Bude ale ochoten odletět bez Kalamity? Pohlédla na ni a pohládila ji po srsti. "Všechny tyto problémy jsi zavinila ty," prohlásila. Kalamita zapředla. Tolly Muneová se ještě jednou podívala na Archu a pak pohlédla na dveře.

"Mohli bychom dovnitř napumpovat nějaký plyn," uvažoval právě jeden ze strážných. "Ten pokoj přece není

vzduchotěsný."

Tolly Muneová se usmála.

Položila Kalamitu zpět na plovoucí polštářek, vylezla na židli a odklopila kryt schránky s nouzovými čidly. Bylo to už dávno, co se naposledy zabývala nějakou mechanickou prací, takže jí chvíli trvalo, než identifikovala správné obvody, a další chvíli, než přišla na to, jak čidla přesvědčit, že došlo k úniku vzduchu.

Když se jí to konečně podařilo, děsivě hlasitě se jí v uších rozječela poplašná siréna. Ozvalo se náhlé zasyčení a kolem dveřních okrajů se vyvalila pěna značící, že byla aktivována vzduchotěsná izolace. Gravitace zmizela, vzduch přestal cirkulovat a na protější straně místnosti se ve zdi otevřel panel, za nímž bylo skryté nouzové vybavení pro případ úniku vzduchu.

Tolly Muneová se k němu okamžitě vrhla. Uvnitř byly dýchací soupravy, vzduchové trysky a pultcet trikotážních ska-fandrů. Jeden z nich si oblékla a hermeticky jej uzavřela. "Pojď ke mně," zavolala na Kalamitu, které se všechn ten hluk vůbec nezamlouval. "Dávej přece pozor, ať tu látku nerozerveš!" Zastrčila Kalamitu do bublinovité přilby, kterou přišroubovala ke zplhlému trikotážnímu skafandru. Připevnila k němu dýchací soupravu a naplno ji otevřela, takže atmosféra uvnitř dalece přesahovala doporučený tlak. Skafandr se nafoukl jako balon. Kočka se pokusila zaseknout drápy do vnitřku přilby z plastové oceli a žalostně zamňoukala. "Je mi líto," omluvila se jí Tolly Muneová. Nechala Kalamitu vznášet se uprostřed místnosti a sama sundala z konzoly laserovou řezačku.

"Kdo říkal, že je to zatrolený falešný poplach?" ušklíbala se a s řezačkou v ruce se odrazila směrem k oknu.

"Možná by vám přišla vhod trocha svařeného houbového vína," nabídl Haviland Tuf. Kalamita se mu otírala o nohu. Chaos mu trnul na rameni, dlouhým šedým ocasem švihal sem a tam a shlížel dolů na černobílou kočku, jako by se pokoušel upamatovat se, co je ten tvor vlastně zač. "Vypadáte unaveně."

"Unaveně?" opakovala Tolly Muneová a zasmála se. "Právě jsem si musela prorazit cestu ven z hotelu hvězdné třídy a jen s použitím vzduchových trysek urazit několik kilometrů volným prostorem. A nohama jsem přitom za sebou vlekla kočku v přefouknutém skafandru. Musela jsem uletět první bezpečnostní četě, kterou za mnou poslali z přistavní pohotovostní stanice, a musela jsem použít laserové řezačky k poškození saní, na kterých se za mnou vydala druhá banda pronásledova-telů. Celou dobu jsem se musela vyhýbat smyčkám, které po mně házeli, a pořád za sebou táhnout váží zatracenou kočku. Potom jsem půlhodinu musela strávit tím, že jsem se plazila po vnějším plášti Archy, buřila jsem do jejího trupu jako hluchý do vrat a celou tu dobu jsem se dívala, jak můj přístav propadá silné aktivitě. Dvakrát jsem tu kočku ztratila a musela jsem ji najít dřív, než ji přitažlivost odnese směrem k S'uthlamu, a kdykoli jsem špatně zkalkulovala intenzitu výboje vzduchové trysky, vyletěly jsme mimo dráhu. Potom se proti mně rozletěla ta zadělaná bitevní loď. Byla jsem nucena vychutnat si napětí úvah o tom, kdy už kruci konečně deaktivujete svoji obrannou zónu, a musela jsem ocenit vzrušující pyrotechnické efekty, když se flotila rozhodla, že otestuje vaše štíty. Měla jsem spouš-tu času na přemýšlení o tom, jestli si mě všimnou, jak jako nějaký zatracený parazit lezu po kůži nějakého pitomého zvířete, a báječně jsme se s Kalamitou pobavily o tom, co si po-čneme, jestli je napadne poslat za námi rojníci bezpečnostních jednotek na saních. Rozhodly jsme se, že já jim přísným tónem domluví a ona jim zatím vyškrábe oči. A pak jste si nás kpneč-ně všiml a zatáhl jste nás dovnitř přesně v okamžiku, kdy ta zatracená flotila začala vysílat plazmová torpéda. A vy si mys-líte, že bych mohla být unavená?"

"Vaše ironie je naprosto neopodstatněná," ohradil se Haviland Tuf.

Tolly Muneová si pohrdlivě odfrkla. "Máte tu nějaké vakuové saně?"

"Vaše pracovní četa odtud vypadla v takovém spěchu, že tu nechala dokonce čtverý."

"Dobře. Jedny z nich si vezmu." Pohledem na přístrojovou desku se přesvědčila, že Tuf konečně uvedl klonolod' do pohy-bu. "Co se tam venku děje?"

"Flotila mě i nadále pronásleduje," konstatoval Tuf. "Bitevní loď Dvojitá spirála a Charles Darwin jsou nám v patách se svými ochrannými eskortami v těsném závěsu za sebou a ne-ustále jsem obtěžován nelibozvučnými hlasy různých velitelů a jejich hrubými výhrůzkami, přísným vyhlášením stanného práva a neupřímnými vstřícnými návrhy. Jejich snaha je abso-lutně zbytečná. Moje ochranné štíty, kterým vaši pavouci tak vynikajícím způsobem vrátili plnou funkčnost, jsou víc než rovnocenné všem zbraním, které má S'uthlam ve výzbroji." "Radši to nezkoušejte," varovala ho kysele Tolly Muneová. "Jakmile budu pryč, zapnete prostě kosmický pohon a koukejte odtud co nejrychleji vypadnout."

"Dobrá rada," souhlasil Haviland Tuf.

Tolly Muneová se rozhlédla po řadách videoobrazovek, le-mujících obě strany dlouhého a úzkého komunikačního cen-tra, které její lidé přebudovali na pilotní kabinu. Zhroucená v křesle a shrbená pod tíhou gravitace náhle vypadala a cítila se na svůj věk.

"Co bude s vámi?" zeptal se Tuf.

Pohlédla na něj. "Hmm, to je opravdu báječná otázka. Upad-nu v nemilost. Zatknou mě. Vyhodí mě z funkce - možná mě budou soudit za velezradu. Nebojte se, nepopraví mě. Popravy jsou antivitalistické. Nejspíš mě čeká trestanecká farma na Spí-ži." Povzddechla si.

"Chápu," přikývl Haviland Tuf. "Možná byste měla ještě jednou přehodnotit moji nabídku, že vás odvezu někam mimo S'uthlamskou soustavu. S největším potěšením vás dopravím na Skrymir nebo na Henryho svět. A pokud byste se chtěla uchýlit někam ještě dál, kam nedosáhnou pověsti o vašem ha-nebném činu, sJyiel jsem, že na Vagabundu je během jeho dlouhých jar velice příjemně."

"Tím byste mě odsoudil k životu v gravitaci," zavrtěla hla-vou. "Díky za nabídku, ale ne. Tohle je můj svět, Tufe. Tohle jsou moji vlastní zatrolení lidé. Vrátní se a vyrovnám se s tím, co mě čeká. Kromě toho," ukázala na něj prstem, "si nemyslete, že z toho vyváznete tak lacino. Něco mi dlužíte, Tufe."

"Pokud si vzpomínám, je to čtyřiatřicet milionů standardů," přikývl Tuf.

Ušklíbala se na něj.

"Madam," pokračoval Tuf, "mohu-li být tak smělý a zeptat se vás..."

"Neudělala jsem to pro vás," skočila mu spěšně do řeči.

Haviland Tuf zamrkal. "Omlouvám se, máte-li dojem, že se vám pletu do soukromí. Nic takového nemám v úmyslu.

Obávám se, že zvědavost bude jednoho dne můj konec, ale nemohu si pomoci a musím se vás zeptat - proč jste to tedy udělala?"

Manažerka přistavu Tolly Muneová pokrčila rameny. "Věřte nebo ne, ale udělala jsem to pro Josena Raela."

"Pro prvního radního?" Tuf znovu zamrkal,

"Pro něj i pro všechny ostatní. Znáám Josena od samého počátku jeho kariéry. Není to špatný člověk, Tufe. Není zlý.

Žádný z nich není zlý. Jsou to čestní muži a čestné ženy a všichni jednají podle svého nejlepšího úmyslu. Nejde jim o nic jiného než o to, aby nakrmili svoje děti."

"Vaše logika mi uniká," prohlásil Haviland Tuf.

"Seděla jsem na té poradě, Tufe. Seděla jsem tam, poslouchala, jak diskutují, a slyšela jsem, jak se na nich Archa pode-psala. Byli to slušní, čestní a etičtí lidé a Archa už je stačila změnit v podvodníky a lháře. Věří v mír, a přesto hovořili o válce, kterou pravděpodobně budou muset vést, aby si tu vaši zatrolenou loď udrželi. Celá jejich víra je založena na posvátné nedotknutelnosti lidského života, a přitom zcela bezstarostně mluvili o tom, kolik lidí asi budou muset zabít - vás na prvním místě. Studoval jste někdy historii, Tufe?"

"Nemohu se prohlašovat za obzvláštního znalce, ale na druhé straně mi minulé události nejsou zcela neznámé."

"Existuje jisté prastaré pořekadlo, Tufe. Pochází až ze staré Země. Říká se v něm, že moc lidí kazí a absolutní moc vede k absolutní zkaženosti."

Haviland Tuf neodpověděl. Kalamita mu vyskočila na kole-na a pohodlně se mu uvelebila v klíně. Začal ji svou obrovskou bledou rukou hladit.

"Sen o Árie už na můj svět zanesl první nákazu," vysvětlovala Tolly Muneová. "Tak co by se s námi k čertu asi stalo, kdyby-chom ji opravdu získali? Nechtěla jsem se o tom přesvědčit na vlastní oči."

"Tak tak," přikývl Tuf. "Pak se ovšem nabízí další otázka."

"Jaká?" "Archu nyní ovládám já," prohlásil Tuf, "a z toho vyplývá, že disponuji téměř absolutní mocí,"

"Ano, to je pravda," přikývla Tolly Muneová."

Tuf beze slova vyčkával.

Zavrtěla hlavou. "Já nevím," postěžovala si. "Možná jsem si to všechno dost dobře nepromýšlela. Možná jsem prostě impro-vizovala podle toho, jak se vyvíjela situace. Možná jsem největší zatracený idiot, jakého najdete v okruhu mnoha světelných let."

"Tomu přece sama nevěříte," napomenul ji Tuf.

"Možná jsem si prostě říkala, že bude lepší, když se zkažíte vy a ne má vlastní lidé. Možná vás považuji za naivního a neškodného. Nebo to možná bylo instinktivní rozhodnutí," Po-vzdechla si. "Nevím, jestli existuje něco jako nezkorumpovatelný člověk, ale pokud ano, pak jste to vy, Tufe. Poslední zatracený neviník. Byl jste ochoten přijít o věčno jen kvůli ní," Ukázala prstem na Kalamitu. "Kvůli kočce. Kvůli zatracenímu, zatrolenému parazitovi." Říkala to však s úsměvem.

"Tak je to tedy," poznamenal Tuf.

Manažerka přistavu se unaveně postavila na nohy. "A teď je na čase, abych se vrátila a přednesla tentýž projev před mnohem méně uznalým posluchačstvem," prohlásila. "Ukažte mi ty saně a řekněte jim, že jdu ven."

"No dobrá," přikývl Tuf. Zdvihl prst. "Ještě si musíme vyjasnit jednu poslední věc. Vzhledem k tomu, že vaše pracovní čety nedokončily všechny smlouvané práce, myslím, že by nebylo spravedlivé, kdybyste mi účtovala plnou cenu čtyřiatřiceti milionů standardů. Navrhuji úpravu. Spokojila byste se s třiatřiceti miliony a pěti sty tisíci standardů?"

Užasle na něj hleděla. "Co na tom záleží?" zeptala se. "Vy už se přece nikdy nevrátíte."

"Dovoluji si nesouhlasit," ohradil se Haviland Tuf.

"Pokusili jsme se vaši loď ukrást," připomněla mu.

"To je pravda. Možná by bylo spravedlivější třiatřicet milionů a ten zbytek bychom mohli považovat za jakousi pokutu." "Vy máte doopravdy v úmyslu se vrátit?" vyptávala se Tolly Muneová.

"Za pět let," konstatoval Tuf, "bude splatná první splátka na půjčku, kterou jste mi poskytla. Navíc už tou dobou budeme schopni posoudit, jaký účinek měl můj skromný příspěvek k vaší potravinové krizi. Možná se bude muset ekologické inženýrství znovu přihlásit o slovo."

"Tomu nevěřím," vydechla užasle.

Haviland Tuf zdvihl ruku k rameni a poškrábal Chaose za uchem. "Proč," zeptal se vyčítavým tónem, "o nás neustále někdo pochybuje?"

Kocour neodpověděl.

Strážci

Haviland Tuf usoudil, že Biozemědělská výstava šesti světů pro něj byla velkým zklamáním.

Strávil na Brazelournu dlouhý a únavný den, plahočil se prostornými výstavními pavilony, tu a tam se zastavoval, aby si zběžně prohlédl nějaký nový obilný hybrid nebo geneticky zdomácněný hmyz. Přestože buňková knihovna Archy obsahovala klonovací materiál doslova pro miliony rostlinných a živočišných druhů z nespočetného množství světů, Haviland Tuf se neustále rozhlížel po jakékoli příležitosti, jak svůj provozní inventář obohatit.

Jen málokteré exponáty, vystavené na Brazelournu, však vy-padaly obzvlášť slibně, a jak hodiny ubíhaly, začala se Tufa zmocňovat nuda a v přemilajícím se bezohledném davu se cítil nepohodlně. Všude se hemžila spousta lidí - farmáři

z pod-zemních tunelů Vagabundu v tmavohnědých kožešinách, na-strojení a navonění statkáři z Areenu, usedlí půlnočníci a pes-tře oděnfstálopoledníci z Nového Janu a nepřeborné množství domorodých Brazelourňanů. Ti všichni nadměrně hlučeli a vr-hali po Tufovi zvědavé pohledy, když mezi nimi procházel. Někteří do něj dokonce strkali, což na jeho dlouhé tváři vyvo-lávalo zlostné zmaření.

Konečně - byla to přiměřená výmluva k úniku před hlučící-mi davy - Tuf usoudil, že má hlad. S výrazem majestátního odporu ve tváři se protlačil masou návštěvníků a vynořil se z klenutého pětípodlažního ptolského výstavního pavilonu. Na volné ploše mezi velkými budovami si postavily stánky stovky obchodníků. Z těch, kteří se nacházeli v jeho bezpro-střední blízkosti, mu nejméně zaměstnaný připadal prodávač koláčků s praženou cibulí a Tuf dospěl k závěru, že koláček s praženou cibulí je přesně tím, po čem touží,

"Pane," oslovil prodávače, "dal bych si jeden koláč."

Prodávač byl kulatý růžovoučký mužik, přepásaný umaště-nou zástěrou. Otevřel ohřívací box, sáhl dovnitř rukou s navle-čenou rukavicí a vytáhl horký koláč. Když ho přistrčil přes pult k Tufovi, vyvalil oči. "No ne," poznamenal, "vy jste ale kus chlapa."

"Tak tak, pane," přikývl Haviland Tuf. Zdvihl koláč a lho-stejně se do něj zakousl,

"Jste z jiné planety," konstatoval prodávač koláčů. "A nejste ani odnikud z okolí."

Tuf třemi rovnoměrnými sousty dojedl svůj koláč a otřel si mastné prsty do ubrousku. "Zbytečně upozorňujete na evident-ní fakta, pane," prohlásil. Zdvihl dlouhý mozolnatý prst. "Ještě jeden," požádal.

Zaražený prodávač bez dalších komentářů vytáhl ještě jeden koláč a nechal Tufa jíst v relativním klidu. Tuf vychutnával vypečenou kůrku a ostře kořeněné aroma náplně a pozorně si přitom prohlížel davy návštěvníků výstavy, řady prodejních stánků i pět velkých pavilonů, které byly dominantou širokého okolí. Když dojedl, obrátil se zpět k prodáváči s obličejem stejně bezvýrazným jako předtím. "Dovolíte-li, rád bych se na něco zeptal, pane."

"A na co?" zahučel nerudně prodávač.

"Vidím tady pět výstavních pavilonů," prohlásil Haviland Tuf. "Jeden po druhém jsem je všechny navštívil," Ukazoval prstem. "Brazeloun, Vale Areen, Nový Janus, Vagabund a tady Ptola," Úhledně si založil ruce na objemném břípe. "To je do-hromady pět, pane. Pět pavilonů, pět světů. Vzhledem k tomu, že jsem cizinec, mi nepochybně uniká nějaká drobná peripetie místního vyjadřování, přesto jsem však u konce s rozumem. Ve všech oblastech, které jsem až dodnes procestoval, by bylo mož-no předpokládat, že akce nazvaná Biozemědělská výstava šesti světů bude obsahovat exponáty ze šesti světů. Tady tomu tak ale rozhodně není. Snad byste mi mohl vysvětlit, co je toho příčinou?"

"Z Namoru nikdo nepřijel,"

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

"To kvůli těm jejich trablům," dodal prodávač.

"Všechno je úplně jasné," pochvaloval si Tuf. "Nebo pokud ne úplně, pak alespoň částečně. Buďte prosím tak laskav, dejte mi ještě jeden koláč a vysvětlíte mi povahu těch trablů. Jsem totiž strašně zvědavý člověk, pane. Obávám se, že to je moje velká nectnost."

Prodávač si znovu natáhl rukavicí a otevřel ohřívací box. "Víte přece, co se říká. Kdo je zvědavý, bude brzy hladový."

"Tak tak," přikývl znovu Tuf. "I když musím přiznat, že jsem to ještě nikdy nikoho říkat neslyšel."

Prodávač se zamračil. "Vlastně ne, popletl jsem to. Kdo je hladový, bude brzy zvědavý, tak je to správně. Na tom ale nezáleží. Moje koláče vás zasytí,"

"Hm," zabručel Tuf a chopil se koláče. "Pokračujte, prosím."

Prodávač koláčů mu tedy začal vykládat, nesmírně barvitě a rozvláčně, o problémech světa jménem Namor. "Takže jistě chápete," řekl konečně závěrem, "proč sem při tom všem, co se tam děje, nepřijeli. Moc toho k vystavování nemají,"

"Samozřejmě," souhlasil Haviland Tuf a otíral si rty. "Moř-ské obludy dokážou být nesmírně otravné."

Namor byla osamělá tmavozelená planeta bez měsíce, ob-kroužená pásy chomáčovitých zlatavých mračen. Archa se s otřesem, doprovázejícím vypojení kosmického pohonu, ne-ohrabaně usadila na oběžné dráze kolem ní, V dlouhém a úz-kém komunikačním centru přecházel Haviland Tuf od sedadla k sedadlu a studoval planetu na tuctu ze stovky zdejších obra-zovek. Společnost mu dělala malá šedá kořata, která poskakovala po terminálech a zastavovala se jen tehdy, když se chtěla navzájem poprat. Tuf jim nevěnoval pozornost.

Namor byl převážně vodním světem s jedinou dostatečně velkou pevninskou masou, kterou bylo možno vidět z oběžné dráhy, a ani ta nebyla nijak velká. Zvětšení však ukázalo tisíce ostrovů, roztroušených v podobě dlouhých, srpovitě tvarova-ných archipelagů v hlubokých zelených mořích, pevninské kle-noty rozeseté po hladině všech oceánů. Jiné obrazovky ukazo-valy světla tuctů menších i větších měst na noční straně planety a pulzující tečky energie prozrazovaly, kde jsou lidská sídla na sluncem ozářené straně.

Tuf si to všechno prohlédl, potom se posadil, zapnul obra-zovku dalšího terminálu a začal s počítačem hrát válečnou hru. Jedno z kořat mu vyskočilo do klína a usnulo; dával si záležet na tom, aby je nevyrušil, O něco později se nahoru vyšplhalo i druhé kotě a vrhlo se na první; vyvinulo se to v další rvačku. Tuf je shodil na podlahu.

Trvalo to ještě déle, než Tuf předpokládal, konečně se však, přesně jak očekával, ozvala výzva. "Voldm loď na oběžné dráze," zazněl požadavek, "volám loď na oběžné dráze, tady je řídicí středisko Namor. Oznamte své jméno a účel přiletu. Oznamte prosím své jméno a účel přiletu. Byla proti vám vyslána inter-venční plavidla. Oznamte své jméno a účel přiletu."

Vysílání přicházelo z hlavní pevninské masy. Archa se na ně napojila. Současně našla loď, která se k ní blížila - byla pouze jedna - a ukázala ji na další obrazovce.

"Moje loď se jmenuje Archa" informoval Tuf řídicí středisko Namor.

Řídicí středisko Namor reprezentovala žena s kulatým ob-ličejem a krátce zastřiženými hnědými vlasy, která seděla u ter-minálu a na sobě měla tmavozelenou uniformu se zlatým hod-nostním označením. Zamračila se a oči jí uhnuly

stranou, nepochybně k nadřazenému nebo k jinému terminálu. "Archo," pokračovala, "oznamte svoji domovskou planetu. Oznamte prosím svoji domovskou planetu a účel návštěvy." Počítač zjistil, že druhá loď navázala spojení s planetou. Rozsvítily se další dvě obrazovky. Jedna z nich ukazovala štíhlou mladou ženu se zahnutým nosem, sedící na lodním můstku, druhá postaršího muže u počítačového terminálu. Oba byli v zelených uniformách a oba spolu vedli vzrušenou kódovanou komunikaci. Počítači netrvalo ani minutu, než kód rozluštil, takže Tuf mohl jejich hovor naslouchat. "... nevím, co to zpro-padené je," říkala právě žena na lodi. "Takhle velká loď nikdy nikde neexistovala. Bože můj, jen se na ni podívejte. Vidíte to všichni? Odpovídá vám?"

"Archo," opakovala stále ještě širokolící žena, "oznamte pro-sfm svoji domovskou planetu a účel návštěvy. Tady je řídicí středisko Namor."

Haviland Tuf se napojil i na druhou konverzaci, aby mohl oslovit všechny tři najednou. "Tady je Archa" ohlásil se. "Ne-mám žádnou domovskou planetu, vážení. Moje úmysly jsou absolutně mírumilovné - obchod a konzultace.

Doslechl jsem se o vašich tragických potížích a dojat vaším těžkým osudem jsem přiletěl nabídnout svoje služby."

Žena na lodi se zatvářila překvapeně. "Co jste zač..." vykok-tala. Muž byl stejně vyvedený z míry jako ona, nic však neřekl, pouze s otevřenými ústy zíral na Tufův bezvýrazný bílý obličej.

"Tady je řídicí středisko Namor, Archo," opakovala širokolící žena. "Přerušili jsme veškeré obchodní styky. Opakuji, přerušili jsme veškeré obchodní styky. Vyhlásili jsme stanné právo."

Štíhlá žena na lodi se mezitím znovu ovládla. "/InrAo, tady je Strážkyně Kefira Qayová, velitelka namorské strážní lodě Slw-neční břit. Jsme ozbrojeni. Archo. Vysvětlete, co jste zač. Jste tisíckrát větší než všechny obchodní lodě, jaké jsem kdy viděla, Archo. Vysvětlete, co jste zač, nebo zahájíme palbu."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Hrozbami ničeho nedo-sáhnete, vážená Strážkyně. Jsem skutečně velice rozladěn. Vá-žil jsem dlouhou cestu z Brazelournu až sem, abych vám na-bídl pomoc a útěchu, a vy mě vítáte výhrůzkami a projevy nepřátelství." Jedno z kořat mu vyskočilo do klína. Tuf je popadl obrovskou bílou rukou a položil je před sebe na terminál, kde je musel zachytit snímač. Sklonil se a bolestně na ně po-hlédl, "Lidé už neumějí nikomu důvěřovat," postěžoval si ko-těti.

"Sluneční břit, nestřílet," vložil se do hovoru postarší muž. "/Ireno, jsou-li vaše úmysly skutečně mírumilovné, vysvětlete, co jste zač. Řekněte nám, kdo jste. Jsme tu v obtížné situaci, Archo, a Namor je malý a nedostatečně rozvinutý svět. Něco takového, jako jste vy, jsme v životě neviděli. Vysvětlete, co jste zač."

Haviland Tuf pohládl kotě. "Vždycky se musím pokořit před podezřívavostí," postěžoval si mu. "Mají štěstí, že jsem tak dobrosrdečný člověk, protože jinak bych prostě odletěl a pone-chal je jejich osudu." Zdvihl oči a pohlédl přímo do snímače. "Pane," prohlásil, "tohle je Archa. Já jsem Haviland Tuf, kapi-tán, velitel a celá posádka v jedné osobě. Bylo mi řečeno, že máte problémy s obrovskými obludami z hlubin svých moří, No prosím. Já vás jich zbavím."

„Archo, tady je Sluneční břit. Jak toho navrhujete dosáh-nout?"

„rcha je klonolod' Ekologických inženýrských sborů," vy-světloval s prkennou formálností Haviland Tuf. "Já sám jsem ekologický inženýr a specialista na biologickou válku."

"To je nemožné," prohlásil postarší muž. "EIS byly zlikvido-vány před tisíci lety spolu s Federálním impériem. Žádná z je-jich klonolodí nezustala,"

"Jaké neštěstí," povzdechl si Haviland Tuf. "Tak tu tedy se-dím v pouhé iluzi. Teď, když jste mi řekl, že moje loď neexi-stuje, se nepochybně propadnu přímo jejím trupem a pohrou-žím se do vaší atmosféry, kde při pádu shořím."

"Strážce," ozvala se Kefira Qayová ze Slunečního břitu, "je sice možné, že ty zmíněné klonolodě už neexistují, já se ale rychle blížíím k něčemu, co je podle údajů mých přístrojů téměř třicet kilometrů dlouhé. Nezdá se mi, že by šlo jen o iluzi."

"Pořád ještě nepadám," přiznal Haviland Tuf. "Dopřavdy nám můžete pomoci?" zeptala se širokolící žena z řídicího střediska Namor.

"Proč musím být neustále zpochybňován?" vyptával se Tuf malého šedého kotěte.

"Lorde Strážce, musíme mu dát příležitost, aby svoje tvrzení dokázal," naléhala žena z řídicího střediska.

Tuf zvedl oči. "Byť jsem se stal terčem vašich výhrůžek, urá-žek a pochybností, skutečnost, že soucítím s vaší situací, mě nutí, abych vytrval. Mohl bych snad navrhnout, aby se se mnou Slunečníbřit takříkajíc spojil. Strážkyně Qayová muže vstoupit na palubu a povečeřet se mnou a během večere si popovídáme. Vaše podezření se přece nemohou vztahovat i na pouhou kon-verzaci, na nejcivilizovanější způsob, jímž si lidé krátí čas,"

Všichni tři Strážci se spěšně radili jednak mezi sebou, jednak s nějakou další osobou či osobami mimo obrazovku.

Haviland Tuf se zatím pohodlně opřel a hrál si s kotětem. "Pojmenuji tě Podezřívavost," oznámil mu, "na památku svého zdejšího při-jetí. Tvoji sourozenci se budou jmenovat Pochybnost, Nevraži-vost, Nevděk a Nerozum."

"Přijímáme váš návrh, Havilande Tufe," ozvala se Strážkyně Kefira Qayová z velitelského můstku Slunečního břitu.

"Při-pravte se přijmout návštěvu."

"Tak tak," přikývl Tuf. "Máte ráda houby?"

Přistávací paluba Archy byla právě tak velká jako přistávací plocha nějakého významného kosmodromu a téměř to vypa-dalo, že slouží jako vrakoviště pro vysloužilé kosmické lodě. Vlastní raketoplány Archy stály úhledně vyrovnané na svých startovacích rampách, pět identických černých lodí s elegant-ně štíhlou linií a dozadu se sklánějícími tupými trojúhelníko-vitými křídly, určenými pro let v atmosféře, stále ještě v plně provozuschopném stavu. Ostatní plavidla už tak impozantně nepůsobila. Hruškovitá obchodní loď z Avalonu unaveně spo-čívala na třech vysunutých přistávacích nohách hned vedle bit-vou zjižvené mezihvězdné kurýrní lodi a karaleánského lviho člunu, jehož ornamentální výzdoba byla víceméně zničená. Jinde stála plavidla ještě podivnějších a neznámějších tvarů.

Obrovská kopule nahoře se rozštěpila ve stovku klfnovitých segmentů a rozevřela se; na jejím místě se objevilo malé žluté slunce obklopené hvězdami a matně zelená loď připomínající svým tvarem rejnoka, přibližně stejně velká jako

jeden z Turo-vých raketoplánů. Sluneční'bříi se usadil na palubu a kopule se za ním zavřela. Když byly hvězdy znovu zakryty, přistávací paluba se rychle naplnila atmosférou a brzy poté dorazil Tuf.

Kefira Qayová vyšla ze své lodi s přísně stisknutými rty pod velkým skobovitým nosem, ani při maximálním sebeovládání však nedokázala zcela potlačit ohromený úžas, který se jí zračil v očích. Následovali ji dva ozbrojení muži ve zlatavých kombi-nézách se zelenými doplňky.

Haviland Tuf k nim dojel v otevřené tříkolce. "Obávám se, že moje pozvání na večeři bylo určeno jen pro jednu osobu,t Strážkyně Qayová," prohlásil, když spatřil její doprovod. "Omlouvám se, jestli došlo k nějakému nedorozumění, ale jsem nucen na tom trvat."

"Tak dobrá," přikývla a obrátila se ke své ochrance. "Počkejte s ostatními. Svoje rozkazy znáte." Když se posadila na sedadlo vedle Tufa, varovala ho: "Pokud se sem živá a zdravá nevrátím do dvou standardních hodin, Slunečníbřit vaši loď roztrhá na kusy."

Haviland Tuf na ni zamrkal. "To je strašné," postěžoval si, "jak moje vstřícnost a pohostinnost na každém kroku naráží na nedůvěru a násilí," Uvedl vozidlo do pohybu.

Mlčky projížděli labyrintem vzájemně propojených místnos-tí a chodeb, až se konečně vynořili v obrovské, spoře osvětlené šachtě, která se táhla oběma směry po celé délce lodi. Kam oko dohlédlo, byly její stěny i strop pokryty průhlednými nádržemi stovky různých velikostí; většina z nich byla prázdná a pokrytá prachem, několik však bylo naplněno různobarevnými kapali-nami, v nichž se mdle pohybovala matně viditelná těla. Jedi-ným zvukem, který slyšeli, bylo jakési vlhce lepkavé odkapávání, ozývající se někde za nimi. Kefira Qayová si všechno po-zorně prohlížela a nic neříkala. Projeli velkou chodbou při-nejmenším tři kilometry, než Tuf zabočil a zamířil k prázdné stěně, která se před nimi rozevřela. Krátce poté zastavili a vy-stoupili.

V malé, spartánsky zařízené jídelně, do níž Tuf Strážkyni Kefiru Qayovou uvedl, bylo prostřeno k opulentní hostině. Za-čali vychlazenou polévkou, sladkou, pikantní a černou jako uhel, po níž následoval salát z neotravy se zázvorovou záliv-kou. Jako hlavní chod měli smaženou obalovanou hlavu jakési houby, prakticky stejně velkou jako talíř, na němž se podávala, obloženou tuctem různých druhů zeleniny v různých omáč-kách. Strážkyně jedla s obrovskou vervou.

"Řekl bych, že vám moje skromné pohoštění přišlo k chuti," poznamenal Haviland Tuf.

"Raději už se ani nesnažím vzpomenout, kdy jsem měla naposledy pořádné jídlo," odpověděla Kefira Qayová. "Na Na-moru nám odjakživa přisun potraviny zajišť-ovalo moře. Za nor-málních okolností jsou úlovky velice bohaté, ale od té doby, co začaly ty naše potíže..." Zdvihla vidličku plnou tmavé zeleniny neurčitého tvaru v žlutohnědé omáčce. "Co to vlastně jím? Je to báječné."

"Rhiannonský hříšný kořen v hořčičné .omáčce," poučil ji Haviland Tuf.

Qayová polkla a odložila vidličku. "Ale Rhiannon je hrozně daleko, jak můžete..." Zarazila se.

"Samozřejmě," přitakal Tuf, sepnul si pod bradou ruce s na-taženými prsty a díval se jí do tváře. "Všechny tyto potraviny pro mne produkuje Archa, i když jejich původ by bylo možno vy-sledovat k tuctu různých světů. Dáte si ještě trochu kořeněného mléka?"

"Ne," zamumlala. Upřeně hleděla na prázdné talíře. "To tedy znamená, že jste nelhal. Jste opravdu tím, za koho se prohlašujete, a tohle je klonolod'... jak jste říkal, že se jmeno-vali?" "Ekologické inženýrské sbory dávno zaniklého Federálního impéria. Podobných lodí neexistovalo mnoho a všechny až na jednu byly zničeny, když jim nepřálo válečné štěstí. Přezila pouze Archa, jejíž vrak byl po celé tisíciletí opuštěný. Podrob-nosti vás nemusí zajímat. Řeknu jen, že jsem ji našel a znovu zprovoznil,"

"Vy jste ji na/el?"

"Domnívám se, že přesně to jsem vám právě řekl, dokonce přesně stejnými slovy. Věnujte mi prosím pozornost, nemám rád, když se musím opakovat. Než jsem našel 4/r«w, vydělával jsem si na skrovné živobytí obchodem. Moje bývalá loď je stále ještě na přistávací palubě. Možná jste si jí tam všimla."

"Takže jste vlastně obyčejný obchodník."

"To si vyprošuji!" ohradil se nedůtklivě Tuf. "Jsem ekologický inženýr. Archa je schopna přetvářet celé planety, Strážkyně. Pravda, jsem jen jeden člověk a jsem sám, zatímco kdysi na této lodi byla dvoustčlenná posádka, a chybí mi důkladné formální vzdělání, jakého se před staletími dostávalo těm, kdo nosili zlatou thétu, symbol ekologických inženýrů. Přesto se mi mým vlastním skromným způsobem daří dosahovat jistých úspěchů. V případě, že bude Namor mít zájem o využití mých služeb, nepochybuji o tom, že vám dokážu pomoci."

"Proč?," zeptala se opatrně štíhlá Strážkyně. "Proč se tak hrnete do toho, abyste nám pomáhal?"

Haviland Tuf bezmocně rozpráhl své velké bílé ruce. "Já vím, že vám možná připadám jako hlupák. Nemohu si pomoci. Jsem prostě svým založením lidumil, kterého nesmírně dojíká pohled na utrpení a strádání. Nedokázal bych vaše lidi v jejich nezáviděníhodné situaci opustit o nic víc, než bych dokázal ublížit jedné ze svých koček. Obávám se, že skuteční ekologičtí inženýři byli z tvrdšího těsta, já však svou sentimentální pova-hu změnit neumím. Takže tu před vámi sedím, připraven vydat ze sebe to nejlepší,"

"A nic za to nechcete?"

"Budu pracovat bez nároku na odměnu," ujistil ji Tuf. "Samozřejmě budu mít jisté provozní výdaje. Abych je uhradil, budu vám muset naučtovat drobný honorář. Řekněme tři mi-liony standardů. Připadá vám to přiměřené?"

"Přiměřené?" opakovala ironicky. "Já bych řekla, že je to hromská suma. Už jsme tady měli lidi, jako jste vy, Tufe - obchodníky se zbraněmi a nájemné žoldáky, kteří sem přišli zbohatnout na našem neštěstí,"

"Strážkyně," napomenul ji káravě Tuf, "obrovsky mi křivdí-te. Pro mne je z těch peněz určeno jen minimum. Archa je hrozně velká a její provoz hrozně nákladný. Snad bychom se mohli dohodnout na dvou milionech standardů? Nechce se mi věřit, že byste mi odepřela i takový žebrácký groš. Vaše planeta snad za tolik nestojí?"

Kefira Qayová si povzdechla a úzkou tvář jízbrázdily vrásky únavy. "To jistě stojí," připustila. "Stojí, pokud dokážete

splnit všechno, co slibujete. Nejsme samozřejmě nijak bohatý svět. Budu se muset poradit se svými nadřízenými, v takové věci nemohu rozhodnout sama." Náhle vstala. "Kde je vaše komu-nikační středisko?"

"Těmhle dveřmi a doleva modrou chodbou. Páté dveře na-pravo." Tuf se s těžkopádnou důstojností zvedl na nohy, a když odešla, začal sklízet ze stolu.

Když se Strážkyně vrátila, měl před sebou otevřenou karafu křiklavě červeného likéru a hladil černobílou kočku, která se uvelebila na stole. "Jste najat, Tufe," oznámila Kefira Qayo-vá a posadila se. "Dva miliony standardů. Potom, co vyhrájete tuhle válku."

"Ujednáno," přikývl Tuf. "Pojďme si probrat vaši situaci nad .sklenkou tohoto lahodného nápoje."

"Je alkoholický?"

"Mírně narkotický."

"Strážci neužívají žádné stimulanty ani depresanty. Jsme sdružení bojovníků. Podobné látky otravují lidské tělo a zpo-malují reflexy. Strážce musí být neustále ve střehu. Jsme hlídači a ochránci." "Chvályhodné," ocenil její slova Tuf. Nalil si do vlastní skle-nice.

"Slunečního břitu je tady škoda. Řídící středisko Namor ho odvolalo zpět. Potřebujeme jeho bojové schopnosti dole na pla-netě."

"V tom případě uspíším jeho odlet. A co bude s vámi?"

"Byla jsem detašována," sdělila mu se svařštělým čelem. "Jsme připraveni sdělit vám veškeré údaje o situaci dole. Já mám pomáhat s vaší instruktáží a fungovat jako styčný důstoj-ník."

Hladina byla klidná a jako nehybné zelené zrcadlo se táhla od obzoru k obzoru.

Byl horký den. Shora se linulo jasně žluté sluneční světlo a pronikalo tenkou vrstvou zlatavých obláček. Loď nehybně spočívala na hladině, její kovové boky se stříbromodře blyštěly a její otevřená paluba byla malým ostrůvkem aktivity v moři klidu. Muži a ženy, podobní drobnému hmyzu a od pasu na-horu v tom vedru nazí, obsluhovali hloubková rypadla a vlečné sítě. Z vody se vynořil obrovský drapák plný bahna a chaluh a vyklopil svůj odkapávající obsah do otevřeného nákladového poklopu. Jinde se na slunci opékaly kontejnery plné obrovských mléčné bílých medúz.

Náhle se objevily známky nepokoje. Bez jakéhokoli zjevné-ho důvodu lidé začali prchat. Jiní přerušili to, co právě dělali, a zmateně se rozhlíželi kolem sebe. Ještě jiní, nevědomí si toho, že se něco děje, pokračovali v práci. Velký kovový drapák, teď už rozevřený a prázdný, se vysunul nad vodu a znovu se pono-řil přesně v okamžiku, kdy se na druhém boku loď jiný vynořil. Teď už prchalo víc lidí. Dva z nich se srazili a upadli.

A pak se zpod loď vyplazilo první svíjející se chapadlo.

Stoupalo stále výš a výš. Bylo delší než ramena hloubkových rypadel. V místě, kde vyčnívalo z tmavozeleného moře, vypa-dalo tlusté jako trup silného muže a postupně se zužovalo na tloušťku paže. Chapadlo bylo bílé a působilo měkce a slizovitě. Celá jeho spodní strana byla pokryta jasně růžovými kruhy velikosti talířů, kruhy, které se svíjely a pulzovaly, když se cha-padlo plazilo a ovíjelo kolem obrovské farmářské loď. Konec chapadla se třepil v jakési vrabčí hnízdo menších chapadélek, tmavých a neposedných jako klubko hadů.

Stále ještě nabíralo výšku, potom se naklonilo a jeho konec spadl dolů, takže loď sevřelo pevným stiskem. Něco se pohnulo u druhého boku, pod vši tou zelení se zasmítalo cosi bledého a z vody se vynořilo druhé chapadlo. Potom třetí a čtvrté. Další zápasilo s jedním z hloubkových rypadel. Jiné bylo jako závo-jem celé omotané zbytky vlečné sítě, které mu však očividně nepřekážely v pohybu. Teď už utíkali všichni - všichni až na ty, které už chapadla stačila najít. Jedno z nich se omotalo kolem ženy, která držela v ruce sekeru. Zoufale do něj začala sekat, zmítala se v bledém objetí sem a tam, až náhle se zády napjatými jako luk znehybněla. Chapadlo ji upustilo - z otev-řených ran, které mu žena způsobila, prýštily tenké čurky bě-lavé tekutiny - a popadlo někoho jiného.

Kolem trupu se omotalo dvacet chapadel a loď se náhle na-klonila na pravobok. Zbývající členové posádky sklouzli po palubě a zřítili se do moře. Loď se nakláněla stále víc a víc, něco se ji snažilo převrátit a stáhnout dolů. Přes okraj paluby se přelila voda a hrnula se do otevřených příklopů. Pak se loď začala rozpadat.

Haviland Tuf zastavil záznam a nechal na velké videoobra-zovce strnulý obraz zeleného oceánu, zlatého slunce, rozlome-né loď a bledých chapadel, která ji ovíjela. "To byl první útok?" zeptal se.

"Ano i ne," odpověděla Kefira Qayová. "Už předtím za zá-hadných okolností zmizela jedna další sklízecí loď a dvě osobní vznášedla. Vyšetřovali jsme jejich zmizení, příčinu se nám ale zjistit nepodařilo. V tomto případě byl na místě náhodou pří-: tomen ^zpravodajský štáb, který tam natáčel materiál pro na^ učné vysílání. Nafilmovali toho víc, než čekali."

"Tak tak," přikývl Tuf. "Filmaři byli ve vzduchu, v nízkoleťcím motorovém kluzá-ku. Když to ten večer odvysílali, málem to vyvolalo paniku. Situace ale začala být doopravdy vážná až poté, co se potopila další loď. Tehdy si také Strážci začali uvědomovat plný dosah tohoto problému."

Haviland Tuf upřeně hleděl na obrazovku, v masivním vy-rovnaném obličejí se mu nezračil sebemenší výraz a ruce měl volně položené na klávesnici. Na jeho prsty začalo dorážet černobílé kotě. "No tak, Nerozume," napomenul je a opatrně je položil na podlahu.

"Zvěštete si kousek některého chapadla," poradila mu Stráž-kyně vedle něj.

Tuf beze slova poslechl. Rozsvítla se druhá obrazovka, na níž se objevil zrnitý detail tlustého bledého provazce tkáně, obepínajícího palubu.

"Podívejte se pozorně na jednu z těch přísavek," vyzvala ho Qayová. "Tady na ty růžové kroužky, vidíte je?"

"Třetí od konce je uvnitř tmavý. A vypadá to, jako by měl zuby."

"Přesně tak," přitakala Kefira Qayová. "Všechny mají zuby. Vnější pysky těchto přísavek tvoří jakousi tvrdou masitou při-rubu. Když se přitlačí na nějaký povrch, roztáhnou se a vytvoří něco jako vakuový uzávěr, který je doslova nemožné odtrhnout. Každá z nich ale zároveň slouží jako ústa. Uvnitř té příruby je měkká růžová klapka, která zapadne

zpátky, a pak se vysunou ven zuby - tři řady zahnutých zubů, ostřejších, než byste si mysleli. Teď buďte tak laskav a zaostřete na ty tenké bičíky na konci."

Tuf se dotkl klávesnice a přenesl na třetí obrazovku další zvětšený detail, na němž bylo jasně vidět svíjející se klubko hadů.

"Oči," vysvětlovala Kefira Qayová. "Na konci každého z těch bičíků. Dvacet očí. Bičíky kolem sebe nemusejí jen slepě šmát-rat. Jsou schopny vidět, co dělají."

"To je úžasné," zamumlal Haviland Tuf. "A co je pod vodou? Co je nositelem těch strašlivých chapadel?" "V pozdějších fázích byla pořízena průřezová znázornění i fotografie mrtvých exemplářů a kromě toho i pár počítačových simulací. Většina exemplářů, jichž jsme se zmocnili, byla dost ošklivě zmračená. Hlavní tělesná schránka té potvory vypadá tak trochu jako převrácený pohár nebo jako napůl na-puštěný měchýř, obklopený masivním kruhem kostí a svalů, ze kterého vyrůstají chapadla. Měchýř se plní vodou a zase se vyprazdňuje, což té nestvůře umožňuje vystoupit k hladině nebo se naopak ponořit do velké hloubky - na stejném principu jako ponorka. Sama o sobě není nijak zvlášť těžká, i když je úžasně silná. Počíná si tak, že vyprázdní měchýř, aby se dostala na hladinu, popadne svou oběť a začne se znovu plnit vodou. Kapacita měchýře je neuvěřitelná, a jak sám vidíte, ta potvora je obrovská. V případě potřeby dokáže těmi svými chapadly do-konce pumpovat vodu nahoru a chrlit ji ven ústy, aby loď za-plavila a urychlila její zkázu. Takže ta chapadla jsou vlastně paže, ústa, oči a živé hadice v jednom."

"A vy tvrdíte, že před tímhle útokem se vaši lidé s podobnými tvory nikdy nesetkali?"

"Přesně tak. V počátečních dnech kolonizace byl dobře znám jakýsi vzdálený příbuzný téhle ohavy, takzvaný namorský za-biják. Vypadal tak trochu jako kříženec medúzy a chobotnice a měl dvacet chapadel. Mnohé domorodé živočišné druhy mají podobnou tělesnou stavbu - ústřední měchýř nebo tělo, krunýř či jak tomu chcete říkat, kolem kterého je kruhovitě rozmístěno dvacet nohou, panožek nebo chapadel. Zabíjáci byli stejně jako tahle obluda také masožravci, i když měli kruh očí na centrálním těle, a ne na konci bičíků. A chapadla také nemohla fun-govat jako hadice. A byli mnohem menší - dosahovali asi tak velikosti člověka. Pohupovali se na hladině oceánu nad kontinentálními šelfy a zejména nad nalezišti bahňáků, kde vždycky byla četná hejna ryb. Ryby byly také jejich obvyklou kořistí, i když v jejich objetí skončilo krvavou a děsnou smrtí i několik neopatrných plavců."

"Mohu se zeptat, co se s nimi stalo?" zajímal se Tuf. "Překázeli nám. Jejich loviště se shodovala s oblastmi, které jsme potřebovali i my - lovili v mělkých vodách, bohatých na ryby, chaluhy a vodní ovoce, nad nalezišti bahňáků, na oblíbených trasách rýžovacích člunů, kde byly spousty chameleoních škeblí a poskočníků. Než jsme mohli začít bezpečně lovit nebo farmářit, museli jsme zabíjaky prakticky vyhubit. A také jsme to udělali. Jistě, tu a tam se ještě nějaký najde, dnes už ale jen vzácně."

"Rozumím," pokývl Haviland Tuf. "A tahle nanejděš hrůzo-strašná nestvůra, ta živoucí ponorka a pojídačka lodí, která vás sužuje tak strašlivými ranami, má také nějaké jméno?"

"Namorská vražednice," odpověděla Kefira Qayová. "Když se poprvé objevila, domnívali jsme se, že jde o nějakého obyva-tele mořských hlubin, který se víceméně náhodou dostal na hladinu. Konec konců je Namor osídlený sotva stovku stan-dardních let. S výzkumem hlubších oceánských oblastí jsme prakticky ještě ani nezačali, takže nevíme skoro nic o tom, co by tam mohlo žít za tvory. Když ale začaly útočit na další a další lodě a potápět je, bylo už jasné, že proti nám stojí celá armáda vražednic."

"Flotila," opravil ji Haviland Tuf.

Kefira Qayová se zamračila. "To je jedno. Je jich prostě spousta, a ne jen jeden zatoulaný exemplář. Tehdy se objevila teorie, že hluboko pod hladinou oceánu došlo k nějaké nepředstavitelné katastrofě, která celý tento druh vyhnala z jeho přiroze-ného prostředí."

"Vy té teorii ovšem nevěříte," poznamenal Tuf.

"Nikdo už jí nevěří. Byla vyvrácena. Vražednice by nebyly schopny odolávat v takových hloubkách tlaku vody. Takže teď vůbec nevíme, odkud se vzaly." Ušklíbla se. "Víme jen, že jsou tady."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Nepochybně jste se jim pokusili postavit na odpor."

"Samozřejmě. Byl to statečný, ale předem ztracený boj. Na-mor je mladá planeta, která nemá dostatek obyvatel ani pro-středků na zápas toho druhu, do jakého jsme byli uvrženi. Po našich mořích jsou roztroušeny tři miliony Namoranů na více než sedmácti tisících drobných ostrůvků. Další milion se tísní na Nové Atlantidě, to je náš jediný malý kontinent. Většinu obyvatel tvoří rybáři a mořští farmáři. Když celá tahle patálie začala, čítali Strážci sotva padesát tisíc lidí. Naše sdružení tvoří potomci posádek lodí, které dopravily kolonisty ze Starého Po-seidonu a z Aquaria sem na Namor. Odjakživa jsme je chránili, jenže před příchodem vražednic to byl jednoduchý úkol. Náš svět žil mírumilovně a nedocházelo na něm téměř k žádným skutečným konfliktům. Mezi Poseidoňany a Aquarijci sice existovala jistá etnická řevnivost, ta však měla víceméně dobro-myslný charakter. Strážci se Slunečním břitem a dvěma podob-nými plavidly zajíšťovali planetární obranu, většinu naší práce však tvořil boj s požáry a zátopami, likvidace jejich následků, policejní služba a tak podobně. Měli jsme asi stovku ozbroje-ných vznášedlových hlídkových člunů. Nějakou dobu jsme je používali jako doprovodné eskorty a partech potvor jsme zabi-li, doopravdy ale s vražednicemi nemohly soupeřit. Brzo stej-ně začalo být zřejmé, že je víc vražednic než hlídkových člunů."

"Navíc se hlídkové čluny nemnoží, kdežto tyhle vražednice, jak jsem nucen předpokládat, ano," dodal Tuf. Nerozum a Po-chybnost se mu kočkovaly na klíně.

"Přesně tak. Přesto jsme se snažili. Když jsme je objevili pod hladinou, shazovali jsme na ně hloubkové nálože, když vypluly na hladinu, torpédovali jsme je. Zabili jsme jich stovky. Jenže jich zůstávaly další stovky, zatímco každý člun, o který jsme přišli, byl nenahraditelný. Namor nemá prakticky žádnou tech-nologickou základnu. Za lepších časů jsme všechno, co jsme potřebovali, dováželi z Brazelournu a z Vale Areenu. Naši lidé věřili v prostý život. Navíc by na naší planetě průmysl stejně existovat nemohl. Je chudá na těžké kovy a nemá prakticky žádná fosilní paliva."

"Kolik hlídkových člunů Strážcům zůstalo?" zeptal se Ha-viland Tuf,

"Asi tak třicet. Už se je vůbec neodvážíme používat. Během jediného roku od toho prvního útoku vražednice kompletně ovládly naše námořní trasy. Přišli jsme o všechny velké sklízecí lodě, stovky mořských farem byly opuštěny nebo zničeny, po-lovina drobných rybářů je mrtvá a druhá polovina se bázlivě krčí v přístavech. Na namorská moře se neodváží vyplout nic lidského původu."

"Vaše ostrovy byly od sebe izolovány?"

"Ne tak docela," odpověděla Kefira Qayová. "Strážci měli dvacet ozbrojených motorových kluzáků a další přibližně stov-ka motorových kluzáků a osobních letadel byla v soukromých rukou. Zrekvfrovali jsme je a vyzbrojili. Kromě toho jsme měli vzducholodě. Údržba motorových kluzáků a osobních letadel je ve zdejších podmínkách obtížná a nákladná.

Těžko se shá-nějí náhradní díly a máme jen málo vyškolených techniků, takže většinu naší letecké dopravy před potíženími obstarávaly vzducholodě - velké lodě poháněné sluneční energií a plněné heliem. Měli jsme poměrně početnou flotilu, něco kolem tisíce. Vzducholodě převzaly úkol zásobování některých malých os-trovů, na nichž hrozilo velice reálné nebezpečí hladu. Další vzducholodě spolu s motorovými kluzáky Strážců pokračovaly v boji. Z bezpečí vzdušného prostoru jsme shazovali chemiká-lie, jedy, výbušniny a další prostředky a zničili jsme tisíce vra-žednic, byť za strašlivou cenu. Nejpočetněji se soustředily ko-lem našich nejlepších lovných oblastí a nalezišť bahňáků, takže jsme byli nuceni ničit výbušninami a jedem přesně ty oblasti, které jsme nejvíc potřebovali. Neměli jsme ale na vybranou.

Nějakou dobu jsme se domnívali, že svou válku vyhráváme. Několik rybářských člunů se dokonce za doprovodu kluzá-ku Strážců, který s nimi letěl jako eskorta, vypravilo na moře a v bezpečí se vrátilo."

"Zřejmě to ale nebyl konečný výsledek celého konfliktu," poznamenal Haviland Tuf, "protože v tom případě bychom tu spolu neseděli a nemluvili." V tom okamžiku Pochybnost zasa-dila Nerozumovi pořádnou ťafku přes hlavu a menší kotě spad-lo z Tufova kolena na podlahu. Tuf se shýbl a zdvihl je. "Tady máte," řekl a podal je Kefire Qayové, "bud'te tak laskavá a po-držte ho. Jejich malá válka odvádí moji pozornost od té vaší větší,"

"Já... no, samozřejmě." Strážkyně rozpačitě vzala malé čer-nobílé koťátko do ruky. Pohodlně se jí vešlo do dlaně. "Co to je?" zeptala se.

"Kočka," odpověděl Tuf. "Vyskočí vám z ruky, budete-li ho i nadále držet jako kus zkaženého ovoce. Položte si ho laskavě do klína. Ujist'uj vás, že je neškodný."

Kefira Qayová s výrazem krajní nejistoty setřásla kotě z ruky na kolena. Nerozum nespokojeně mňoukl a málem se znovu svalil na podlahu, než se mu podařilo zachytit se drobnými drápky za látku její uniformy. "Jo!" vyjekla Kefira Qayová. "Ono to má pařáty."

"Drápy," opravil ji Tuf. "Maličké a neškodné."

"Doufám, že nejsou jedovaté?"

"Myslím, že nejsou," ujistil ji Tuf. "Pohlade'te ho, zepředu dozadu. To ho trochu zklidní,"

Kefira Qayová se váhavě dotkla Nerozumovy hlavy.

"No tak," napomenul ji Tuf. "Řekl \stmpohladit, a ne popleskat."

Strážkyně začala kotě hladit. Nerozum okamžitě začal příst. Zarazila se a vyděšeně vzhledla. "Vibruje to," oznámila, "a vy-dává to nějaký zvuk."

"Reakce tohoto typu se považuje za příznivou," ujistil ji Tuf. "Pokračujte prosím ve své péči o něj i ve své instruktaži. Bud'te tak laskavá."

"Samozřejmě," přikývla Qayová. Znovu začala hladit Nero-zuma, který se jí pohodlně uvelebil na kolenu. "Přehrajte si prosím další pásku," vybídla Tufa.

Tuf z hlavní obrazovky vymazal napadenou loď i vražedni-ci. Na jejich místě se objevila jiná scéna - zimní den, působící na pohled větrným a mrazivým dojmem. Voda dole byla temná a rozbouřená, posetá skvrnami bílé pěny, jak se o ni opíral vítr. Na hladině nepokojného moře volně splývala vražednice s ob-rovskými bílými chapadly roztaženými na všechny strany, tak-že vypadala jako nějaká obludně napuclá květina, poskakující po vlnách. Když nad ní přelétali, natáhla se nahoru, dvě paže s chuchvalci svíjejících se hadů na konci se líně zdvihly z vody, byli však příliš vysoko na to, aby jim hrozilo nějaké nebezpečí. Vypadalo to, že jsou v gondole nějaké velké stříbřité vzducho-loďe a dívají se dolů proskleným průzorem. Pak se před Tufo-výma očima záběr kamery posunul stranou a Tuf zjistil, že jsou součástí konvoje tří obrovitých vzducholodí, přelítajících s dů-stojnou nevšimavostí nad válkou zpěněnými vodami.

"Duch Aquaria, Lyle D. a Nebeský stín" komentovala scénu Kefira Qayová, "na záchranné misi ke skupině malých ostrův-ků na severu, kde tou dobou zuřil hladomor. Jejich úkolem bylo evakuovat ty, kteří přežili, a odvézt je zpátky na Novou Atlan-tidu." Mluvila zlostně úsečným tónem. "Tenhle záznam pořídil zpravodajský štáb naNebesfém stínu, jediné vzducholodí, která to přežila. Dívejte se."

Vzducholodě pluly dál a dál, neporazitelné a majestátní, A pak, těsně před stříbromodrým Duchem Aquaria, se ve vodě objevil pohyb, pod tmavozeleným závojem se něco probudilo k životu. Něco velkého, nebyla to však vražednice.

Nebylo to bílé, bylo to naopak tmavé. Voda se v širokém kruhu rozvířila, nabývala postupně stále černější odstín a pak vystřelila vzhůru. Objevila se velká, ebenově temná kopule, která rostla jako os-trov nořící se z hlubin, černá, kožnatá, nezměrná a obklopená dvaceti dlouhými černými chapadly. Vteřinu za vteřinou na-růstala do stále obrovitější velikosti a výšky, až se úplně vy-manila ze sevření moře. Stoupala vzhůru a chapadla, z nichž kapala voda, visela pod ní. Potom se také začala zdvihat a roz-tahovat do širě. Nestvůra nebyla o nic menší než vzducholod', která k ní směřovala. Když na sebe narazily, vypadalo to, jako by se dva gigantičtí leviatani oblohy setkali za účelem páření. Obrovitá černá masa se usadila na vrcholku dlouhé stříbromod-ré říditelné vzducholodě a její paže ji sevřely ve smrtícím objetí. Viděli, jak se vnější obal vzducholodě rozerval na cáry a heliové články pukaly a rozpadaly se na kusy. Duch Aquaria se svíjel a poskakoval jako živá bytost a ztrácel se v černé náruči své milenky. Když bylo po všem, upustila tmavá nestvůra jeho zbytky do moře.

Tuf zastavil obraz a s vážnou tváří se díval na drobné posta-vičky vyskakující z gondoly, odsouzené k zániku.

"Další z těch potvor dostala na zpáteční cestě Lyle D." ko-mentovala to Kefira Qayová. Nebeský stín to přežil a vylíčil nám, co se stalo, ale ze své další mise se ani on nevrátil, V prv-ním týdnu, kdy se objevily ohnivé balony, jsme ztratili přes stovku vzducholodí a dvanáct motorových kluzáků."

"Ohnivé balony?" podivil se Haviland Tuf. Pohlídl Pochyb-nost, která seděla na terminálu. "Neviděl jsem žádný oheň."

"Pojmenovali jsme je tak poté, co jsme poprvé jednu z těch prokletých nestvůr zničili. Když ji jeden z kluzáků Strážců zasáhl výbušným granátem, explodovala jako bomba a hořící se zřítila do moře. Jsou neobyčejně hořlavé. Stačí jedna laserová dávka a chytanou jako pochodně."

"Vodík," pokývl Haviland Tuf.

"Přesně tak," potvrdila jeho domněnku Strážkyně. "Ještě jsme se nikdy žádné nezmocnili celé, ale z drobných kousků a útržků jejich těl jsme si udělali představu o tom, co jsou zač. Ty potvory dokážou uvnitř svého těla vyvíjet elektrický proud. Nasávají vodu, kterou používají k jakési biologické elektrolyze. Kyslík se vypouští do vody nebo do vzduchu a pomáhá těm bestiím v pohybu. Je to vlastně něco jako vzduchové trysky. Vodík naplní plášť balonu a zdvihne je do vzduchu. Když se chtějí schovat do vody, otevrou klapku nahore - vidíte, tady je - a všechny plyn unikne ven, takže ohnivý balon spadne zpátky do moře. Vnější pokožku mají kožnatou a velice odolnou. Jsou sice pomalé, ale chytré. Občas se schovávají v kupovitých mrač-nech a chytají nic netušící kluzáky, které letí pod nimi. A jak jsme ke svému zármutku brzy zjistili, rozmnožují se stejně rychle jako vražednice."

"Velice zajímavé," prohlásil Haviland Tuf. "Snad si tedy mo-hu dovolit předpokládat, že když se objevily tyhle ohnivé balo-ny, ztratili jste vládu nejen nad mořem, ale i nad oblohou." "Víceméně je to tak," připustila Kefira Qayová. "Naše vzdu-cholodě byly prostě příliš pomalé na to, abychom let riskovali. Snažili jsme se zachránit situaci tím, že jsme je vysílali v kon-vojích s eskortami kluzáků a osobních letadel Strážců, ale ani to se neosvědčilo. Toho rána, co došlo k ohnivému svítání... byla jsem tam, velela jsem kluzáku s devíti děly... bylo to straš-né..."

"Pokračujte," pobídl ji Tuf.

"Ohnivé svítání," zamumlala sklesle. "Byli jsme... měli jsme třicet vzducholodí, třicet, početný konvoj, který letěl pod ochra-nou tuctu ozbrojených kluzáků. Byla to dlouhá cesta, z Nové Atlantidy na Zlomenou ruku, jedno z našich největších sou-ostroví. Když se blížilo svítání druhého dne, právě v okamžiku, kdy obloha na východě červenala, začalo moře pod námi... vřít. Jako hrnec polévky, která se začíná vařit. Byly to ty potvory, vyfukující kyslík a vodu, a stoupaly do vzduchu. Byly jich tisíce, Tufe, tisíce. Voda vířivě pěníla, a ty mrchy se zvedaly, všechny ty obrovské černé stíny se řítily na nás, kam oko dohlédlo ve všech směrech. Zaútočili jsme na ně lasery, výbušnými granáty, vším, co jsme měli. Bylo to, jako by hořela samotná obloha. Všechny ty nestvůry byly nacpané vodíkem a vzduch byl bohatý a opojný kyslíkem, který vypouštěly. Říkáme té události ohnivé svítání. Bylo to příšerné. Všude okolo ječeli lidé, hořely balony, naše vzducholodě se kolem nás hroutily a padaly, plameny po-lykaly lidská těla. A dole navíc čekaly vražednice. Viděla jsem, jak chytaly plavce, kteří spadli ze vzducholodí, jejich bledá chapadla se kolem nich omotávala a stahovala je pod hladinu. Z té bitvy unikly čtyři kluzáky. Čtyři. Vzducholodě jsme ztratili všechny i s posádkami."

"Údésný příběh," zamumlal Tuf.

Kefira Qayová měla v očích zmuchlený výraz. Nepřítomným rytmem stále ještě hladila Nerozuma, rty měla pevně stisknuté k sobě a oči nehybně upřené na obrazovku, kde se vznášel první ohnivý balon nad padající mrtvolou Ducha Aquaria. "Od té doby," vypravila ze sebe konečně, "je náš život jedinou nepřetržitou noční můrou. Ztratili jsme svá moře. Na třech čtvrti-nách Namoru vládne hlad či dokonce hladomor. Jen Nová Atlantida má stále ještě přebytek potravin, protože pouze tam jsou rozsáhlé plochy obdělávané půdy. Strážci pokračují v boji. Slunečníbřit a naše dvě druhé kosmické lodě byly povolány do služby - podnikají bombardovací nálety, shazují jed, evakuují některé z menších ostrovů. Díky osobním letadlům a rychlým motorovým kluzákům se nám jakžtakž daří udržovat síť kon-taktů se vzdálenějšími ostrovy. A máme samozřejmě i rádio. Stejně ale sotva přežíváme. Za poslední rok se odmlčelo víc než dvacet ostrovů. U pětictvrtí případů jsme na ně vyslali hlíd-ky, aby vyšetřily, co se stalo. Ty, které se vrátily, přinesly ode-všad stejné zprávy. Všude mrtvá těla, hnijs na slunci. Budovy zhroutené a rozpadlé. Po mrtvolách ležl hmyz a červi, kteří si z nich udělali hostinu. A na jednom ostrově objevili něco jiného, něco ještě děsivějšího. Ten ostrov se jmenoval Mořská hvěz-da. Žilo tam téměř čtyřicet tisíc lidí a do té doby, než došlo k přerušení obchodních styků, tam byl i významný kosmodrom. Když Mořská hvězda najednou přerušila vysílání, byl to straš-livý šok. Pokračujte, přejděte k další ukázce."

Tuf zmáčkl na terminálu několik světelných kontrol.

Na mořském pobřeží ležela jakási mrtvá bestie, hnijsící na indigovém písku.

Tentokrát to nedejchlel, ale obyčejná fotografie. Haviland Tuf a Strážkyně Kefira Qayová měli dost času na to, aby si ležící zdechlinu, napuchlou a zahnívající, důkladně pro-hlédli. Všude kolem ní byla země poseta lidskými mrtvolami, díky jejichž bezprostřední blízkosti si mohli udělat představu o její velikosti. Zdechlina měla tvar převrácené mísy a byla vel-ká jako dům. Její kožnaté maso, nyní rozpraskané a pokryté hnisavými puchýři, mělo mramorovanou šedozelenou barvu. Jako paprsky kola kolem ní byly na písku rozprostřeny její končetiny - deset zkroucených zelených chapadel s bradavice-mi růzovobílých úst, která se střídala s deseti zjevně neohebný-mi a tvrdými černými údy, lonicemi se v kloubech. „JVohy," povzddechla si hořce Kefira Qayová. "Ta bestie cho-dila, Tufe, než ji zabili. Našli jsme jen tenhle jediný exemplář, ale to nám stačilo. Víme už, proč utichá vysílání z našich ostro-vů. Tihle lezouni přicházejí z moře. A další jim podobní, Větší i menší, lezou po deseti nohou jako pavouci a zbývajícími de-seti chapadly popadají lidi kolem sebe a žerou je. Jejich krunýř je tlustý a pevný. Tyhle potvory nezabijete jedním výbušným granátem nebo laserovým paprskem jako ohnivé balony. Takže teď už chápáte, jak na tom jsme. Nejdřív moře, potom vzduch a teď už to začalo i na zemi. Na zemi. Vynoří se z vody po celých tisícovkách a rozeběhnou se po písku jako nějaký strašlivý

při-liv. Jen za poslední týden převálcovaly dva ostrovy. Mají v úmyslu vyhladit nás z povrchu téhle planety. Na Nové Atlantidě nás nepochybně ve vysokých vnitrozemských horách hrstka přežije, bude to ale krutý a krátký život. Jen do té doby, než na nás Namor zaútočí něčím novým, nějakou další nestvůrou z děsi-vého snu." Její hlas balancoval na samém pokraji hysterie.

Haviland Tuf vypnul svůj terminál a všechny obrazovky po-temněly. "Uklidněte se, Strážkyně," oslovil ji a otočil se k ní, "Vaše obavy jsou pochopitelné, ale zbytečné. Jsem teď důkladněji obeznámen s podstatou vašeho problému. Je to skutečně tragická situace, není však beznadějná."

"Pořád ještě si myslíte, že nám pomůžete?" zeptala se. "Jen vy sám? Vy a tahle vale loď? Chápejte, nechci vám to rozmlouvat, to rozhodně ne. Jsme ochotni chytit se jakéhokoli stébka. Jenže..."

"Jenže tomu nevěříte," dodal za ni Tuf. Mezi rty mu unikl drobný vzdech. "Pochybnosti," obrátil se k šedému kotěti a zdvihl je v obrovské bílé ruce, "pojmenoval jsem tě skutečně případ-ne." Pohlédl zpět na Kefiru Qayovou. "Jsem shovívavý člověk a vy jste prošla mnoha krutými zkouškami, takže přejdu bez povšimnutí skutečnost, že tak bezmyšlenkovitě podceňujete mne i moje schopnosti. Teď ale buďte tak laskavá a omluvte mě, mám práci. Vaši lidé mi sem nahoru poslali mnoho dalších podrobných zpráv o těchto tvorech a o na/norské ekologii všeobecně. Je životně důležité, abych si je prostudoval, mám-li vaši situaci pochopit a správně analyzovat. Děkuji vám za vaši in-struktáž." Kefira Qayová se zamračila, zdvihla Nerozuma z kolena, položila ho na podlahu a vstala. "Tak dobrá," souhlasila. "Kdy budete připraven začít?"

"To momentálně nejsem schopen nijak přesně odhadnout," odpověděl Tuf, "nejdřív musím mít možnost zpracovat několik simulací. Možná bude stačit den a začneme. Možná to bude trvat měsíc. Možná ještě déle."

"Bude-li to trvat příliš dlouho, těžko získáte svoje dva mi-liony," vyštěkla na něj. "Budeme všichni mrtví,"

"Tak tak," přikývl Tuf. "Budu se snažit takovému scénáři vyhnout. A teď mě laskavě nechtě pracovat. Promluvíme si znovu u večeře. Dnes se bude podávat dušená zelenina po arionsku a na povzbuzení chuti k jídlu talířky thoritských oh-nivých hub."

Qayová si hlasitě povzdechla. "Už zase houby?" zaprotěsto-vala. "K obědu jsme měli Testované" houby a papričky a k sní-dani jsme měli opečené houby s kyselou smetanou."

"Mám houby rád," vysvětloval Haviland Tuf.

"A mne už houby lezou krkem," stěžovala si Kefira Qayová. Nerozum se jí otřel o nohu a ona k němu zamračeně shlédla. "Mohu si dovolit navrhnout něco od masa? Nebo třeba nějakou mořskou specialitu?" Zatvářila se žádostivě.

"Už jsou to roky, co jsem naposledy měla bahnáka. Někdy se mi o tom v noci zdá. Rozlousknete ho, nalijete dovnitř máslo a lžičkou vyjídáte křehké masíčko... neumíte si představit, jak to bylo báječné. Nebo šavloploutvici. Bože, za šavloploutvici s chaluhami bych byla schopná zabít!"

Haviland Tuf na ni přísně pohlédl, "Na této lodi zvířata nejíme," prohlásil. Dál si jí nevšímal a pustil se do práce. Kefira Qayová po chvíli odešla. Nerozum se batolivě rozběhl za ní, "Skutečně příhodné jméno," zamumlal Tuf. O čtyři dny a mnoho hub později začala Kefira Qayová od HavilandaTufa vyžadovat výsledky. "Co vlastně děláte?" vyjela na něj útočně u večeře. "Kdy konečně něco podniknete? Každý den se zavíte o samotě a na Namoru se zatím každý den pod-mínky zhoršují. Před hodinou jsem mluvila s lordem Strážcem Harvanem, zatímco vy jste si hrál se svými počítači. My tady nahoře marníme čas, Tufe, a Namorané zatím ztratili Malý Aquarius a Tančící sestry."

"Marníme čas?" opakoval po ní Haviland Tuf. "Strážkyně, já čas nemám. Nikdy jsem čas nemám a nemám v úmyslu teď s tím začínat. Já pracuji. Musím vstřebat obrovskou spoustu informací,"

Kefira Qayová si pohrdlivě odfíkla. "Chcete říct, že musíte vstřebat obrovskou spoustu hub," ušklíbala se. Vstala a shodi-la Nerozuma z klína; poslední dobou se z kotěte a z ní stali nerozluční společníci. "Na Malém Aquariu žilo dvanáct tisíc lidí," oznámila, "a na Tančících sestrách také skoro tolik. Vzpo-meňte si na to, až budete něco vstřebávat, Tufe." Otočila se a vzdorně odešla z místnosti.

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. Obrátil znovu pozornost ke svému koláči ze sladkých květů.

Uplynul další týden, než došlo k novému konfliktu. "No?" vyjela Strážkyně útočně jednoho dne na chodbě, kde Tufovi zastoupila cestu, když se nesmírně důstojně ubíral do své pra-covny.

"No?" opakoval po ní, "Dobrý den, Strážkyně Qayová."

"Není to dobrý den," odsekla hašteřivě. "Řídící středisko Na-mor mi sdělilo, že jsme ztratili Ostrovy úsvitu. Přemohli je. A při jejich obraně jsme přišli o tučt kluzáků spolu se všemi loděmi, které kotvily v jejich přístavech. Co tomu říkáte?"

"Nanejvýš tragické," připustil Tuf. "Politováníhodné,"

"Tak kdy budete připraven?"

Pokrčil masivními rameny. "To nedokážu říct. Problém, kte-rý jste mi předložili, není jednoduchý. Je to nesmírně kompli-kovaný problém. Ano, komplikovaný, to je to pravé slovo. Snad bych mohl dokonce říci, že je záhadný. Ujišťuji vás však, že smutný osud Namoru má mé plné sympatie a můj intelekt že se stejně plně věnuje řešení vašeho problému."

"To je všechno, co to pro vás znamená, Tufe, nemám pravdu? Prostě problém?"

Haviland Tuf se nepatrně zamračil, založil si před sebou ruce a nechal je spočinout na svém kulatém břiše. "Přesně tak, pro-blém," přisvědčil.

"Ne. Není to problém. My tady nehrajeme žádnou hru. Tam dole umírají skuteční lidé. Umírají, protože Strážci nejsou schopni dostát jejich důvěře a protože vy nic neděláte. Nic."

"Uklidněte se. Máte moje ujištění, že na řešení vašeho pro-blému neúnavně pracuji. Musíte vzít v úvahu, že můj úkol není tak jednoduchý jako váš. Je sice hrozně pěkné házet bomby na vražednici nebo střílet výbušnými granáty na ohnivý balon a dí-vat se, jak hoří, pomocí těchto jednoduchých starobylých metod jste však přílišných výsledků nedosáhli, Strážkyně. Ekologické inženýrství je věc nesrovnatelně náročnější. Studuji zprávy va-ších vůdců, vašich

oceánských biologů, vašich historiků. Za-mýšlím se nad nimi a analyzuji je. Vymýšlím nejrůznější alter-nativy a na velkých počítačích Archy zkouším jejich simulace. Dříve nebo později pro vás odpověď najdu."

"Dříve," ujistila ho Kefira Qayová drsným tónem. "Námor žádá výsledky a já s tím souhlasím. Radě Strážců dochází trpě-livost. Dříve, Tufe, ne později. Varuji vás." Ustoupila stranou a nechala ho projít.

Následujícího půl druhého týdne strávila Kefira Qayová tím, že se Tufovi co možná nejvíc vyhýbala. Přestala chodit na ve-čeře, a když na něj narazila na chodbě, zlostně se mračila. Každý den se zavírala v komunikačním středisku, odkud vedla dlouhé rozhovory se svými nadřízenými dole a seznamovala se se všemi nejnovějšími zprávami. Bylo to špatné. Všechny zprá-vy byly špatné.

Konečně krize vyvrcholila. Pobledlá a rozrušená vtrhla do ztemnělé místnosti, kterou Tuf nazýval svým "válečným stábcem", a našla ho tam sedět před řadou počítačových obrazovek. Sledoval právě, jak se po rastrované mřížce honí červené a mod-ré čáry. "Tufel" zaburácela. Odtrhl oči od obrazovky, otočil se obličejem k ní a odstrčil stranou Nevděka. Zahalen stíny si ji nezučastněně prohlížel. "Rada Strážců mi dala rozkaz," oznámila.

"To máte ovšem štěstí," odpověděl Tuf. "Vím, že poslední dobou jste byla díky své nečinnosti nervózní,"

"Rada chce, abyste okamžitě přešel k akci, Tufe. Okamžitě! Ještě dnes. Rozumíte?"

Tuf sepal pod bradou ruce s nataženými prsty, takže se té-měř zdálo, jako by se modlil. "Musím snad snášet nejen vaši nevráživost a netrpělivost, ale i výpady proti své vlastní in-teligenci? Ujišť-uji vás, že rozumím všemu, čemu je ohledně těch vašich Strážců třeba rozumět. Jediné, čemu nerozumím, je neobyčejná a perverzní ekologie Namoru. A dokud jí nepo-rozumím, nemohu přikročit k akci."

"Však vy k ní přikročíte," ujistila ho Kefira Qayová. Náhle se jí v ruce objevila laserová pistole, namířená na Turovo kulaté břicho. "Přikročíte k ní ihned!"

Haviland Tuf na sobě nedal znát sebemenší reakci. "Násilí," poznamenal mírně káravým tónem. "Ještě než do mne propá-líte díru a sebe i svůj svět tak odsoudíte k záhubě, neškodilo by možná, kdybyste mi dala šanci podat vám vysvětlení,"

"Tak do toho," vyzvala ho. "Budu poslouchat. Alespoň chvíl-ku."

"Výborně," pochválil si Haviland Tuf. "Strážkyně, na Namoru se děje něco velice podivného."

"Tak jste si toho všiml," poznamenala suše. Laser se nepo-hnul,

"Tak tak. Vaši lidé jsou hubeni hordami tvorů, které jsme pro nedostatek lepšího termínu nuceni kolektivně nazvat mořskými obludami. Za necelý půltucet standardních let se objevily cel-kem tři druhy. Každý z těchto druhů je nový či přinejmenším neznámý. Něco takového mi připadá extrémně nepravděpodobné. Vaši lidé už na Namoru žijí stovku let, a přece až done-dávna nebylo o příšerách, kterým říkáte vražednice, ohnivě ba-lony a lezouni, naprosto nic známo. Skoro to vypadá, jako by vám nějaká zlověstná obdoba mé Archy vyhlásila biologickou válku, něco takového je však očividně nemožné. Ať nové nebo staré, tyhle mořské obludy pocházejí z Namoru a jsou produk-tem místní evoluce. Vaše moře jsou plná jejich blízkých příbuz-ných - bahňáků, poskočníků, rosoletek a zabijáků. Tak tedy, co z toho pro nás plyne?"

"To nevím," přiznala Kefira Qayová.

"Já také ne," ujistil ji Tuf. "Uvažujte dál. Tyhle mořské oblu-dy se nesmírně rychle množí. Moře se jimi jen hemží, je jich plný vzduch a jsou schopny zahltit lidnaté ostrovy. Zabíjejí. Přitom se však nezabíjejí navzájem a nezdá se také, že by měly nějaké jiné přirozené nepřátele. Kruté mechanismy zabezpe-čující rovnováhu normálního ekosystému tady neplatí, S vel-kým zájmem jsem si prostudoval hlášení vašich vědců. Mnohé, co se zmíněných mořských oblud týká, je fascinující, prav-děpodobně nejvíc však moji pozornost upoutala skutečnost, že o nich nic nevíte jinak než v jejich plně dospělé formě. Ob-rovské vražednice křižují oceány a potápějflodě, nestvůrné oh-nivé balony se vznášejí na vaší obloze. Rád bych se zeptal, kde jsou malé vražedničky, čerstvě vylíhnuté balónky? To mi po-vězte."

"Hluboko v moři."

"Možná, Strážkyně, možná. S jistotou to ale říct nemůžete a já také ne. Tyhle obludy jsou doopravdy hrůzostrašní tvorové, přesto jsem však na jiných světech viděl predátory právě tak hrůzostrašné. Nikde jich ale nejsou statisíce. Proč ne? Přece proto, že jejich vejce, jejich potěr nebo jejich mláďata nejsou tak impozantní jako rodiče a většina z nich zahyne dlouho předtím, než dosáhnou své strašlivé dospělosti. Na Namoru to ale tak jednoznačně nefunguje. Zdá se, že tady neplatí vůbec nic podobného. Co to všechno může znamenat? Co, ptám se?" Tuf pokrčil rameny. "Nejsem schopen to říct, ale pokračuji v práci, v přemýšlení a snažím se hádanku vašeho příliš plod-ného moře vyřešit."

"A my zatím umíráme," ušklíbla se Kefira Qayová. "Umírá-me a vám je to jedno."

"Protestuji!" nadechl se Tuf.

"Ticho!" umlčela ho a zamávala laserem. "Vy už jste svůj projev přednesl, teď budu mluvit já. Dnes jsme ztratili kontakt se Zlomenou rukou. Třiačtyřicet ostrovů, Tufe. Bojím se jen pomyslet na to, kolik tam bylo lidí, A všichni jsou pryč, za jediný den. Pár zkomolených rádiových signálů, hysterie a pak ticho. A vy si tady sedíte a mluvíte o hádankách. S tím je konec. Skutečně okamžitě přikročíte k akci. Trvám na tom. Nebo jestli chcete, vyhrožuji vám. Všechna proč a jak té záhady vyřešíme později. Teď je budeme zabíjet a nebudeme se zdržovat otáz-kami."

"Kdysi," rozhovořil se znovu Haviland Tuf, "existoval idy-lický svět, který měl jen jediný nedostatek - hmyz velikosti prachového smítka. Bylo to neškodné stvoření, bylo ale všude. Živilo se vzduchem poletujícími mikroskopickými výtrusy jisté houby. Obyvatelé toho světa maličký hmyz nenáviděli, protože někdy poletoval v rojích tak početných, že zastínil slunce. Když lidé vyšli z domů, hmyz na ně po tisícovkách usedal a pokrýval jejich těla živoucím rubášem. Jistý rádobyekologický inženýr proto přišel s návrhem na řešení jejich problému. Z jednoho vzdáleného světa importoval jiný, větší druh hmyzu, který měl ta živá smítka prachu vyhubit. Jeho plán se báječně osvědčil. Nový hmyz se množil a množil, protože v jejich ekosystému němči žádné přirozené nepřátele, až ten domorodý druh doko-nale zlikvidoval. Byl to obrovský triumf, který však bohužel měl jisté nepředvídané vedlejší účinky. Když vetřelec vyhubil

jednu životní formu, přeorientoval se na další, prospěšnější druhy. Vyhybnuly mnohé domorodé typy hmyzu. Místní analogie ptačího života, připravená o svou tradiční kořist a neschopná strávit cizího vetřelce, také utrpěla vážné ztráty. Rostliny nebyly opylovány jako dřív. Cele velké oblasti lesů a džunglí se změnilly a postupně uschly. A výtrusy houby, které byly zdrojem potravy původního obtížného hmyzu, nikdo neohrožoval. Houba se rozrostla úplně všude - na budovách, na zemědělské úrodě, dokonce i na živých zvířatech. Krátce řečeno, celý eko-systém se úplně vyšinul ze svých kolejí. Kdybyste tam zaletěla dnes, našla byste planetu mrtvou až na jedinou strašlivou houbovku. Takové jsou důsledky ukvapeného jednání bez dostatečné-ho prostudování situace. Přikročit k akci bez jejího pochopení znamená vážně riskovat."

"A nepřistoupit k akci vůbec znamená smířit se s jistou zkárou," oponovala tvrdohlavě Kefira Qayová. "Ne, Tufe. Vyprávíte sice děsivé příběhy, ale my jsme zoufalí lidé. Strážci akceptují všechna rizika, která se mohou vyskytnout. Mám svoje rozkazy. Pokud neuděláte, co po vás chci, použij u tohle." Kývla na svůj laser.

Haviland Tuf založil ruce. "Kdybyste použila tuhle hračku," prohlásil, "byla by to od vás nesmírná hloupost. Nepochybně jste schopni naučit se s Archou zacházet. Časem, Trvalo by vám to celá léta, a jak sama přiznáváte, tolik času nemáte. Budu z vašeho pověření pokračovat v práci a prominu vám vaše hrubě chování i vaše hrozby, k akci však přistoupím teprve tehdy, až se budu sám cítit připraven. Jsem ekologický inženýr a mám svou osobní a profesionální integritu. A jsem nucen upozornit vás, že bez mých služeb nemáte sebemenší naději. Sebemenší. Protože to víte a já to vím také, co kdybychom si odpustili další drama? Ten laser stejně nepoužijete."

V obličeji Kefiry Qayové se na okamžik objevil poraženecký » výraz. "Vy..." zakoktala zmateně a laser se nepatrně zachvěl. Pak její tvář znovu ztvrdla. "Mýlíte se, Tufe," prohlásila. "Po-užiju ho."

Haviland Tuf nic neřekl,

"Ne proti vám," vysvětlovala. "Proti vašim kočkám. Budu každý den zabíjet jednu z nich tak dlouho, dokud se nedáte do práce." Nepatrně pohnula zápěstím, takže laser už nemířil na Tufa, ale na drobné tělíčko Nevděka, který se potuloval po místnosti sem a tam a útočil čumáčkem proti stínům. "Začnu s touhle," oznámila Strážkyně. "Jen co napočítám do tří,"

Tufův obličej neprozrazoval jedinou emoci. Upřeně ji pozoroval.

"Jedna," řekla Kefira Qayová.

Tuf nehybně seděl,

"Dvě," pokračovala.

Tuf se zamračil a v jeho křídoví bílém obočí se objevily vrásky.

"Tři!" vyhrkla Qayová.

"Ne," zarazil ji spěšně Tuf. "Nestřílejte. Udělám, na čem trváte. Během hodiny mohu začít s klonováním,"

Strážkyně zastrčila laser do pouzdra.

Tak tedy Haviland Tuf proti svému přesvědčení zahájil přípravy na válku.

První den proseděl ve svém válečném štábu před velkým terminálem, s pevně sevřenými rty mlčky otáčel knoflíky, mačkal svítící tlačítka a ťukal do přeludných holografických kláves. V jiných prostorách Archy se kalné kapaliny mnoha různých barev a odstínů klotavě vlévaly do prázdných nádrží, lemu-jících stěny temné hlavní šachty, zatímco vzorky z velké buňkové knihovny byly vybírány, omývány proudem vody a přemísťovány drobnými mechanickými rukama, stejně citlivými jako ruce zkušeného chirurga. Tuf nic z toho neviděl. Zůstával na svém stanovišti a rozjížděl jeden klonovací proces za druhým.

Druhý den strávil stejným způsobem.

Třetí den vstal a pomalu procházel mnohakilometrovou šachtou, kde začínaly růst jeho tvůrby, nezřetelně viditelné tvary, které se jen chabě pohybovaly nebo se zcela nehybně vznášely v nádržích s průsvitnou kapalinou. Některé nádrže byly stejně velké jako přistávací paluba Archy, jiné maličké jako nehet na ruce. Haviland Tuf se u každé z nich zastavil, s klidnou pozorností si důkladně prohlédl ukazatele, ciferníky a světelné indikátory a občas provedl nějakou drobnou úpravu. Ke konci dne se dostal jen do poloviny dlouhé, ozvěnou se ozývající řady.

Čtvrtý den svou pochůzku dokončil.

Pátý den zapojil do práce chronosmyčku. "Čas je jejím otrokem," odpověděl Kefire Qayové na její dotaz. "Může ho zpomalit nebo mu přikázat, aby si pospíšil. My ho pobídáme k běhu, takže válečníci, které tu šlechtím, dosáhnou dospělosti rychleji než v přírodě."

Šestý den strávil pilnou prací na přistávací palubě, kde upravoval dva ze svých raketoplánů tak, aby mohly transportovat tvůrby, které vytvářel, přidával do nich velké i malé nádrže a plnil je vodou.

Ráno sedmého dne se u snídaň připojil ke Kefire Qayové a oznámil: "Jsme připraveni začít, Strážkyně."

Překvapilo ji to. "Tak brzy?"

"Všechna má zvířata ještě nedosáhla plné dospělosti, tak je to ale správně. Některá z nich jsou oblučně velká a musejí být přetransportována dřív, než dorostou. Klonování bude samozřejmě pokračovat. Musíme svých tvorů vyklenovat dostatečné množství, aby byli samostatně životaschopní. Už dnes jsme ale ve fázi, kdy můžeme začít s jejich vypouštěním do namorských moří,"

"Jaká je vaše strategie?" zajímala se Kefira Qayová.

Haviland Tuf odstrčil talíř na stranu a našpulil rty. "Strategie, kterou mám k dispozici, je improvizovaná a nedokonalá, Strážkyně, a vychází z nedostatečných znalostí. Neberu na sebe odpovědnost za její úspěch či neúspěch. Vaše kruté hrozby mě přinutily k nepřiměřenému spěchu,"

"Na tom nezáleží," vyštěkla. "Co děláte?"

Tuf si založil ruce na břicho. "Biologické zbraně se stejně jako výzbroj kteréhokoli jiného druhu vyskytují v mnoha podobách a velikostech. Optimálním způsobem, jak zabít lidského nepřítele, je vpálit mu jediný laserový paprsek přímo

doprostřed čela. V biologických podmínkách by analogií mohl být vhodný přirozený nepřítel nebo dravec či parazit orientující se konkrétně na příslušný živočišný druh. Vzhledem k nedostatku času jsem neměl možnost nalezení takového ekonomického řešení.

Zbývající metody jsou méně uspokojivé. Mohl bych například rozšířit nějakou chorobu, která by váš svět zbavila vražednic, ohnivých balonů i lezounů. Mám dokonce několik vhodných kandidátů. Jenže vaše mořské obludy jsou blízkými příbuznými mnoha dalších druhů oceánského života a tito je-jich bratřenci a sestřenice by utrpěli spolu s nimi. Mé projekce naznačují, že útoku tohoto typu by mohly podlehnout celé tři čtvrtiny namorské oceánské fauny. Další alternativou jsou rychle se množící houby a mikroskopické organismy, které mám k dispozici a které by vaše oceány doslova zaplnily a vy-tlačily by veškerý ostatní život. Ani tato možnost není uspo-kojivá. V konečném důsledku by vedla k tomu, že by Namor nebyl schopen uživit své lidské obyvatele. Mám-li se vrátit k analogii, kterou jsem před malou chvílí použil, pak jsou tyto metody biologickým ekvivalentem zabití jediného lidského ne-přítele tím, že necháte vybuchnout nízkokapacitní termonuk-leární nálož ve městě, v němž se momentálně zdržuje. Proto jsem je vyloučil. Místo toho jsem se rozhodl pro strategii, kterou by bylo mož-no nazvat strategií rozptýlených broků a která spočívá v tom, že do vaší namorské ekologie vnesu mnoho nových druhů v na-ději, že některé z nich se osvědčí jako efektivní přirození nepřá-telé, schopní prokletit řady vašich mořských oblud. Někteří z mých válečníků jsou obrovské smrtící bestie, tak impozantní, že jejich kořisti se mohou stát i vaše strašlivé vražednice. Jiní jsou drobní a hbití, jsou to lovci, kteří žijí v polospolečenských stádech a rychle se množí. Ještě další jsou úplně maličcí. Dou-fám, že ty vaše noční můry najdou v mladších a méně potent-ních vývojových fázích, kdy se jimi budou moci krmit a sníží tak jejich počet. Takže jak vidíte, mám mnoho různých strate-gií. Místo abych vynesl jedinou kartu, házím na stůl celý balí-ček. Vzhledem k vašemu nešťastnému ultimátu je to jediný způsob, jakým mohu postupovat." Tuf na ni kývl, "Věřím, že budete spokojená, Strážkyně Qayová." |

Zamračila se a nic neřekla.

"Pokud už jste skončila s tou chutnou kaší ze sladkých hub," pokračoval Tuf, "mohli bychom se do toho dát. Byl bych nerad, kdybyste si myslela, že se nějak snažím zdržovat. Doufám, že máte pilotní výcvik."

"Samozřejmě," vyštěkla.

"Výborně!" zaradoval se Tuf. "V tom případě vás seznámím s poněkud nezvyklými zvláštnostkami svých raketoplánů. Tou-to dobou už jsou oba plně naloženy pro naši první misi. Bude-me podnikat dlouhé nízké přelety nad vašimi oceány a shazo-vat svůj náklad do vašich rozbouraných vod. Já se v Baziliškví vydám nad vaši severní polokouli a vy zamíříte s Kudlankou na jih. Pokud s tímto plánem souhlasíte, podíváme se na trasy, které jsem nám vytyčil," Nesmírně důstojně vstal,

Po dobu následujících dvaceti dnů Haviland Tuf a Kefira Qayová křížem krážem brázдили nebezpečnou oblohu Namoru v pečlivě vypracovaném mřížkovitém vzoru a házeli do oceánů svoje sádky. Strážkyně své mise létala s obrovským nadšením. Byl to dobrý pocit být znovu v akci a navíc byla naplněna na-dějí. Vražednice, ohnivé balony a lezouni teď budou mít svoje vlastní noční můry, se kterými se budou muset vyrovnat - noční můry z půl sta roztroušených světů. Ze Starého Poseidonu sem přišli vampíři úhoři, lochnesinky a plovoucí chuchvalce síťovitých chaluh, průhledné, ostré jako břitva a smrtící,

Z Aquaria Tuf nakloňoval černé havranovce, rychlejší šarla-tové havranovce, jedovaté foukalky a voňavé masožravé dravo-ženky.

Z Jamisonova světa k nim nádrže povolaly písečné draky, rybovrahy a tucet druhů pestrobarevných vodních hadů, vel-kých i malých.

Ze samotné staré Země je buňková knihovna obdařila obrovskými bílými žraloky, barakudami, gigantickými olihněmi a polointeligentními kosatkami.

Nasadili do namorských moří obludnou šedou krakatici z Lissadoru i menší modrou z Ance, kolonie jedovatých medúz z Nobornu, daronské bičozahy a krvavce z Cathadaye, plovou-cí dravce tak velké jako obrněnec z Dam Tullianu, pavelryby z Gulliveru a ghrin'dy z Hruunu-2, nebo naopak tak malé jako puchýrníky z Avalonu, parazitické červovce z Anandy a smrtící deirdránské vodní vosy, které si pod hladinou budují hnízda a kladou vajíčka. Na lov poletujících ohnivých balonů vysla-li do vzduchu nesčetné dravce: bičoočasaté rejnokovce, jasně rudé čepelníky, hejna posměváčků, oboživelné hejkaly a straš-livou bleděmodrou věc - napůl rostlinného a napůl živočišné-ho původu a téměř nic nevážící- která se nechávala unášet větrem a schovávala se v mracích jako živoucí hladová pavučí-na. Tuf jí říkal plačícía šeptající liána a radil Kefíře Qayové, aby nelétala do mraků.

Rostliny i živočichové a věci, které nebyly ani jedním z toho a přitom obojím zároveň, predátoři i paraziti, tvorové černí jako noc, nádherně pestrobarevní nebo naprosto bezbarví, věci po-divné a krásné tak, že to nelze vyjádřit slovy, nebo naopak nad pomyšlení ohavné, ze světů, jejichž jména jsou v historii lidstva zapsána velkými písmeny, a z jiných, o nichž lidstvo prakticky neslyšelo. A další a ještě další. Den po dni prolétaly Bazilišek^ a Kudlanka jako blesk nad oceány Namoru, příliš rychlé a smr-tící pro ohnivé balony, které vzlétaly vzhůru a chtěly je napad-nout, a beztretně rozsevaly své živé zbraně.

Po splnění misi se každodenně vracely na Archu, kde se Haviland Tuf a jedna nebo více jeho koček stáhli do samoty, zatímco Kefira Qayová s sebou pravidelně odnášela Nerozuma do komunikačního střediska, aby si mohla vyslechnout hlášení zdola.

"Strážce Smitt hlásí, že v Oranžové úžině byli zpozorováni podivní tvorové. Ani známka po vražednicích."

"Nedaleko Bathernu byla viděna vražednice zápasící na život a na smrt s nějakým obrovským chapadlovitým tvorem, dva-krát větším než ona. Říkáte šedá krakatice? Výborně. Budeme se ta jména muset naučit, Strážkyně Qayová."

"Mullidorovo pobřeží hlásí, že se na skalách uhnízdila rodi-na bičoočasatých rejnokovců. Strážce Horn tvrdí, že prolétají ohnivými balony jako živé nože - a balony pak sebou začnou zmítat, splasknou a bezmocně se zřítí. Báječné!"

"Dnes jsme dostali zprávu z Indigového pobřeží, Strážkyně Qayová. Podivný příběh. Z vody se vyřítili tři lezouni, neměli však v úmyslu zaútočit. Počínali si jako šílení, potáceli se, jako by měli hrozné bolesti, a z každého kloubu a tělního otvoru jim visely provazce nějaké bledé slizovité hmoty. Co to je?"

"Na Nové Atlantidě dnes moře vyplavilo na břeh mrtvou vražednici. Další zdechlinu zpozoroval Sluneční břit při hlíd-kovém letu na západ, jak hnije na hladině. Různé prapodivné ryby ji trhaly na kusy."

"Hvězdný meč včera zaletěl až k Ohnivým výšinám a zazna-menal přítomnost necelého pultuctů ohnivých balonů. Rada Strážců uvažuje o tom, že by se pokusila prozatím obnovit provoz vzducholodí na krátké trase do Bahňáckých perel. Co tomu říkáte, Strážkyně Qayová? Myslíte, že už to můžeme riskovat, nebo je to předčasné?"

Každý den přicházela záplava podobných zpráv a Kefira Qa-yová každý den usedala ke své misi AoKudlanky s širším úsmě-vem ve tváři. Haviland Tuf však zůstával tichý a netečný.

Čtyřiatřicátý den války jí lord Strážce Lysán oznámil: "Tak dnes byla nalezena další mrtvá vražednice. Musela to být straš-livá bitva. Naši vědci provádějí analýzu jejího žaludku a vypadá to, že se krmila výhradně kosatkami a modrými krakaticemi." Kefira Qayová se nepatrně zamračila, pak to ale přešla pokrče-ním ramen.

"Na Boreenu dnes moře vyplavilo mrtvou šedou krakaticí," sdělil jí o několik dnů později lord Strážce Moen. "Tamější obyvatelé si stěžují na hrozný zápach. Oznámili, že na zdech-lině jsou stopy gigantických kulatých kousnutí. Očividně ji zabila vražednice, ale ještě větší než obvykle." Strážkyně Qa-yová nervózně poposedla.

"Z Jantarového moře jako by zmizeli všichni žraloci. Biolo-gové si to nedovedou vysvětlit. Co si o tom myslíte vy? Zeptejte se na to Tufa, buďte tak laskavá." Poslouchala a pocítila nepa-trný záchvěv paniky.

"Mám pro vás dva zatraceně zvláštní novinku. Zpozorovali jsme něco, co se pohybuje sem a tam v oblasti Coherinského příkopu. Dostali jsme hlášení ze Slunečního břitu i z Nebeského nože a potvrdilo nám to i několik kluzáků na hlídkových letech. Říkají, že je to nějaká obrovská věc, doslova živý ostrov, který likviduje všechno, co mu stojí v cestě. Je to jeden z našich tvorů? Jestli ano, tak jste se nejspíš přepočítali. Říkají, že to po tisícov-kách požírá barakudy, puchýřky i jehelnatce." Kefira Qayová se zamračila.

"Nedaleko Mullidorova pobřeží byly opět spatřeny ohnivé balony - celé stovky. Ani se mi nechce těm hlášením věřit, ale stojí v nich, že rejnokovci se teď od nich jen neškodně odrážejí. Myslíte..."

"Objeví se zase zabijáci, věřili byste tomu? Mysleli jsme, že jsou prakticky vyhubení. Je jich strašlivá spousta a požírají Tufovy menší ryby přímo neskutečným tempem. Budete mu-set..."

"Vražednice chrlí do výše proudy vody a srážejí hejkalý ze vzduchu..."

"Něco nového, Kefiro, létá to, nebo to spíš plachtí. Celá hejna těch potvor se snášejí z vrcholků ohnivých balonů. Dostaly už tři kluzáky a rejnokovci jsou proti nim úplně bezmocní..."

"... úplně všude, říkám vám, ta věc, která se schovává v mra-cích. .. balony ji z nich prostě vyrvou, kyselina jim vůbec neva-dí, a shodí ji dolů..."

"... další mrtvé vodní vosy, jsou jich stovky, tisíce, odkud se všechny..."

"...opět lezouni. Zámek úsvitu se odmlčel, museli ho zlik-vidovat. Nerozumíme tomu. Ostrov byl kolem dokola obklopen koloniemi krvavců a jedovatých medúz. Měl být bezpečný, pokud ovšem..."

"...už týden žádné zprávy z Indigového pobřeží..."

"... třicet, čtyřicet ohnivých balonů bylo viděno v těsné blízkosti Cabbenu. Rada se obává..."

"... žádné zprávy z Lobbadoonu..."

"...mrtvý obrněnec, velký jako půl samotného ostrova..."

"...vražednice vpluly přímo do přístavu..."

lezouni..."

Strážkyně Qayová, ztratili jsme Hvězdný meč, zřítíl se nad Polárním mořem. Poslední rádiová zpráva byla zkomole-ná, ale domníváme se..."

Roztřesená Kefira Qayová se prudce zdvihla, otočila se a chystala se vyběhnout z komunikačního střediska, kde se ze všech obrazovek linul přival zpráv o smrti, katastrofách a po-rážkách. Zjistila, že za ní stojí Haviland Tuf s bledou tváří, naprosto bezvýraznou. Na širokém levém rameni mu klidně odpočíval Nevděk.

"Co se to děje?" vyjela na něj Strážkyně.

"Řekl bych, Strážkyně, že každému normálně inteligentní-mu člověku by to mělo být jasné. Prohráváme. Možná už jsme dokonce prohráli."

Kefira Qayová se musela držet, aby nezačala všiskat. "A vy s tím nic neuděláte? Nepodniknete žádný protiútok? Tohle je všechno vaše vina, Tufe. Nejste žádný ekologický inženýr - jste jen obchodník, který neví, co dělá. Právě proto se tohle všech-no..."

Haviland Tuf ji umlčel zdvižením ruky. "Prosím," skočil jí do řeči. "Už tak jste mi způsobila značné nepříjemnosti, tak se zdržte dalších urážek. Jsem mírumilovný člověk laskavého a benevolentního založení, ale i někoho, jako jsem já, je možno vyprovokovat k hněvu. A vy jste tomu teď nebezpečně blízko. Strážkyně, za tento nešťastný vývoj událostí nenesu sebemenší odpovědnost. Tahle uspěchaná biologická válka, do níž jsme se pustili, nebyla z mé hlavy. Vaše necivilizované ultimátum mě přinutilo k nerozumné akci, protože jsem vás musel něčím uklidnit. Naštěstí vám mohu sdělit, že zatímco vy jste trávila své noci oslavou pomíjivých a iluzorních vítězství, já jsem po-kračoval ve své práci. Zmapoval jsem na svých počítačích celý váš svět a pozoroval jsem, jak ho brázdí a zalévají vlny vaší války ve všech jejích nejrůznějších fázích. V jedné ze svých velkých nádrží jsem okopíroval vaši biosféru a zaplnil jsem ji vzorky namorského života, klonovaného z mrtvých exemplářů - tu kousek chapadla, tam zase kousek krunýře. Provedl jsem četná pozorování a analýzy a konečně jsem dospěl k závěru. Samozřejmě zatím jen předběžnému, přestože poslední vývoj událostí na Namoru mou hypotézu potvrzuje. Takže už mě neurážejte, Strážkyně. Až se osvěžím nočním spánkem, slétnu dolů na Namor a pokusím se tu vaši válku ukončit."

Kefira Qayová na něj zírala a sotva se odvažovala věřit. Pocit bezmocné hrůzy se znovu začal měnit v naději. "Takže jste našel odpověď?"

"Tak tak. Copak jsem to právě neřekl?"

"A co to je?" dotírala na něj. "Nějací noví tvorové? To musí být ono - vyklenoval jste něco jiného, že ano? Nějakou epide-mii? Nějakou obludu?"

Haviland Tuf znovu zdvihl ruku. "Trpělivost. Nejdřív si mu-sím být jistý. Ponižovala a zesměšňovala jste mě s tak vytrvalým zápalem, že doopravdy nevím, mám-li se vystavit dalšímu va-šemu posměchu tím, že se vám svěřím se svými plány. Nejprve prokážu jejich opodstatněnost. Promluvíme si teď ale o zítřku. Nepletíte s Kudlankou na žádnou válečnou misi. Mfsto toho vás žádám, abyste s ní zaletěla na Novou Atlantidu a svolala plenární zasedání rady Strážců. Postarejte se prosím o ty členy, kteří tam potřebují dopravit z odlehlých ostrovů."

"A co vy?" zajímala se Kefira Qayová.

"Já se s radou setkám, až nastane vhodný čas. Předtím se ovšem se svými plány a se svým novým výtvozem vypravím na Namor, kde musím splnit svůj vlastní úkol. Myslím, že tento-krát tam sestoupím ve Fénixu. Ano, řekl bych, že Fénix bude nejvhodnější na oslavu dne, kdy se váš svět zvedne z popela. Z notně zmáčeného, přesto však z popela."

Kefira Qayová se s Havilandem Tufem sešla na přistávací palubě těsně před jejich plánovaným odletem. Kudlanka a Fé-nix stály připravené na startovacích rampách uprostřed sbírky nejrůznějších vysloužilých kosmických lodí, Haviland Tuf vy-ukával číselný kód na minipočítači, který měl připnutý k vnější straně zápěstí. Na sobě měl dlouhý šedý svrchník z umělé-ho vlákna s četnými kapsami a zářivými nárameníky. Na holé hlavě měl ve šviháckém úhlu nasazenou zelenohnědou čepici s plochým štítkem a zlatou thétou ekologických inženýrů.

"Informovala jsem řídící středisko Namor a hlavní kancelář rady Strážců," oznámila Qayová. "Rada už se schází. Já sama zabezpečím dopravu pro půl tuctu lordů Strážců ze vzdáleněj-ších oblastí, aby mohli být všichni přítomni. A jak jste na tom vy, Tufe? Jste připraven? Váš záhadný tvor už je na palubě?"

"Brzy bude," ujistil ji Haviland Tuf a zamrkal na ni.

Kefira Qayová se mu však nedívala do obličeje. Její pohled sklouzl o něco níž. "Tufe," ozvala se, "máte něco v kapse.

Hýbe se to." Nevěřícíma očima sledovala, jak se látka pláště vzdouvá a vlní,

"Ach ano," přikývl Tuf, "to je pravda." A pak se z jeho kapsy vynořila hlavička, která se zvědavě rozhlížela kolem.

Patřila kotěti, drobnému uhlově černému kotěti s jiskrnými žlutý-ma očima.

"Kočka," zamumlala kysele Kefira Qayová.

"Vaše všímavost je přímo ďábelská," prohlásil Haviland Tuf. Opatrně koťátko vytáhl z kapsy, držel je v dlani jedné velké bílé ruky a prstem druhé ruky je škrábal za uchem. "Tohle je Dax," oznámil slavnostním tónem. Dax dosahoval sotva poloviční velikosti starších koťat, která se potulovala po palubě Archy, Vypadal jako pouhé klubíčko černých chlupů, pozoruhodně nehybné a netečné.

"To je ovšem báječné," odpověděla Strážkyně. "Tak Dax, ano? Odkudpak se tenhle drahoušek vzal? Ne, nemusíte od-povídat, dokážu si to představit. Tufe, nemáme na starosti dů-ležitější věci než hrát si s kočkami?"

"Myslím, že ne," protestoval Haviland Tuf. "Vy nedokážete kočky dostatečně docenit, Strážkyně. Jsou to nesmírně civiliz-o-vaní tvorové. Žádný svět se nemůže považovat za skutečně kulturní, nejsou-li na něm kočky. Je vám známo, že všech-ny kočky jsou už od nepaměti nadány určitými psionickými schopnostmi? Víte, že některé pradávne společnosti na staré Zemi kočky uctívaly jako bohy? Je to pravda."

"Prosím," ohradila se rozčileně Kefira Qayová. "Na přednáš-ku o kočkách teď nemáme čas. Vy s sebou chcete toho malého ubožáčka vzít dolů na Namor?"

"Tak tak," přikývl Tuf a mrkl na ni. "Tenhle malý ubožáček, jak mu s takovým despektem říkáte, je spásou Namoru.

Měla byste se k němu chovat uctivěji."

Zírala na něj, jako by se ho zmocnilo šílenství, "Cože? To-hle? Tenhle... Chci říct, Dax? To nemyslíte vážně. O čem to mluvíte? Děláte si ze mě legraci, že ano? Je to jen nějaký zvrácený vtip. Na palubě Fénixe máte naloženého něco jiného, máte tam nějakého obrovského leviatana, který vyčistí naše moře a zbaví je vražednic - něco, cokoli, já nevím. Přece ale nemyslíte vážně... to prostě nemůžete... tohle ne."

"Je to on," ujistil ji Haviland Tuf. "Poslyšte, Strážkyně, sku-tečně mě unavuje, když musím vysvětlovat zcela zřejmá fakta, a to ne jednou, ale znovu a znovu. Na váš nátlak jsem vám dal havranovcc, krakatice a bičooocasaté rejnokovce. Neukázali se jako efektivní. V důsledku toho jsem celou situaci dlouze a usi-lovně zvažoval a vyklenoval jsem Daxe."

"Kotě," zasténala. "Chystáte se použít kotě proti vražedni-cím, proti ohnivým balonům a lezounům. Jedno- malé-kotě"

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf Zamračil se na ni ze své výšky, zastrčil Daxe zpět do prostorného útulku velké kapsy,

otočil se a řízně vyrazil směrem k čekajícímu Pénixu. Kefiry Qayové se postupně zmocňovala obrovská nervozita. V zasedacím sále rady vysoko na vrcholu Vlnolamové věže na Nové Atlantidě netrpělivě sedělo pětadvacet lordů Strážců, kte-ří tvořili velení všech namorských obranných sil. Všichni už tu čekali několik hodin. Někteří tu strávili celý den. Dlouhý kon-ferenční stůl byl posetý osobními komunikátory, počítačovými tisky a prázdnými sklenicemi od vody. Obsluha už dvakrát podávala jídlo a sklízela ze stolu. U širokého zakřiveného okna, které tvořilo dominantu protější stěny, hovořil zavalitý lord Strážce Alis naléhavým tichým tónem s hubeným a přísně vy-hlízejícím lordem Strážcem Lysaném a oba čas od času vrhali po Kefiře Qayové významné pohledy. Slunce za nimi se sklá-nělo k západu a velká zátoka se pomalu zbarvovala půvabně šarlatovým odstínem. Byla to scéna tak nádherná, že si člověk téměř nevšímal drobných jasných teček, jimiž byly hlídající motorové kluzáky Strážců.

Pomalou se začínala snášet tma. Členové rady nespokojeně bručeli a netrpělivě se vrtěli ve velkých polstrovaných křeslech, Haviland Tuf se však přesto stále neobjevoval, "Kdy říkal, že tady bude?" zeptal se celkem už popáté lord Strážce Khem.

"Nevyjádril se nijak přesně, lorde Strážce," také už popáté nervózně odpověděla Kefira Qayová.

Khem ze zamračil a odkašlal si.

Pak začal jeden z komunikátorů pítat, lord Strážce Lysán k němu rychlým krokem zamířil a chvatně ho zdvihl ze stolu. "Ano?" zeptal se. "Rozumím. Výborně. Doprovodíte ho do-vnitř." Odložil komunikátor na stůl a pak jeho okrajem něko-likrát zaklepal na desku, aby si zjednal pořádek. Ostatní se vrátili ke svým křeslům, přerušili vzájemné rozhovory nebo se napřímili. V zasedacím sále rady zavládlo ticho. "To byla hlíd-ka, Spatřili Tufův raketoplán. S potěšením vám mohu oznámit, že už je na cestě." Lysán pohlédl na Kefiru Qayovou. "Koneč-ně."

Strážkyně v tom okamžiku ještě více znervózňela. Samo o sobě už bylo dost špatné, že je Tuf nechal takhle čekat, ještě víc se však děsila okamžiku, až se svou těžkopádnou chůzí vkolébá dovnitř a Dax mu bude vykukovat z kapsy. Qayová nedokázala najít slova k tomu, aby svým nadřízeným řekla, že má Tuf v úmyslu zachránit Namor s pomocí malého černého kotěte. Nervózně poposedávala v křesle a popotahovala se za velký zahnutý nos. Obávala se, že to dopadne špatně.

Dopadlo to ještě mnohem hůř než cokoli z jejich nejčerněj-ších snů.

Všichni lordové Strážci čekali, napjatí, tiší a pozorní, když se otevřely dveře a dovnitř vešel Haviland Tuf, doprovázen čtyřmi ozbrojenými strážemi ve zlatých kombinézách. Vypadal úplně příšerně. Jeho vysoké boty při chůzi vlhce mlaskaly a jeho dlou-hý plášť byl potřísněný bahnem Daxe bylo skutečně vidět, jak vykukuje z jeho levé kapsy, s drápky přečnávajícími přes její okraj a s velkýma očima pozorně vykulenýma. Lordové Strážci se však na kotě nedívali. Pod druhou paží nesl Haviland Tuf zabahněný kámen velikosti hlavy dospělého muže. Kámen byl pokrytý tlustou vrstvou zelenohnědého slizu a na tlustý kobe-rec z něj odkapávala voda.

Tuf bez jediného slova zamířil přímo ke konferenčnímu stolu a položil kámen do jeho středu. Teprve v tom okamžiku si Kefira Qayová všimla věnce bičků, bílých a tenkých jako nitě, a uvědomila si, že to ve skutečnosti žádný kámen není, "Bahňák," vyhrkla překvapeně nahlas. Nebylo divu, že ho ne-poznala hned. Bývaly doby, kdy vidala spousty bahňáků, po-každé však až poté, co je někdo umyl, uvařil a ořezal jim bičíky. Obvykle se podávali s kladivem a dlátem na rozlousknutí kostěného krunýře; přílohou pak byla miska rozpuštěného másla a různá koření.

Lordové Strážci na něj chvíli zírali užaslími pohledy a pak začalo všech pětadvacet mluvit najednou, takže se zasedací sál rady změnil v chaotickou směsici vzájemně se překřikujících hlasů.

vážní'z to bahňák, já nechápu..."

"Co to má znamenat?" "Nechá nás tady celý den čekat a potom se dostaví před radu špinavý jako čeledín. Důstojnost rady je..."

"...už jsem bahňáka nejedl, hmm, dva nebo tři..."

"...přece nemůže být člověk, který by měl zachránit..."

"...šilenství, jen se podívejte na..."

"...co je to ta věc, co má v kapse? Podívejte se na to! Bože můj, ono se topohnulo! Je to živé, říkám vám, že jsem to viděl..."

"Ticho!" Lysanův hlas prořízl vzrušené štěbetání jako nůž. Místnost se utišila a lordové Strážci se jeden po druhém otočili k němu. "Sešli jsme se tady na vaši žádost," obrátil se Lysán na Tufa tónem ostrým jako břitva. "Domnívali jsme se, že nám při-nesete odpověď. Místo toho se zdá, že jste nám přinesl večeri."

Někdo si posměšně odfrkl,

Haviland Tuf se zamačeně podíval na svoje zablácené ruce a pečlivě si je oťel do pláště. Potom vytáhl Daxe z kapsy a po-ložil letargické drobné koťátko na stůl, Dax zažíval, protáhl si hřbet a pomalu se vydal směrem k nejbližší ladi Strážkyni, která na něj vyděšeně zírala a spěšně své křeslo odsunula kou-sek dál od stolu. Tuf ze sebe setřásl mokrý a zablácený plášť, rozhlédl se a hledal, kam by ho odložil, a konečně ho zavěsil na hlaveň laserové pušky jednoho ze svých hlídačů. Teprve pak se obrátil zpět k lordům Strážcům. "Velectění lordové Strážci," oslovil je, "to, co před sebou vidíte, není večere. Přesně tento postoj leží u kořene všech vašich problémů. To, co vidíte, je vyslanec rasy, která s vámi sdílí Namor, jejíž jméno je však bohužel příliš složité a přesahuje moje skromné vyjadřovací schopnosti. Pokud ho sníte, budou to jeho druhové považovat za velice neblahý čin."

Někdo konečně přinesl Lysanovi kladívko; lord Strážce jím tloukl do stolu dostatečně dlouho a dostatečně hlasitě, aby upoutal pozornost všech přítomných, a bouře v zasedacím sále se postupně utišila. Haviland Tuf po celou dobu jejího trvání nehybně stál s bezvýrazným obličejem a s rukama založenýma na prsou. Teprve když znovu zavládlo ticho, ozval se: "Možná bych vám to měl vysvětlit." "Vy jste se zbláznil," obvinil ho lord Strážce Harvan, jehož pohled těkal od Tufa k bahňákovi a zase zpět. "Dočista jste se zbláznil,"

Haviland Tuf zdvihl Daxe ze stolu, uložil si ho do o libí jedné paže a začal ho hladit. "Dokonce i v okamžiku našeho vítězství se nám vysmívají a urážejí nás," postěžoval si kotěti.

"Tufe," ozval se Lysán z čela dlouhého stolu, "to, co se nám snažíte namluvit, je nemožné. Během té stovky let, co jsme tady, jsme Namor prozkoumali naprosto dostatečně, abychom si mohli být jisti tím, že na něm nežije žádná inteligentní rasa. Nejsou tu žádná města, žádné silnice, žádné známky nějakých předchozích civilizací nebo technologií, žádné ruiny ani arte-fakty - není tu v&bec nic, a to nad mořem ani pod mořem."

"A kromě toho," přidala se další členka rady, obtloustlá žena se zarudlým obličejem, "je prostě vyloučeno, že by bahňáci mohli být inteligentní. Je sice pravda, že mají mozek velikosti lidského mozku, to je ale prakticky věčno, co mají. Nemají oči, uši ani nos, dokonce ani žádné smyslové orgány s výjimkou hmatu. Za manipulační orgány jim slouží pouze ty ubohé bičíky, stěží dost silné, aby zdvihly drobný oblázek. A po pravdě řečeno těch bičků používají pouze k tomu, aby se pevně uchy-tili na vybraném místě na mořském dně. Jsou to hermafroditi a naprosto primitivní, pohybliví jen v prvním měsíci života, než jejich krunýř zesílí a ztěžkne. Jakmile jednou zakoření na dně a zakryjí se bahnem, už se nikdy nepohnou. Zůstávají na jed-nom místě stovky let."

"Tisíce," opravil ji Haviland Tuf. "Jsou to pozoruhodně dlouhověcí tvorové. Všechno, co říkáte, je nepochybně

správné, přesto vás to však dovedlo k mylným závěrům. Nechali jste se zaslepit agresivitou a strachem. Kdybyste se na svou situaci podívali nezúčastněným pohledem a věnovali dost času na to, abyste si ji mohli důkladně promyslet, jako jsem to udělal já, pak by nepochybně i vojensky uvažujícím mozům muselo být zcela jasné, že vaše strádání nezavinila žádná přírodní katastrofa. Tragický vývoj událostí na Namoru mohou dostatečně vysvětlit jen machinace nějaké nepřátelské inteligence." "Doufám, že nečekáte," ozval se někdo, "že vám budeme věřit..."

"Pane," přerušil ho Haviland Tuf, "čekám, že budete poslouchat. Budete-li tak laskaví a nebudete mi skákat do řeči, všechno vám vysvětlím. Pak se budete moci rozhodnout, zda mi věřit nebo nevěřit podle toho, co bude právě vyhovovat vašemu rozpoložení. Já zinkasuji svůj honorář a odletím," Tuf pohlédl na > Daxe. "Idioti, Daxi. Všude jsou kolem nás samí idioti." Obrátil pozornost zpět k lordům Strážcům a pokračoval: "Jak už jsem, uvedl, ve zdejší situaci měla očividné prsty něčí inteligence. Problémem bylo, jak tuto inteligenci najít. Prostudoval jsem si práce vašich namorských biologů, živých i mrtvých, přečetl jsem toho spoustu o vaší flóře a fauně a mnoho domorodých životních forem jsem znovu stvořil na palubě Archy. Po bezprostředním posouzení situace jsem nenašel žádného pravděpodobného kandidáta inteligence. K tradičním znakům inteligentního života patří velký mozek, vyspělá biologická čidla, pohyblivost a nějaký manipulační orgán, jakým je například protistojný palec. Nikde na Namoru jsem nebyl schopen najít tvora se všemi těmito atributy. Moje hypotéza však přesto byla správná. Byl jsem proto nucen přejít k nepravděpodobným kandidátům, protože žádný pravděpodobný neexistoval.

Za tímto účelem jsem se věnoval studiu historie vašeho nešťastného konfliktu a okamžitě jsem objevil několik zajímavých skutečností. Domnívali jste se, že vaše mořské obludy se vynořily z temných hlubin oceánu, kde se ale objevily nejdříve? V pobřežních mělčinách - v oblastech, kde jste provozovali rybolov a zakládali mořské farmy. Co měly všechny tyto oblasti společného? Nepochybně hojnost mořského života, to je třeba přiznat. Nebyl to ovšem všude stejný život. Ryby, které se běžně vyskytovaly ve vodách u pobřeží Nové Atlantidy, se nenacházely ve vodách Zlomené ruky. Přesto jsem objevil dvě zajímavé výjimky, dva živočišné druhy, nacházející se prakticky všude - bahňáky, po celá dlouhá vleková se staletí nehybně ležící ve velkých měkkých bahništích, a původně i tvory, které jste pojmenovali namorští zabijáci. Prastará domorodá rasa pro ně má jiný název. Říkají jim strážci.

Jakmile jsem dospěl takhle daleko, byla to už jen otázka dopracování podrobností a potvrzení mých podezření. Byl bych ke svým závěrům mohl dospět mnohem dříve, než jsem, že mi v práci hrubě překážela styčná důstojnice Qayová, která mě neustále vytrhovala ze soustředění a nakonec mě nesmírně krutým způsobem přinutila, abych promarnil spoustu času tím, že jsem na vaši planetu vyslal šedé krakalice, čepelníky a nejrůznější další podobné tvory. V budoucnosti se takových styčných důstojníků vyvaruji.

Přesto však byl zmíněný experiment svým způsobem užitečný, protože potvrdil moji teorii o tom, jaká je skutečná situace na Namoru. Pokračoval jsem tedy ve vytyčeném směru. Geografické studie ukázaly, že nejhustší koncentrace všech oblud je v okolí nalezišť bahňáků. Ve stejných oblastech také docházelo k nejtěžším bojům, vážení lordové Strážci. Bylo tedy zřejmé, že tito bahňáci, které považujete za tak vybranou lahůdku, jsou vaši tajemní protivníci. Jak to je ale možné? Je sice pravda, že tito tvorové mají velké mozky, chybějí jim však všechny ostatní atributy, které jsme se naučili spojovat s inteligencí, jak ji známe. A právě v tom byl klíč k řešení! Evidentně muselo jít o inteligenci, jakou dosud neznáme. Jaká inteligentní bytost může žít hluboko pod hladinou moře, nehybná, slepá, hluchá, nepřijímající žádné podněty zvenčí? Zamyslel jsem se nad touto otázkou. Odpověď, vážení, je zřejmá. Taková inteligence musí být se světem v kontaktu způsobem, jakým my nejsme schopni, musí mít své vlastní metody citění a komunikace. Taková inteligence musí být telepatická. Tak tak. Čím déle jsem o tom přemýšlel, tím zjevnější to bylo.

Pak už šlo jen o to, abych si své závěry prakticky ověřil. Proto jsem si opatřil Daxe. Všechny kočky mají určité omezené psionické schopnosti, lordové Strážci. Před mnoha staletími, v době Velké války, však vojáci Federálního impéria bojovali proti nepříteli se strašlivými psionickými schopnostmi, s hrangán-skými Mozky a s takzvanými zloději duší zvanými githyanli. Aby byli schopni čelit tak děsivým protivníkům, pracovali genetici inženýři s kočkovitými šelmami a nesmírně posílili a zdokonalili jejich psionické dispozice, takže byly schopny mimosmyslového vnímání ve spojení s obyčejnými lidmi. Dax je takový speciální tvor."

"Chcete říct, že nám ta věc Čte myšlenky?" zeptal se ostře Lysán.

"Pokud máte nějaké myšlenky, které lze číst," odpověděl Haviland Tuf, "pak ano. Důležitější však je, že prostřednictvím Daxe jsem byl schopen kontaktovat onen prastarý národ, jemuž jste dali tak potupnou přezdívku bahňáci. Abyste totiž chápali, je to sto procentně telepatická rasa.

Už nespočetná tisíciletí v klidu a mru přebývají pod hladinou moří tohoto světa. Je to pomalá, přemýšlivá a filozoficky založená rasa, jejíž příslušníci žili bok po boku po celých miliardách, každý z nich byl propojen se všemi ostatními, každý z nich byl samostatným individuem a zároveň součástí jednoho velkého rasového celku. V jistém smyslu byli nesmrtelní, protože všichni se podíleli na zkušenostech všech ostatních a smrt jednoho z nich nebyla důležitá. V neměnném moři však bylo jen málo nových zkušeností. Jejich dlouhé životy jsou z převážné většiny věnovány abstraktnímu myšlení, filozofii, podivným zeleným snům, kterým ani vy ani já nejsme schopni porozumět. Dalo by se říci, že jsou to nehlavní hudebníci. Společnými silami utkali velké symfonie snů a jejich písně pokračují stále dál a dál. Než se na Namoru objevili lidé, neměli po miliony let žádné opravdové nepřátele. Nebylo tomu tak ale odjakživa. V prapůvodních počátcích tohoto mokrého světa se oceány hemžily různými tvory, kterým přišli tito snůlkové stejně k chuti jako vám. Jejich rasa však už v té době byla obeznána s genetikou a chápala principy evoluce. Pomocí své gigantické sítě vzájemně propojených myslí byli schopni manipulace se samotnou podstatou života a počínali si přitom obratněji než všichni genetici inženýři. Vypěstovali si tedy vlastní strážce, impozantní dravce s biologicky implantovaným příkazem chránit tvory, jinž říkáte bahňáci. To byli vaši namorští zabijáci. Od té doby až dodnes chránili jejich lůžka, zatímco snílci se zase vrátili ke své symfonii myšlení,

A potom jste přišli vy, z Aquaria a ze Starého Poseidonu. Tak tak, potom jste přišli vy. Pohroužení do svých

abstraktních snů si vás snilkové po dlouhá léta prakticky nevšimli, zatímco vy jste farmařili, rybařili a objevovali lahodnou chuť bahňáků. Musíte si představit ten šok, jakým jste na ně zapůsobili, lordové Strážci. Pokaždé, když jste jednoho z nich hodili do vroucí vody, všichni ostatní sdíleli jeho pocity. Snilkům to připadalo, jako by se nahoře na pevninské mase, tedy v místech, která je prakticky nezajímají, vyvinul nějaký strašlivý nový dravec. Neměli sebemenší tušení, že byste mohli být inteligentní, protože si netelepatickou inteligenci nedokázali představit o nic víc, než jste si vy dokázali představit inteligenci slepou, hluchou, nepohyblivou a jedlou. Věci, které se pohybují, manipulují něčím a jedí maso, jsou z jejich hlediska zvířata a nemohou být ničím jiným.

Zbytek už znáte nebo si ho umíte domyslet. Snilkové jsou pomalá rasa, ponořená ve svých nekonečných písničkách, takže i jejich reakce byla pomalá. Zpočátku vás prostě ignorovali a domnívali se, že samotný ekosystém brzy vašemu řádnému učení přitřezne. To se však nedělo. Muselo jim připadat, že nemáte žádné přirozené nepřátele. Neustále jste se množili a roztahovali po planetě a mnoho tisíc myslí umlklo. Konečně se tedy vrátili k prastarým a téměř zapomenutým metodám své dávné minulosti, probudili se a začali se starat o svou ochranu. Urychlili reprodukci svých strážců, takže se moře nad jejich lůžky brzy hemžilo hejny ochránců, ukázalo se však, že ryby, které se jim kdysi tak výtečně osvědčily proti jiným nepřítelům, nemají proti vám šanci. To je nakonec přinutilo k tomu, aby přijali nová opatření. Jejich mysl se odpoutala od oné velkolepé symfonie, začali se rozhlížet kolem sebe, cítit a chápat. Konečně si pak začali vytvářet nové strážce, strážce dostatečně strašné, aby je dokázali ochránit před touto obrovskou novou hrozbou. A to se také stalo. Když jsem sem přiletěl na palubě Archy a Kefira Qayová mě přinutila vyslat proti nim četné nové tvory ohrožující jejich mírumilovnou existenci, zpočátku to snilkové zaskočilo. Zápas je však zocelil, takže tentokrát zareagovali rychleji. Ve velice krátkém čase si vysnili nové strážce a vysílali je do bitvy s útočníky, které jsem proti nim vypustil. Dokonce i v tomto okamžiku, kdy k vám mluvím ve vaší nesmírně impozantní věži, se pod vlnami oceánů probouzejí k životu četné nové děsivé životní formy, které vás v nadcházejících letech budou pronásledovat ve spánku - pokud samozřejmě neuzavřete mír. Toto rozhodnutí závisí čistě jen na vás. Já jsem pouze bezvýznamný ekologický inženýr, kterého by ani ve snu nenapadlo lidem, jako jste vy, něco diktovat. Přesto bych vám to co nejvíc-lehce doporučoval. Zde je tedy jejich vyslanec, vytažený z moře - a chtěl bych dodat, že za cenu mého nesmírného osobního nepohodlí. Snilkové jsou momentálně velice rozrušení, protože když mezi sebou vycítili Daxe a jeho prostřednictvím se spojili se mnou, jejich svět se náhle miliónkrát zvětšil. Dozvěděli se dnes o existenci hvězd a navíc zjistili, že v tomto kosmu nejsou sami. Domnívám se, že budou přístupní argumentům, protože pevnina jim k ničemu není a o ryby také nemají zájem. A je tady také Dax i já sám. Možná bychom mohli zahájit debatu."

Když však Haviland Tuf konečně domluvil, nikdo se dlouhou dobu neozval. Lordové Strážci byli všichni bledí jako smrt a zcela ochromení. Jeden po druhém odvraceli oči od Tufova bezvýrazného obličeje a soustředili se na bahnitý krunýř na stole.

Konečně se vzpamatovala Kefira Qayová. "Co po nás chtějí?" zeptala se nervózně.

"Především," odpověděl Haviland Tuf, "žádají, abyste je přestali požídat. To mi připadá jako nesmírně rozumný požadavek. Jaká je vaše odpověď?"

"Dva miliony standardů je nedostatečný honorář," prohlásil o něco později Haviland Tuf, který už zase seděl v komunikačním středisku Archy. Dax, který neměl zdaleka tolik frenetické energie jako ostatní kořata, mu tiše odpočíval v klně. V jiném koutě místnosti se honily sem a tam Podezřívavost s Nevraživostí.

Na obrazovce nad ním se rysy Kefiry Qayové zkrhly v po-dezřívavé zamračení, "Co tím chcete říct? To je přece cena, na které jsme se domluvili, Tufe. Jestli nás chcete podvést..."

"Podvést?" povzdychl si Tuf. "Slyšels ji, Daxi? Po tom všem, co jsme udělali, musíme volky nevolky poslouchat, jak po nás metají taková hanebná obvinění. Ano. Skutečně volky nevolky. Zajímavý výraz, když se nad ním člověk zamyslí," Pohlédl zpět na obrazovku. "Strážkyně Qayová, jsem si velice dobře vědom, jaká byla odsouhlasená cena. Za dva miliony standardů jsem vyřešil vaše potíže. Provedl jsem potřebnou analýzu, problém jsem promyslel, poskytl jsem vám vysvětlení i tlumočnicka, kterého jste tak nutně potřebovali. Dokonce jsem vám tu nechal pětadvacet telepatických koček, každou z nich ve spojení s jedním z vašich lordů Strážců, pro usnadnění další komunikace po mém odletu. I to je zahrnuto do naší původní dohody, pro-tože to bylo nezbytné pro vyřešení vašeho problému. A protože v hloubi duše jsem spíš filantrop než obchodník, navíc nesmírně sentimentální filantrop, dovolil jsem vám dokonce, abyste si ponechala Nerozumu, který si vás z jakéhosi důvodu, jemuž naprosto nejsem schopen porozumět, oblíbil. Ani za něj vám nic neúčtuji."

"Proč tedy žádáte další tři miliony standardů?" vyjela na něj Kefira Qayová.

"Za zbytečnou práci, kterou jsem byl tak krutým způsobem přinucen odvést," odpověděl Tuf. "Chtěla byste snad předložit položkovou specifikaci?"

"Ano, to bych chtěla," ujistila ho.

"Jak si přejete. Za žraloky. Za barakudy. Za obří olivně. Za kosatky. Za šedé krakatice. Za modré krakatice. Za krvavce. Za jedovaté medúzy. Po dvaceti tisících standardů za každou položku. Za obrněnec padesát tisíc standardů. Za plačící a šeptající liány osm..." Pokračoval ve svém výčtu ještě velice dlouho.

Když konečně domluvil, Kefira Qayová neústupně stiskla rty. "Předložím váš účet radě Strážců," oznámila. "Můžu vám ale sama hned teď a tady říct, že vaše požadavky jsou neopodstatněné a přemrštěné a že naše obchodní bilance není tak příznivá, aby nám umožňovala takový odliv tvrdých standardů. Můžete tam na oběžné dráze čekat třeba sto let, Tufe, ale žád-ných pět milionů standardů nedostanete."

Haviland Tuf zdvihl ruce v gestu kapitulace. "Tak je to tedy," prohlásil, "Takže kvůli své důvěřivé povaze se musím smířit se ztrátou. Znamená to, že nedostanu zaplacenou?"

"Dostanete dva miliony standardů," ujistila ho Strážkyně. "Jak jsme se dohodli."

"Předpokládám, že bych snad mohl toto kruté a neetické rozhodnutí akceptovat a považovat je za jednu z tvrdých lekcí,

kteří nám život udílí. Tak tedy dobře. Ať je po vašem." Pohládl Daxe. "Kdosi kdysi řekl, že lidem, kteří se neumějí poučit z historie, je souzeno, aby ji opakovali. Za tento nešťastný vývoj událostí mohu vinit jenom sám sebe. Vždyť je to teprve pouhých pár měsíců, co jsem se čirou náhodou díval na jisté historické drama, odehrávající se v přesně stejné situaci. Pojednávalo o klonolodi, stejně jako je ta moje, která jeden malý svět zbavila obtížného škůdce, dočkala se však jen toho, že jí nevědná planetární vláda odmítla zaplatit. Kdybych býval moudřejší, bylo by mě to naučilo, abych svůj honorář požadoval předem." Povzdechl si. "Jenže já jsem nebyl moudrý, a teď za to musím pykat." Tuf znovu pohládl Daxe a na chvíli se odmlčel, "Možná by vaše rada Strážců měla zájem se na ten pásek, o kterém jsem mluvil, podívat, čistě z oddechových důvodů. Je holografický, plně zdramatizovaný, s dobrými hereckými výkony a na-víc poskytuje fascinující informace o fungování a schopnostech lodě, jako je tato. Nesmírně poučný. Jmenuje se Klonolod' z Ha-melnu."

Samozřejmě mu zaplatili.

Bestie pro Norna

Když Haviland Tufa našel ten hubený muž, seděl právě o sa-motě a popíjel v nejtemnějším koutě jedné z pivnic na Tambe-ru. Lokty měl položené na stole a vrcholek jeho holé hlavy se téměř otíral o nízký dřevěný stropní trám. Na stole před ním stály čtyři prázdné džbánky se sraženými kruhy pěny uvnitř; pátý džbánek, dosud zpoloviny plný, svíral v obrovských bílých rukou.

Pokud si byl Tuf vědom zvědavých pohledů, které po něm čas od času vrhali ostatní hosté, nedával to na sobě nijak znát. S metodickou pravidelností a se zcela bezvýraznou tváří upíjel své pivo. Jeho osamělá postava, popíjející v izolaci svého boxu, přitahovala pozornost.

Přesto však nebyl docela sám: na stole před ním ležel a spal Dax, podobný kouli černých chlupů. Tuf čas od času odložil sklenici s pivem a nepřítomně svého tichého společníka pohladil, Dax se tím nijak nenechal vyrušit ze své pohodlné pozice mezi napřádnými sklenicemi. V porovnání s jinými kočkami byl kocour stejně velký jako Haviland Tuf v porovnání s jinými lidmi.

Když hubený muž přistoupil k Tufovu boxu, nečkl Tuf je-diné slovo. Zdvihl pouze hlavu, zamrkal a čekal, až začne ten druhý.

"Vy jste Haviland Tuf, ten prodavač zvířat," konstatoval hu-bený muž. Byl doopravdy strašlivě vyzábělý. Jeho oblečení, celé ušité z černé kůže a šedých kožesin, na něm volně viselo a tu a tam vytvářelo pytlovitě boule. Přesto to jistě nebyl žádný nu-zák, protože čelo pod kšticí černých vlasů mu zdobila tenká bronzová obroučka a prsty měl ozdobené několika prsteny.

Tuf poškrábal Daxe za jedním černým uchem. "Jako by ne-stačilo, že nás někdo vytrhuje z naší samoty," postěžoval si kocourovi hlubokým basem, v němž zazníval jen slabý náznak jakékoli emotivní modulace. "Jako by nestačilo, že je takto zne-svěcen náš smutek. Jak se zdá, musíme k tomu všemu snášet ještě nactiutrhání a urážky," Zdvihl oči k hubenému muži. "Vá-žený pane," oslovil ho, "vskutku se jmenuji Haviland Tuf a snad by i v jistém smyslu bylo možno tvrdit, že obchoduji se zvířaty. Přesto se snad nemusím považovat za prodavače zvířat. Snad mi dovolíte, abych se považoval za ekologického inženýra."

Hubený muž mávl rukou v podrážděném gestu, bez vyzvání vklouzl do boxu a posadil se proti Tufovi. "Je mi známo, že jste majitelem staré klonolodě Ekologických inženýrských sborů. To z vás ještě nedělá ekologického inženýra, Tufe. Všichni eko-logičtí inženýři jsou mrtví, a to celá staletí. Pokud si ale přejete, abych vám říkal ekologický inženýr, ať je po vašem. Přišel jsem požádat o vaše služby. Chci od vás koupit nestvůru, velkou nelitostnou bestii."

"Ach tak," zamumlal Tuf, který už zase mluvil ke kocourovi. "Tenhle cizinec, který si klidně bez pozvání přisedl k mému stolu, chce koupit nestvůru." Zamrkal, "S politováním vás mu-sím informovat, že jste svou cestu za mnou vážil marně. Ne-stvůry jsou bytosti čistě mytologické, pane, stejně jako duchové, vlkodlaci a kompetentní byrokrati. Navíc se v daném okamžiku ne-zabývám prodejem zvířat ani žádným dalším aspektem své profese. V daném okamžiku konzumuji toto vynikající tamberské pivo a držím smutek."

"Smutek?" podívil se hubený muž. "Za koho držíte smu-tek?" Očividně se vůbec neměl k tomu, aby vstal a odešel, "Za kocoura," odpověděl Haviland Tuf. "Jmenoval se Chaos a byl mým dlouholetým společníkem, pane. Před nedávným zemřel. Stalo se to na světě jménem Alyssar, který jsem ke svému neštěstí navštívil, a zemřel rukou jistého pozoruhodně odporného barbarského princátka." Pohlédl na mosaznou če-lenku hubeného muže. "Nejste i vy čirou náhodou barbarské princátko, pane?"

"Samozřejmě ne."

"To máte štěstí," konstatoval Tuf.

"Tak dobrá, je mi toho vašeho kocoura líto, Tufe. Víím, jak se cítíte, jojo, já sám už jsem si to musel prodělat nejmiň tisíckrát,"

"Tisíckrát," opakoval bezvýrazně Tuf. "Měl byste nejspíš zvážit nějaké intenzivní studium, abyste se o své svěření na-učil lépe starat."

Hubený muž pokrčil rameny. "Zvířata umírají, to přece víte. Nedá se s tím nic dělat. Zabíjejí je tesáky, drápy a všechno možné, jojo, takový je jejich osud. Musel jsem si zvyknout dívat se na to, jak jsou moji nejlepší svěřenci masakrováni přímo mně před očima. To ale není to, o čem jsem si s vámi přišel promlu-vit, Tufe."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf.

"Jmenuji se Herold Norn. Jsem vrchním krotitelem svého klanu, jednoho ze dvanácti velkých klanů Lyroniky."

"Lyronica," zamyslel se Tuf. "To jméno mi není zcela nezná-mé. Malá, řídká osídlená planeta, pokud si dobře vzpomínám, na níž panují poněkud divošské mravy. To možná vysvětluje vaše přestupky proti civilizovanému chování,"

"Divošské?" ohradil se Norn. "To jsou jen tamberské kecy, Tufe. Ztracení farmáři. Lyronica je skvostem zdejšího

sektoru. Slyšel jste už přece o našich zápasištích, ne?"

Haviland Tuf znovu začal Daxe škrábat za uchem. Bylo to zvláštní rytmické škrábání, při němž se kocour pomalu rozvínil z klubička, zažíval a pohlédl na hubeného muže velkýma jiskrnýma zlatýma očima. Tiše zapředel.

"Jisté drobné střípky informací během mých poutí skutečně našly cestu k mým uším," připustil Tuf. "Snad byste nám mohl poskytnout podrobnější informace, Herolde Norn, aby-chom mohli s Daxem zvážit vaši nabídku." Herold Norn si spokojeně zamnul hubené ruce a přikývl, "S Daxem?" podivil se. "Samozřejmě. Moc hezké zvíře, i když osobně jsem nikdy nenalezl zálibu ve zvířatech, která neumějí bojovat. Odjakživa tvrdím, že skutečná krása je v síle, která zabíjí,"

"Poněkud výstřední názor," poznamenal Tuf.

"Ne, ne," odporoval Norn. "Vůbec ne. Doufám, že vás vaše zdejší práce nenakazila tamberskou prudností,"

Tuf beze slova dopil svůj džbánec a gestem požádal o další dva. Hostinský je okamžitě přinesl,

"Děkuji," přikývl Norn, když se před ním ocitl džbánec zlatavé pěnivé tekutiny.

"Pokračujte, pane."

"Jistě. Tak tedy, dvanáct velkých klanů Lyroniky spolu sou-peří v zápasištích. Začalo to... hmm, už před několika staletí-mi. V dřívějších dobách proti sobě klany vedly různé války, ale tenhle způsob soupeření je mnohem lepší.

Zachovává se při něm rodinná čest, vydělávají se hromady peněz a nikdo neutrpí žádné zranění. Abyste rozuměl, každý klan ovládá rozsáhlá území, a protože celá země je velice řídko osídlená, daří se tam nejrůznější zvířeti. V jednom mírovém období před mnoha lety začali náčelníci velkých klanů pořádat zvířecí zápasy. Bylo to příjemné rozptýlení, jehož kořeny tkví hluboko v naší historii. Možná jste obeznámen s pradávným rituálem kohoutích zápa-su či s tím, že na staré Zemi existoval národ zvaný Římané, který proti sobě ve svých velkých arénách stavěl všemožná po-divná zvířata?"

Norn se odmlčel, upil trochu piva a čekal na odpověď, Tuf však pouze hladil Daxe a nic neřikal,

"Na tom nezáleží," ujal se konečně znovu slova hubený Lyroničan a hřbetem ruky si otřel z úst pěnu. "To byly začátky našeho dnešního sportu, chápete? Každý klan má své vlastní specifické území a svá vlastní specifická zvířata. Území klanu Varcourů se například rozkládá na horkém bažinatém jihu, takže na zápasištích s oblibou posílají obrovité ještěrolvy. Klan Feridianů, sídlící v hornatém kraji, vyšlechtil jistý druh hor-ských opic, které používá k udržení svého postavení a jinž my ostatní přirozeně fíkámeferidie. Můj vlastní klan, Nornova, žije na travnatých planinách velkého severního kontinentu. Vyslali jsme už do boje v zápasištích stovku různých bestií, největší slávu jsme však získali díky železným tesákům."

"Železné tesáky," opakoval po něm Tuf. "To je jméno vzbu-zující jasné asociace."

Norn se zlomyslně usmál, "Ano," prohlásil hrdě. "Jako vrch-ní krotitel jsem jich vycvičil celé tisíce. Jsou to doopravdy báječ-ná zvířata! Jsou velká jako vy, mají absolutně nádhernou mod-ročernou srst, jsou nelítostná a neúnavná."

"Mohu si dovolit předpokládat, že jsou vaši železní lesákové psovitého původu?"

"Alejáří jsou to psi!" nadchl se Norn.

"A přesto ode mne požadujete nestvůru."

Norn se znovu napil piva. "Pravda," připustil, "pravda. Lidé z tuctu okolních světů se slétají na Lyroniku, aby byli svědky toho, jak spolu bestie v zápasištích bojují, a vsadili si na výsle-dek. Koncentrují se zejména v Bronzové aréně, která už šest set let stojí ve Městě všech klanů. To je místo, kde se odehrávají ty nejslavnější zápasy. Na jejich konání je závislé bohatství našich klanů i celého našeho světa. Bez nich by bohatá Lyronica byla stejně chudá jako tamberští farmáři."

"Jistě," přikývl Tuf.

"Musíte ale pochopit, že tohle bohatství se mezi jednotlivé klany rozděluje podle jejich cti, to znamená podle počtu dosa-žených vítězství. Největším a nejmocnějším se stal klan Ar-nethů, který má na svém různorodém území mnoho smrtí-cích bestií, O pořadí ostatních klanů rozhodují jejich výsledky v Bronzové aréně,"

Tuf zamrkal. "A klan Nornů se považuje za poslední a nej-slabší ze všech dvanácti velkých klanů Lyroniky," konstatoval a Dax hlasitěji zapředel,

"Vy to víte?" "No tak, pane. To bylo jasné. Napadá mě však jedna ná-mítka. Nebude snad podle pravidel vaší Bronzové arény po-važováno za neetické počínání, koupíte-li si a nasadíte do zápasů zvíře, které nepochází z vašeho vlastního báječného světa?"

"Je tu už jistý precedens. Přibližně před sedmdesáti lety k nám přiletěl hazardní hráč ze samotné staré Země s tvorem, které-mu říkal americký vlk a kterého vlastnoručně vycvičil. Klan Colinů ho v záchvatu šílenství podpořil. Jeho ubohé zvíře bylo postaveno proti nornskému železnému tesákovi, ukázalo se však být pro zmíněný úkol naprosto nedostačující. Našly by se i další případy."

V posledních několika letech však bohužel chov našich že-lezných tesáků nedosahuje žádoucích výsledků. Divoká zvířata venku na planinách už téměř vymřela a těch pár kusů, co ještě zbývá, se naučilo rychlosti a opatrnosti, takže je příslušníci na-še-ho klanu jen těžko chytají, V šlechtitelských stanicích jejich chovné plemeno zesláblo, a to navzdory mé snaze i snahám předchozích krotitelů. Norn v poslední době vybojoval jen málo vítězství a já už dlouho nezůstanu vrchním krotitelem, pokud se něco neudělá. Jsme čím dál chudší. Když jsem se tudíž doslechl, že vaša Archa přiletěla na Tamber, rozhodl jsem se, že vás vyhledám. S vaší pomocí nastolím pro klan Nornů novou éru slávy."

Haviland Tuf seděl naprosto nehybně. "Dilema, jemuž čelí-te, je mi jasné. Přesto vás však musím informovat, že za nor-málních okolností nemám ve zvyku prodávat nestvůry. Archa je starobylá klonolod', kterou před tisíciletími zkonstruovali obyvatelé Zemského impéria a jejímž posláním bylo decimovat Hrangánce prostřednictvím biologické války. Mohu vyrukovat se skutečným rohem hojnosti chorob a epidemií a v mém buň-kovém archivu je uskladněn klonova-d' materiál pro nesčíslné množství druhů z více než tisícovky světů, ale skutečných ne-stvůr toho druhu, jaký podle mého názoru požadujete, mám poněkud menší zásoby." Herold Norn se zatvářil sklíčeně. "To znamená, že pro mě nic nemáte?"

"To jsem přece neřekl," zavrtil hlavou Haviland Tuf. "Po pravdě řečeno musím přiznat, že muži a ženy zaniklých Eko-logických inženýrských sborů čas od času využívali živočišných druhů, které by nevzdělaní nebo pověřiví jedinci pravděpo-dobně označili za nestvůrné, a to z důvodů právě tak psycho-logických jako ekologických. Díky tomu několik takových zvířat na palubě skutečně mám - je jich jen nepatrné množství, možná několik tisíc a rozhodně ne víc než deset tisíc. Pokud bych měl uvést přesnější číslo, musel bych se poradit se svými počítači,"

"Několik tisíc nestvůr!" zvolal už zase vzrušeně Norn. "To je přece víc než dostatečný výběr! Mezi tolika nestvůrami jistě dokážeme najít bestii pro Norny!"

"Třeba ano," krotil ho Tuf, "a třeba ne. Obě alternativy jsou možné," Pozorně si Norna prohlížel a jeho dlouhá tvář zůstávala chladná a bezvýrazná. "Přiznávám, že tato lyronická záležitost jistým malicherným způsobem zaujala mou pozornost, a protože poté, co jsem Tambeřanům poskytl ptáka, který zastaví množení jejich hrabavých červů, momentálně nejsem ni-jak profesionálně vázán, rozhodl jsem se váš svět a vaše problémy prozkoumat podrobněji. Vraťte se k Nornům, pane. Přiletím s Archou na Lyroniku, prohlédnu si vaše zápasiště a pak se rozhodneme, co s tím vším udělat."

Norn se usmál, "Výborně," pochválil si. "V tom případě další pivo platím já,"

Dax předtím tak hlasitě jako přistávající raketoplán.

Bronzová aréna stála přesně uprostřed Města všech klanů, v místě, kde se sektory ovládané dvanácti velkými klany setkávaly jako řezy obrovského koláče. Každá enkláva rozlehlého kamenného města byla obezděná, v každé vlála vlajka s vlastními charakteristickými barvami, každá měla svou vlastní atmosféru a životní styl, všechny se však setkávaly v Bronzové aréně. Samotná aréna vůbec nebyla postavena z bronzu, ale větší-nou z černého kamene a z leštěného dřeva. Tyčila se k nebesům, vyšší než téměř všechny věže a minarety, roztroušené po celém městě, a její strop tvořila lesklá bronzová kopule, rozzářená oranžovými paprsky zapadajícího slunce. Z úzkých okének různých tvarů vykukovaly chrlíce, vytesané z kamene či vykované z bronzu a tepaného železa. Velké dveře v černých kamenných zdech byly rovněž vyrobeny z kovu a bylo jich celkem dvanáct; každé z nich vedly do jiného sektoru Města všech klanů. Barvy a leptané nápisy na každé bráně patřily příslušné-mu klanu.

Slunce Lyroniky bylo pěstí rudého plamene, bušící do západního obzoru, když Herold Norn uváděl Havilanda Tufa k zápasům. Příslušníci klanu právě zapálili plynové pochodně, kovové obelisky, které se jako nabroušené zuby tyčily v kruhu kolem Bronzové arény, a obrovitá historická budova byla obklopena mihotavými sloupy modrooranžového plamene. Tuf následoval Herolda Norna davem hazardních hráčů a sázkařů z poloopuštěných uliček nornských slumů po cestě z drceného kamene, vinoucí se mezi dvanácti bronzovými sochami železných tesáků, kteří zde ve věčně strnulých pózách cenili zuby a vrčeli po obou stranách ulice, až prošli širokou Nornskou bránou. Její křídla byla z filigránsky vyřezávaného ebenu a z bronzu. Uniformovaní strážníci, odění ve stejné černé kůži a šedých kožešinách jako samotný Herold Norn, poznali svého krotitele a pustili je dovnitř; ostatní se zastavovali a platili zlatými či železnými mincemi.

Aréna byla největším zápasištěm na celé planetě. Byla to vlastně jáma. Písečné dno, na němž se souboje odehrávaly, bylo zapuštěné hluboko pod úroveň země a obklopovaly je čtyři metry vysoké kamenné zdi. Za nimi, hned na jejich vrcholku, začínala sedadla, obklopující arénu v terasovitě stoupajících řadách až ke vchodům. Norn hrdě oznámil, že je tu třicet tisíc míst k sezení, Tuf si ale všiml, že ze zadních sedadel musí být přinejlepším mizerný výhled a některá další sedadla že jsou schována za železnými sloupy. Po celé budově byly rozestě sázkařské stánky.

Herold Norn odvedl Tufa k nejlepšímu sedadlům v aréně, v samotném čele nornské sekce, kde je od čtyřmetrového pádu na písek zápasiště dělil pouze kamenný parapet. Sedadla zde nebyla ze železa a rozviklaného dřeva jako v zadních řadách. Byly to kožené trůny, dostatečně velké, aby se do nich bez potíží umístila i Turova objemná postava, a okázale pohodlné. "Každé sedadlo je potažené kůží zvířete, které tam dole zemřelo statečnou smrtí," vysvětloval Tufovi Herold Norn, když si se-dali.

V aréně pod nimi pracovní četa mužů v jednoduchých modrých kombinézách táhla směrem k jednomu ze vstupních otvorů mršinu nějakého kostnatého opeřeného tvora. "Bojovní pták klanu Wrai Hillů," vysvětloval Norn.

"Wraihilský krotitel ho postavil proti varcourskému ještěrolvu. Nebyla to právě nejšťastnější volba."

Haviland Tuf neodpověděl. Seděl vzpříma a prkenně. Na sobě měl dlouhý šedý svrchník z umělého vlákna, který mu padal až ke kotníkům, se zářivými výložkami a zelenou čepicí se štítkem, na níž zářila zlatá théta ekologických inženýrů. Jeho velké bledé ruce se sepjaly na kulatém břiše, zatímco Herold Norn ho zásoboval nepřetržitým proudem konverzace.

Když se ozval hlasatel arény, hřmění jeho zesíleného hlasu dunělo všude kolem nich. "Pátý zápas," oznámil, "Klan Nornů zastupuje železný tesák, samec, stáří dva roky, váha 2,6 metrických centů, vycvičen mladším krotitelem Kersem Nornem. První vystoupení v Bronzové aréně." Bezprostředně pod nimi se ozvalo drsné zaskřipění kovu o kov a do jámy obrovskými skoky vtrhla bestie jako z děsivého snu. Železný tesák byl chlu-patý obr se zapadlými rudými očima a dvěma řadami zahnu-tých zubů, z nichž odkapávaly sliny -vlek, který dorostl napros-to nepřiměřené velikosti a zkřížil se s šavlozubým tygrem, nohy měl tlusté jako mladé stromky a jeho rychlost a zabijačkou eleganci jen částečně skrývala modročerná kožešina, jež halila hru svalů. Železný tesák zavrčel a aréna mu zavrčení ozvěnou vrátila; všude kolem nich se ozval roztroušený potlesk.

Herold Norn se usmál, "Kers je můj bratranec a jeden z našich nejslibnějších mladších krotitelů. Říká, že na tohle zvíře budeme moci být hrdí, Jojo. Vypadá dobře, co říkáte?"

"Vzhledem k tomu, že jsem na Lyronice a ve vaší Bronzové aréně nový, nemám ho s čím srovnávat," odvětil Tuf bezvýrazným tónem.

Znovu se ozval hlasatel, "Klan Arnethů ze Zlatého lesa zastupuje škrtičská opice, stáří 6 let, váha 3,1 metrických centů, vycvičená vrchním krotitelem Danelem Leighem Arnethem. Trojnásobná veteránka Bronzové arény, třikrát

přežila,"

Na protější straně zápasistiště se otevřela další ze vstupních branek - v tomto případě zdobená zlatě a karmínově -, z níž se na dvou přikrčených nohou kolébavě vyvalila druhá bestie a rozhlížela se kolem sebe. Opice byla malá, ale nesmírně rozložitá, s trojúhelníkovitým trupem a kulatou hlavou, s očima hluboko zapadlými pod mohutnými nadočnicovými oblouky. Její svalnaté paže s dvěma klouby visely až do pisku arény. Zvíře bylo od hlavy k patě holé s výjimkou chomáčů tmavočervených chlupů v podpaží; kůže mělo špinavě bílou. A páchlo. Jeho piž-mový pach dorazil přes celou arénu až k Havilandu Tufovi.

"Potí se," vysvětloval Norn. "Danel Leigh ji před vypuštěním do arény vydráždil k vražedné nepřítelosti. Abyste rozuměl, jeho zvíře má výhodu větších zkušeností a škrtičské opice jsou divoké bestie. Na rozdíl od svých příbuzných, horských feridií, jsou to přirození masožravci a nepotřebují žádný zvláštní výcvik. Kersův železný tesák je ale mladší. Měl by to být zajímavý zápas." Nornský vrchní krotitel se naklonil kupředu, zatímco Tuf seděl klidně a nehybně. Opice se otočila a vydralo se z ní hluboké hrdelní zavrčení. Ve stejném okamžiku už se k ní s vyceněnými zuby hnál železný tesák jako rozmazaná modročerná šmouha, která kolem sebe v běhu rozstříkovala písek arény. Škrtičská opice na něj čekala s roztaženými gigantickými uzlinovitými pažemi, a Tuf zaregistroval jen matný záblesk, když se velký nornský zabiják jediným obrovským skokem odrazil od země. Pak se obě zvířata stiskla ve vzájemném objetí, převalovala se sem a tam v zuří-vém klubku a aréna vybuchla symfonií řevu. "Hrdlo," hulákal Norn, "rozerví ji hrdlo! Rozerví ji hrdlo!"

Obě bestie se od sebe oddělily stejně náhle, jako se předtím střetly. Železný tesák uskočil stranou a začal se pohybovat v po-malých kruzích. Tuf viděl, že jedna z jeho předních nohou je zkřivená a zlomená. Namáhavě kulhal na třech zbývajících končetinách, přesto však nepřestával kroužit kolem dokola. Škrtičská opice mu nedávala jedinou příležitost k útoku a ne-ustále se otáčela tak, aby k němu stála čelem. Na jejím širokém hrudníku byly dlouhé otevřené rány v místech, kde se do něj zaryly šavlovité zuby železného tesáka, nezdála se však být nijak zvlášť oslabená. Herold Norn si začal něco tiše mumlat.

Diváci v Bronzové aréně, netrpělivě sledující přerušený zápas, začali s jakýmsi rytmickým skandováním, zpočátku ti-chým zvukem beze slov, který sílil a sílil spolu s tím, jak se ke sboru přidávaly nové hlasy. Tuf si okamžitě všiml, že hluk působí na zvířata dole. Začala cenit zuby, syčet a vyrážet ze sebe zuřivé válečné výkřiky; opice poskakovala sem a tam z nohy na nohu jako při nějakém strašidelném tanci, zatímco z široce ro-zevřených čelistí železného tesáka odkapávaly krvavé sliny.

Vražedný chór se přeléval sem a tam a neustále nabýval na hlasitosti, až se hlukem rozezvučela i kopule nad jejich hlava-mi. Zvířat dole se zmocnila zběsilost. Železný tesák náhle zno-vu zaútočil a dlouhé opičí paže vystřelily vpřed, aby zbrzdily jeho divoký skok. Náraz útoku převálil škrtice na záda, Tuf však viděl, jak zuby železného tesáka sklápely naprázdno, zatímco opice ovinula ruce kolem modročerného hrdla. Vlčí obluda sebou divoce zmítala, když se kutáleli v písku. Pak se ozvalo suché, děsivě hlasité prasknutí a ze strašidelného vlka nezbylo nic než beztvářá chlupatá hmota s hlavou groteskně zkrouce-nou na stranu.

Diváci přerušili kvilivé skandování a začali tleskat a pískat. Zlatá a karmínová branka se pak znovu otevřela a škrtičská opice se vrátila tam, odkud přišla. Do arény vešli čtyři muži v nornské kombinaci černé a stříbrné a odnášeli mrtvolu želez-ného tesáka.

Herold Norn to nevráživě sledoval, "Další prohra. Musím si s Kersem promluvit. Jeho zvíře nenašlo hrdlo."

"Co se stane s mršinou?" zajímal se Tuf.

"Stáhnou ji z kůže a maso rozporcují," zamumlal Herold Norn. "Kožesinu použije klan Arnethů k potažení dalšího se-dadla ve své části arény a maso se rozdělí mezi žebráky, kteří se o něj poperou u jejich zlatých a karmínových vrat. Všechny vel-ké klany hledí na dobročinnost."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. Zdvihl se ze sedadla a s po-malou důstojností se napřímil. "Tak už jsem vaši Bronzovou arénu viděl."

"Vy už jdete?" zeptal se překvapeně Norn. "Přece neodejdete tak brzo! Bude ještě pět dalších zápasů. V tom příštím se utká obři feridie s vodním škorpionem z ostrova Amar!"

"Chtěl jsem se pouze přesvědčit, jestli všechno to, co jsem o proslavené lyronické Bronzové aréně slyšel, je skutečně prav-da. Vidím, že je to tak, a dál tu tudíž nepotřebuji setrvávat. Není třeba vypít celou láhev houbového vína, chceme-li zjistit, jestli má příslušný ročník příjemnou chuť."

Herold Norn vstal, "Tak dobrá," prohlásil, "v tom případě se mnou pojdte navštívit Dům Nornů. Mohu vám ukázat chovné stáje i výcviková zápasistiště. Pohostíme vás tak, jak vás ještě v ži-votě nikdo nepohostil,"

"To nebude třeba," ujistil ho Haviland Tuf. "Teď, když jsem viděl Bronzovou arénu, spolehnu se na svou představivost a na své schopnosti dedukce, které mi umožní představit si vaše chovné stáje i výcviková zápasistiště. Vráťím se neprodleně na Archu"

Norn vztáhl roztřesenou ruku k Tufově paži, aby ho zastavil. "Tak nám tedy nějakou nestvůru prodáte? Viděl jste, v jak zou-falé situaci se nacházíme." Tuf se krotitelovu sevření vyhnul s obratností, zdánlivě ne-souměřitelnou s jeho velikostí a váhou. "Prosím, pane, ovládej-te se. Nemám rád, když na mne někdo hrubě sahá a cloumá mnou." Když Nornova ruka klesla dolů, Tuf sklopil zrak a po-hlédl mu do očí, "Nepochybují o tom, že na Lyronice existuje určitý problém. Někdo praktičtěji založený, než jsem já, by možná usoudil, že se ho tento problém netýká, já jsem však v hloubi duše altruista a nedokážu se přimět k tomu, abych vás opustil ve stejné situaci, v jaké jsem vás našel. Zamyslím se nad vaším problémem a budu se snažit najít správná nápravná opat-ření. Můžete mě na palubě Archy navštívit ode dneška za tři dny. Tou dobou pro vás snad už budu mít jeden či dva nápady."

Pak se bez jakýchkoli dalších slov otočil, vyšel z Bronzové arény a zamířil zpět ke kosmodromu Města všech klanů, kde čekal jeho raketoplán Bazilišek.

Herold Norn nebyl na něco takového, jako byla Archa, při-praven. Vystoupil ze svého malého otlučeného černošedého raketoplánu do nezměrného prostoru přistávací paluby a zůstal stát s pootevřenými ústy, otáčel hlavou ze strany na stranu, hleděl do majestátní temnoty nad sebou, prohlížel si hrozné velká mimozemská plavidla i tu věc, která vypadala jako kovový drak, krčící se mezi vzdálenými stíny. Když k němu v otevřené tříkolce přijel Haviland Tuf, aby ho přivítal, krotitel se nijak nesnažil svou reakci zamaskovat. "Měl jsem to vědět," opakoval neustále. "Taková obrovská loď, tak obrovská. Ale to jsem samo-zřejmě měl vědět."

Haviland Tuf nehybně seděl, jednou paží k sobě tiskl Daxe a druhou rukou ho pomalu hladil, "Někteří lidé by snad Archu mohli považovat za zbytečně velkou a možná dokonce svou prostorností až poněkud děsivou, já se v ní ale cítím pohodlně," konstatoval nezúčastněně. "Pradávné klonolodě EIS vozi-ly kdysi na palubě dvousetčlennou posádku a já mohu pouze předpokládat, že její členové stejně jako já nenáviděli stísněné prostory." Herold Norn se posadil vedle Tufa. "A kolik členů činí vaše posádka," zeptal se konverzačním tónem, když Tuf uvedl tří-kolku do pohybu.

"Jednoho nebo sedm, to záleží na tom, jestli za členy posádky počítáte i kočky, nebo jen humanoidy."

"Vy jste na palubě úplně sám?" užasl Norn.

Dax se v Tufově klíně postavil, jeho dlouhé černé chlupy se rozvlnily a naježily. "Obyvatelé Archy čítají mne, Daxe a pět dalších koček, které se jmenují Kalamita, Podezřívavost, Po-chybnost, Nevraživost a Nevděk. Nenechte se prosím jejich jmény zneklidnit, krotiteli Norne. Jsou to dobromyslná a ne-škodná zvířátka."

"Jeden muž a šest koček," pronesl zamyšleně Herold Norn. "Malá posádka pro tak velkou loď, jojo."

Dax zaprskal. Tuf, který tkoJku řídil jednou velkou bledou rukou, vztáhl druhou ruku, aby svého chráněnce pohladil a uklidnil, "Snad bych se měl také zmínit o spáčích, když ví-dím, jak intenzivní zájem projevujete o různé žijící obyvatelé Archy."

"O spáčích?" opakoval Herold Norn. "Co ti jsou zač?"

"Určité živé organismy, jejichž velikost se různí od mikro-skopických rozměrů až po monstrózní obrovitost, kompletně nakloňované, ale komatózní, držené v klonovacích nádržích Archy v nepřetržitém stagnačním poli. Přestože cítím jistou náklonnost ke zvířatům všech druhů, v případě těchto spáčů jsem rozumně dovolil, aby můj intelekt převážil nad mými emocemi, a nepodnikl jsem proto žádné kroky, které by je mohly z jejich dlouhé bezesné drímoty vyrušit. Poté, co jsem pro-zkoumal, o jaké konkrétní druhy vlastně jde, jsem už dávno dospěl k závěru, že jako spolucestující by byly rozhodně mnohem méně příjemné než moje kočky. Musím dokonce přiznat, že čas od času mě přímo obtěžují, V pravidelných intervalech musím do počítačů Archy vkládat tajný příkaz, aby mohl jejich dlouhý spánek pokračovat. Jednou z mých největších trvalých obav je, že jednoho dne to z jakéhokoli důvodu zapomenou udělat a že se pak moje loď zaplní nejrůznějšími neznámými chorobami a slintajícími masožravci, což bude vyžadovat časově náročnou a únavnou čistku, a dokonce bychom přitom mohli buď já osobně, nebo moje kočky přijít i k nějaké osobní újmě."

Herold Norn pozoroval Tufův bezvýrazný obličej a prohlí-žel si jeho velkého, nepřátelsky naježeného kocoura. "Hmm," zamumlal, "Jojo. To zní nebezpečně. Možná byste měl všechny ty spáče, jak bych to řekl, zlikvidovat. Pak byste byl, no, v bez-pečí,"

Dax na něj znovu zaprskal.

"Zajímavá mylenka," připustil Tuf. "Nepochybně to bylo vinou vrtkavého válečného štěstí, že si muži a ženy Ekologick-ých inženýrských sborů vypěstovali tak paranoický přístup k životu, že se cítili nuceni naprogramovat do počítačů ty-to hrůzostrašné biologické obranné mechanismy. Vzhledem k tomu, že já sám jsem mnohem důvěřivějšího a upřímnějšího založení, častokrát jsem již uvažoval o tom, že spáče zlikviduji, pravda je ovšem taková, že se nedokážu přimět k tomu, abych jednostranně upustil od historického zvyku, který přetrvává už víc než celé tisíciletí. Dovoluji proto spáčům spát a dělám vše pro to, abych tajná hesla, zabraňující jejich probuzení, nezapo-mněl."

Herold Norn se zašklebil, "Jojo," přikývl.

Dax se znovu usadil v Tufově klíně a začal příst.

"Přišel jste na něco?" zeptal se Norn.

"Moje úsilí nevyšlo tak docela naplano," ujistil ho Tuf klid-ným hlasem, když vyjížděli ze široké chodby do obrovské hlav-ní šachty Archy. Heroldu Nornovi opět poklesla čelist. Všude kolem nich, ztrácející se v šeru, se rozprostíralo nekonečné pa-noráma nádrží všech velikostí a tvarů. V některých nádržích střední velikosti visely v průsvitných pytlích jakési temné tvary, které sebou nepokojně šubaly. "Spáči," zahuhla) Norn.

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. Hleděl za jízdy přímo před sebe s Daxem stočeným v klíně, zatímco Norn se užasle rozhlí-žel ze strany na stranu. Konečně vyjeli z potmělé a ozvěnou dunící šachty, projeli úzkou chodbičkou, sestoupili z tříkolky a vezli do rozlehlé bílé místnosti. Jejím čtyřem rohům dominovala čtyři široká pol-strovaná křesla s ovládacími panely na silných zvonovitých opěrkách; do podlahy mezi nimi byla zapuštěna kulatá deska z modrého kovu. Haviland Tuf do jednoho z křesel položil Daxe a sám se posadil do druhého. Norn se rozhlédl kolem sebe a pak usedl do křesla úhlopříčně proti němu.

"Musím vám sdělit několik věcí," začal Tuf.

"Jojo," souhlasil Norn.

"Nestvůry jsou drahé," sdělil mu Tuf. "Budu požadovat sto tisíc standardů."

"Cožel To je drzost! Říkal jsem vám, že Nornové jsou chudý klan."

"Jistě. V tom případě by možná byl požadovanou cenu ocho-ten zaplatit některý jiný klan. Ekologické inženýrské sbory ne-existují už celá staletí, pane. S výjimkou Archy nezůstala na světě žádná jiná jejich funkční loď. Jejich věda je v převážné míře zapomenuta. Techniky klonování a genetického inženýr-ství v té podobě, v níž je tito lidé praktikovali, dnes existují pouze na vzdáleném Prométheu a možná na samotné staré Zemi, jenže Země je nepřístupná a Prometheánci si svá biolo-gická tajemství střeží s žárlivou důkladností," Tuf pohlédl přes místnost na Daxe. "A přece

má Herold Norn dojem, že je má cena příliš vysoká."

"Padesát tisíc standardů," nabídl Norn. "I takovou cenu si stěží můžeme dovolit."

Haviland Tuf mlčel.

"Tak tedy osmdesát tisíc standardů! Výš už jít nemůžu. Klan Nornů to přivede na mizinu! Strhnou naše bronzové sochy železných tesáků a bránu Nornů zapečetí!"

Haviland Tuf mlčel,

"K čertu s vámi! Sto tisíc, jojo. Ale jen tehdy, pokud vaše nestvůra vyhoví našim požadavkům."

"Celou sumu zaplatíte při dodání," "Nemožné!"

Tuf opět mlčel.

Herold Norn se pokusil zvítězit nad ním vlastním trpělivým čekáním. Se strojenou nonšalancí se rozhlížel kolem. Tuf hle-děl přímo před sebe. Prohrábl si rukou vlasy. Tuf hleděl přímo před sebe. Neklidně se v křesle zavrtil, Tuf hleděl přímo před sebe.

"No tak dobře," zavrčel bezmocně Norn.

"Pokud jde o nestvůru samotnou," ujal se znovu slova Tuf, "důkladně jsem prostudoval vaše požadavky a konzultoval jsem je se svými počítači. Buňkový archiv Archy obsahuje vzor-ky tisíců a tisíců predátorů z nesčetných světů včetně vzor-ků fosilizovaných tkání, v jejichž struktuře lze najít genetická schémata legendárních tvorů, kteří na svých původních do-movských planetách už dávno vyhynuli, takže jsem schopen tyto živočišné druhy znovu přivést k životu. Znamená to, že existuje mnoho alternativ. Abych celou záležitost zjednodušil, vzal jsem v potaz kromě pouhé zuřivé bojovnosti zvažovaných zvířat i několik dalších kritérií. Omezil jsem se například vý-hradně na druhy dýchající kyslík a navíc ještě na ty, jimž se pravděpodobně může dařit v klimatu, které převažuje na větr-ných prériích klanu Nornů."

"Vynikající tah," pochválil ho Herold Norn. "Už několikrát jsme se pokoušeli chovat jeitěrolvy, fcriдие a další zvířata dva-nácti klanů, nikdy jsme ale neměli úspěch. Naše klima a vege-tace. ..." Mávl rukou v znechuceném gestu.

"Přesně tak," připojil se k němu Haviland Tuf. "Vidím, že chápete všechny nejrůznější potíže, které byly s mým hledáním spojeny."

"Jojo, ale pojd'te už k věci. Co jste našel? Co je ta nestvůra za sto tisíc standardů?"

"Můžete si vybrat," informoval ho Tuf. "Asi ze třiceti druhů. Dívejte se."

Dotkl se jednoho ze zářících tlačítek na opěrci svého křesla a na desce z modrého kovu mezi nimi se náhle objevilo zvíře. Dva metry vysoká obluda s gumovitou růžovošedou kůží a říd-kými bílými chlupy měla nízké čelo a prasečí rypák; navíc měla na hlavě dva zahnuté ošklivě vyhlížející rohy a na tlapách drápy podobné dykám.

"Nebudu vás obtěžovat formálním názvoslovím, protože jsem si všiml, že v Bronzové aréně panuje spíše neformální atmosféra," prohlásil Haviland Tuf. "Tohle je takzvaná plíživá svině z Rozkvětu, ktrá žije v lesích i na planinách. Živí se pře-vážně zdechlinami, jsou však známy i případy, kdy si ráda pochutná na čerstvém mase, a je-li napadena, je to zuřivá bo-jovnice. Podle informací ze spolehlivých pramenů je navíc po-měrně inteligentní, přesto je však nemožné ji domestikovat. Plíživá svině se velice rychle rozmnožuje. Kolonisté z Gullive-ru nakonec od svého úmyslu usadit se na Rozkvětu upustili právě kvůli tomuhle zvířeti. To bylo asi před dvanácti sty lety."

Herold Norn se poškrábal na hlavě mezi tmavými vlasy a mosaznou čelenkou. "Ne. Je příliš hubená a příliš lehká. Po-dívejte se jí na krk! Jen si pomyslete, co by s ní udělala taková feridie." Prudce zavrtil hlavou. "A kromě toho je o/klú/á. A vů-bec se mi nelíbí, že mi nabízíte mrchožrouta, ať je jinak jakkoli zuřivý. Klan Nornů chová hrdé bojovníky, bestie, které si svou kořist zabíjejí samy!"

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. Dotkl se tlačítka a plíživá svině zmizela. Na jejím místě se objevila obrovská koule obr-něného šedého masa stejně nevýrazného jako bitevní pancíř, tak velká, že přesahovala až na podlažní desky a ztrácela se v nich.

"Nehostinný domovský svět téhle nestvůry nebyl pojmeno-ván ani obydlen, kdysi ho však zmapovala a prohlásila za své teritorium průzkumná skupina ze Starého Poseidonu, která z něj také přivezla buněčné vzorky. Chvilí se chovaly některé druhy zvířat, nijak zvlášť se jim však nedařilo. Téhle potvoře se říkalo drtiválec. Dospělé exempláře váží přibližně šest metric-kých tun. Na planinách svého domovského světa dosahují dr-tiválce rychlosti přes padesát kilometrů za hodinu a kořist drtí pod sebou. V jistém smyslu je to zvíře jedna velká tlama. A pro-tože kteroukoli část jeho kůže lze přimět k tomu, aby vylučo-vala trávicí enzymy, zůstane prostě na svém jídle ležet tak dlouho, dokud nepozře všechno maso. Za bezduchou bojov-nost tohoto druhu se mohu osobně zaručit. Jednou se díky jisté neobvyklé shodě okolností, kterou se nemusíme blíží zabývat, stalo, že byl takovýto drtiválec vypuštěn na jednu z mých palub, kde se volně pohyboval a nadělal skutečně neuvěřitelné škody na přepážkách i přístrojovém vybavení, než se nakonec sám umlátí k předčasné a zbytečné smrti. Navíc byl ve své agresivitě naprosto nesmiřitelný a pokoušel se rozdrtit mě pod svým tě-lem pokaždé, když jsem sestoupil do jeho hájemství, abych mu přinesl něco k jídlu."

Na Herolda Norna, který byl sám napůl ponořen v gigantic-kém hologramu, to očividně udělalo dojem. "Ach ano. To je lepší, mnohem lepší. Impozantní tvor. Možná že... ale ne." Tón jeho hlasu se náhle změnil. "Ne, ne, to by nešlo. Tvor, který váží šest tun a takhle rychle se valí, by si mohl prorazit cestu ven z Bronzové arény a zabít stovky našich pravidelných ná-vštěvníků. Kromě toho, kdo by platil tvrdými mincemi, aby se podíval, jak tahle věc rozdrtil ještěrolva nebo škrtíce? Ne. To by nebyl žádný sport. Váš drtiválec je příliš nestvůrný, Tufe."

Tuf nevzrušeně znovu zmáčkl tlačítko. Obrovská šedivá masa uvolnila místo elegantní kočce s vyceněnými zuby. Byla stejně velká jako železný tesák, měla šterbinovité žluté oči a mocné svaly, jejichž pletence se skrývaly pod porostem tmavomodré srsti. Srst byla pruhovaná; dlouhé silné čáry kouřové šedi se táhly podél jejich lesklých boků.

"Ááááách," vydechl Norn. "To je teda krasavec, jen co je pravda,"

"Kobaltový panter z Celiina světa," představil ho Tuf, "často známý jako kobalter. Jedna z největších a

nejnebezpečnějších ze všech velkých kočkovitých šelem nebo jim obdobných živočišných druhů. Kobalter je skutečně nepřekonatelný lovec, jeho smysly jsou zázrakem genetického inženýrství. Může lovit i v noci, protože vidí v infračerveném spektru, a jeho uši - všimněte si jejich velikosti a rozpětí, krotiteli, - jeho uši jsou neobyčejně citlivé. Vzhledem k tomu, že je kočičího původu, má kobalter psionické schopnosti, v jeho případě jsou však ty-to schopnosti mnohem rozvinutější než obvykle. Strach, hlad a touha po krvi, to všechno je aktivuje a z kobaltera se stává čtenář myšlenek."

Norn překvapeně vzhlédl, "Cože?"

"Psionika, pane. Jistě jste si vědom, co to slovo znamená. Kobalter je smrtelně nebezpečný prostě proto, že ví, co jeho protivník udělá ještě dřív, než to skutečně provede. Rozumíte mi?"

"Ano." V Nornova hlase zaznívalo vzrušení, Haviland Tuf pohlédl na Daxe a velký kocour - který se ani v nejmenším nedal vyrušit přehlídkou fantomů bez jakéhokoli zápachu, kteří se před ním objevovali a zase mizeli - zamrkal a líně se protáhl, "Perfektní! Perfektní! Dovolím si dokonce tvrdit, že tahle zvířata budeme moci cvičit stejně, jako bychom cvičili železné tesáky, že? AčtendfirnyHenel^ - Perfektní, Dokonce i barva je správná - tmavomodrá, rozumíte, a naši železní tesací by-li modročerní - takže tyhle kočky budou působit maximálně nornsky, jojo!"

Tuf se dotkl opěrky svého křesla a kobalter zmizel. "Tak tak. Dovolím si proto předpokládat, že není třeba, abychom pokračovali v další prohlídce. Ihned po vašem odletu zahájím proces klonování. Dodávka se může uskutečnit za tři standardní týdny, pokud vám to vyhovuje. Za domluvenou sumu vám dodám tři páry - dvě mladé dvojice, které byste měli vypustit do divočiny jako pleménky, a jednu pinč dospělou spárenou dvojici, kterou bude možno okamžitě nasadit do Bronzové arény."

"Už tak brzy," začal Norn. "Výborně, ale..."

"Používám chronosmyčky, krotiteli. Je sice pravda, že vyžádá obrovské množství energie, je ale schopná urychlit plynutí samotného času a vytvořit uvnitř nádrže chronickou deformaci, která mi umožní urychlit vývoj klonu k dospělosti. Nejspíš by bylo správné dodat, že sice prodávám klanu Nornů šest zvířat, jsou v nich však zastoupeni pouze tři skuteční jedinci. Na palubě Archy se nacházejí tři buněčné vzorky kobalterů. Každý exemplář vykluňuji dvakrát, jednou jako samce a jednou jako samici, a budu doufat v životaschopnou genetickou kombinaci, až se spolu na Lyronice spáří."

"Jasně, uděláme cokoli, co řeknete," ujišťoval ho Norn. "Jakmile budou ta zvířata připravená, pošlu pro ně loď. A pak vám zaplatíme."

Dax tiše a jemně zamňoukal,

"Pane," zarazil ho Tuf. "Právě jsem dostal lepší nápad. Možná byste mi měli zaplatit plný honorář dřív, než vám jakákoli zvířata předám."

"Říkal jste ale při dodávce!"

"To přiznávám. Jsem ale člověk, který mívá různé impulzivní vrtochy, a jeden takový impuls mi právě říká, abych si nechal zaplatit předem a ne současně s dodávkou."

"No prosím, jak chcete," souhlasil Norn. "I přesto, že jsou vaše požadavky diktátorské a přemrštěné. S těmihle kobaltery ten honorář brzy dostaneme zpátky." Začal se zdvihát k odchodu.

"Ještě moment," zarazil ho Haviland Tuf jediným zdviženým prstem. "Nepovažoval jste za nutné poskytnout mi příliš mnoho informací o ekologii Lyroniky ani o konkrétních územích klanu Nornů. Možná tam najdou nějakou kořist. Musím vás ovšem varovat, že vaši kobalteri jsou lovci, a vyžadují tudíž vhodnou lovnou zvěř."

"Jojo, samozřejmě."

"Naštěstí mám možnost vám pomoci i v tomto směru. Za příplatek pěti tisíc standardů bych vám mohl vyklenovat plemenné stádo celijských hopsáčů, rozkošných chlupatých býložravců, oblíbených pro své šťavnaté maso mezi masožravými jedlíky na tuctu světů."

Herold Norn se zamračil, "Tak to ne. Měl byste nám je dát zadarmo. Už jste z nás vyděl dost peněz, Tufe," Tuf vstal a majestátně pokrčil rameny. "Ten člověk mě uráží, Daxi," oznámil svému kocourovi. "Co si mám počít? Jde mi jen o poctivé živobytí a všude, kam přijdu, mě zneužívají," Podíval se na Norna. "Hlásí se další z těch mých impulsů. Mám takový pocit, že tentokrát se nepodvolíte, ani kdybych vám nabídl vyňikající slevu. Podvolím se tedy já. Hopsáči jsou vaši bezplatní."

"Dobře. Výborně." Norn se otočil ke dveřím. "Odvezeme si je současně s těmi kobaltery a vypustíme je na území našeho klanu,"

Haviland Tuf s Daxem ho následovali ven z kajuty a v tičnosti odjeli zpět k Nornově lodi.

Klan Nornů mu honorář poslal nahoru den před plánovanou dodávkou. Druhý den odpoledne vylétl vzhůru k Arte tucet mužů v černém a šedém oblečení a přenesl šest uspaných kobalterů z rezervních nádrží Havilanda Tufa do čekajících klecí svého raketoplánu. Tuf jim lhostejně popřál šťastnou cestu a od toho okamžiku už se mu Herold Norn neozval, Tuf však Archu ponechal na oběžné dráze kolem Lyroniky.

Uběhly necelé tři zkrácené lyronické dny, než Tuf zjistil, že jeho klienti přihlásili jednoho z kobalterů do zápasu v Bronzové aréně.

Večer v den zápasu si Tuf nasadil maskovací převlek, který se skládal z falešného plnovousu a paruky zrzavých vlasů, spadajících mu až na ramena, dále pak z křiklavého kanárko-vě žlutého obleku s nabíranými rukávy a chlupatého turbanu, a vypravil se dolů do Města všech klanů v naději, že na sebe neupoutá ničí pozornost. Když byl ohlášen zápas, seděl v poslední řadě arény, rameny se opíral o drsnou kamennou zeď a jeho váhu se pokoušelo udržet úzké dřevěné sedátko. Za vstup zaplatil několika železnými mincemi, důsledně se však vyhýbal sázkařským stánkům.

"Třetí zápas," oznámil hlasatel, zatímco dělníci stále ještě odklízeli roztroušené krvavé kusy masa zvířete, které v druhém zápase prohrálo. "Klan Varcourů zastupuje samice ještěrolva, stáří devět měsíců, váha 1,4 metrických centů,

vycvičená mlad-ším krotitelem Ammarim y Varcourem Othenim. Jedenkrát veteránka Bronzové arény, jedenkrát přežila." Diváci sedící okolo Tufa začali aplaudovat a vzrušeně rnávat rukama, jak se dalo předpokládat. Tuf se tentokrát rozhodl vstoupit do arény bránou Varcourů, k níž došel po zelené betonové silnici vedoucí skrz rozevřenou tlamu obludného zlatého ještěra, takže byl obklopen varcourskými příznivci. Dole před ním se otevřela velká vrata, zdobená zeleným a zlatým smaltem. Tuf zvedl k očím vypůjčený dalekohled a spatřil, jak se kupředu škrábe ještěroveň - dva metry dlouhý zelený šupinatý plaz s bičovitým ocasem, dosahujícím trojnásobku délky jeho těla, a protáhlou tlamou, připomínající aligátora ze staré Země. Jeho čelisti se nehlučně otevřely a zase sklaply, za nimi se ukázala řada im-pozantních zubů. "Klan Nornů zastupuje samice kobaltera, dovezená pro vaše pobavení z jiné planety. Stáří..." Hlasatel se zarazil, "Stáří tři, hmm, roky," ozval se konečně, "váha 2,3 metrických centů, vycvičená vrchním krotitelem Heroldem Nornem. První vy-stoupení v Bronzové aréně." Kovová kopule nad jejich hlavami se rozezvučela kakofonickým aplausem z nornského sektoru. Herold Norn naplnil Bronzovou arénu příslušníky svého klanu, oděnými v nornských barvách a sázejícími na šedočernou zástavu.

Kobalter se pomalu vynořil z temnoty, pohyboval se s opatrnou plavnou elegancí a jeho velké zlaté oči přelétly celou arénu. Bestie svým vzhledem splňovala vše, co Tuf slíbil - byla to kombinace smrtících svalů a zadržovaného pohybu s tmavo-modrou kožesinou posetou stříbřitými pruhy. Jeho zavrčení bylo sotva slyšet, tak daleko byl Tuf od místa zápasu, svým dalekohledem však viděl jeho rozevřenou tlamu.

Viděl ji i ještěroveň, který kolébavě vyrazil kupředu; jeho krátké šupinaté nohy rozhrnovaly písek, zatímco jeho nemožně dlouhý ocas se nad ním tyčil ve velkém oblouku jako žihadlo nějakého plazího škorpióna. Když kobalter otočil na nepřítele své průzračné oči, Ještěroveň prudce žvihl ocasem dolů. Bič dopadl s prasknutím, připomínajícím zvuk lámané kosti, ko-balter však pružně uskočil stranou a rána nerozčísila nic než vzduch a písek.

Kočka s vrčením kroužila kolem svého protivníka. Ještěroveň se neustupně otáčel, pak znovu zdvihl ocas, rozevřel čelisti a vrhl se kupředu. Kobalter se vyhnul zubům i biči. Ocas znovu zasvištěl vzduchem a pak ještě jednou; kočka na něj byla příliš rychlá. Někdo v hledišti začal prozpěvovat vražedný chorál a ostatní diváci se k němu připojili; Tuf zdvihl dalekohled a zjistil, že diváci v nornském sektoru se kývají ze strany na stranu. Ještěroveň zuřivě zaskřípěl čelistmi, udeřil ocasem do nejbližších vstupních dveří a začal se zběsile zmítat.

Kobalter, který vycítil příležitost, se elegantním skokem ocitl svému nepříteli v zádech, jednou velkou modrou tlapou při-tiskl kroutícího se plazu k zemi a drápy mu rozerval měkké nazelenalé boky a břicho na cáry. Po krátké chvilí a několika neúčinných švihnutích ocasem, která kočku jen pobavila, už stal ještěroveň nehybně ležet.

Nornové propukli v ohlušující jásot. Haviland Tuf s bledými rysy skrytými za falešným vousem se zdvihl z nepohodlného sedátka a odešel.

Ubíhaly týdny a Archa zůstávala na oběžné dráze kolem Ly-roniky. Haviland Tuf pečlivě sledoval výsledky z Bronzové arény a konstatoval, že nornští kobalteri vyhrávají jeden zápas za druhým. Tu a tam sice ještě Herold Norn nějaké to utkání prohrál, když nasadil železného tesáka, aby splnil kvótu svých povinností vůči aréně, tyto porážky však více než vynahrazovala dlouhá šňůra ostatních vítězství.

Tuf vysedával pohroužen v komunikaci s Daxem, hrál si s ostatními kočkami, bavil se nedávno nakoupenými holodra-maty, přehrával si na počítačích četné detailní ekologické projekce, vypil mnoho sklenic hnědého tamberského piva a starého houbového vína a čekal. Přibližně tři standardní týdny po prvním vystoupení kobal-tem se dočkal návštěvníků, jejichž přilet předpověděl.

Plášť jejich štíhlého raketoplánu jehlovitého tvaru byl vyve-den v zelené a zlaté barvě a muži samotní byli oděni v šupino-vém brnění z pozlacených a zeleně smaltovaných plátek. Tři z nich prkenně stáli v pozoru, když je Tuf přijel přivítat. Čtvrtý, zarudlý a korpulentní chlapík, který měl zlatou přilbici s jasně zeleným chocholem, skrývající skvrnitou hlavu stejně holou jako Tufovu, postoupil kupředu a natáhl před sebe baculatou ruku.

"Beru na vědomí váš úmysl," ujistil ho Tuf a obě ruce nechal pevně položené na Daxovi, "a jsem si rovněž vědom skutečnos-ti, že ani v jedné ruce nedržíte zbraň. Mohu se zeptat na vaše jméno a účel vaší návštěvy, pane?"

"Morho y Varcour Otheni," představil se vůdce.

Tuf zdvihl ruku s roztaženou dlaní, "Jistě. Jste vrchním krotitelem klanu Varcourů a přišel jste si sem koupit nestvůru. Musím přiznat, že tento vývoj událostí pro mne není zcela neočekávaný."

Ústa tlustého krotitele se našpulila v překvapené "o".

"Vaši soukmenovci budou muset zůstat tady," pokračoval Tuf. "Vy se laskavě posad'te vedle mne a pojedeme."

Haviland Tuf nechal Morha y Varcoura Otheniho říct sotva jediné slovo, dokud nebyli sami ve stejné kajutě, do níž vzal Herolda Norna, a neseděli úhlopříčně proti sobě. "Jistojistě jste se o mně doslechl od Nornů," prohlásil pak.

Morho se usmál a vycenil přítom zuby. "To máte pravdu. Jednoho z členů klanu Nornů jsme přesvědčili, aby nám pro-zradil, odkud se vzali ti jejich kobalteri. Ke své radosti jsme pak zjistili, že Archa je dosud na oběžné dráze. Zdá se, že jste v Lyronice našel zalíbení,"

"Zalíbení není to hlavní, o co tu jde," zavrtěl hlavou Tuf. "Narazím-li na nějaké problémy, moje profesionální hrdost mě nutí, abych přispěl všemi drobnými službami, jichž jsem scho-pen. A Lyronica se bohužel problémy jen hemží.

Vezměme si například vaše vlastní konkrétní potíže. Varcourové jsou dnes velice pravděpodobně posledním a nejslabším ze všech dvanácti velkých klanů. Muž kritičtější založený, než jsem já, by možná poznamenal, že vaši ještěrovi jsou v nejlepším případě polito-váníhodné řídky se vyskytující nestvůry, a protože vaše území, pokud je mi známo, tvoří především bažiny, váš výběr bojovníků pro zápasy v aréně je tímto faktem nevyhnutelně poněkud omezený. Vyjádřil jsem přesně podstatu vašeho problému?"

"Hmm. Ano, velice přesně. Skutečně víte, proč jsem sem přišel. Děláte to ale velice dobře. Vedli jsme si celkem uspo-ko-jivě, dokud jste se dp toho nevložíl vy. Od té doby, no, nevyhráli jsme ani jeden zápas s Norny, přičemž právě oni byli předtím našimi hlavními obětmi. Pár ubohých vítězství nad Wrai Hilly a ostrovem Amar, jedna šťastná výhra

nad Feridiany, pár ne-rozhodných oboustranných smrtí s Arnethy a Sin Doony - to jsou naše výsledky za uplynulý měsíc. Fuj. Takhle nemůžeme přežít. Pokud něco nepodniknu, udělají ze mě chovatele a po-šlou mě zpátky na farmu." Tuf pohládl Daxe a zdviženou rukou Morha umlčel, "Není třeba tyto věci dále rozpitvávat. Jsem si vědom vaší tísnivé situ-ace. Od té doby, co jsem ukončil jednání s Heroldem Nornem, jsem měl to štěstí, že jsem měl k dispozici velké množství vol-ného času. Díky tomu jsem si mohl trochu procvičit mozek a byl jsem schopen věnovat se problémům velkých klanů, pěk-ně jednomu po druhém. Nemusíme tedy plýtvat drahocenným časem. Mohu vaše současné potíže vyřešit. Bude to ale něco stát."

Morho se ušklíbl. "Přišel jsem připraven. Slyšel jsem o vařf ceně. Je sice vysoká, to je bez diskuse, jsme ale připraveni za-platit, dokázete-li..."

"Pane," přerušil ho Tuf, "jsem charitativně založený člověk. Nornové byli chudý klan a jejich krotitel prakticky žebrák. Jako výraz svého slitování jsem mu nasadil nízkou cenu. Panství Varcourů je bohatší, jejich zástavy jsou pestřejší a jejich vítěz-ství hlasitěji opěvaná. Ve vašem případě musím naučtovat dvě stě sedmdesát pět tisíc standardů, abych si vynahradil ztrátu, kterou jsem utrpěl, když jsem tak velkomyslně jednal s Norny,"

Morho ze sebe vyrazil jakési šokované zabublání a šupiny jeho zbroje kovově zacinkaly, když poposedl v křesle. "To je moc, příliš moc," zaprotestoval. "Zapřísahám vás. Je sice prav-da, že jsme proslavenější než Nornova, nejsme na tom ale tak dobře, jak si myslíte. - Kdybychom měli zaplatit tuhle vaši cenu, byli bychom odsouzeni k hladovění. Ještěrolvi by se proháněli po našich opevněních. Naše města by se zhroutila na svých pilotách, až by je pohltilo bláto bažin, a děti by se utopily."

Dax se v Tufově klíně zavrtěl a tiše zamňoukal, "Máte prav-du," připustil Tuf. "Nesnesu pomyšlení na to, že bych mohl způsobit takové utrpení. Možná že přiměřenější by bylo dvě stě tisíc standardů."

Morho y Varcour Otheni začal znovu protestovat a zapřísahat ho, tentokrát však Tuf pouze tiše seděl s pažemi položený-mi na opěrkách, dokud se zarudlý a zpocený krotitel konečně nevyčerpal a nesouhlasil s navrženou částkou. Potom se Tuf dotkl jednoho z tlačítek na opěrci svého křesla. Mezi ním a Morhem se objevil holografický obraz obrovského svalnatého ještěra; byl dva metry vysoký, pokrytý šedozelený-mi deskovitými šupinami a stál na čtyřech podsaditých nohou s velkými drápy, tlustých jako kmeny stromů. Masivní hlava byla chráněná tlustým zažloutlým kostním plátem, který vyční-val dopředu jako útočný kloun staré válečné lodi a z jehož hor-ních okrajů vyčnívaly dva zakřivené rohy. Obluda měla krátký silný krk a zpod výčnělku jejího nadočnicového oblouku vyhlí-žely kalné žluté oči. Mezi nimi, přímo uprostřed hlavy, zel v tlusté čelní kosti velký tmavý kulatý otvor.

Morho polkl, "Hmm," zahučel, "ano. Opravdu, hmm, po-rádná bestie. Vypadá to ale - nebyl tamhle uprostřed původně ještě třetí roh? Působí to dojmem, jako by byl, hmm, odstraněn. Naše exempláře musejí být neporušené, Tufe."

"Tohle je tris neryei z Cablova přístavu," vysvětloval Tuf, "nebo tak ho alespoň pojmenovali Fyndiové, jejichž kolonisté na tom světě byli několik tisíciletí před lidmi. Doslovný překlad tohoto názvu zní 'živý nůž'. Žádný roh mu nechybí, pa-ne." Dlouhým prstem udělal drobný přesný pohyb a stiskl další ovládací tlačítko. Tris netýči otočil svou masivní hlavu k var-courskému krotiteli, který se nemotorně naklonil kupředu, aby si prohlédl jeho zobrazení. Když natáhl ruku směrem k fantómovi, na tlustém krku ne-stvůry se napjaly šlachy a z otvoru v jejím čele bleskovou rych-lostí vyjel špičatý kostěný hrot, silný jako Tufovo předloktí a přes metr dlouhý. Morho y Varcour Otheni ze sebe vyrazil podešené pískivé zaječení a obličej mu zešedl, když ho kostěný oštěp probodl a připíchl ke křeslu. Kajutu naplnil nepříjemný zápach.

Tuf mlčky seděl. Naříkající Morho sklopil oči a pohlédl dolů, kde se roh vnořil do jeho objemného břicha, jako by se chystal zvracet, a dlouhou děsivou minutu mu trvalo, než si uvědomil, že nevidí žádnou krev, necítí žádnou bolest a že nestvůra je pouhým hologramem. Našpulil ústa ve velké "O", nevydal však ani hlásek. Polkl. "Velice, hmm, velice dramatické," obrátil se k Tufovi.

Konec dlouhého, špinavě bílého kostěného oštěpu pevně vězel v kruhovitých provázcích modročerného svalstva. Pak se hrot začal pomalu zatahovat zpět do obludné hlavy. "Tenhle bajonet, pokud si můžeme dovolit mu tak říkat, je ukryt ve sliznaté pochvě, která se táhne podél horní části krku a zad obludy, a okolní prstence svalstva ho dokážou vystřelit rychlostí něco kolem sedmdesáti kilometrů za standardní hodinu to-mu odpovídající silou. Domovské prostředí tohoto živočišného druhu se příliš neliší od těch oblastí Lyroniky, které se nacházejí pod kontrolou klanu Varcourů."

Morho se naklonil kupředu, až křeslo zaprašelo pod jeho vahou. Dax začal hlasitě přist. "Vynikající!" pochválil si krotitel, "I když to jméno je tak trochu, hmm, nezvyklé. Budeme jim říkat, počkejte chvíličku, ach ano, kopiníci! To je ono!"

"Můžete jim říkat, jak chcete," ujistil ho Tuf, "na jejich jménu mi vůbec nezáleží. Tihle ještěři mají pro klan Varcourů mnohé výhody, a pokud se rozhodnete, že si je vezmete, při-dám vám k nim ještě bez jakéhokoli dalšího příplatku plemen-nou sádku cathadayských stromových slimáků. Zjistíte, že..."

Tuf pilně sledoval zprávy z Bronzové arény, přestože sám se už ani jednou na půdu Lyroniky nevypravil. Kobalteri pokračovali ve vítězném tažení proti všem protivníkům, na které narazili. Posledním jejich oznámeným úspěchem byl speciální trojzápas, v němž jedna z nornských bestií zlikvidovala prvo-třídní arnethsjkou škrtičskou opici a masitou ropuchu z ostrova Amar.

Štěstí se však začínalo přiklánět i ke klanu Varcourů; jejich nově nasazení kopiníci vyvolali v Bronzové aréně senzaci svým dunivým řevem, hromovým dusotem i rychlou a nelítostnou smrtí, kterou kolem sebe šířili náhlými výpady svých masivních kostěných bajonetů. Ve třech dosavadních zápasech se ukázalo, že varcoursští ještěři nenašli důstojného protivníka v obrovské feridii, ve vodním škorpionovi ani v gnehtské pavouci kočce. Morho y Varcour Otheni byl na vrcholu blaha. Na příští týden byl naplánován zápas o nejvyšší příčku mezi kobalterem a ko-piníkem a očekávalo se, že aréna bude vyprodaná do poslední-ho místa.

Herold Norn zavolal pouze jednou, krátce poté, co kopiníci zaznamenali svoje první vítězství, "Tufe!" zamračil se

přísne, "vy jste Varcourům prodal nestvůru. S tím nemůžeme souhlasit."

"Nebyl jsem si vědom, že potřebuji váš souhlas," ohradil se Tuf. "Vycházel jsem z předpokladu, že jsem svobodně se roz-hodující osoba a že totéž platí pro náčelníky i krotitele všech velkých klanů Lyroniky,"

"Jojo," vyštěkl Herold Norn, "ale my se nenecháme podvést, slyšíte?"

Haviland Tuf klidně seděl, hladil Daxe a prohlížel si přitom Nornovu zlostí zkřivenou tvář. "Dávám si veliký pozor na to, abych ve všech svých obchodních jednáních postupoval zcela poctivě," prohlásil, "Kdybyste si byl vyžádal exkluzivní právo na odkup nestvůr pro celou Lyroniku, snad bychom tuto možnost byli mohli prodiskutovat, pokud si však vzpomínám, o ničem podobném jsme nemluvili a nepadlo o tom jediné slovo. Samozřejmě bych si stěžl mohl dovolit udělit klanu Nornů ta-kové exkluzivní privilegium bez odpovídajícího poplatku, pro-tože tento akt by mě nepochybně připravil o značné a nesmírně potřebné budoucí příjmy. Každopádně se obávám, že je tato diskuse bezpředmětná, protože moje transakce s klanem Var-courů je už zpečetěná a bylo by ode mne vysoce neetické, ne-li dokonce zcela nemožné, kdybych od ní chtěl nyní odstoupit."

"Nelíbí se mi to, Tufe," zavrčel Norn.

"Skutečně se mi nezdá, že byste měl nějaký legitimní důvod ke stížnostem. Vaše vlastní nestvůry odvádějí očekávané výkony a z vaší strany je sotva velkorysé cítit se pohoršen prostě pro-to, že na výsluní štěstěny se kromě Nornů ocitl ještě další klan."

"Ano. Ne. Totiž... no nic, nechme toho. Nejspíš vám v tom nemůžu zabránit. Jestli ale ostatní klany dostanou zvířata, která budou schopná porazit naše kočky, budeme od vás očekávat, že nám poskytnete něco, co dokáže porazit všechno, co prodáváte jim. Rozumíte?"

"To je celkem snadno srozumitelný princip." Tuf sklopil zrak k Daxovi. "Poskytl jsem klanu Nornů bezprecedentní vítězství, přesto se však Herold Norn odvažuje zpochybňovat moji po-ctivost i moji chápavost. Obávám se, že tady nejsme doceňováni."

Herold Norn se zamračil. "Jojo. Tak tedy, než budeme po-třebovat další nestvůry, měli bychom dosáhnout dostatek vítěz-ství, abychom si mohli dovolit další přemrštěnou cenu, kterou se nám chystáte naučtovat,"

"Jinak jde doufám všechno dobře?" zeptal se Tuf.

"No, ano i ne. Varéně ano, jojo, tam jde nesporně všechno dobře. Jinak ale, totiž, proto vám vlastně volám. Ty čtyři mladé kočky jako by z nějakého důvodu neměly zájem se rozmnožovat. A náš chovatel si neustále stěžuje, že nějak hubnou. Připa-dá mu, že nejsou zdravé. Osobně to pochopitelně nemůžu potvrdit, protože já jsem tady ve městě, zatímco zvířata jsou vypuštěná na planinách kolem Domu Nornů. Určitý dů-vod k obavám ale existuje. Kočky samozřejmě volně pobíhají, máme na nich ale sledovací indikátory, takže můžeme..."

Tuf sepnul ruce s nataženými prsty. "Nepochybně ještě ne-nastala sezóna jejich páření. Radil bych vám, abyste byli trpěli-ví, VŽichni živí tvorové se starají o vlastní reprodukci, někteří dokonce až příliš, a máte mé ujištění, že jakmile začne samička kobaltera hárat, všechno půjde kupředu velice rychle."

"Hmm. To zní logicky. Takže předpokládám, že je to jen otázka času. Druhá věc, na kterou jsem se vás chtěl zeptat, se týká těch vašich hopsáčů. Jak víte, vypustili jsme je na svobodu a ukázalo se, že ti zase s rozmnožováním nemají sebemenší problémy. Prastaré nornské travnaté stepi jsou spaseny dohola. Je to nesmírně nepříjemné, protože hopsají úplně všude. Co máme dělat?"

"Tenthle problém se také vyřeší sám, jakmile se kobalteri za-čnou množit," uklidňoval ho Tuf. "Kobaltové pantefi jsou ve-lice žravé" a obratně šelmy, dokonale vybavené k tomu, aby vás zbavily přemíry hopsáčů."

Herold Norn se tvářil zmateně a poněkud ustaraně. "Ano, ano," přikývl, "ale..."

Tuf vstal, "Obávám se, že musím náš rozhovor ukončit," omlouval se. "Na přistávací oběžnou dráhu kolem Archy právě přiletěl nějaký raketoplán. Možná byste poznal, komu patří. Je ocelově modrý a má velká trojúhelníkovitá šedá křídla."

"To je klan Wrai Hillůl" vyhrkl Norn.

"Fascinující," poznamenal Tuf. "Na shledanou."

Krotitel Denis Lon Wrai zaplatil za svou nestvůru, mocnou medvědovitou šelmu pocházející z pahorkatin Vagabundu, dvě stě třicet tisíc standardů. Haviland Tuf transakci zpečetil tím, že mu přidal několik lenoskočfch vajec. Následující týden navštívili Archu čtyři muži v oranžových hedvábných oděvech a plamenně rudých pelerínách. Vrátili se ke klanu Feridianů o dvě stě padesát tisíc standardů chudší se smlouvou na dodávku šesti velkých obrněných jedovatých losů, k nimž dostali darem stádo hrangánských stepnfch prasat.

Krotitel klanu Sin Doonu si odnesl obrovitého hada, vyslan-ce z ostrova Amar zase potěšila godzilla. Komise tuctu starších dantského klanu v mléčně bílých róbách přepásaných stříbrnými přezkami se rozplývala nad slintajícím gargúlem, kterého jim Haviland Tuf nabídl spolu s malým dárkem. A tak ho jeden po druhém vyhledalo všech dvanáct velkých klanů Lyroniky, každý z nich dostal svoji nestvůru a každý zaplatil neustále se zvyšující cenu.

Tou dobou už byli oba kobalteri, nasazení do bojů, po smrti. První zahynul nabodnutý na bajonet jednoho z varcourských kopinfků, druhý zemřel rozdrčen mezi mohutnými drápatými prackami wraithillského medvědovce (přestože v tomto dru-hém případě zemřel na svá zranění i medvědovec). Velké kočky nepochybně svůj osud vycítily předem, ve stísněném a smrtícím prostoru Bronzové arény však přesto nedokázaly udělat nic, čím by ho odvrátily. Herold Norn už nějakou dobu denně volal Archu, Tuf však dal svému počítači pokyn, aby jeho hovory nepřijímal. Konečně, když už představitelé jedenácti klanů přišli, na-koupili svoje nestvůry, vzali si svoje dárky a zase odešli, posadil se Haviland Tuf proti Danelu Leighu Arnethovi, vrchnímu krotiteli klanu Arnethů ze Zlatého lesa, kdysi největšího a nej-pyšnějšího z dvanácti velkých klanů Lyroniky, nyní posledního a nejubožejšího. Arneth byl výjimečně urostlý muž, dosahující výšky samotného Tufa, němči však na sobě nic z Turovy tloušť-ky. Kůže pokrývající mocné svaly připomínala tvrdý eben, měl ostře řezanou tvář s jestřábím nosem, vlasy krátce zastřiže-né a

ocelově šedé. Krotitel se na schůzku dostavil ve zlatém úboru s karmínovým opaskem, karmínovými vysokými botami a drobným karmínovým baretem, posazeným na hlavě v šikmém úhlu. V ruce jako vycházkovou hůl třímal krotitelský elektrický bič.

Když Danel Leigh Arneth vystoupil ze své lodi, Dax se na-ježil, a když si vylezl na tříkolku a usadil se vedle Tufa, zaprs-kal na něj. Haviland Tuf okamžitě zahájil svou zdlouhovou a mnohomluvnou přednášku o spácích. Arneth se rozhlížel ko-lem sebe a poslouchal a Dax se konečně znovu zklidnil,

"Sila Arnethů ze Zlatého lesa odjakživa spočívala v růz-norodosti," prohlásil Danel Leigh Arneth na samém počát-ku jejich rozhovoru. "Zatímco ostatní lyronické klany sázely všechny svoje prostředky na chov jediného zvířete, naši otcové a dědové pracovali s tucty různých druhů. Proti každému z je-jich zvířat jsme měli optimální alternativu a jinou strategii. V tom byla naše velikost a naše pýcha. Proti těm vašim démo-nickým stvůrám však žádnou strategii mít nemůžeme, kramáři. Ať pošleme do pisku arény kteréhokoli ze stovky svých bojov-níků, vrátí se nám mrtvý. Přinutil jste nás, abychom s vámi přišli vyjednávat."

"Jsem nucen s vámi nesouhlasit," ohradil se Tuf. "Jak by mohl pouhý prodavač zvířat přinutit největšího krotitele Lyro-niky, aby udělal něco, do čeho se mu nechce? Jestliže si skuteč-ně nepřejete využít mých služeb, přijměte prosím moje ujištění, že mě to ani v nejmenším neurazí. Můžeme společně pojist a chvíli se spolu pobavit a všechny myšlenky na obchod přitom můžeme nechat stranou."

"Nehrajte si se slovíčky, kramáři," vyštěkl Arneth. "Obchod je jediný důvod, proč jsem tady. Nenacházím žádné zvláštní zalíbení ve vaší nechutné přítomnosti."

Haviland Tuf zamrkal, "Jsem do hloubi duše raněn," prohlá-sil bezvýrazným tónem. "Přesto jsem ovšem dalek toho, abych odmítal zákazníky, ať je jejich osobní názor na mou osobu jakýkoli. Klidně si prohlédněte moje zboží, pár ubohých druhů, které by snad mohly jistým drobným způsobem zaujmout váží pozornost. Možná se k vám štěstěna přikloní a vrátí vám vaše strategické alternativy." Sáhl po ovládacích prvcích na opěrci svého křesla a předvedl symfonii světla a iluzorního masa. Před očima krotitele Arnetha defillovala a zase se ztrácela přehlídka nestvůr, tvorů chlupatých, šupinatých, opeřených i pancéřova-ných, obyvatel kopců, lesů, jezer i plání, velkých i malých pre-dátorů, mrchožroutů i smrtících býložravců.

Danel Leigh Arneth se rty pevně stisknutými k sobě si ko-nečně objednal po čtyřech kusech od tuctu těch největších a nejvražednějších druhů za celkovou cenu jednoho milionu standardů.

Uzavření celé transakce - které bylo stejně jako v případě všech ostatních klanů doprovázeno dárkem jakéhosi malého a neškodného zvířátka - nijak nepřispělo ke zlepšení Arne-thovy mizerné nálady. "Tufe," ozval se, když byly dohodnuty všechny podmínky, "vy jste chytrý a nevyzpytatelný člověk, mě ale neoklamete."

Haviland Tuf mlčel,

"Dopomohl jste si k obrovskému bohatství a podvedl jste všechny, kteří si od vás něco koupili a domnívali se, že na tom vydělají. Podívejte se třeba na Norny. Jejich kočky jsou bezcen-né. Býval to chudý klan, ale svou cenou jste je srazil až na samotný pokraj bankrotu, jako jste to udělal s námi všemi. Domnívali se, že se zase postaví na nohy díky svým vítězstvím. Cha! Žádná další normská vítězství už nebudou! Každý klan, který za vámi přišel, získal výhodu nad těmi, které u vás nakou-pily před ním. A tak Arnethové, kteří nakupují jako posled-ní, zůstávají největším ze všech klanů. Naše nestvůry budou rozsévat zkázu. Písek Bronzové arény ztmavne krví slabších bestii,"

Tuf sepnul ruce na svém kulatém břiše. Tvářil se zcela lho-stejně.

"Nezměnil jste vůbec nic! Velké klany zůstávají-Arnethové jako největší z nich a Nornové jako poslední. Dosáhl jste jen toho, že jste nám pustil žilou jako zatracený vyděrač, kterým také doopravdy jste, takže jsou všichni lyroničtí náčelníci nu-ceni třít bídu s nouzí, aby přežili. Naši soupeři teď čekají na vítězství, modlí se za vítězství, jsou na vítězství závislí, ale všechna vítězství budou patřit Arnethům. My jediná jsme nebyli podvedeni, protože jsem měl dost rozumu, abych nakoupil jako poslední, a tudíž nejlépe."

"Vaše předvídavost a váš ostrovtip jsou pozoruhodné," ocenil ho Haviland Tuf. "Muži tak moudrému a inteligentnímu, jako jste vy, se očividně nemohu rovnat a očividně by mi sotva pro-spělo, kdybych se přetvařoval, popíral vaše slova nebo se vás snažil přelstít. Člověk tak mazaný jako vy by moje ubohé pikle snadno prohlédl. Snad tedy bude nejlepší, když nebudu říkat nic."

"Můžete udělat něco ještě lepšího, Tufe," pokračoval Arneth. "Nejen že nic neřeknete, ale také nic neuděláte. Tohle je váš poslední obchod na Lyronice."

"Možná že ano," připustil Tuf, "ale na druhé straně možná také ne. Mohou se vyskytnout okolnosti, které přimějí krotitele ostatních velkých klanů, aby se na mne obrátili ještě jednou, a v tom případě se obávám, že je stěží budu moci odmítnout."

"Budete moci a také to uděláte," ujistil ho chladně Danel Leigh Arneth. "Arnethové od vás nakoupili jako poslední a ne-nechají se nikým trumfnout. Nakloňujete nám naše zvířata a okamžitě po jejich dodání odletíte. Od tohoto okamžiku pře-stanete s velkými klany obchodovat. Pochybují sice, že by ten hlupák Herold Norn dokázal podruhé zaplatit vaši cenu, ale i kdyby ty standardy někde vyškral, vy mu nic neprodáte. Rozumíte? Nebudeme to všechno opakovat znovu a znovu, nebudeme hrát tuhle vaši nesmyslnou hru a ožebračovat se tím, že koupíme nestvůry, přijdeme o ně, koupíme další a ničeho tím nedosáhneme. Nepochybují o tom, že byste nám rád pro-dával tak dlouho, dokud by na Lyronice nezbyl jediný standard, klan Arnethů to ale nepřipustí. Ignorujte toto varování a bude vás to možná stát život, kramáři. Nejsem člověk, který lehce odpouští,"

"Vaše varování si беру k srdci," ujistil ho Tuf a poškrábal Daxe za uchem, "i když se mi nijak zvlášť nezamlouvá způsob, jakým jste je vyjádřil. Přesto musím poznamenat, že byt' tato dohoda, kterou mi tak důrazně navrhuje, nepochybně přine-se prospěch klanu Arnethů ze Zlatého lesa, ostatní velké klany Lyroniky na ní prodělají a já sám budu nucen obětovat poten-ciál dalších výdělků. Možná že jsem vašemu návrhu neporo-zuměl v celé jeho šfii. Moje

pozornost se snadno nechává roz-ptýlit, takže je docela možné, že jsem přeslechl tu část, v níž jste vysvětloval, jakou stimulaci mi nabízíte k tomu, abych přistou-pil na váš požadavek a přestal s velkými klany Lyroniky obcho-dovat." "Jsem připraven nabídnout vám další milion standardů," procedil zamračeně Arneth. "Abych řekl pravdu, nejradši bych vám je nacpal do chřtánu, z dlouhodobého hlediska je to ale levnější, než kdybychom hráli další kolo té vaší zatracené hry."

"Rozumím," přikývl Tuf. "To znamená, že si mohu vybrat. Mohu přijmout milion standardů a odletět, nebo tu zůstat a če-lit vašemu hněvu a vašim strašlivým hrozbám. Musím přiznat, že už jsem byl v životě nucen přijímat obtížnější rozhodnutí. Každopádně jsem sotva člověk, který by chtěl zůstat na pla-netě, na níž už jeho přítomnost není žádoucí, a přiznávám, že v poslední době cítím touhu pokračovat ve svých toulkách. Tak tedy dobře. Skláním se před vašim požadavkem."

Danel Leigh Arneth na něj pohlédl se zuřivým úšklebkem a Dax začal spokojeně příst.

Poslední z dvanácti tříptivých zlatě kropenatých raketoplá-nů, odvázejících zvířata, která Danel Leigh Arneth nakou-pil, dolů na Lyroniku a do Bronzové arény, právě odletěl, když se Haviland Tuf rozhodl, že si nechá přepojit hovor Herolda Norna.

Hubený krotitel už vypadal úplně jako kostlivec. "Tufe!" vykřikl, "Všechno se hroutí,"

"Tak tak," přikývl netečně Tuf.

Norn stiskl zuby v zoufalé grimase. "Ne, poslouchejte. Naši kobalteri jsou všichni mrtví nebo nemocní. Čtyři z nich zahynuli v Bronzové aréně - rozumějte, věděli jsme sice, že ten druhý pár je příliš mladý, ale když jsme ztratili první pár, ne-zbývalo nám nic jiného. Buď jsme mohli nasadit je, nebo se vrátit k železným tesákům. Teď už nám zbývají jen dva. Moc nežerou - sem tam chytí nějakého hopsáče, ale jinak nic. A ne-dokážeme je ani cvičit. Krotitel vleze do klece s elektrickým bičem a ty zatracené kočky včdí, co se chystá udělat. Neustále jsou o krok před ním, chápete? V aréně vůbec nereagují na vražedný chorál. Je to strašné. A nejhorší na tom všem je, že se ani nechtějí rozmnožovat. Potřebujeme jich víc. Co teď asi máme posílat na zápasy?"

"Kobalteri teď nemají sezónu páření," vysvětloval Tuf. "Možná si vzpomínáte, že už jsme na toto téma jednou mlu-vili."

"Jojo. A kdy mají sezónu páření?"

"Fascinující otázka," opáčil Tuf. "Škoda, že jste mi ji nepo-ložil dřív. Pokud je mi známo, samice kobaltového pantera hárají každý rok na jaře, když na Celiině světě rozkvetou sně-hotrsky. Jestli tomu dobře rozumím, je to jistý druh biologické-ho stimulantu."

Herold Norn se poškrábal na hlavě pod tenkou mosaznou čelenkou. "Jenže," protestoval, "jenže na Lyronice žádné sně-hoprsky nebo jak jste jim to říkal nerostou. Předpokládám, že teď nám za ty kytky budete chtít naučtovat pořádnou sumu."

"Křivdíte mi, pane. Ani ve snu by mě nenapadlo zneužívat vaši zoufalé situace. Kdyby to záleželo jen na mně, s radostí bych potřebné celijské sněhotrsky věnoval klanu Nornů zdar-ma. Věci se však mají tak, že jsem s Danelem Leighem Arne-them uzavřel smlouvu, podle níž už nemohu s velkými klany Lyroniky obchodovat." Majestátně pokrčil rameny. "S vašimi kočkami jsme dobyli mnoha vítězství," prohlásil Norn a v hlase mu zazněl podtón zoufalství, "V naší pokladnici přibývaly peníze - máme dnes něco kolem Čtyřiceti tisíc stan-dardů. Jsou vaše. Prodejte nám ty květiny. Nebo ještě lépe ně-jaké nové zvíře. Větší a zuřivější. Viděl jsem dantské garghúly. Prodejte nám něco takového. Nemáme nic, co bychom mohli vyslat do Bronzové arény!"

"Nic? A co vaši železní tesáci? Pýcha klanu Nornů, jak mi bylo řečeno,"

Herold Norn netrpělivě mávl rukou. "Problémy, rozumíte, máme spoustu různých problémů. Ti vaši hopsáči žerou úplně všechno, všechno, na co přijdou. Vymkli se naší kontrole. Jsou jich tisíce, možná dokonce miliony, hemží se úplně všude, spásají všechnu trávu a taky veškerou naši úrodu. Kdybyste viděl, jak zřídili naše pole - kobalteri je sice milují, to je pravda, ale my nemáme dost kobalterů. A divocí železní tesáci se hop-sáčů ani nedotknou. Nejspíš jim nechutná jejich maso. Já nevím, vážně tomu nerozumím. Abyste ale pochopil, všechna ostatní zvěř je pryč, ti vaši hopsáči ji prostě vytlačili a železní tesáci odešli s ní. Kam šli, to nevím. Jsou pryč. Nejspíš se ztratili mimo klanová území, za hranice nornské domény. Tam venku je pár vesnic, několik farmářů, ti všichni ale velké klany nenávidí, Tambeřané nepořádají ani psi zápasy. Pravděpodobně se pokusí železné tesáky ochočit, věřte nebo nevěřte! Takoví jsou to lidé!"

"To je šokující," utrousil Tuf lhostejně. "Máte ale přece své chovné stáje, ne?"

"Už ne," povzdechl si Norn utrápeným hlasem. "Nechal jsem je zavřít. Železní tesáci prohrávali všechny svoje zápasy, zvlášt' poté, co jste začal prodávat ostatním klanům. Připadalo mi jako hloupé plýtvání zatěžovat se jejich mrtvou váhou. Kro-mě toho ty náklady - potřebovali jsme každý standard. Obral jste nás o všechno. Museli jsme hradit poplatky aréně a samo-zřejmě jsme museli sázet, poslední dobou jsme navíc museli nakupovat některé potraviny z Tamberu, jen abychom nakrmi-li všechny příslušníky klanu a cvičitele. Chci říct, že byste prostě nevěřil, co ti hopsáči provedli s naší úrodou."

"Pane," zarazil ho Tuf. "Buďte tak laskav a přiznejte mi alespoň trochu odbornosti. Jsem ekolog a o hopsáčích a jejich způsobu života toho vím spoustu. Mám tomu tedy rozumět tak, že už svoje železné tesáky nemáte?" "Jojo. Vypustili jsme ty neužitečné potvory na svobodu a teď jsou pryč s těmi ostatními. Co si počneme? Hopsáči zaplavili naše pláň, kočky se odmítají spářit a peníze nám brzy dojdou, budeme-li i nadále muset dovážet potraviny a platit poplatky aréně bez jakékoli naděje na vítězství,"

Tuf si založil ruce na prsou. "Skutečně vás čeká celá řada delikátních problémů. A já jsem přesně ten pravý člověk, který by vám mohl pomoci s jejich řešením. Bohužel jsem dal svoje slovo Danelu Leighu Arnethovi a v dobré víře jsem přijal jeho peníze."

"Takže je to beznadějně? Tufe, stojím tu před vámi jako žebrák - já, vrchní krotitel klanu Nornů. Už brzy z her úplně vypadneme. Nebudeme mít peníze na poplatky aréně ani na sázky, nebudeme mít zvířata, která bychom přihlásili k

zápa-sům. Pronásleduje nás smůla. Žádnému z velkých klanů se ještě nestalo, že by nedokázal naplnit svoji kvótu zápasníků - dokonce ani Feridianům za jejich dvanáctiletého sucha. Bude-me zneuctěni. Klan Nornů poskvrní svou hrdou historií tím, že bude do písku arény vysílat ustrašená domácí zvířata jen proto, aby je potupně roztrhaly na kusy obrovské nestvůry, které jste prodal ostatním klanům,"

"Pane," utíšoval ho Tuf, "dovolíte-li, abych se chvíli věnoval prognostické činnosti, řekl bych, že Kornové pravděpodobně nebudou ve svém nepříjemném postavení sami. Mám jistou předtuchu - ano, předtuchu, to je to pravé slovo, a navíc slovo velice zvláštní - že oněch nestvůr, kterých se obáváte, bude nejspíš v nadcházejících týdnech a měsících akutní nedostatek. Tak například dospívající medvědovci z Vagabundu pravděpo-dobně ve velice krátké době upadnou v hibernaci. Není jim totiž ještě ani rok. Doufám, že náčelníci Wrai Hillů se tím nenechají neptiměně vyvést z míry, obávám se ale, že by mohli propadnout panice. Jak je vám jistě známo, Vagabund se kolem své hvězdy pohybuje po neobyčejně nepravidelné oběžné dráze, takže jeho dlouhé zimy trvají přibližně dvacet standardních let. Medvědovci jsou tomuto cyklu přizpůsobeni. Jejich tělesné procesy se brzy zpomalí do té míry, že by je neskolený pozorovatel mohl dokonce považovat za mrtvé. Obávám se, že probudit je nebude lehký úkol. Vzhledem k to-mu, že krotitele Wrai Hillů jsou muži pronikavého intelektu, možná nějaký způsob najdou, mám však pádné důvody k další předtuše, že totiž většinu své energie i svých finančních pro-středků budou muset vynaložit na krmení svého obyvatelstva, vezme-li se v úvahu nenasytná žravost lenoskoků.

Velice podobně budou i příslušníci klanu Varcourů nuceni řešit problém explozivního přemnožení cathadayských stro-mových slimáků. Tihle slimáci jsou obzvlášť zajímaví tvorové. V jisté fázi jejich životního cyklu se z nich stávají opravdové savé houby a jejich velikost se zdvojnásobí. Dostatečně velká kolonie je plně schopná vysušit i poměrně rozlehlé bažinaté území," Tuf se odmlčel a tlustými prsty si rytmicky bubnoval na břicho. "Obávám se ale, že jsem se nechal unést ke zbyteč-nému žvanění, které vás nejspíš nudí. Chápete, co chci říct? Co mám na mysli?"

Herold Norn vypadal jako mrtvola. "Vy jste šílenec. Zničil jste nás. Naši ekonomiku, naši ekologii... do pěti let všichni pomřeme hladu."

"To je nepravděpodobné," uklidňoval ho Tuf. "Moje zkušenosti v podobných záležitostech mi říkají, že Lyronika nejspíš skutečně projde určitým mezidobím ekologické nerovnováhy a strážně, to však bude mít jen omezené trvání a nepochybují o tom, že dříve nebo později se vytvoří nový ekosystém. Bohu-žel se zdá nepravděpodobné, že by se v této nové ekologii našlo místo pro velké dravce, rozhodně však věřím, že v ostatních ohledech kvalita života na Lyronice nijak neutrpí,"

"Žádní dravci? Žádní... ale co zápasy, co aréna... nikdo nebude platit za to, aby se díval, jak bojuje hopsáč se slimákem! Jak mohou zápasy pokračovat? TV/kdo nebude posílat bojovníky do Bronzové arény!"

Haviland Tuf zamrkal. "Tak tak," přikývl. "Velice zajímavá myšlenka. Budu se nad ní muset důkladně zamyslet."

Vypnul obrazovku a začal rozprávět s Daxem.

Nášup

Byla to spíše síla zvyku než koníček a rozhodně to nebylo nic, co by si osvojil vědomě a co by měl se zlým úmyslem promyš-leno předem, faktem ale zůstává, že se to stalo jeho zvykem. Haviland Tuf sbíral kosmické lodě.

Možná by bylo přesnější říci, že se u něj kosmické lodě hromadily. Místa pro ně měl nepochybně dost. Když se poprvé ocitl na palubě Archy, našel tam pět černých, štíhle elegantních raketoplánů s deltovitými křídly, vybrakovaný trup rliianské obchodní lodě s bachratým břichem a tři mezihvězdné lodě mimozemského původu: těžce vyzbrojený hruunský bojový letoun a dvě mnohem podivnější plavidla, jejichž historie spolu s historií jejich stavitelů zůstávala zahalena tajemstvím. K této neuspořádané flotile přibyla i Tufova vlastní poškozená ob-chodní loď, Roh hojnosti vynikajícího zboží za nízké ceny.

To však byl pouhý začátek. Na svých toulkách Tuf zjistil, že se mu na přístávací palubě hromadí další lodě asi tak, jako se hromadí chuchvalce prachu pod počítačovým terminálem nebo papíry na byrokratově stole.

Na Freehavenu byl vyjednávačův jednomístný kurýrní člun s mezihvězdným pohonem, který pronikl bloádou, tak těžce poškozen nepřátelskou palbou, že byl Tuf nucen dopravit vy-jednávače zpět v raketoplánu Kudlanka - samozřejmě až poté, co se dohodli na příslušném kontraktu. Díky tomu získal ku-ryrní člun s mezihvězdným pohonem. Kněžf kultu slona na Goneshu v životě opravdového slona neviděli. Tuf jim vyklenoval několik sloních stád a pro rozma-nitost přidal pár mastodontů, chlupatého mamuta a zeleného trygijského trouborožce. Goneshané, kteří neměli zájem o ja-kýkoli obchod se zbytkem lidstva, mu vyplatili honorář v podo-bě flotily zchátralých kosmických lodí, v nichž přiletěli jejich předkové při původní kolonizaci planety. Tufovi se podařilo dvě z nich prodat různým muzeím a zbytek flotily šrotišti, jed-nu loď si však z rozmaru ponechal.

Na Karalcu zvítězil nad náčelníkem Řádu zářící zlaté pýchy v pijácké soutěži a získal za svůj výkon výhru v podobě luxus-ního lviho člunu, přestože poražený z něj hanebně odstranil většinu ornamentání výzdoby z ryziho zlata, než mu jej ode-vzdal,

Artefaktory z Mhure, kteří byli nezřízeně hrdí na své řeme-slné umění, natolik potěšili vynálezaví malí dračci, které jim Tuf poskytl, aby zlikvidovali obrovská hejna okřídlených krys, že mu věnovali železný a stříbrný dračí raketoplán s obrovský-mi netopýřími křídly.

Rytíři ze Svatého Kryštofa, jejichž rekreační planeta byla zbavena značné části své přitažlivosti řáděním obrovských lé-tajících ještěřů, kterým říkali draci (částečně pro efekt a částeč-né díky nedostatku fantazie), byli podobně potěšeni, když jim Tuf obstaral čertíky, drobné bezsrsté tvory podobné opicím, kteří v ničem nenacházeli větší potěšení než v pojídání dračích vajec. Rytíři mu tudíž také věnovali loď. Podobala se vejci -vejci vyrobenému z kamene a dřeva. Uvnitř žlutou byla hlu-boká polstrovaná křesla z naolejované dračí kůže, stovka fan-tastických mosazných pák a v místě, kde by se normálně měla nacházet venkovní obrazovka, mozaika z barevného skla. Dře-věné stěny byly ověšeny hustými ručně tkanými tapisériemi, zobrazujícími statečné rytířské činy.

Lod' samozřejmě nebyla funkční- na obrazovce nebyl žád-ný obraz, mosazné páky nic neovládaly a systémy podpory ži-votních funkcí by nikoho při životě neudržely. Tuf ji přesto přijal. A tak to šlo dál a dál, jedna loď tady a další loď tamhle, až se jeho přistávací paluba podobala mezihvězdnému vrakovišti. Když se tudíž Haviland Tuf rozhodl, že je na čase vrátit se na S'uthlam, mohl si vybrat ze široké škály mezihvězdných lodí.

Už dávno dospěl k závěru, že vrátit se tam v samotné Árie by nebylo nejmoudřejší. Konec konců, když naposledy ze S'ut-hlamského systému odlétal, měl v patách celou planetární obrannou flotilu, rozhodnutou jeho klonolod' zkonfiskovat. S'uthlamané byli vysoce pokročili a technologicky progresivní a nebylo pochyb o tom, že za oněch pět let, která uplynula od doby, kdy mezi nimi Tuf naposledy pobýval, své válečné lodě zdokonalili tak, že budou rychlejší a nebezpečnější. Bylo pro-to nezbytně nutné podniknout nejdřív průzkumnou výpravu. Naštěstí se Haviland Tuf považoval za mistra převleků.

Vynořil se s Archou z hyperprostoru v chladné a prázdné temnotě mezihvězdného prostoru jeden světelný rok od S'ulsta-ru a sjel dolů na přistávací palubu, aby si prohlédl svou flotilu. Po dlouhém zvažování se rozhodl pro lví člun. Byl prostorný a rychlý, jeho mezihvězdný pohon i systémy podpory životních funkcí byly v pořádku a Karaleo bylo od S'uthlamu tak daleko, že jakékoli obchodní styky mezi oběma světy byly nepravděpo-dobné. Znamenalo to, že případných nedostatků v jeho pře-strojení si nejspíš nikdo nevšimne. Ještě než odletěl, nabarvil si Haviland Tuf svou mléčně bílou pleť na tmavě bronzový odstín, podlouhlou holou hlavu překryl parukou, která ho vybavila pů-sobivým rudozlatým plnovousem a rozčuchanou kšticí vlasů, nalepil si husté obočí a své masivní břichaté tělo zahalil vše-možnými pestrobarevnými kožešinami (syntetickými) a zlatý-mi řetězy (ve skutečnosti vyrobenými z pouhého pozlátko), takže vypadal přesně jako karalejský šlechtic. Většinu svých koček zanechal v bezpečí Archy, ale Dax, černý telepatický ko-courek s jiskrnými žlutými očima, cestoval s ním, pohodlně uveleбенý v jedné z objemných kapes. Dal své lodi pravděpo-dobné a přiměřené jméno, naložil do ní zásobu lyofilizova-ných dušených hub a dva soudky řízného hnědého piva ze Svatého Kryštofa, naprogramoval do jejího počítače několik oblíbených her a vydal se na cestu.

Když se vynořil z hyperprostoru do normálního prostoru nedaleko koule S'uthlamu a jeho rozsáhlého orbitálního při-stavu, byl okamžitě kontaktován. Na obrovské obrazovce pilot-ní kabiny - která měla tvar velkého oka, což bylo další zají-mavou karalejskou zvláštností - se objevil obličej drobného hubeného mužika s unavenými očima. "Tady je řídicí středisko Pavouci hnízdo, s'uthlamský přístav," představil se. "Máme vás, moucho. Oznamte, co jste zač, prosím."

Haviland Tuf vztáhl ruku a aktivoval svou komunikační jed-notku. "Tady je Hrůzostrašný fvoun z Veldtu" promluvil vyrov-naným a nevzrušeným tónem. "Chci požádat o povolení k při-stání,"

"To je ale překvapení," ušklíbl se dispečer se znuděnou ironií, "Rampa číslo čtyři sta třicet sedm. Končím." Na místě jeho obličeje se objevil schématický diagram, ukazující umístění přiděleného přístaviště v kontextu zbytku stanice. Pak se vysí-lání přerušilo.

Po přistání dorazil na palubu tým celních inspektorek. Jedna žena zkontrolovala jeho prázdné skladovací komory, provedla rychlou a zběžnou bezpečnostní kontrolu, aby se ujistila, že tohle podivné a pochybné plavidlo neexploduje, nerozteče se v termonukleární explozi a jinak nepoškodí pavučinu, a pro-hledala loď kvůli parazitům. Její spolécnice Tufa podrobila zdlouhavému výslechu, při němž se vyptávala na jeho domov-ský přístav, místo určení, účel zastávky na S'uthlamu a další podrobnosti jeho cesty; jeho vymyšlené odpovědi přitom zapí-sovala do kapesního počítače. Téměř už končili, když se z Tufovy kapsy ospale vynořil Dax a upřeně na ni pohlédl, "Co to proboha..." vykotala překva-peně. Vyskočila na nohy tak rychle, že málem upustila počítač.

Kotě - no, vlastně už to byl téměř dospělý kocour, přesto však dosud nejmladší z Turových miláčků - mělo dlouhou hedváb-nou srst, černou jako hlubiny kosmu, jasně zlaté oči a podivně netečné chování, Tuf je vytáhl z kapsy, uložil si je na jednu paži a druhou rukou je hladil. "Tohle je Dax," vysvětloval, S'uthla-manc měli nepříjemný zvyk všechna zvířata považovat za pa-razity, takže dbal na to, aby předešel jakékoli ukvapené reakci ze strany celní úřednice. "Je to domácí zvíře, madam, a je na-prosto neškodné."

"Já vím, co je to zač," odsekla nabroušeně žena. "Držte ho dál ode mne. Jestli se mi vrhne po krku, budete mít pořádný malér, moucho."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf. "Upřímně se vynasnažím udržet jeho krvežíznivost na uzdě."

Zdálo se, že se jí ulevilo. "Je to docela malá kočka, co? Jak se takovému mláděti říká, kočičko?"

"Vaše znalost zoologie je neobyčejná," pravil uznale Tuf.

"O zoologii vím starou belu," ujistila ho celní inspektorka a posadila se zpět do svého křesla. "Čas od času se ale dívám na videosnímky."

"V tom případě se vám nepochybně poštěstilo zhlédnout ně-jaký naučný dokumentární pořad," konstatoval Tuf.

"Ale kdepak," mávla rukou žena. "Nic takového, moucho. Já se spíš kouknu na něco romantického a dobrodružného."

"Rozumím," odpověděl Haviland Tuf. "A předpokládám, že v jednom z těchhle dramat vystupovala i kočka."

Přikývla a právě v tom okamžiku se ze skladištního prasto-ru vynořila její kolegyně. "Všechno v pořádku," prohlásila. Všimla si Daxe, spočívajícího v Turově náručí, a usmála se. "Kočičí parazit," poznamenala spokojeně. "Je docela roztomilý, co?"

"Jen se nedej splést," varovala ji první inspektorka. "Jsou sice heboučké a přítulné, ale dokážou ti vyrvat plíce z těla, ani ne-mrkneš."

"Na to mi připadá trochu malá," namítla její kolegyně.

"Ha! Jen si vzpomeň na tu kočku z Tufa a Muneové."

"Tuf a Muneová" opakoval po ní Havilan Tuf bezvýrazným hlasem. Druhá inspektorka se posadila vedle první, "Z Piráta a ma-nažerlty" opravila ji.

"Byl to bezohledný vládce nad životem a smrtí a měl loď velkou jako slunce. Ona byla pavoucí královna, rozpolcená mezi láskou a loajalitou. Společně potom změnili svět," vysvětlovala první inspektorka.

"Pokud se vám takovéhle věci líbí, můžete si to v Pavoučím hnízdě půjčit," radila mu druhá. "Hraje v tom kočka."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf a zamrkal. Dax začal přist.

Jeho přistávací rampa byla na pět kilometrů dlouhým vlákně pavučiny, takže se Haviland Tuf nechal do centra přístavu odvézt pneumatickým potrubním vlakem.

Ze všech stran do něj vrážely davy lidí. Ve vlaku nebyla místa k sezení, takže byl nucen stát s loktem jakéhosi cizího hrubiána vraženým mezi žebra, s chladnou maskou z plastové oceli, patřící nějakému kyberteknikovi, pouhé milimetry od obličeje, a kdykoli vlak zpomalil, o záda se mu otíral kluzký krunýř jakéhosi mimozemšťana. Když vystupoval, vypadalo to, jako by se vagón rozhodl vyzvrátit tu přemíru lidstva, kterou předtím pohltit. Nástupiště se proměnilo ve vířivý chaos, plný hluku a zmatku, a kolemjdoucí se prodírali všude kolem něj. Jakási drobná mladá žena s rysy ostrými jako čepel britvy mu položila nevíтанou ruku na kožešinové oblečení a vyzvala ho, aby s ní zašel do erotického salonu. Sotva se mu podařilo vymanit se z jejího sevření, ocitl se tváří v tvář reportérovi zpravodajského kanálu, vyzbrojenému kamerou v podobě třetího oka a lichotivým úsměvem, který mu sdělil, že připravuje reportáž o neobvyklých mouchách, a požádal ho o interview.

Tuf se kolem něj protlačil k jednomu z prodejních stánků, koupil si soukromý štít a připnul si ho k opasku. Štít mu poskytl určitou minimální ochranu. Když ho S'uthlamané spatřili, odvrátili v souladu s jeho přáním oči, takže měl možnost procházet nashromážděným davem více méně bez obtěžování.

První jeho zastávkou byl videosalon. Pronajal si soukromou kabinu s pohovkou, objednal si baňku vodnatého s'uthlamského piva a půjčil si kazetu Tufa a Muneové.

Druhou jeho zastávkou byl úřad manažerky přístavu. "Vážený pane," oslovil muže za recepcním terminálem, "mám jeden dotaz, budete-li tak laskav. Je Tolly Muneová dosud ve funkci manažerky s'uthlamského přístavu?"

Tajemník si ho prohlédl od hlavy k patě a povzdychl si. "Mouchy," postěžoval si tiše. "Samozřejmě. Kdo jiný?"

"Máte pravdu, kdo jiný?" přitakal Haviland Tuf. "Velice nutně se s ní okamžitě potřebuji setkat,"

"Vážně? Vy a tisíc dalších lidí. Jméno?"

"Jmenuji se Weemowet, přiletěl jsem z Karalca a jsem kapi-tánem lodě Hrůzostrašný řvoun z Veldtu."

Tajemník se trpitelsky ušklíbl a zapsal to do terminálu. Po tom se pohodlně opřel ve svém vznášedlovém křesle a čekal. Po chvíli zavrtěl hlavou. "Je mi líto, Weemowete," prohlásil. "Máma má spoustu práce a její počítač nikdy neslyšel o vás, o vaši lodi ani o vaši planetě. Mohl bych vám zajistit schůzku asi tak za týden, pokud mi řeknete, o čem s ní chcete mluvit."

"To je neuspokojivé. Záležitost, kterou s ní potřebuji projednat, je osobního charakteru a dal bych přednost tomu, kdybych mohl manažerku vidět okamžitě."

Tajemník pokrčil rameny. "Buď to vyklopte, nebo se odtud ztratíte, moucho. Nic víc pro vás udělat nemůžeme."

Haviland Tuf se na okamžik zamyslel. Potom zdvihl ruce, uchopil okraj své bujné hřívy a zatáhl. Ozval se trhavý zvuk, když se mu maska odlepila od obličeje. "Pohleďte!" prohlásil. "Nejmenuji se ve skutečnosti Weemowet. Jsem Haviland Tuf v přestrojení." Přehodil svoje vlasy i plnovous přes vršek počítačového terminálu.

"Haviland Tuf?" otázal se tajemník.

"Přesně tak."

Tajemník se zachechtal. "Tohle videodrama jsem viděl, moucho. Jestli vy jste Tuf, já jsem Stephan Cobalt Northstar."

"Stephan Cobalt Northstar je už víc než tisíc let mrtvý. Já ale jsem Haviland Tuf."

"Ani trochu se mu nepodobáte," poznamenal tajemník.

"Jsem tu přece inkognito, přestrojený za karalejského šlechtice."

"No jasně. Zapomněl jsem."

"Máte velice krátkou paměť. Řekněte manažerce přístavu Muneové, že se Haviland Tuf vrátil na S'uthlam a že si přeje okamžitě s ní mluvit."

"Neřeknu," ujistil ho bez obalu tajemník, "ale určitě to večer budu na orgii vyprávět všem kamarádům."

"Mám částku šestnácti milionů pěti set tisíc standardů, kterou jí chci vyplatit," vysvětloval Tuf.

"Šestnáct milionů pět set tisíc standardů?" opakoval uznale tajemník. "To je pěkná kupa peněz."

"Velice bystře chápete evidentní fakta," ocenil ho nevzrušeně Tuf. "Zjistil jsem, že ekologické inženýrství je poměrně výnosná profese."

"Tak to máte štěstí," prohlásil tajemník. Naklonil se kupředu. "Tak tedy, Tufe, Weemowete nebo jak se vlastně jmenujete, tohle všechno bylo nesmírně komické, já tady ale mám práci. Jestli si neseberete ty svoje pačesy a v příštích několika vteřinách mi nezmizíte z očí, budu nucen zavolat bezpečnostní službu." Chystal se právě toto téma sříjeji rozvést, když se na jeho terminálu ozvalo zabzučení, "Co je?" vyštěkl zamračeně do mik-rofonu svých sluchátek.

"Aha, ano. Jistě, mámo. No, velký, pořádně velký, dva a půl metru vysoký a břicho má, že je to skoro nechutné."

Hmmmm. Ne, spoustu vlasů, nebo aspoň měl, dokud si je nestrhl z hlavy a nehodil mi je na terminál. Ne. Tvrdí, že je v přestrojení. Ano. Říká, že pro vás má miliony standardů."

"Šestnáct milionů a pět set tisíc," upřesnil poněkud pedant-sky Tuf.

Tajemník polkl, "Samozřejmě. Hned to bude, mámo." Přerušil spojení a užasle vzhlédl k Tufovi. "Chce se s vámi vidět."

Ukázal prstem. "Těmhle dveřmi. A dávejte pozor, v její kan-celáři je nulová gravitace."

"Manažerčina odporu vůči přitažlivosti jsem si vědom," ujistil ho Haviland Tuf. Sebral svoji odhozenou paruku, zastrčil si ji do podpaží a s prkennou důstojností zamířil k označeným dveřím, které se při jeho přiblížení samy otevřely. Čekala na něj ve vnitřní kanceláři, vznášela se uprostřed své-ho nepřehledného nepořádku se zkříženými nohama a dlouhými železně stříbřitými vlasy líně plovávajícími kolem hube-ného, upřímného a vlídného obličeje jako kouřová

girlanda. "Tak jste se vrátil," konstatovala, když Tuf vplul do jejího zor-ného pole.

Haviland Tuf se v nulové přitažlivosti cítil nepohodlně. Při-táhl se ke křeslu pro návštěvníky, bezpečně přišroubovanému k ploše, která měla být podlahou, a pevně se v něm připoutal. Ruce si úhledně složil na vydutě křivce svého břicha. Jeho od-hozené vlasy poletovaly sem a tam v proudech vzduchu. "Váš tajemník odmítal předat moje vzkazy," postěžoval si. "Jak vás vlastně napadlo, že jsem to já?"

Tolly Muneová se ušklíbla. "Kdo jiný by své lodi dal jméno Hrfizostralnýrvoun z Veidtu?" uchechtla se. "Kromě toho je to téměř na den přesně pět let. Mela jsem takový pocit, že budete člověk, co si potrpí na přesnost, Tufe."

"Ach tak," zamumlal, S okázalou důstojností sáhl do svých syntetických kožešin, rozevřel zapečetěnou chlopeň vnitřní kapsy a vytáhl z ní plastickou náprsní tašku lemovanou krys-talickými datovými čipy v drobných pouzdrech. "S nesmírným potěšením, madam, vám předávám sumu šestnácti milionů pěti set tisíc standardů jako úhradu první poloviny svého dluhu vůči s'uthlamskému přístavu za opravu a znovuvybavení Anr/iy. Jak zjistíte, příslušné prostředky jsou bezpečně uloženy u vhod-ných finančních institucí na Osirisu, ShanDelloru, Starém Po-seidonu, Ptole, Lyssu a Nové Budapešti. Tyto čipy vám k nim umožní přístup."

"Díky," odpověděla. Vzala si od něj náprsní tašku, rozevřela ji, krátce na ni pohlédla a pustila ji. Taška odlétla někam smě-rem k paruce. "Tak nějak jsem tušila, že potřebné standardy seženete, Tufe."

"Vaše důvěra v mé podnikatelské schopnosti mě uklidňuje," prohlásil Haviland Tuf. "A teď se pobavme o tom videodra-matu."

"O Tufovi a Muneové? Takže jste to viděl?"

"Tak tak," přikývl Tuf.

"Zatraceně," zaklela Tolly Muneová a pot'ouchle se ušklíbla. "A co jste mu říkal, Tufe?"

"Jsem nucen přiznat, že ve mně z jistých důvodů evokovalo perverzně fascinující vzpomínky. Představa takového dramatu se nepopíratelně zamlouvá mé samolibosti, jeho konkrétní po-doba je však naprosto neuspokojivá,"

Tolly Muneová se zasmála. "Co vám na něm nejvíc vadí?"

Tuf zdvihl jeden dlouhý prst. "Jedním slovem nepřesnost,"

Přikývla. "Pravda, řekla bych, že Tuf v tom videodramatu váží asi tak polovinu toho, co vy, jeho obličej je mnohem vý-mluvnější, jeho vyjadřování nebylo ani z poloviny tak šroubo-vané a měl svalstvo pavouka a pohybovou koordinaci akrobata, musíte ale uznat, že v zájmu autentičnosti mu oholili hlavu."

"Nosil knír," upozornil ji Haviland Tuf. "Já žádný knír ne-nosím."

"Připadalo jim, že to vypadá tak rošťácky. A když už o tom mluvíme, podívejte se, co provedli se mnou. Nevadí mi, že mi ubrali padesát let, a nevadí mi, že mě v obličeji přikrášlili, takže jsem vypadala jako vandeenská princezna, ale co ta zatracená řadral!"

"Nepochybně měli v úmyslu zdůraznit nevyvratitelnost vaší příslušnosti k savcům," poznamenal Tuf. "Všechny tyhle věci lze pominout jako nedůležité úpravy, provedené v zájmu pre-zentování estetičtější působící zábavy, já však za mnohem váž-nější záležitost považuji svévolně nepřístojné zásahy do svých vlastních názorů a filozofických premis. Zvláště velké výhrady mám vůči své závěrečné řeči, v ní vyjadřuji názor, že genialita vyvíjejícího se lidstva dokáže vyřešit a také vyřeší všechny pro-blémy a že ekologické inženýrství S'uthlamanům umožnilo, aby se beze strachu a bez omezení množili a jejich vývoj aby tak šel k velikosti a konečnému božství. To je v příkrém roz-poru se skutečnými názory, které jsem vám tehdy sdělil, ma-nažerko Muneová. Pokud si na naše rozhovory vzpomínáte, řekl jsem vám zcela jednoznačně, že jakékoli řešení vašeho potravinového problému, ať bude mít technologický nebo eko-logický charakter, bude nevyhnutelně pouze dočasným odkla-dem, neupustí-li vaši lidé od své praxe bezuzdné reprodukce,"

"Byl jste přece hrdina," vysvětlovala Tolly Muneová. "Dost dobře nemohli připustit, abyste vypadal jako antivitalista, ne-myslíte?"

"Našel jsem v tom příběhu i další nedostatky. Lidé, kteří měli tu smůlu, že zmíněný fiktivní příběh zhlédli, si o událostech, k nimž před pěti lety došlo, museli udělat naprosto zkreslenou představu. Kalamita byla úplně neškodná, byť temperamentní kočka, jejíž předkové žili jako ochočená zvířata od samotného úsvitu lidských dějin, a pokud si vzpomínám, když jste se jí zrádně zmocnila na základě technické právní kličky, která by-la součástí vašeho pochybeného plánu přinutit mě k tomu, abych vám předal Archu, ona i já jsme se vám zcela bez odporu vzdali. Při žádné příležitosti neroztrhala svými drápy ani je-diného příslušníka bezpečnostní služby, o šesti už vůbec ne-mluvě."

"Jednou mě ale poškrábala na hřbetě ruky," namítla Tolly Muneová. "Ještě něco?"

"S vyličením praktik a chování Josena Ráela a Nejvyšší rady S'uthlamu nemohu než souhlasit," pokračoval Tuf. "Je pravda, že se všichni, a mezi nimi zejména první radní Rael, chovali neeticky a bez skrupulí. Na jejich obhajobu je však třeba uvést, že mě Josen Rael při žádné příležitosti nepodrobil mučení a také nezabil žádnou z mých koček ve snaze přinutit mě, abych se podvolil jeho přáním."

"A taky se tak strašně nepotil," dodala Tolly Muneová, "a už vůbec n/kdy neslintal, Vlastně to byl slušný chlap."

Povzddechla si. "Chudáček Josen."

"Konečně se tak dostáváme k meritu věci. Přesně tak, k me-ritu - je to zvláštní slovo, když je člověk váli na jazyku, ale pro tuto naši diskusi je zcela příhodné. Meritem věci, manažerko Muneová, byla a je podstata naší sázky. Když jsem sem v čer-stvě zachráněné Árie přiletěl, abych na ní nechal provést ge-nerální opravu, vaše Nejvyšší rada se usnesla, že ji musí mít. Odmítl jsem ji prodat, a protože jste neměli žádnou právně únosnou záminku, abyste se lodě zmocnili, zkonfiskovali jste Kalamitu jako parazita a hrozili jste, že ji zlikvidujete, nebu-du-li s prodejem souhlasit. Je to v zásadě správné?"

"Mně to správné připadá," souhlasila přívětivě Tolly Mu-neová.

"Rozhodli jsme se vyřešit to patové postavení sázkou. Měl jsem se pokusit pomocí ekologického inženýrství předejít s'ut-hlamské potravinové krizi a odvrátit tak hrozbu obrovského hladomoru. V případě, že bych neuspěl, byla Archa

vaše. V pří-padě úspěchu jste mi měli vrátit Kalamitu a navíc zabezpečit všechny úpravy a opravy, které jsem požadoval, a dát mi deset standardních let na to, abych zaplatil příslušný účet."

"Přesně tak," souhlasila.

"Pokud si vzpomínám, v žádné fázi vyjednávání moje pod-mínky neobsahovaly sexuální styk s vaší osobou, manažerko Muneová. Jsem ten poslední, kdo by snad chtěl znevažovat odvalu, kterou jste projevila při onom nepřátelském aktu, kdy Nejvyšší rada zablokovala potrubní dopravu a uzavřela všech-ny přístávací rampy. Riskovala jste vlastní život a kariéru, roz-bila jste okno z plastové oceli, přeletěla jste nesčetné kilometry absolutního vakua, oblečená jen v trikotážním skafandru a po-háněná vzduchovými tryskami, přičemž jste se celou dobu vy-hýbala bezpečnostním hlídkám a nakonec jste stěží unikla zá-hubě, když proti mne zasáhla vaše vlastní planetární obranná flotila. I člověk tak prostý a jednoduchý, jako jsem já, musí přiznat, že tyto vaše činy v sobě měly jistý hrdinský, a dokonce romantický aspekt, který se za starých časů mohl stát námětem legend. Účelem této vaší melodramatické a troufalé výpravy však bylo v souladu s podmínkami naší dohody vrátit Kalamitu do mé péče, nikoli dát své tělo všanc mému," zamrkal, "chtíči. Navíc jste mi tehdy dala naprosto jasně najevo, že vaše počínání je motivováno smyslem pro čest a obavami z korumpujícího vlivu, jakým by Archa mohla zapůsobit na vaše vůdce. Pokud se pamatují, nehrála ve vašich úvahách žádnou roli tělesná vášeň ani romantická láska."

Manažerka přístavu Muneová se ušklíbala. "Podívejte se na nás, Tufe. Ztraceně nepravděpodobný páreček romantických milenců. Musíte ale uznat, že to takhle zní líp."

Tufův podlouhlý obličej byl nehybný a bezvýrazný. "Dou-fám, že se toho hrubě nepřesného videodramatu nehodláte zastávat," prohlásil suše.

Manažerka přístavu se znovu zasmála. "Zastávat? Zatrole-ně, člověče, já jsem to napsala\''

Haviland Tuf šestkrát zamrkal.

Než dokázal naformulovat odpověď, otevřely se vnější dveře a do místnosti vtrhla smečka reportérů zpravodajských kanálů; byly jich dobré dva tucty, mleli jeden přes druhého, halasili a vykřikovali hrubé dotazy. Uprostřed čela každého z nich bzu-čelo a pomrkávalo třetí oko.

"Sem se podívejte, Tuffere. Usmějte se."

"Máte s sebou nějaké kočky?"

"Máte v úmyslu uzavřít manželskou smlouvu, manažerko?"

"Kde je Archa?"

"Hej, obejměte se!"

"Kdy jste nabral tuhle hnědou barvu, obchodníku?"

"Kde jste nechal knír?"

"Váš názor na Tttfa a Mttneovou, občane Tufe?"

"Jak se daří Kalamitě?"

Nehybně připoutaný ke svému křeslu obsáhl Haviland Tuf pohledem scénu nad sebou, pod sebou a všude kolem sebe několika rychlými a přesnými pohyby hlavy. Zamrkal a nic neřekl. Příval otázek pokračoval až do okamžiku, kdy manažerka přístavu Tolly Muneová nenuceně proplula davem, oběma ru-kama přitom odstrkovala reportéry stranou a usadila se vedle Tufa. Vsunula mu ruku do podpaží a lehce ho políbila na tvář. "Zatroleně," ozvala se, "dejte si proboha svátek, vždyť sem sotva přiletěl," Zdvihla ruku. "Lituji, ale žádné otázky. Dovoláváme se práva na soukromí. Konec konců už je to pět let. Dejte nám trochu času, abychom se spolu znovu seznámili."

"Chystáte se společně odletět na Archu?" otázala se jedna z agresivnějších reportérek. Vznášela se půl metru před Tufo-vým obličejem a její třetí oko bzučelo.

"Samozřejmě," přitakala Tolly Muneová. "Kam jinam?"

Teprve když byl Hrůzostrašný fvoun z Veldtu hodný kus cesty od pavučiny a mířil zpět kAr/e, uráčil se Haviland Tuf vrátit se zpět do kajuty, kterou přidělil Tolly Muneové. Byl čerstvě vysprchovaný, vymydlený a vydrhnutý, takže veškeré známky jeho přestrojení byly pryč. Jeho podlouhlý bezvousý obličej byl stejně bílý a nečitelný jako nepopsaný list papíru. Na sobě měl prostou šedou kombinézu, která se nijak nesnažila zakrýt jeho úctyhodné břicho, a plešatou hlavu mu zakrývala zelená čepice s dlouhým štítkem, ozdobená zlatou thétou ekologických inže-nýrů. Na jednom širokém rameni mu trůnil Dax.

Tolly Muneová byla pohodlně usazená a usrkávala z baň-ky svatokryštofského piva, při jeho vstupu však s úšklebkem vzhledla. "To je ztraceně dobré pití," pochválila si. "A kdopak je tohle? Kalamita to není,"

"Kalamita zůstala v bezpečí na palubě Archy se, svým partne-rem i s koťaty, i když po pravdě řečeno už o nich sotva lze mlu-vit jako o koťatech. Počet kočičích obyvatel mé lodě se od mé poslední návštěvy S'uthlamu poněkud rozrostl, přestože se ne-mnozí tak překotně, jako má sklon se množit lidská populace S'uthlamu," Těžkopádně se usadil do jednoho z křesel, "Tohle je Dax. Přestože každá kočka je samozřejmě speciální, Daxe by bylo možno úspěšně označit za mimořádného. Jak je dobře známo, všechny kočky mají určité telepatické schopnosti. V dů-sledku jistě neobvyklé souhry okolností, na kterou jsem narazil na světě známém pod jménem Namor, jsem zahájil program rozšíření a posílení těchto vrozených kočičích schopností, Dax je jeho konečným výsledkem, madam. Panuje mezi námi určité duševní souznění a Dax je nadán telepatickou schopností, kte-rá dalece přesahuje obvyklé základní vlohy."

"Krátko řečeno," konstatovala Tolly Muneová, "jste si vyklo-noval kočku, která čte myšlenky."

"Váš důvtip je i nadále obdivuhodný, manažerko," odpově-ďel Tuf. Založil si ruce na prsou. "Musíme si promluvit o mno-ha věcech. Snad byste mohla být tak laskavá a vysvětlit mi, proč požadujete, abych dopravil Archu zpět k S'uthlamu, proč jste trvala na tom, že mě budete doprovázet, a zejména pak proč jste mě zatáhla do tohoto záhadného, byť pitoreskního kom-plotu a proč jste dokonce zašla tak daleko, že jste si ke mně dovolila značné důvěrnosti?"

Tolly Muneová si povzddechla. "Tufe, vzpomínáte si, jak se věci měly, když jsme se před pěti lety loučili?"

"Mé paměti nic nechybí," ujistil ji Tuf.

"Dobře. V tom případě si jistě vzpomínáte, že jste mě nechal v doopravdy zatrolené bryndě."

"Předpokládala jste, že budete okamžitě odvolána z funkce manažerky přístavu, obžalována z velezrady a odsouzena k práci na trestanecké farmě na Spízi," vypočítával Tuf. "Přesto jste odmítla moji nabídku, že vás bezplatně dopravím do jiné soustavy podle vašeho vlastního výběru; raději jste se chtěla vrátit a čelit uvěznění a zostuzení,"

"Ať jsem, kdo jsem, zůstávám k čertu S'uthlamankou," prohlásila. "Tam dole jsou mí lidé, Tufe. Sakra, občas jsou to obrovští hlupáci, ale pořád jsou to mí lidé."

"Vaše loajalita je nepochybně chvályhodná. Vzhledem k tomu, že stále zastáváte funkci manažerky přístavu, jsem nucen předpokládat, že se okolnosti změnily."

"Já jsem je změnila," upřesnila Tolly Muneová. "Tak tak."

"Musela jsem to udělat, pokud jsem nechtěla zbytek života strávit ježděním na kolesové plečce po neotrávě, zatímco by mě gravitace trhala na kusy." Ušklíbala se. "Bezpečnost mě popadla, jakmile jsem se vrátila zpátky do přístavu. Vzepřela jsem se vůli Nejvyšší rady, porušila jsem zákony, poškodila jsem cizí majetek a pomohla jsem vám k útěku s lodí, kterou chtěli zkonfiskovat. Ztraceně dramatické, co říkáte?"

"Můj názor není nijak relevantní,"

"Po pravdě řečeno to bylo tak dramatické, že to musel být buď obzvlášť závažný zločin, nebo akt obzvlášť pozoruhodného hrdinství, Josen z toho byl celý špatný. Znali jsme se opravdu hodně dlouho, a jak jsem vám říkala, nebyl to v podstatě špatný člověk. Byl ale prvním radním a věděl, co musí udělat. Vědci, že mě musí postavit před soud za zradu. Já ale taky nejsem žádný podělaný idiot, Tufe. Taky jsem věděla, co mám udělat." Naklonila se dopředu. "Ani mne moje karty nijak zvlášť netěšily, musela jsem s nimi ale hrát nebo je složit. Pokud jsem chtěla zachránit svůj kostnatý zadek, musela jsem Josena zničit - zdiskreditovat ho a většinu Nejvyšší rady s ním. Musela jsem ze sebe udělat hrdinku a z něj zase zloducha, a to tak, aby to bylo dokonale srozumitelné každému ztracenému uslintanému idiotovi v podzemním městě."

"Rozumím," přikývl Tuf. Dax spokojeně předl; manažerka přístavu mluvila naprosto upřímně. "Proto tedy to přemrštěné melodrama, které se jmenuje Tuf a Muneová."

"Potřebovala jsem kalorie na právní výlohy," vysvětlovala. "Zatroleně, to byl sám o sobě dostatečně reálný důvod, použila jsem ho ale zároveň jako výmluvu, abych svoji verzi události prodala jedné z velkých videosítí. Řekněme, že jsem tomu při běhu trochu přidala na pikantnosti. Byli tím tak nadšení, že se rozhodli po exkluzivní reportáži přidat ještě zfilmovanou verzi. Víc než ochotně jsem jim dala scénář. Měla jsem samozřejmě spolupracovníka, tomu jsem ale řekla, co má napsat. Josen vůbec nepochopil, co se děje. Nebyl to tak mazaný politik, za jakého se považoval, a nevložil do toho srdce. Kromě toho jsem měla pomoc."

"Z jakého zdroje?" zajímal se Tuf.

"Největším dílem od jistého mladého muže jménem Gregor Blaxon."

"To jméno mi nic neříká."

"Byl členem Nejvyšší rady. Měl funkci radního pro zemědělství. To je velice důležitá funkce, Tufe, a Blaxon byl nejmladším člověkem, který ji kdy zastával. Byl také nejmladší z celé rady. Řekl byste, že se s tím spokojí, nemyslíte?"

"Neosobujete je prosím právo sdělovat mi moje vlastní myšlenky, pokud jste si v mé nepřítomnosti nevypěstovala telcpa-tické schopnosti. Nic takového bych neřekl, madam. Zjistil jsem už, že je téměř vždy omyl, předpokládáme-li, že je nějaký člověk někdy doopravdy spokojený."

"Gregor Blaxon byl a je nesmírně ambiciózní člověk," pokračovala Tolly Muneová. "Byl součástí Josenovy administrativy. Oba byli technokrati, Blaxon měl ale zásluku na křeslo prvního radního a právě v tom vězel zadek Josena Raela."

"Chápu jeho motivaci."

"Blaxon se stal mým spojencem. Je ovšem pravda, že to, co jste pro nás udělal, na něj velice zapůsobilo. Omnizrno, ryby a ten váš plankton, slizovité plísňe a všechny ty ztracené houby. A bylo mu jasné, co se děje. Využil každé špetky svého vlivu k tomu, aby zkrátil období biologického testování a začal se skutečným pěstováním těch vašich zázraků. Všem připisoval nejvyšší prioritu. S každým ztraceným bláznem, který se po-koušel postup prací zpomalit, nemilosrdně zatočil, Josen Rael byl příliš zaměstnaný jinými záležitostmi, takže to nebral na vědomí."

"Inteligentní a efektivní politik je živočišný druh, který je v této galaxii doslova neznámý," poznamenal Haviland Tuf.

"Třeba bych si mohl opatřit vzorek tkáně Gregora Blaxona pro buňkový archiv Archy."

"To už mě předbíháte." "Konec vašeho příběhu je zřejmý. Bez ohledu na to, že vám to může připadat jako samolibost, dovolím si předpokládat, že můj skromný pokus o biologicko-inženýrský zásah byl prohlášen za úspěšný a že Gregor Blaxon si připsal zásluhu za razantní realizaci mých řešení."

"Nazval to Turovým rozkvětem," dodala Tolly Muneová a v koutku úst se jí objevil náznak cynického úsměšku.

"Zpra-vodajské kanály od něj ten termín přejaly. Tufův rozkvět, nový zlatý věk S'uthlamu. Netrvalo dlouho a na stěnách našich kanalizačních systémů rostly jedlé houby. Ve všech podzemních městech jsme založili obrovské houbové farmy. Po hladině našich moří se rozprostřely koberce Neptunovy šály a pod nimi se neuvěřitelným tempem množily váže ryby. Místo neotravy a nanopšenice jsme vysadili vaše omnizrno a hned při první sklizni jsme získali téměř trojnásobný kalorický výtěžek. Váš ekoinženýrský zásah nám přinesl fantastické výsledky, Tufe."

"Beru váš kompliment na vědomí a příslušně si ho cením," přikývl Tuf.

"Naštěstí pro mě byl už rozkvět v plném proudu, když začaly videosítě vysílat Tufa a Muneovou, dlouho předtím, než začal můj proces. Greg denně pro zpravodajské kanály vychvaloval vaši genialitu a přesvědčoval miliardy lidí o tom, že naše potra-vinová krize je vyřešena, zlikvidována a můžeme na ni za-pomenout." Manažerka přístavu pokrčila rameny.

"Pro svoje vlastní účely z vás tak udělal hrdinu. Nemohl si ani počínat jinak, pokud chtěl získat Josenovu funkci. A

díky tomu jsem se stala hrdinkou i já. Všechno dohromady se to spojilo v jednom zatroleně pěkném balíku - byla to ta nejkrásnější zatracená věc, jakou byste kdy chtěl vidět. Nebudu vás obtěžovat podrobnost-mi. Konečným výsledkem bylo, že Tolly Muneová byla zproš-těna obžaloby a slavnostně znovu uvedena do funkce. Josen Rael upadl v nemilost, všichni lidé ovlivňující veřejné mínění se ho zřekli a dohnali ho k podání demise. Spolu s ním podala demisi i polovina Nejvyšší rady. Gregor Blaxon se stal novým vůdcem technokratů a zvítězil v následných volbách. Dnes je Creg prvním radním. Chudáček Josen přede dvěma lety ze-mřel. A vy a já jsme se stali legendárními postavami, Tufe, nej-oslavovanějšími milenci od - ach, zatroleně - od dob všech těch romantických párů ze starých časů; vždyť víte, od dob Romea a Julie, Samsona a Dálily, Sodomy a Gomory, Marxe a Le-nina,"

Dax, usazený na Turově rameni, začal vydávat jakési vystra-šené hrdelní vrčení. Drobné drápky prot'aly látku Tufovy kom-binézy a zaryly se mu do kůže. Haviland Tuf zamrkal, potom vztáhl ruku a kocourka konejšivě pohlídl, "Manažerko Mu-neová, usmíváte se sice od ucha k uchu a příběh, který vypráví-te, evidentně nevede k ničemu jinému než k banálnímu, avšak navěky oblíbenému šťastnému konci, Dax je ale znepokojen, jako byste se pod tím spokojeným zevnějškem zmítala nějakou vnitřní bouří. Možná jste nějakou životně důležitou část celé té historky vynechala."

"Jen závěrečnou poznámku, Tufe," odpověděla manažerka přístavu.

"Tak tak. A ta je jaká?"

"Sedmadvacet let, Tufe. Rozezní se vám při těch slovech v hlavě nějaký zvonek?"

"Samozřejmě. Než jsem zahájil svůj program ekologického inženýrství, vaše prognózy naznačovaly, že se S'uthlam nachá-zí sedmadvacet standardních let od hromadného hladomoru, přihlédl-li se k alarmujícímu růstu počtu obyvatel a ke klesa-jícím potravinovým zdrojům."

"To bylo před pěti lety," pokračovala Tolly Muneová.

"Tak tak."

"Sedmadvacet mínus pět."

"Dvaadvacet," odpověděl Tuf. "Předpokládám, že tato zkouš-ka z elementární aritmetiky k něčemu směřuje."

"Zbývalo by tedy dvaadvacet let," opáčila manažerka přístavu Tolly Muneová. "Samozřejmě, jenže to bylo ještě před Ar-chou, dřív, než se o to všechno postarali geniální ekolog Tuf a odvážná pavouci máma Muneová, před zázrakem chleba a ryb, dřív, než odvážný mladý Gregor Blaxon uvedl v život Tufův rozkvět."

Haviland Tuf pootočil hlavu a pohlédl na kocoura na svém rameni. "V jejím hlase registruji jistý podtón ironie," promluvil směrem k Daxovi.

Tolly Muneová si povzdechla, sáhla do kapsy a vytáhla z ní krabičku s krystalickými datovými čipy. "Tady se podívejte, dra-houšku," vyzvala ho a hodila mu je.

Tuf se natáhl a chytil točící se krabičku velkou bílou rukou, nic však neřekl,

"Máte tam všechno, co potřebujete. Je to přímo z databank rady. Samozřejmě jsou to přísně utajované informace.

Veškeré výkazy, veškeré prognózy, veškeré analýzy, a všechno je to ur-čeno jen pro vaši osobní potřebu. Rozumíte? To proto jsem byla tak zatroleně tajemná a proto máme taky namířeno zpátky na Archu. Creg a Nejvyšší rada počítali, že náš milostný románek bude vynikající krycí historkou. Ať si miliardy diváků zpravo-dajských kanálů myslí, že jsme tady rozpoutali sexuální smrt'. Dokud budou mít hlavy plné představ o tom, jak pirát a mana-žerka přístavu rází nové sexuální hranice, nebudou se zatěžovat přemýšlením o tom, o co nám doopravdy jde, a všechno může proběhnout v tichosti. Chceme chléb a ryby, Tufe, tentokrát ale na podnose s víkem, rozumíte? Takové jsou moje instrukce."

"Jaká je poslední prognóza?" zeptal se Haviland Tuf klid-ným a nevzrušeným tónem.

Dax vyskočil na nohy a zachvácen náhlým strachem podě-šeně zaprskal.

Tolly Muneová usrkla trochu piva a zabořila se hluboko do křesla. Zavřela oči. "Osmnáct let," zašeptala. Místo jako šede-sátiletá mladice vypadala náhle jako stoletá žena, kterou do-opravdy byla, a v jejím hlase zaznívala nekonečná únava. "Osm-náct let," opakovala ještě jednou, "a odpočítávání už začalo,"

Tolly Muneová zdaleka nebyla nezkušená žena. Vzhledem k tomu, že celý svůj život strávila na S'uthlamu s jeho obrovskými městy pokrývajícími celé kontinenty, s jeho miliar-dami hemžících se obyvatel, s věžovými budovami tyčícími se deset kilometrů k obloze, s podzemními šachtami zavřta-nými hluboko pod povrchem planety a s velkým orbitálním výtahem, nebyla to žena, kterou by snadno ohromila pouhá velikost. Přesto si však pomyslela, že na Árie je něco jedineč-ného.

Cítila to od okamžiku, kdy k ní přiletěli, kdy se pod nimi rozevřela mamutí kupole přistávací paluby a kdy Tuf s Hrúzo-strašným řvoune-m z Veldtu sestoupil dolů do tmy a posadil ho mezi raketoplány a vraky kosmických lodí na kruhovitou při-stávací rampu, která se na uvítanou rozzářila matně modrým svitem. Kupole se nad nimi uzavřela a na palubu se opět čerpala atmosféra; aby rychle zaplnila tak rozlehlý prostor, proučila dovnitř silou vichřice, vyla a svištěla všude kolem nich. Koneč-ně Tuf otevřel dveře přechodové komory a jako první před ní sestoupil po zdobených schodech, které se z tlamy lvího člunu vysouvaly jako pozlacený jazyk. Dole na ně čekala malá tří-kolka. Tuf projížděl kolem vraků mrtvých a opuštěných lodí, z nichž některé vypadaly podivněji než jakékoli plavidlo, které kdy Tolly Muneová viděla. Řídil beze slova, nerozhlízel se do-prava ani doleva a Dax mu ležel natažený na kolenou jako zplhlá předoucí koule chlupů bez kostí,

Tuf pro ni vyhradil celou jednu palubu. Byly tu stovky lůžek, počítačové stanice, laboratoře, spojovací chodbičky, sanitární stanice, rekreační sály, kuchyňky a žadní pasažéři kromě ní. Na S'uthlamu by v podobně velkém úseku města bydlela tisícovka lidí v kójiích menších, než byly na Árie šatní skříně. Tuf na její palubě vypnul gravitační rošt, protože věděl, že dává přednost nulové přitažlivosti.

"Pokud mě budete potřebovat, najdete mě v mé vlastní kaju-tě na nejvyšší palubě, kde je plná gravitace," oznámil jí,

"Mám v úmyslu věnovat veškerou svou energii problémům S'uthla-mu. Nebudu potřebovat vaši radu ani vaši pomoc.

Nechci se vás nijak dotknout, manažerko, ale učinil jsem hořkou zkušenost, že totiž podobná spolupráce přináší víc

problémů než užítu a pouze rozptýluje moji pozornost. Pokud vůbec existuje nějaká odpověď na vaši nesmírně frustrující krizovou situaci, dospějí k ní nejrychleji vlastním úsilím, nebude-li mě nikdo rušit. Naprogramuji poklidný let směrem k S'uthlamu a jeho pavučině a doufám, že než tam dorazíme, budu schopen vaše potíže vyřešit."

"Pokud se vám to nepodaří," připomněla mu ostře, "je loď naše. Takové byly podmínky."

"Jsem si toho plně vědom," ujistil ji Haviland Tuf. "Pro případ, že byste se nudila, nabízím vám Archa kompletní škálu rozptýlení, zábavy a nejrůznějších rekreačních aktivit. Ne-nechte se také pobízet a využívejte služeb automatů na přípravu stravy. Pokrmy, poskytované jejich prostřednictvím, se nemožou rovnat jídlům, která připravují já osobně, nicméně nepochybují o tom, že v porovnání s typickou s'uthlamskou stravou v nich naleznete obdivuhodné pochoutky. Během dne si prosím připravte tolik jídel, kolik potřebujete. Bude mi potěšením, připojíte-li se ke mně každý večer v šest hodin lodního času u večeře. Buďte prosím přesná." S těmito slovy odešel.

Počítačový systém, který ovládal obrovskou loď, dodržoval periody světla a tmy, aby tak simuloval střídání dne a noci. Tolly Muneová trávila večery před holovizním monitorem a sledovala několik tisíciletí stará dramata na dnes již napůl legendárních světech. Dny věnovala prohlídce lodi - nejprve prozkoumala palubu, kterou jí Tuf přidělil, a pak celý zbytek Archy. Čím více toho viděla a poznala, tím byla ohromenější a nejistější.

Celé dny proseděla ve starém kapitánském křesle ve vypouklé věži, kterou nechal Tuf odpojit jako nevyhovující, a dívala se, jak se na velké videoobrazovce střídají náhodně vybrané pasáže z prastarého lodního deníku.

Procházela se labyrintem palub a chodeb, v různých sekto-rech Archy našla tři kostry (pouze dvě z nich byly lidské) a za-myšleně postávala na křižovatce dvou chodeb, kde byly silně přepáží z tvrzené slitiny zpuchýřované a popraskané, jakoby následkem obrovského horka.

Hodiny trávila v knihovně, kterou objevila, hladila a otevírala staré knihy, některé tištěné na tenkých kovových či plastiko-vých plátech, jiné na opravdovém papíru.

Vrátila se na přistávací palubu a prošla si interiér několika zchátralých lodí, které tam Tuf přechovával. Zastavila se ve zbrojnici a dlouze si prohlížela hrůzostrašnou sbírku zbraní; některé z nich již byly zastaralé, jiné neidentifikovatelné a ještě jiné zakázané.

Potulovala se po spoře osvětlených obrovských prostorách centrální šachty, která se táhla celou lodí, prošla pěšky plných třicet kilometrů její délky, naslouchala ozvěně svých kroků nad hlavou a ke konci svých každodenních pochodů už sotva po-padala dech. Kolem ní bylo ohromující množství klonovacích nádrží, růstových kádí, mikrochirurgických přístrojů a počíta-čových stanic. Devadesát procent nádrží zelo prázdnotou, tu a tam však manažerka přístavu našla rozvíjející se život. Skrz zaprášené sklo a husté průsvitné kapaliny si prohlížela nezře-telné živé stíny, stíny malé jako vlastní dlaň a stíny velké jako potrubní vlak. Při tom pohledu jí tuhla krev v žilách.

Po pravdě řečeno na Tolly Muneovou celá loď působila mra-zivě a jaksi děsivě.

Jediné opravdové lidské teplo nacházela v nepatrné části nej-vyšší paluby, v níž trávil svoje dny a noci Haviland Tuf.

Dlouhá a úzká komunikační ústředna, kterou si nechal přestavět na centrální pilotní kabinu, byla útulná a pohodlná.

Jeho obytné prostory byly přeplněné ošuntělým, bohatě polstrovaným ná-bytkem a úžasnou sbírkou drobného harampádí, které nashro-máždil na svých cestách. Vzduch tu byl plný pachů jídla a piva, ozvěna kroků se tak nerozléhala a bylo tu světlo, hluk a život. A kočky.

Turovy kočky měly volný přístup do většiny lodních prostor, většina z nich však raději zůstávala v blízkosti samotného Tufa. Měl jich momentálně šest. Dlouhosrstý šedivý kocour Chaos s panovačnými očima a nedbale přezíravým chováním, který nejčastěji vysedával na Tufově hlavním terminálu v pilotní ka-bině a mává] huňatým ocasem jako metronomem, před ne-dávným přišel o život. KaJamka za uplynulých pět let ztratila trochu energie a nabrala na váze. Zpočátku se zdálo, že mana-žerka přístavu nepoznává, po několika dnech se však jejich někdejší vzájemný vztah obnovil a Kalamita se ke své přítelkyni chovala stejně jako za starých časů; někdy dokonce Tolly do-provážeJa na jejich toulkách.

Pak tu byli Nevděk, Pochybnost, Nevraživost a Podezřívavost. "Koťata," představil je Tuf, přestože ve skutečnosti už to byly mladé kočky, "potomci Chause a Kalamity, madam. Pů-vodně jich v jejím vrhu bylo pět. S Nerozumem jsem se rozlou-čil na Namoru."

"Vždycky je nejlepší s nerozumem se rozloučit," pozname-nala Tolly Muneová. "Nikdy bych si ale nemyslela, že se doká-žete nějaké své kočky vzdát."

"Nerozum si vypěstoval nevysvětlitelnou náklonnost vůči jistě nepříjemné a nepředvídatelné mladé ženě namorského původu," vysvětloval Tuf. "Vzhledem k tomu, že jsem měl ně-kolik koček a ona žádnou, připadlo mi to za daných okolností jako případné gesto. Přestože kočky jsou báječná a obdivuhod-ná zvířata, v této naší smutné moderní galaxii zůstávají relativ-ně vzácnými tvory. Moje vrozená velkomyslnost a smysl pro povinnost vůči jiným příslušníkům lidské rasy mě tudíž vedou k tomu, abych nabízel kočky světům, jako je Namor. Kultura, v níž se vyskytují kočky, je bohatší a humánnější než kultura, která je o jejich jedinečnou společnost ochuzena."

"Přesně tak," souhlasila s úsměvem Tolly Muneová. Opatrně zdvihla Nevraživost, která se právě nacházela v její bezpro-střední blízkosti, a pohládila ji. Měla velice hebkou srst. "Dal jste těm svým kočkám zvláštní jména."

"Možná odpovídají spíš lidské než kočičí povaze," připustil Tuf. "Jejich pojmenování bylo ale výsledkem okamžitého po-pudu." Nevděk, Pochybnost a Podezřívavost byly šedivé po otci, Ne-vraživost byla černobílá jako Kalamita.

Pochybnost byla hlučná a tlustá, Nevraživost agresivní a divoká, Podezřívavost byla pla-chá a s oblibou se schovávala pod Turovým křeslem. Všechny dohromady si spolu rády hrály v jednom nespoutaném kočičím klubku.

Tolly Muneová je očividně fascinovala a kdykoli Tufa navštívila, bylo jich kolem ní plno. Občas se objevovaly na těch nejnečekanějších místech. Nevraživost ji jednoho dne, když vyjížděla nahoru výtahem, znenadání přistála na zádech; šo-kovalo ji to a vyrazilo dech. Zvykla si na to, že jí Pochybnost při jídle vysedávala v klíne a žebrala o kousky jídla.

A pak tu byla šestá kočka: Dax.

Dax, jehož srst měla barvu noci a jehož oči svítily jako malé zlaté lampičky. Dax, nejletargičtější ze všech parazitů, jaké kdy viděla, který nerad chodil po svých a raději se nechával nosit. Dax, který vykukoval z Tufovy kapsy nebo zpod jeho čepice, který se choulil na jeho kolenou nebo trůnil na jeho rameni. Dax, který si nikdy nehrál se staršími koťaty, jen zřídkakdy vydal nějaký zvuk a který pohledem svých zlatých očí dokázal nějak vystrnadit i velkou a pánovitpu Kalamitu z křesla, na něž si oba činili nárok. Černý kocourek se nepřetržitě držel u Tufa. "Važ služební duch," poznamenala jednou u jídla Tolly Mu-neová, když už na palubě strávila téměř dvacet dnů. Ukázala nožem. "To znamená, že vy jste... jak se tomu říkalo?"

"Několika různými termíny," odpověděl Tuf. "Kouzelník, černokněžník, čaroděj. Pokud vím, je to terminologie přejatá z mýtů staré Země."

"Hodí se to k vám," přikývla Tolly Muneová. "Někdy mám pocit, že na téhle lodi straší,"

"To jen ukazuje, proč je rozumnější spoléhat se na intelekt než na svoje pocity, manažerko. Přijměte moje ujištění, že kdyby duchové nebo jiné nadpřirozené bytosti doopravdy exi-stovali, byli by na palubě Archy zastoupeni vzorky svých buněk, aby je bylo možno kionovat. Nikdy jsem ale na žádné podobné vzorky nenarazil. Zásoby zboží, jimiž disponuji, sice obsahují živočišné druhy, známé někdy pod názvy Drákulovy pláště, vě-trné přízraky, lykantropové, upíři, garghúlové, divoženky a pod dalšími podobnými jmény, obávám se však, že ty pravé mytické bytosti to nejsou."

"Ještě že tak," usmála se Tolly Muneová.

"Co takhle trochu vína? Je to vynikající rhianský ročník."

"Tomu říkám dobrý nápad," odpověděla a nalila si do sklen-ky víno. Pořád ještě by byla raději pila z elastické baňky, protože tekutiny v otevřených nádobách se chovaly zákeřně a neustále čekaly na příležitost, jak se rozlít. "Stejně mi vyschlo v krku. Vy žádné nestvůry nepotřebujete, Tufe. Tahle vaše loď by dokázala zničit celé planety i bez nich."

"To je jisté," připustil Tuf. "Stejně jisté ale je, že dokáže planety i zachraňovat."

"Myslíte snad tu naši? Chystáte se vysypat z rukávu druhý zázrak, Tufe?"

"Je mi líto, ale zázraky jsou pojmy stejně mystické jako du-chové a skřítci a v rukávech nemám nic než svoje ruce. Lidský intelekt je však stále ještě schopen jistých, ne sice zázračných, ale jistě převratných objevů." Pomalu se vztýčil do své plné výše. "Pokud jste už se svým kynutým cibulovým koláčem a s vínem docela skončila, snad byste mě mohla doprovodit do výpočet-ního střediska. Intenzivně jsem se věnoval vašim problémům a dospěl jsem k několika závěrům."

Tolly Muneová se okamžitě vymrštila. "Tak jdeme," pobíd-la ho.

"Dívejte se," vyzval ji Haviland Tuf. Stiskl příkazovou klá-vesu a na jedné z obrazovek se rozsvítila prognostická křivka.

"Co to je?" zajímala se Tolly Muneová.

"Prognóza, k níž jsem dospěl před pěti lety," vysvětloval, Dax mu vyskočil do klína; Tuf natáhl ruku a černého kocoura po-hladil. "Parametry, které jsem použil, zahrnovaly tehdejší ak-tuální číselné údaje o s'uthlamské populaci a předpokládaný přírůstek počtu obyvatel, vycházející z tehdejší situace. Moje analýza naznačovala, že dodatečné potravinové zdroje, jichž se vaší společnosti dostalo prostřednictvím toho, co Gregor Blaxon tak laskavě nazval Tufovým rozkvětem, by vám měly poskytnout minimálně čtyřidevadesát standardních let, než bude S'uthlam znovu ohrožen strašidlem planetárního hladomoru."

"Tak tahle vaše zatracená prognóza tedy nestála ani za pytel parazitů," prohlásila bez obalu Tolly Muneová.

Tuf ji zarazil zdviženým prstem. "Člověka méně vyrovnané-ho charakteru, než jsem já, by snad zpochybnění správnosti jeho analýzy mohlo urazit. Já však mám naštěstí klidnou a sná-šenlivou povahu. Přesto musím poznamenat, že se hluboce mýlíte, manažerko Muneová. Moje prognóza byla tak přesná, jak za daných okolností mohla být."

"Takže vy mi tady tvrdíte, že nás ode dneška za osmnáct let nečeká hladovění a kolaps? Že máme, kolik jste to říkal, skoro sto let Času?" Zavrtěla hlavou. "Moc ráda bych tomu věřila, ale..."

"Nic takového jsem netvrdil, manažerko. Pokud jsem to byl schopen určit, usoudil jsem, že poslední s'uthlamská prognóza je v rámci předepsané hranice chyby rovněž naprosto přesná."

"Obě prognózy přece nemůžou být správné," protestovala. "To není možné, Tufe."

"Mýlíte se, madam. Během uplynulých pěti let se parametry změnily. Podívejte se," Natáhl ruku a stiskl další tlačítko. Na obrazovce se objevila nová křivka, příkře stoupající vzhůru. "Tato čára představuje současnou křivku růstu počtu obyvatel na S'uthlamu. Všimněte si, jak prudce stoupá, manažerko. To je neuvěřitelné tempo růstu. Kdybych byl poeticky založený, mohl bych dokonce prohlásit, že vzlétá jako pták k nebesům. Naštěstí takto postižen nejsem. Jsem otevřený člověk, který se otevřeně vyjadřuje." Zdvihl prst. "Než budeme moci doufat, že se nám podaří vaši situaci napravit, je nezbytné, abychom ji pochopili a ozřejмили si, jak k ní došlo. V tomto ohledu je všech-no jasné. Před pěti lety jsem využil prostředků Archy a - mohu--li být tak troufalý a ponechat stranou svoji obvyklou skromnost - prokázal jsem vám neobyčejně efektivní službu. S'uthlamané nečekali ani minutu, aby všechno, co jsem pro ně udělal, zne-hodnotili. Dovolte mi v kostce to shrnout, manažerko. Jakmile ten váš rozkvět začal takřkajíc zapouštět kořeny, nahnuli se vaši lidé zpět do svých soukromých příbytků, popustili tam uzdu svým sexuálním choutkám a rodičovským touhám a za-čali se rozmnožovat rychleji než kdy dřív. Průměrná velikost rodiny dnes oproti stavu před pěti lety vzrostla o 0,0072 osoby a váš průměrný občan se stává rodičem o 0,0102 roku dřív. Můžete namítnout, že jsou to jen drobné změny, když se však zapracují do kontextu obrovské základní populace vašeho světa a modifikují všemi ostatními relevantními parametry, výsled-ným účinkem je dramatický rozdíl. Přesně řečeno rozdíl mezi čtyřidevadesáti a osmnácti lety."

Tolly Muneová upřeně hleděla na čáry, křižující obrazovku. "Sakra," zamumlala. "Měla jsem si to spočítat sama, krucinál. Informace tohoto druhu se samozřejmě z pochopitelných dů-vodů utajují, ale stejně jsem to měla vědět." Její ruce se sevřely v pěst. "K čertu s tím vším," zaklela. "Když pomyslím, jak bom-bastickou reklamu Creg tomu

zatracenému rozkvětu udělal na všech zpravodajských kanálech, tak není divu, že došlo k to-muhle. Proč by se měl někdo omezovat v počtu dětí- potravi-nový problém byl přece vyřešen, ne? Říkal to sám první radní, krucinál. Nastaly nám zlaté časy, co? Znova se ukázalo, že všichni ti zatrolení nuláci jsou jen pitomí antivitalističtí pani-káři, a technokraté přišli s dalším zázrakem. Jak by někdo mohl pochybovat o tom, že se jim to podaří znova, znova a znova? No jasně. Buďte tedy poslušnými členy církve, mějte víc dětí a pomozte lidstvu dopracovat se k božství a překonat entropii. Proč ne, sakra?" Znechuceně si odfrkla. "Tufe, proč jsou lidé takoví zatrolení idioti?"

"Tato filozofická otázka je ježtč záhadnější než dilema, kte-ré představuje S'uthlam," odpověděl Tuf, "a já se obávám, že nejsem schopen na ni odpovědět. Pokud ale hledáte viníky, manažerko, měla byste alespoň část viny připsat i sama sobě. Ať už první radní Cregor Blaxon vyvolal v lidech jakékoli mylné dojmy, vy jste je nepochybně v mysli obyčejných lidí maximál-ně potvrdila tím nešťastným závěrečným projevem, který pro-neslo to individuum, co se za mne vydávalo v Tufovi a Mu-neové."

"No tak dobře, sakra. Můžu za to, přispěla jsem k celému tomu průšvih. To už je ale za námi. Otázka je, co s tím mů-žeme udělat?"

"Obávám se, že vy s tím nemůžete udělat prakticky nic," odvětil Haviland Tuf s kamennou tváří,

"A co vy? Už jednou jste provedl zázrak s chlebem a rybami. Můžeme dostat nášup, Tufe?"

Haviland Tuf zamrkal, "Jsem dnes zkušenějším ekologick-ým inženýrem než v době, kdy jsem se pokoušel problém S'uthlamu vyřešit poprvé. Jsem důkladněji obeznámen s plnou škálou živočišných a rostlinných druhů, obsažených v buňko-vém archivu Archy, i s účinky, jimiž každý z nich působí na jednotlivé ekosystémy. Dokonce jsem na svých různých cestách zásoby svých pracovních pomůcek do jisté míry rozšířil. Samozřejmě jsem schopen vám posloužit." Vypnul obrazovky a za-ložil si ruce na břicho. "Bude to ovšem něco stát."

"Něco stát? Krucinál, zaplatili jsme vám, co jste chtěl, vzpo-mínáte? Mí pavouci opravili tu vaši zatracenou loď."

"To je samozřejmě pravda, stejně jako je pravda, že já jsem napravit vaši ekologii. Tentokrát žádné další opravy ani přestav-by naAr/e nepotřebuji. Jak se ale zdá, vy jste svou ekologii znovu poškodili, takže opět potřebujete moje služby. Případá mi jen spravedlivé, abych za svou námahu dostal příslušnou odměnu. Mám značné provozní náklady, mezi nimiž hraje prim můj dosud hrozivý dluh, jímž jsem zavázán s'uthlamskému přista-vu. Díky vyčerpávající a nepřetržité práci, kterou jsem odvedl na četných roztroušených světech, jsem dal dohromady první polovinu oněch třiatřiceti milionů standardů, které jste mi na-účtovala, stejně velká částka však dosud zůstává nesplacená a já mám na její získání pouze pět dalších let. Jak mohu zaručit, že se mi ji podaří vydělat? Může se stát, že ekologie příštího tuctu světů, na nichž se zastavím, bude bez jediné poskvrnky, nebo to budou světy tak zbídačelé, že budu nucen poskytnout jim obrovské slevy, abych jim vůbec mohl posloužit. Obrovitost mého zadlužení dnem i nocí třfí moji mysl a často dokonce narušuje jasnozřivost a preciznost mých úvah, čímž snižuje efektivitu, s níž si ve své profesi počínám. Po pravdě řečeno mám náhlé tužení, že mám-li se potýkat s problémem takové velikosti, jaký existuje na S'uthlamu, odvedu mnohem lepšT práci, bude-li moje mysl volná a neznepokojená,"

Tolly Muneová s něčím takovým počítala. Svěřila se se svým předpokladem Cregovi a ten jí poskytl omezenou rozpočtovou pravomoc. Přesto se jí podařilo nesouhlasně se zamračit. "Kolik chcete, Tufe?"

"Vytanula mi na mysli suma deseti milionů standardů," od-pověděl Tuf. "Je to kulaté číslo, které bude možno od mého účtu snadno odečíst, aniž bychom způsobili nějaké zapeklité arit-metické problémy,"

"To je zatraceně moc," bránila se. "Snad by se mi mohlo podařit Nejvyšší radu přesvědčit, aby odsouhlasila řekněme dva miliony. Víc ne."

"Dohodneme se na kompromisu devíti milionů," navrhl Tuf. Dlouhým prstem poškrábal Daxe za malým černým ouškem; kocour tiše otočil zlaté oči směrem k Tolly Muneové.

"Devět není zrovna spravedlivý kompromis mezi deseti a dvěma," poznamenala suše.

"Jsem lepší ekologický inženýr než matematik," omlouval se Tuf. "Co tedy osm?"

"Čtyři. Výš jít nemůžu. I takhle Gregor vyletí z kůže, až mu to povím."

Tuf na ni bez mrknutí a mlčky upíral zrak. Jeho tvář byla chladná, nehybná a bezvýrazná.

"Čtyři a půl milionu," přihodila pod tíhou jeho pohledu. Cítila na sobě také Daxův upřený pohled a náhle ji napadlo, jestli jf ta zatracená kočka nečte myšlenky. Ukázala na něj prstem. "Zatraceně," vyhrkla, "ten malý černý prevít přesně ví, jak vysoko jsem oprávněná jít, nemám pravdu?"

"Zajímavý nápad," konstatoval Tuf. "Snad bych se mohl spokojit i se sedmi miliony. Jsem zrovna velkomyslně naladěn,"

"Pět a půl," vyštěkla vztekla. Nemělo to smysl,

Dax začal hlasitě příst.

"Což znamená, že zůstává celková částka jedenácti milionů standardů, kterou vám mám do pěti let zaplatit," uzavřel dis-kusi Tuf. "Přijímám, manažerko Muneová, s jednou dodateč-nou podmínkou."

"Jakou?" zeptala se podezíravě.

"Svoje řešení předložím prvnímu radnímu Gregoru Blaxo-novi a vám na veřejné konferenci, které se zúčastní zástup-ci zpravodajských kanálů všech vašich videosítí a která bude v přímém přenosu vysílána po celém S'uthlamu."

Tolly Muneová se hlasitě rozchechtala. "To je neuvěřitelné," prohlásila. "S něčím takovým nebude Creg nikdy souhlasit. Na to rovnou zapomeňte."

Haviland Tuf seděl, hladil Daxe a nic neřikal,

"Vy nechápete, jaké by to vyvolalo problémy, Tufe. Situace je na nžco takového příliš výbušná. V tomhle ohledu budete mu-set ustoupit."

Ticho se prodlužovalo.

"Zatroleně," zaklela, "k čertu s vámi. "Povím vám, jak to uděláme. Sepíšete, co budete chtít říct, a necháte nás,

abychom si to prohlédli. Pokud se vyvarujete všeho, co by mohlo vyvolat nějaké potíže, nejspíš vás budeme moci pustit před kamery."

"Dávám přednost tomu, aby moje projevy byly spontánní," namítl Tuf.

"Tak bychom snad mohli tu konferenci nahrát a odvysílat ji po sestřihání," navrhla.

Haviland Tuf stále nic neříkal, Dax na ni zíral bez jediného mrknutí,

Tolly Muneová pohlédla do jeho hlubokých a vědoucích zla-tých očí a povzdechla si. "Ať je po vašem," přikývla.

"Gregor bude zuřit, ale já jsem konec konců zatrolená hrdinka a vy jste navracející se dobyvatel. Nejspíš ho k tomu dokážu zmasírovat. Proč to ale děláte, Tufe?"

"Jen z takového okamžitého popudu," vysvětloval Haviland Tuf. "Často se nechám podobnými rozmary unášet. Třeba si chci vychutnat okamžik na výsluní veřejné slávy a potěšit se svou rolí spasitele. Třeba chci ukázat všem těm miliardám S'uthlamanů, že nenosím knír."

"To budu raději věřit na skřítky a ghúly, než bych zaplatila jediný standard za tuhle vaši snůšku výmyslů," rozhorlila se Tolly Muneová. "Tufe, víte přece, že existují důvody, proč jsou počet našich obyvatel a vážnost naší potravinové krize drženy v tajnosti. Jsou to politické důvody. Nemáte snad v úmyslu, jak bych to řekla, otevřít tenhle pytel s parazity, že ne?"

"Zajímavý nápad," zamrkal Tuf, jeho obličej však zůstal ne-hybný a neproniknutelný.

Dax zapředl,

"Přestože nejsem zvyklý mluvit na veřejnosti a vystavovat se nemilosrdnému pohledu publika," zahájil svůj proslav Havi-land Tuf, "považoval jsem za svou povinnost předstoupit před vás a určité věci vám vysvětlit."

Stál před čtyřikrát čtyři metry velkou televizní obrazovkou v největším konferenčním sále Pavoučího hnízda, kde mohla zasednout téměř tisícovka lidí. Sál byl nabitý; reportéři zpravo-dajských kanálů byli namačkani jeden na druhém v předních dvaceti řadách a malíčká minikamera uprostřed čela každého z nich pilně zaznamenávala scénu před sebou. V dalších řá-dách se tísnili zvědavci, kteří se přišli na Tufa podívat - pavouci nejrůznějšího stáří, obou pohlaví a všech profesí od kybertech-níků a byrokratů až po majitele erotických salonů a básníky, bohatí pozemští červi, kteří sem na tuto podívanou vyjeli výta-hem, mouchy ze vzdálených systémů, které se v pavučině za-stavily před další cestou.

Na.pódii s Tufem byli manažerka přístavu Tolly Muneová a první radní Gregor Blaxon. Blaxonův úsměv vypadal strojeně; možná vzpomínal na to, jak všichni reportéři zpravodajských kanálů zachytili dlouhý trapný oka-mžik, kdy Tuf se zamrknutím odmítl jeho nabízenou ruku. I Tolly Muneová se tvářila, jako by nebyla zcela ve své kůži.

Haviland Tuf naproti tomu působil impozantně. Tyčil se nad každým mužem a každou ženou v sále, lem jeho šedého svrch-níku z umělého vlákna se otíral o podlahu a na jeho zelené čepici se štítkem zářil symbol EIS.

"Především," pokračoval, "mi dovolu-te poukázat na fakt, že nenosím knír." Jeho prohlášení vyvolalo mezi posluchači vše-obecný smích. "A není ani pravda, bez ohledu na to, co se uvádí na videokazetách, že bychom - vaše vážená manažerka při-stavu a já - někdy společně holdovali tělesným rozkoším, byť nemám sebemenší důvod pochybovat o tom, že je obratnou a zkušenou provozovatelkou erotických umění, jejíž přízně by si vysoce cenil každý, kdo v podobné zábavě nachází potěšení," Zástup reportérů se jako jediné hlučné stohlavé zvíře otočil a zaměřil svoje třetí oko na Tolly Muneovou. Manažerka při-stavu byla zabořená hluboko do svého křesla a mnila si rukou spánky. Její povzdech bylo slyšet až do čtvrté řady.

"Zmíněné informace jsou svou povahou nedůležité," pro-hlásil Tuf, "a předkládám vám je výhradně v zájmu uvedení věci na pravou míru. Hlavní důvod, proč jsem trval na tomto shromáždění, má však spíše profesionální než osobní charak-ter. Nepochybuji o tom, že vy všichni, kdo sledujete tento zpra-vodajský pořad, jste si vědomi fenoménu, který vaše Nejvyšší rada nazvala Tufovým rozkvětem."

Gregor Blaxon se usmál a přikývl,

"Jsem ovšem nucen předpokládat, že si nejste vědomi bez-prostředně se blížícího fenoménu, který si dovolím nazvat s'ut-hlamským povadnutím."

Úsměv prvního radního povadl také a manažerka přístavu Tolly Muneová sebou překvapeně škubla. Reportéři se hromad-ně otočili zpět k Tufovi.

"Máte skutečně štěstí v tom, že jsem člověk, který ctí svoje dluhy a závazky, protože můj včasný návrat na S'uthlam mi umožňuje ještě jednou intervenovat ve váš prospěch. Vaši vůdci k vám ani zdaleka nejsou upřímní. Kdyby nebylo pomoci, kte-rou se vám momentálně chystám poskytnout, váš svět by během krátké doby osmnácti standardních let čelil perspektive vyhla-dování,"

Následoval okamžik ohromného ticha. Pak v zadní části sálu vypukla malá vřava. Několik lidí bylo násilně vykázáno ven. Tuf incidentu nevěnoval pozornost.

"Při mé minulé návštěvě vyvolal program ekologického inženýrství, k němuž jsem dal počáteční stimul, dramatické zvýšení vašeho přísunu potravin prostřednictvím relativně kon-venčních metod, konkrétně zavedením některých nových rost-linných a živočišných druhů, jehož účelem byla maximalizace vaší zemědělské produktivity, aniž by se vážně změnily vaše ekologické podmínky. Nepochybně by bylo možné pokračovat i nadále ve stejném duchu, obávám se však, že byl už dávno překročen bod klesající návratnosti a že podobné plány by už žádné podstatné zlepšení nepřinesly. Díky tomu jsem tentokrát akceptoval základní premisu, že je třeba provést zásadní změ-ny vašeho ekosystému a vašeho potravinového řetězce. Někteří z vás budou moje návrhy považovat za nepřijatelné. Ujišť-ují vás, že ostatní alternativy, které vám zbývají- konkrétně hla-domor, epidemie a válka - jsou ještě nepřijatelnější.

Rozhod-nout se samozřejmě musíte sami a mě by ani ve snu nenapadlo pokoušet se rozhodovat za vás."

V sále zavládl chlad jako v kryogenickém skladu a hrobové ticho rušilo jen bzučení nashromážděných třetích očí, Havi-land Tuf zdvihl prst. "Za prvé," promluvil. Na obrazovce za ním se rozsvítila prezentace, vysílaná sem přímo z počítačů Archy - obraz nestvůrně odulého tvora, velkého jako terénní pahorek, s olejnatě se lesknoucí kůží, jehož

gigantické tělo se tetelilo jako matně růžová želatina. "To je masnice," představil tvora Haviland Tuf. "Značná část vašich zemědělských pozemků je věnována chovu stád nejrůznějších zvířat poskytujících maso, jejichž živočišná tkáň je pochoutkou pro velice omezenou bohatou menšinu S'uthlamanů, kteří si mohou dovolit ten luxus, že pojídají tepelně upravené zvířecí svalstvo. To je extrémně neefektivní. Tato zvířata konzumují mnohem více kalorií, než kolik z nich po porážce získáte, a protože sama jsou produktem přirozeného vývoje, velká část jejich tělesné hmoty není jedlá. Navrhují proto, abyste tyto živočišné druhy z eko-systému svého světa okamžitě vyloučili.

Masnice, jejichž jeden exemplář tu vidíte, patří k nejpозору-hodnějším úspěchům genetického inženýrství; s výjimkou malého centrálního jádra jsou tyto tvorové nepřetržitě se reprodukujícími masami nijak se od sebe nelišících buněk, které žádnou tělesnou hmotou neplýtvají na nepodstatnosti, jako jsou smyslové orgány, nervy nebo pohybové ústrojí. Kdybychom chtěli použít vhodné metafory, mohli bychom je přirovnat k obřím jedlým rakovinným nádorům. Maso masnic obsahuje všechny výživné látky zásadně důležité pro lidské tělo a má vysoký obsah proteinů, vitaminů a minerálních látek. Jedna dospělá masnice, chovaná ve sklepě s'uthlamského čín-žovního mrakodrapu, vyprodukuje za standardní rok stejné množství jedlého masa jako dvě vaše současné stáda a travnaté pozemky, v současnosti využívané k chovu těchto stád, bude možno použít k zemědělskému obdělávání."

"Jak ty zatracené potvory chutnají?" vykřikl někdo v zadní části sálu.

Haviland Tuf nepatrně pootočil hlavu a zadíval se přímo na mluvčího. "Vzhledem k tomu, že osobně maso zvířat nejím, nemohu na tuto otázku odpovědět z vlastní zkušenosti. Dokážu si však představit, že každému hladovějícímu člověku bude masnice připadat velice chutná." Zdvihl ruku s dlaní roztáženou před sebe. "Dovolte mi pokračovat," řekl a obraz za ním se změnil. Na obrazovce se nyní objevila nekonečná plochá planina pod dvojítm sluncem. Planina byla od obzoru k obzoru zaplněná rostlinami - osklivě vyhlížejícími rostlinami vysokými jako samotný Tuf s matně černými stonky a listy a s hlavami sehnutými pod tíhou nateklých bělavých tobolek, z nichž odkapávala jakási světlá hustá tekutina.

"Tato plodina z důvodů, které mi nejsou známy, nese jméno jerseyká tobolka," rozhovořil se Tuf. "Před pěti lety jsem vám dal omnizmo, jehož kalorický výnos na jeden čtvereční metr je výrazně vyšší než výnos nanopšenice, neotravy a všech ostatních obilovin, které jste do té doby pěstovali. Jsem si vědom toho, že jste omnizmo vyseli na rozsáhlých plochách a využili jste jeho výhod. Jsem si také vědom toho, že jste i nadále pokračovali v pěstování nanopšenice, neotravy, kořeníček, mlaskavice a četných dalších druhů ovoce a zeleniny, nepočítaje v zájmu rozmanitosti a kulinářské rozkoše. To musí přestat. Kulinářská rozmanitost je luxus, který si S'uthlamané nemohou nadále dovolit. Vaším heslem musí být ode dneška výhradně kalorická efektivnost. Každý čtvereční metr zemědělské půdy na S'uthlamu i na vašich asteriodech zvaných Spíž musí být okamžitě přeorientován na jerseyké tobolky."

"Co to z nich teče za svinstvo?" zvolal kdosi.

"Je ta ohavnost ovoce nebo zelenina?" zajímal se jeden z reportérů.

"Může se z ní péct chleba?" ptal se další,

"Jerseyká tobolka," vysvětloval Tuf, "není jedlá."

V celém sále náhle vypukla hlučná bouře, když stovka lidí začala vykřikovat, mávat rukama, chrlit otázky a zahajovat vlastní projevy.

Haviland Tuf klidně čekal, dokud znovu nezavládlo ticho. "Každým rokem," ujal se opět slova, "jak by vám mohl potvrdit váš první radní, kdyby k tomu byl ovšem ochoten, produkují vaše obdělávané pozemky neustále klesající procento kalorických potřeb rychle se množící s'uthlamské populace, přičemž vzniklý rozdíl se vyrovnává zvýšenou výrobou vašich potravinářských továren, v nichž se petrochemické suroviny zpracovávají ve výživné kapsle, pastu a rafinované syntetické poživatiny. Ropa je však bohužel neobnovitelným zdrojem, který vám začíná docházet. Tento proces je sice možné zpomalit, v konečném důsledku je však nezvratitelný. Určité množství nepočítaje dovážíte z jiných světů, kapacita mezihvězdného ropovodu je však omezená. Před pěti lety jsem do vašich moří vysadil jistý druh planktonu zvaný Neptunova šála, jehož kolonie se dnes rozlézají po vašich plážích a plují na vlnách nad vašimi kontinentálními šelfy. Když uhynie a rozloží se, může Neptunova šála ve vašich potravinářských továrnách sloužit jako náhražka petrochemických surovin.

Jerseyké tobolky lze považovat za neakvatickou analogii Neptunovy šály. Tobolky produkují tekutinu, která se svými biochemickými vlastnostmi do jisté míry podobá surové ropě. Je jí podobná natolik, že ji vaše potravinářské továrny po minimální obměně nástrojového vybavení, kterou je svět s vašimi nepochybnými technickými zkušenostmi schopen snadno zabezpečit, budou moci efektivně využívat jako surovinu pro výrobu potravin. Musím ovšem zdůraznit, že tyto tobolky nemůžete prostě vysadit jen tu a tam jako doplněk svých současných zemědělských plodin. Mají-li přinést maximální užitek, musejí být vysazeny univerzálně a kompletně nahradit omnizmo, neotravu a všechnu ostatní flóru, na kterou jste zvyklí jako na zdroj potravy."

Jakási štíhlá žena vzadu se postavila na sedadlo svého křesla, aby ji bylo v davu vidět. "Kdo si myslíte, že jste, Tufe, že nám tady nařizujete, abychom se vzdali opravdových potravin?" vykřikla zlostným tónem.

"Já, madam? Já jsem pouze skromný ekologický inženýr, který se snaží řádně praktikovat svou profesi. Neosobuji si právo rozhodovat za vás. Mým úkolem, a to úkolem zjevně nevděčným, je prezentovat vám příslušná fakta a navrhnout jisté možnosti potenciálního řešení, které by mohly být účinné, jakkoli jsou jinak nepříjemné. Až skončím, musí konečně rozhodnutí o tom, jakou další strategii zvolit, přijmout vláda a lid S'uthlamu." Mezi posluchači už to zase začínalo vřít. Tuf zdvihl prst. "Klid, prosím. Brzy už svoji prezentaci skončím."

Scéna na obrazovce se znovu změnila. "Některé živočišné či rostlinné druhy a ekologické strategie, které jsem zavedl před pěti lety, kdy mě S'uthlam poprvé zaměstnával, mohou a do konce by měly nadále zůstat beze změny. Houbové a plíšňové farmy pod vašimi podzemními městy by měly být zachovány a dále se rozšiřovat. Mám několik nových houbových odrůd, které vám mohu předvést. Nepochybně připadají v úvahu takové efektivnější metody zemědělského

využívání moří, metody umožňující využití nejen vodní hladiny, ale také oceánského dna. Růst Neptunovy šály lze stimulovat a rozšířit tak, že po-kryje každý čtvereční metr hladiny s'uthlamských slaných vod. Sněhoves a tunelhlízy, které v současnosti pěstujete, zůstávají optimálními potravinářskými plodinami pro vaše věčně zmrzlá arktická území. Vaše pouště rozkvetly životem, vaše bažiny byly vysušeny a zúrodněny. Vypočítal jsem už všechno, o co se lze pokusit na souši nebo na moři. Zbývá jediné vzduch. Navrhuji tudíž, aby byl do horní vrstvy vaší atmosféry umístěn kompletní nový živý ekosystém.

Na obrazovce za mnou vidíte poslední zbývající článek to-hoto nového potravinářského řetězce, který vám navrhuji ukout. Ten obrovský tmavý tvor s černými trojúhelníkovitými křídly je claremontský větroplavec, kterému se rovněž říká ororo, vzdá-lený příbuzný známějších druhů, jako jsou například černá víla z High Kavalaanu a bičooocasatý rejnokovec z Hemadoru. Je to dravec žijící v horních vrstvách atmosféry, kde plachtí a loví. Rodí se ve vzduchu a jako pravé dítě větru žije a umírá za letu a nikdy za život nespočine na zemi ani na moři. Větroplavci dokonce velice brzy hynou, pokud někde přistanou, protože nejsou schopni vznést se znovu do vzduchu. Na Claremontu je tento druh drobný a lehký a jeho maso je údajně tuhé a kož-naté. Živí se veškerým ptactvem, které má tu smůlu, že se zatoulá do výšek, v nichž loví, a také několika různými druhy mikroorganismů, obsažených ve vzduchu, létajícími houbami a větrem unášenými slizovitými plísněmi; ty rovněž navrhuji vysadit do horních vrstev vaší atmosféry. Pro S'uthlam jsem vytvořil speciálně geneticky upraveného větroplavce s rozpětím křídel kolem dvaceti metrů a se schopností slétnout téměř na úroveň korun stromů. Jeho tělesná hmotnost je téměř šestiná-sobkem hmotnosti originálu. Malý vodíkový váček, umístěný za smyslovými orgány, mu umožní navzdory této vyšší tělesné hmotnosti udržet se ve vzduchu. S vašími osobními letadly a kluzáky vám nebude dělat potíže větroplavce lovit a zabíjet a najdete v nich vynikající zdroj proteinů.

V zájmu úplné a naprosté upřímnosti musím ještě dodat, že tato ekologická modifikace se neobejde bez jistých nepříznivých důsledků. Zmíněné mikroorganismy, houby a slizovité plísně, se budou na vašem nebi velice rychle množit, protože nebudou mít žádné přirozené nepřátele. Horní patra vašich nejvyšších obytných mrakodrapů se budou pokrývat vrstvou plísní a slizu a bude je třeba častěji čistit. Většina domorodého s'uthlamského ptactva i těch druhů, které jste na zdejší svět přivezli s sebou z Tary a ze staré Země, vyhyne a bude nahra-zena zmíněným novým vzdušným ekosystémem. V konečném důsledku to bude znamenat, že temná samotná obloha, bude k vám pronikat podstatně méně slunečního svitu a vaše klima zaznamená trvalé změny. Podle mých prognóz však k tomu nedojde dřív než za nějakých tři sta let. Vzhledem k tomu, že neuděláte-li nic, budete čelit katastrofě v mnohem bližší budoucnosti, i nadále vám doporučuji, abyste přijali opatření, s nimiž jsem vás stručně seznámil."

Reportéři zpravodajských kanálů vyskočili na nohy a začali hlasitě vykřikovat svoje dotazy. Tolly Muneová zůstala sklesle sedět a mračila se. První radní Gregor Blaxon seděl naprosto nehybně a skelnýma očima hleděl přímo před sebe se strnulým úsměvem v hubeně, ostře řezané tváři.

"Ještě okamžik, buďte tak laskaví," promluvil Haviland Tuf do všeobecného zmatku. "Za okamžik už skončím. Vyslechli jste si moje doporučení a zhlédli jste rostlinné i živočišné dru-hy, jimiž mám v úmyslu přebudovat vaši ekologii. Teď dávejte pozor. Za předpokladu, že se vaše Nejvyšší rada skutečně roz-hodne zahájit chov masnic, pěstování jerseykých tobolek a vysazování ororů způsobem, jaký jsem nastínil, předpovídají počítače Archy znatelné zmírnění vaší potravinové krize. Po-hleďte."

Oči všech přítomných se upřely na obrazovku. Dokonce i Tolly Muneová otočila hlavu a první radní Gregor Blaxon se stále nedotčeným úsměvem vstal z křesla a postavil se nebojác-ně čelem k obrazovce s palci zaháknutými za okraje kapes. Na obrazovce se objevil axonometrický diagram, tvořený červenou a zelenou křivkou; jedna osa byla rozdělena na časová období a podél druhé byly vypsány odhady vývoje počtu obyvatel.

Hluk se zklidnil,

Na dlouhou dobu zavládlo ticho.

I lidé sedící úplně vzadu slyšeli, jak si Gregor Blaxon odkaš-lal. "Poslyšte, Tufe," ozval se, "tohle musí být nějaký omyl,"

"Ne, pane," odpověděl Haviland Tuf, "ujišťuji vás, že to není omyl,"

"To je, hmm, situace před těmi opatřeními, že ano? Ne po nich." Ukázal prstem. "Chci říct, jen se podívejte, všechny ty ekoinženýrské zásahy, nikde se nemá pěstovat nic než ty tobol-ky, naše moře pokrytá Neptunovou šálou, obloha potemnělá létající potravou, masné hory v každém sklepe,"

"Masnice," opravil ho Tuf, "i když přiznávám, že termín 'masné hory' má něco do sebe. Máte nadání pro barvitě vyjad-řování a pozoruhodnou terminologii, pane první radní,"

"Tohle všechno," trval zarytě na svém Blaxon, "je nesmírně radikální, Tufe. Řekl bych, že máme právo očekávat také radikální zlepšení situace."

Několik loajálních přívrženců začalo tleskat.

"Tohle ale," uzavřel svou řeč první radní, "tahle prognóza říká, že... hmm, možná si ji vykládám špatně."

"Pane první radní," prohlásil Haviland Tuf, "a vy všichni obyvatelé S'uthlamu, vykládáte si ji zcela přesně.

Akceptujete-li všechny moje návrhy, skutečně tím oddálíte příchod dne defi-nitivní katastrofy. Oddálíte, pane, ale nezabráníte mu. Můžete mít masový hladomor za osmnáct let, jak předpovídají vaše současné prognózy, nebo za sto devět let, jak vyplývá z této mé projekce, dřív nebo později vás však masový hladomor zcela určitě čeká," Zdvihl prst.

"Jediné skutečné a permanentní řeše-ní nenajdete na palubě mé Archy, ale v myslích a pohlavních orgánech každého jednotlivého s'uthlamského občana. Musíte praktikovat sexuální zdrženlivost a zavést okamžitou kontrolu porodnosti. Musíte okamžitě přestat se svou nekontrolovanou reprodukcí!"

"Ach ne," zasténala Tolly Muneová. Něco podobného však předvíдалa, takže okamžitě vyskočila, rozběhla se k Tufovi a přivolala bezpečnostní kordon, ještě než se kolem rozpoutalo pravé peklo.

"Zatroleně, už si pomalu zvykám na to, že vás musím pořád zachraňovat," postěžovala si Tolly Muneová mnohem později, poté co se vrátili do bezpečí Tufova raketoplánu Fénix na při-stávací rampě na vzdáleném konci paprsku číslo šest. Kolem lodě stály dvě kompletní čtyři bezpečnostní služby, vyzbrojené nervovými pistolemi a vystřelovacími sítěmi, které udržova-ly v uctivé vzdálenosti neustále narůstající bouřící dav. "Máte tady někde pivo?" zeptala se. "Jedno by mi přišlo vhod. Zatro-leně, to je peklo," Měli za sebou nervy drásající útek zpět k lodi, přestože je po obou stranách chránily stráže. Tuf uháněl podiv-ně neohrabanými skoky, i když musela přiznat, že vyvinul pře-kvapivou rychlost. "Jak se vůbec cítíte?" otázala se ho.

"Důkladně vydrhnutí odstranilo z mé osoby většinu plivan-ců," odpověděl Haviland Tuf a důstojně se složil do křesla.

"Pivo najdete v chlazeném přístěnku pod hráčským stolem. Buďte tak laskavá a poslužte si." Dax se začal šplhat po Tufo-vě noze a zatínal drobné drápky do světlemodré kombinézy, do níž se obr převlékl. Tuf sáhl velkou rukou dolů a pomohl mu vylézt do klína. "Propříště," oznámil kocourkovi, "mě bu-deš při všech příležitostech doprovázet, abych dostal varování v dostatečném předstihu předtím, než takovéhle nepokoje vy-puknou." "Dostatečné varování jste mohl mít i tentokrát," zabručela Tolly Muneová a vytáhla pivo, "kdybyste mi byl řekl, že máte v úmyslu odsoudit naši víru, naši církev a celý náš zatrolený způsob života. Čekali jste snad, že vám dají medaili?"

"Docela by mi byl postačil frenetický potlesk."

"Už dávno jsem vás přece varovala, Tufe. Na S'uthlamu nejsou antivitalisté oblíbení,"

"Odmítám být označován za antivitalistu," protestoval Tuf. "Jsem jednoznačným zastáncem života. Každodenně dokonce život vytvářím ve svých klonovacích nádržích. Trpím výraznou osobní antipatií vůči smrti, entropii považuji za nechutnou, a kdybych dostal pozvánku k účasti na žhavé smrti vesmíru, zcela určitě bych si naplánoval něco jiného." Zdvihl prst. "Nic-méně, manažerko Muneová, jsem řekl jen to, co muselo být řečeno. Neomezené rozmnožování v té podobě, kterou učí vaše církev vyvíjejícího se života a kterou praktikuje většina S'uthla-manů s výjimkou vás a vašich souvěrců z nulové frakce, je ne-zodpovědné a pošetilé, protože vede ke geometrickému růstu počtu obyvatel, jehož důsledkem zcela nepochybně bude zánik vašf hrdé civilizace."

"Haviland Tuf, prorok zkázy," konstatovala s povzdechem manažerka přístavu. "Jako nekonformní ekolog a mileneec jste se jim zamlouval víc."

"Na všech světech, které navštěvuji, zjišť-ují, že hrdinové jsou ohroženým druhem. Možná to víc vyhovuje vašemu estetické-mu citění, když filtrem vousů pronáším různé uklidňující ne-pravdy v melodramatických videoinscenac-fch čpících falešným optimismem a postkoitálním uspokojením. To je symptom ve-lice vážné s'uthlamské choroby, pod jejímž vlivem si raději představujete věci tak, jak byste je chtěli mít, místo abyste je viděli tak, jak se doopravdy mají. Je na čase, aby se váš svět seznámil s pravdou v celé její nahotě, ať už tuto pravdu před-stavuje moje bezvousá tvář nebo téměř stoprocentní jistota hla-domoru ve vaší budoucnosti,"

Tolly Muneová upila trochu piva a upřeně se na něj zadívala. "Tufe," promluvila, "vzpomínáte si, co jsem vám před pěti lety říkala?"

"Pokud si vzpomínám, napovídala jste toho spoustu."

"Úplně nakonec," naléhala netrpělivě, "když jsem se roz-hodla, že vám raději pomohu k útěku s Archou, místo abych pomohla Josenu Raelovi vám ji sebrat. Zeptal jste se, proč jsem to udělala, a já jsem vám vysvětlila svoje důvody."

"Řekla jste," prohlásil Tuf, "že moc lidí kazí a absolutní moc že vede k absolutní zkaženosti, že Archa už zničila prvního radního Josena Raela a jeho společníky a já že mám lepší před-poklady k tomu, abych i nadále /ustal vlastníkem klonolodě, protože jsem nezkorumpovatelný,"

Unaveně se na něj usmála. "Ne tak docela, Tufe. Říkala jsem, že nevěřím, že existuje něco jako nezkorumpovatelný člověk, kdyby ale existoval, byl byste to vy."

"Tak tak," přikývl Haviland Tuf a pohládl Daxe. "Máte pravdu."

"A teď musím uvažovat o tom, jestli jsem skutečně měla pravdu," pokračovala. "Víte, co jste tam v tom sále právě udělal? Tak především jste přivodil pád další vlády. Creg tohle nemůže přežít. Oznámil jste celému světu, že je lhář. Možná v tom je určitá spravedlnost; vy jste zabezpečil vzestup jeho kariéry, a teď jste ji zase zničil. Vypadá to, že první radní nemají ve své funkci dlouhé trvání, když se tady objevíte, co říkáte? Ale to je jedno. Také jste řekl, hmm, asi tak třiceti miliardám příslušníků církve vyvíjejícího se života, že jejich nejnějnější náboženské přesvědčení je naprosto scestné a nesmyslné. Prakticky jste jim dal najevo, že veškerá základna technokratické filozofie, která v politice rady převládala celá staletí, je mylná. Budeme moci považovat za štěstí, jestli příští zatracené volby nevynesou zpět k moci expanzionisty, a pokud se tak stane, bude to znamenat válku. Vandeen, Jazbo a ostatní naši spojenci nebudou ochotni další expanzionistickou vládu tolerovat. Pravděpodobně jste zničil i mne osobně. Už zase. Pokud totiž nebudu ještě zatra-ceně pohotovější, než jsem byla posledně. Místo romanticky zamilované hvězdy jsem teď jakási zkostnatělá stará byrokrat-ka, která si ráda vymýšlí vlastní sexuální eskapády a která na-víc pomáhala antivitalistickým elementům mezi občany." Po-vzdechla si. "Zdá se, že jste si umínil mě za každou cenu zdiskreditovat. Na tom ale nezáleží, Tufe. Já se o sebe dokážu postarat. Nejdůležitější je to, že jste na sebe vzal odpovědnost za vnucování své politiky více než čtyřiceti miliardám lidí a při-tom máte jen ty nejmlhavější představy o tom, jaké to bude mít důsledky. Z jakého pověření? Kdo vám k tomu dal právo?"

"Jsem ochoten trvat na tom, že každý člověk má právo mluvit pravdu."

"A taky právo vyžadovat konferenci, vysílanou zpravodajský-mi kanály do všech videosítí celého světa, abyste je s tou prav-dou seznámil? Sakra, kdo vám dal právo k něčemu takové-mu?" vyjela. "Na S'uthlamu je několik milionů lidí, kteří patří k nulové frakci, včetně mne. Neřekl jste o mnoho víc, než my sami říkáme už léta. Řekl jste to jen hlasitěji."

"Toho jsem si vědom. Doufám, že slova, která byla dnes večer pronesena, bez ohledu na to, s jakou antipatií byla přijata, bu-dou mít v konečném důsledku na s'uthlamskou politiku a spo-lečnost blahodárný účinek. Snad Gregor Blaxon a jeho techno-kraté pochopí pravdivost toho, že ve fenoménu, který nazval Tufovým rozkvětem a o kterém jste

vy kdysi mluvila jako o zá-zraku chleba a ryb, nelze hledat skutečnou spásu. Snad bude dnešní den počátkem změn v politice i v názorech lidí. Může se dokonce stát, že v příštích volbách bude triumfovat vaše nulová frakce."

Tolly Muneová se zlostně zamračila. "To je zatraceně ne-pravděpodobné a vy byste to měl vědět. A i kdyby nulová frakce zvítězila, musela by řešit otázku, co vlastně k čertu můžeme dělat." Naklonila se dopředu. "Měli bychom snad právo zavést nucenou kontrolu porodnosti? Nevím. Ale ani na tom nezáleží. Chci říci, zatraceně, že nemáte monopol na pravdu. Ten váš pitomý projev mohl přednést kterýkoli nulák. Krucinál, polo-vina těch zatrolených technokratů ví, jak se věci mají, Creg není žádný hlupák a chudáček Josen taky nebyl. To, co vám umož-nilo vaše počínání, byla moc, Tufe. Moc vaší Archy. Pomoc, kterou nám podle vlastního uvážení můžete poskytnout nebo neposkytnout."

"Tak tak," přikývl Tuf a zamrkal, "V tomto ohledu se s vámi nemohu přit. Smutnou historickou pravdou je odjakživa fakt, že nepřemýšlejší masy následují spíše mocné než moudré."

"A ke kterým patříte vy, Tufe?"

"Jsem jen skromný..."

"Jistě, jistě," vyštěkla. "Já vím, u všech všudy, skromný eko-logický inženýr. Skromný ekologický inženýr, který se rozhodl, že na sebe vezme úlohu proroka. Skromný ekologický inženýr, který za celý svůj život přesně dvakrát navštívil S'uthlam, strávil na něm dohromady možná sto dnů a přesto se cítí kompetentní k tomu, aby svrhl naši vládu, zdiskreditoval naše náboženství a poučoval nějakých čtyřicet miliard cizích lidí o tom, kolik zatrolených dětí by měli mít. Mí lidé jsou možná hloupí, možná jsou krátkozrací nebo dokonce slepí, pořád ještě jsou to ale moji lidé, Tufe."

Nemyslím, že mohu tak docela souhlasit s tím, že si sem jen tak přiletíte a snažíte se nás převychovat ke svým vlast-ním osvíceným hodnotám."

"Odmítám vaše obvinění, madam. Ať jsou moje osobní nor-my chování jakékoli, nemám v úmyslu je S'uthlamanům vnu-covat. Předsevzal jsem si pouze, že srozumitelně vysvětlím jistě pravdy a seznámím vaše obyvatele s určitými jednoznačnými a nepopíratelnými výpočty, jejichž konečným výsledkem je ne-pochybná katastrofa a které nelze změnit vírou, modlitbami ani melodramatickými romancemi na vašich videosítích."

"Jste placený..." nadechla se Tolly Muneová.

"Nedostatečně," skočil jí do řeči Tuf.

Neubránila se úsměvu. "Jste placený za ekologické inženýr-ství, Tufe, ne za náboženské nebo politické rady, děkujeme mnohokrát."

"Velice rádo se stalo, manažerko Muneová." Sepjal ruce s na-taženými prsty. "Ekologie," pokračoval, "Bud'te tak laskavá a důkladně to slovo zvažte. Zamyslete se nad jeho smyslem. Ekosystém by snad bylo možno přirovnat k velkému biologic-kému stroji. Dovedeme-li tuto analogii do důsledků, pak mu-síme lidstvo považovat za součást tohoto stroje. Nepochybně významnou součást - motor nebo nějaký klíčově důležitý ob-vod - v žádném případě však není na tomto mechanismu ne-závislé, jak se často mylně předpokládá. Z toho ovšem plyne, že když někdo jako já přebuduje ekologii, musí zároveň nevy-hnutelně změnit i lidi, kteří tento ekosystém obývají."

"Teď mi z vás začíná naskakovat husí kůže, Tufe. Byl jste v té lodi příliš dlouho sám."

"To je názor, který s vámi nesdílím," prohlásil Tuf.

"Lidé nejsou staré pulzní prstence nebo trysky, které je třeba překalibrovat, jasné?"

"Lidé jsou složitější a vzdorovitější než kterékoli jednodu-ché mechanické, elektronické nebo biochemické kompen-ty," souhlasil Tuf.

"Takhle jsem to nemyslela."

"S'uthlamané jsou obzvlášť problematičtí," pokračoval Tuf.

Tolly Muneová zavrtěla hlavou. "Vzpomeňte si, co jsem ří-kala, Tufe. Moc lidí kazí,"

"Tak tak," přikývl, V tomto kontextu neměla sebemenší tu-šení, co to mělo znamenat.

Haviland Tuf se zvedl z křesla. "Můj pobyt tady už se chý-li ke konci," konstatoval, "Právě v tomto okamžiku urychluje chronosmyčka na Árie růst organismů v mých klonovacích ná-držích. Bazilišek^ a Kudlanka se momentálně připravují na jejich dodání, protože předpokládám, že Gregor Blaxon nebo jeho nástupce se nakonec rozhodnou moje doporučení akceptovat. Odhadl bych, že během deseti dnů bude mít S'uthlam svoje masnice, jerseyké tobolky, orory a tak dále, Jakmile tento oka-mžik nastane, rozloučím se s vámi, manažerko Muneová."

"Můj milenec mě znovu opouští a míří ke hvězdám," za-mumlala rozmrzele Tolly Muneová. "Možná bych na tom mohla něco vydělat." Tuf pohlédl na Daxe. "Frvolnost," poznamenal, "okořeněná hořkostí," Znovu vzhlédl a zamrkal, "Domnívám se, že jsem S'uthlamu prokázal obrovskou službu," prohlásil, "Lituji jaké-hokoli osobního stresu, který vám snad mohly moje meto-dy přivodit. Nic takového jsem v úmyslu neměl. Dovolte mi, abych vám to alespoň v malé míře vynahradil,"

Naklonila hlavu a pozorně se na něj zadívala. "Jak to chcete udělat, Tufe?"

"Takovým zanedbatelným dárečkem," vysvětlil Tuf. "Na paluběAVdiy jsem si nemohl nevšimnout, jakou náklonnost jste projevovala mým koťatům. Nelze ani říci, že by tato náklonnost byla zcela neopětovaná. Chtěl bych vám na důkaz své úcty dvě ze svých koček věnovat."

Tolly Muneová si hlasitě odfrkla. "Doufáte snad, že panická hrůza ke mně nepustí příslušníky bezpečnostních sil, až mě přijdou zatknout? Ne, Tufe. Vážím si vaší nabídky a jsem do-opravdy v pokušení ji přijmout, ale paraziti jsou v pavučině ilegální, vzpomínáte si? Nemohla bych si je nechat."

"Jako manažerka s'uthlamského přístavu disponujete pravo-mocí k tomu, abyste příslušná nařízení změnila."

"No jistě, samozřejmě, a nebude to vypadat prapodivně ? An-tivitalistka, a ještě ke všemu zkorumpovaná. Zatroleně, to bych byla vážně populární,"

"Ironie," informoval Tuf Daxe.

"Aco se stane, až mě z funkce manažerky přístavu odvolají?" vyptávala se dál,

"Mám naprostou důvěru ve vaši schopnost přežít tuto poli-tickou bouři stejně, jako jste překonala tu minulou," ujistil ji Tuf.

Tolly Muneová se chraptivě zasmála. "Tak to vám pěkně děkuju, ale ne, to by prostě nešlo,"

Haviland Tuf chvíli zůstal zticha a jeho tvář byla zcela bez výrazu. Konečně zdvihl prst. "Vymyslel jsem jisté řešení," pro-mluvil, "Kromě dvou ze svých koťat vám věnuji ještě kosmic-kou loď. Jak je vám známo, mám jich víc než dost.

Můžete koťata nechat na její palubě, takže technicky vzato budou mi-mo jurisdikci s'uthlamského přístavu. Přenechám vám dokon-ce dostatečnou zásobu potravy na pět let, aby nikdo nemohl tvrdit, že takzvaným parazitům dáváte kalorie, potřebné pro hladové příslušníky lidské rasy. Abyste znovu posílila svou kle-sající oblibu v očích veřejnosti, můžete zpravodajským kaná-lům oznámit, že tyto dvě kočky jsou rukojmí, zaručující můj slíbený návrat na S'uthlam ode dneška za pět let."

Tolly Muneová dovolila, aby se její dobrácká tvář zkrivila da-rebáckým úsměskem. "Zatraceně, to by mohlo fungovat. Když to prezentujete takhle, sotva se tomu dá odolat. Tak kosmickou loď, říkáte?"

"Tak tak."

Ušklíbla se. "Jste až příliš přesvědčivý. Tak dobrá. A které dvě kočky to budou?"

"Pochybnost," rozhodl Haviland Tuf, "a Nevděk."

"Nepochybuji o tom, že se ve vaší volbě skrývá nějaký ironic-ký vnitřní smysl," poznamenala Tolly Muneová, "ale nebudu po něm pátrat. A potravu na pět let?"

"Dostatečnou až do dne, kdy se sem ode dneška za pět let vrátím, abych splatil zbytek svého dluhu."

Tolly Muneová se na něj podívala - na podlouhlou a nehyb-nou bílou tvář, na bledé ruce úhledně založené na jeho objem-ném břiše, na čepici se štítkem nasazenou na holé hlavě, na malého černého kocourka v klíně. Prohlížela si ho dlouze a po-zorně a pak, z jakéhosi důvodu, který nedokázala konkrétně pojmenovat, se jí nepatrně roztrásla ruka a pivo jí z otevřené sklenice vyšplácho na rukáv. Cítila, jak se jí mokrá chlad vpíjí do košile a stéká jí po zápěstí, "Ach bože," zamumlala, "Tuf a zase Tuf. Už se nemůžu dočkat."